Roberto Quaglia

PÂINE, UNT ȘI PARADOXINĂ

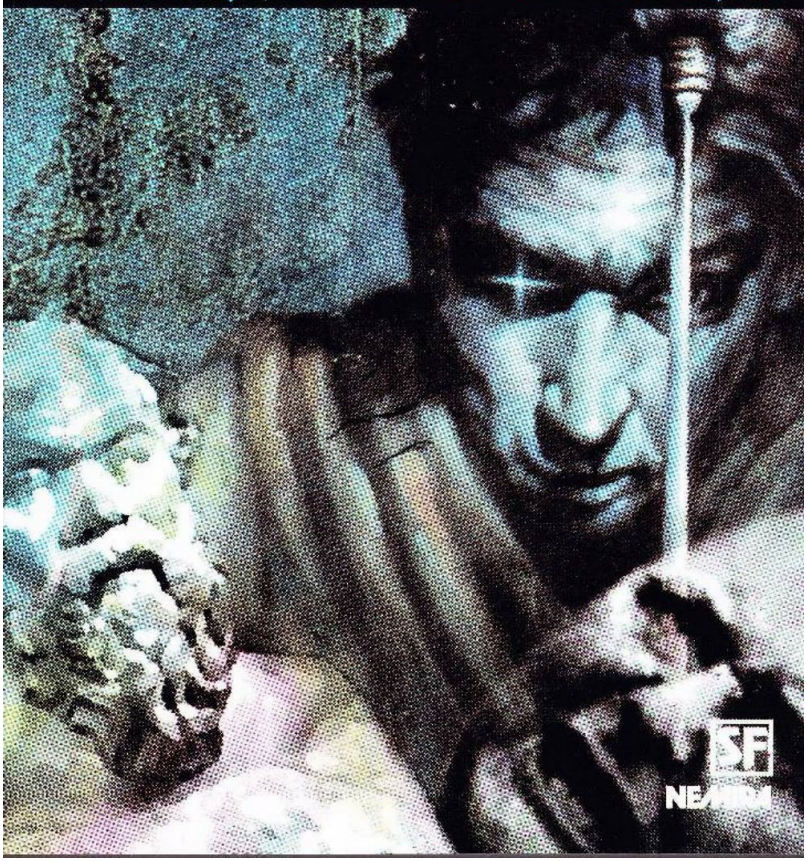

nautilus

Roberto Quaglia

PÂINE, UNT ȘI PARADOXINĂ

SE PETREC LUCRURI CARE NU S-AU MAI PETRECUT NICIODATĂ, ȘI VICEVERSA. MUIERILE SE REGULEAZĂ CU CALCULATOARELE, IAR BĂRBAȚII – CU EXCEPȚIA CÂTORVA CARE-ȘI POT PERMITE VREUN ANDROID SAU A ULTIMILOR NOROCOȘI CARE MAI AU ÎNCĂ O FEMEIE ADEVĂRATĂ – SUNT NEVOIȚI SĂ SE PROSTITUEZE CU PSEUDO-FEMEILE. MOARTEA A DEVENIT UN OBIECT DE CONSUM SEXUAL ȘI PÂNĂ ȘI MAȘINA TIMPULUI ESTE FOLOSITĂ NUMAI ÎN SCOPURI PORNOGRAFICE... APROPO DE ASTA, TE-AI ÎNTREBAT VREODATĂ CINE A INVENTAT MAȘINA TIMPULUI?

ISBN 973-569-350-x

nautilus

157

De acelaşi autor, la Editura Nemira au apărut:

VAGABONDUL INTERSPAŢIAL
(1994)

DIO S.R.L.
(1998)

Roberto Quaglia

PÂINE, UNT SI PARADOXINĂ

Traducere din limba italiană de CORNEL NICOLAU

NEMIRA
1999

ROBERTO QUAGLIA
PANE BURRO E PARADOSSINA

Roberto Quaglia, 1993
Editura Nemira, 1999

Colecţie coordonată de MIHAI-DAN PAVELESCU
Coperta de RĂZVAN LUSCOV

ISBN 973-569-350-x

Dedicată:

mie însumi, lui Robert Sheckley şi motanului meu, fără de care această carte n-ar fi fost, în mod sigur, ceea ce este.

Prolog

Citi primul rând.

Nu păru prea încântat, dar simţi că i se trezeşte curiozitatea.

Şi-ar fi găsit o mie de alte lucruri de făcut, însă în acea clipă citea. Era musai să citească. Nu avea cum să fugă din calea destinului acela. Mai avea încă de învăţat o mulţime de lucruri. Chiar despre el însuşi. Se pomeni pe neaşteptate că este simbolul unei categorii foarte largi. Dat fiind că nu ştia lucrul acela, nu i se părea a fi ceva prea interesant, ba chiar i se părea aproape plictisitor. Procesul era pe cale să înceapă, în mod inevitabil, şi poate că din lucrul acela avea să poată trage un oarecare folos, cu condiţia să se priceapă.

Dar poate că urma să se aleagă cu ceva chiar fără să ştie.

„Acesta este sfârşitul poveştii adevărate”, gândi el. Sau poate că citi lucrul acela. Sau poate că auzi vreo şoaptă.

Oricum, nu putea să-i dea crezare.

Şi *RĂU* făcu.

Partea întâi

Capitolul 1

Încă pe întuneric, James Vagabond întinse mâna spre cele două ginoide ale sale.

Forma caldă a unui muşchi fesier îi răsplăti căutarea. Străbătu cu degetele gingaşele cărări ale trupului perfect, în căutarea emoţiei care ar fi putut să-i trezească simţurile.

Se trezi. Şi deschise ochii.

Ca de obicei, lumina se aprinse lin în toată încăperea. De fapt, o dată cu el se trezea automat mai tot ce exista prin casă. Şi cele trei ginoide ale sale erau programate să se trezească în acelaşi timp cu el.

James Vagabond se uită cu admiraţie la drăgălaşele lui amante-robot, care se străduiau să-i facă un început de zi cât mai plăcut. Biri şi Chini — aşa se numeau cele două blondine — îl mângâiau prin locurile cele mai sensibile. Vini — roşcata — îi aduse pe un platou de plastic-argint Micul Dejun; un cocteil energetic compus din capuţiner, nicotină, metedrină, bună-mină, restabilină şi bună-dispozitină. Tot ceea ce era necesar pentru a începe cât se poate de bine noua zi.

James Vagabond se scutură din toropeala somnului şi ajunse repede la cel mai înalt grad de luciditate mintală. Acestea erau minunile farmacologiei moderne; cu numai o seară înainte, creierul îi fusese scos din funcţiune de puternicele droguri ce-i fuseseră oferite în cursul unei tipice Petreceri Hipersenzoriale Hipocuminţi: holfactolul

— care producea halucinaţii olfactive; anamorfina — care deforma orice sunet şi orice imagine din jur; eternomul — care te făcea nemuritor preţ de câteva ore…

Şi acum se afla din nou, în mod miraculos, într-o formă care-ţi lua ochii!

Locuinţa lui îşi dădu seama de acest lucru şi peretele informaţional semilichid începu să palpite de viaţă electrochimică.

— Bună ziua! spuse peretele informaţional şi începu programul Telejurnalului Aleatoriu ce transmitea ştirile: „Conciliul Suprem al savanţilor expresionişti americani a admis în mod definitiv absoluta credibilitate a criteriului cercetărilor şi prognozelor meteorologice prin intermediul mutanţilor meteoropatici. Vechii sateliţi — depăşiţi de-acum — vor fi recuperaţi şi donaţi în mod caritabil populaţiilor începând cu lumea a treia şi până la cea de-a opta. Mulţumiri deosebite au fost adresate cercetătorilor din domeniul geneticii animale…”

Vagabond nu mai ascultă. Aleatoriu, ne-Aleatoriu, telejurnalul nu ocolea obişnuitele platitudini! Şi doar se ştia cu vârf şi îndesat că în acea vreme, mai mult ca oricând, totul era relativ. Tehnologia — se spunea până şi în manualele şcolare — scăpase din mâinile omenirii, o luase razna şi se dezvolta în salturi, după cum i se năzărea ei. Uneori dădea înapoi, iar Omul stătea şi asista stupefiat.

Cultura devenise şi ea un fenomen cu totul inexplicabil. Gordon Wells — celebrul scriitor somnambul şi prieten de-al lui Vagabond — scria

despre aceasta: „Cultura este un animal ciudat, doar aparent în continuă schimbare. În realitate se poate spune că ea este doar un complex hibrid de fantasme şi de rămăşiţe ale unor numeroase culturi ale trecutului, însoţite când şi când de cine ştie ce logică obscură, ajungând să constituie aşa-zisa cultură a momentului”. Practic vorbind, în ciuda aparenţelor formale, ea nu producea nimic nou, ceea ce nu i se părea deloc ciudat omenirii. Era obişnuita şi draga de lume veche, care-şi punea o mie de întrebări ce nu-şi aflau nici un răspuns, adică ceva de neînţeles şi foarte banal în acelaşi timp.

James Vagabond era un investigator, un detectiv de viţă veche şi aleasă. Discipol al lui James Meditabond, el se mândrea cu nişte strămoşi iluştri, ca neînfricatul James Moribond, dar şi fricosul James Tremebond.

Devenise el însuşi vestit pentru că rezolvase o serie de cazuri considerate insolubile. Apoi, în câteva rânduri, lămurise câteva fapte inexplicabile. Reuşise chiar să dea răspunsuri la unele întrebări ce nu-şi aflaseră soluţia. Şi nimeni nu pricepuse niciodată cum anume. La întrebarea precisă ce i se punea în legătură cu metodologia sa de investigaţie, răspundea întotdeauna că-l ajutase mereu norocul, iar intuiţia sa îl făcuse să găsească soluţia la momentul potrivit. Şi bineînţeles că nu-l credea nimeni.

Dar, după cât se părea, acela era adevărul.

Apoi, pe bună dreptate, ce fel de investigator ar fi fost dacă n-ar fi avut intuiţii potrivite la momentul oportun, şi, mă rog, care erou nu se

află, oare, în graţiile zeiţei legate la ochi?

Oricum ar fi fost el, abil sau norocos, dimineaţa aceea — în aparenţă ca oricare alta — marca începutul sau sfârşitul a ceva foarte important şi, fără ca el să ştie, norii negri ai unei probleme cu care nu se mai confruntase niciodată se îngrămădeau, ameninţători, în zare.

„Nou şi feroce atentat urban al Brigăzilor Haosului…”, anunţa peretele informaţional.

Vagabond îl ţistui, aruncându-i o privire dezaprobatoare. Peretele informaţional sesiză privirea aceea şi se decuplă. Apoi, deranjat de un ciripit metalic, Vagabond deschise fereastra şi, ca în toate dimineţile, goni mica familie de ciborgi ucigaşi care-şi făcuse cuibul sub cornişa sa. „Lighioane afurisite!” gândi el, resemnat, ştiind că, oricum, aveau să se întoarcă înainte de lăsarea serii.

Hotărî apoi să se întreţină niţel cu exoticele sale amante-robot. Şi le cumpărase de puţin timp din ceea ce câştigase de pe urma ultimului său succes în materie de investigaţii şi încă nu se săturase de ele.

„O să te plictiseşti repede”, îi spuseseră mulţi. Dar el încă nu se plictisise. Dimpotrivă, era foarte bucuros că-şi putuse permite să le aibă, întrucât — din cauza tragicelor şi inexplicabilelor motive de care toţi auziseră vorbindu-se — nicăieri în lume nu se mai găseau femei disponibile sexual. Cel puţin nu pentru bărbaţi.

Se afla taman în mijlocul unui păienjeniş de membre, plastic şi spumă de cauciuc din cale-afară de interesant când se auzi soneria. Caronte,

devotatul său servitor, un exemplar din ultima generaţie de interfoane inteligente, îi comunică:

— Stăpâne… îmi pare rău că vă deranjez, dar avem vizite.

— Fir-ar să fie! făcu Vagabond. Cine mai e?

— Domnul poliţist Billy Police, răspunse Caronte, stingherit, cu obişnuita sa voce metalică.

— Păi, spune-i să urce, mormăi Vagabond în silă, după care îşi reluă expresia senină şi se pregăti să suporte trăncăneala poliţistului.

Billy Police intră gâfâind în cameră, afişă o mină îndurerată, ridică în mod dramatic un braţ spre tavan şi începu să declame cu emfază:

— Ooo! Ce duhoare groaznică! Ce scârbă! Ce decădere! Ce abjecţie! Locul ăsta e un sălaş de animale! Ce batjocorire a valorilor umane! Ce crimă împotriva moralităţii publice şi private! În bârlogul ăsta al viciului puieşte Răul, şi Dumnezeu şi-a întors faţa de la el, scârbit de atâta scârnăvie!

— Felicitări, o interpretare excelentă! Păreai aproape autentic, afirmă pe un ton sarcastic Vagabond, aplaudându-l şi zâmbind dispreţuitor.

— Phii! Crezi că-mi arde de joacă? zise Billy Police supărat, ştergându-şi fruntea asudată. Doar ştii bine că asta-i comportarea noastră standard, obligatorie. Aşa trebuie să ne manifestăm mereu, oriunde am fi. Ştii foarte bine, ce mai!

— Desigur, desigur, spuse Vagabond. Dar ce s-a mai întâmplat?

Billy Police scoase din buzunar capsula cu informaţii şi i-o întinse detectivului. Îi oferi apoi şi o pilulă de publicitate, pe care Vagabond o luă bucuros. Poliţistul însă înghiţi patru. Era dovada

unei obişnuinţe oarecum apăsătoare. Cel care lua încă de dimineaţă patru pilule de publicitate sfârşea prin a consuma cel puţin trei cutii pe zi.

Vagabond supse informaţiile din capsulă şi păli. Nu puteau să-i ceară aşa ceva!

— Hei, ce-i tărăşenia asta? îl întrebă pe poliţist.

— Hmm… N-au fost destul de clare informaţiile, ai? răspunse Police, oarecum încurcat.

Obişnuita poveste. Când se ivea o problemă foarte dificilă, Serviciile Ultrasecrete îl trimiteau întotdeauna pe Police la el să-i înmâneze capsula. Cu scuza că, deşi Billy nu era chiar o vulpe — şi în lumea investigatorilor cunoşteau cu toţii asta —, se putea oarecum justifica dacă nu reuşea să ofere indicaţiile ce se cuveneau. Deoarece, uneori, informaţiile date de capsulă erau insuficiente pentru a se încerca rezolvarea unui caz, şi apoi Vagabond — cu talentul său ieşit din comun — nu dădea niciodată greş.

Însă cu această ocazie se exagera!

Practic vorbind, informaţiile nici *nu existau*. Lucru de necrezut, dar nu exista nici un element privind natura problemei. Capsula conţinea o singură informaţie:

„Este pe cale să se petreacă ceva foarte grav, cu neputinţă de evaluat. E necesar să fie descoperit, cu orice preţ, Vinovatul! În acest scop sugerăm ca mai întâi să se descopere ce anume se va întâmpla efectiv. Mult succes, Vagabond!”

Slabe speranţe de-a afla ceva de la Billy Police. Totuşi, Vagabond încercă:

— Ce-ai mai putea să-mi spui?

— Eu… păi, nimic!

— Măcar să-mi explici cum de şi-au dat seama. Cum naiba au putut să constate că se va întâmpla un lucru grav?

— Hmm… Mi se pare că am auzit vorbindu-se că s-ar fi ars criminometrul…

— S-a ars?

— Da! Acul indicator s-a deplasat până la capăt, apoi s-a rupt, a ieşit fum şi nişte scântei, apoi… apoi s-a stins şi gata!

Vagabond stătu un pic să chibzuiască. Se arsese criminometrul! Criminometrul era o minunăţie de aparat care reacţiona la variaţia indicelui de încălcare a Ordinii Constituţionale. Cu ajutorul lui se putea cunoaşte întotdeauna *cantitatea* de crime comise într-o anumită perioadă pe o rază de aproape un milion de kilometri. Aceasta era, totuşi, explicaţia oficială. La drept vorbind, nimeni nu ştia cu exactitate ce anume şi cât de precis măsura criminometrul, deşi nu s-ar fi putut nega faptul că, într-un chip oarecare şi avându-se în vedere scopurile sale, el funcţionase efectiv. Practic, se observase că aparatul reacţiona în caz de răscoale, rebeliuni populare, creştere a numărului de omucideri. Nimeni nu ştia cum anume funcţionează, întrucât cel care-l inventase nu reuşise niciodată să explice acest lucru, nici în cuvinte, nici în formule matematice, nici cu ajutorul diagramelor. Inventatorul susţinuse întotdeauna că modul de funcţionare putea fi explicat doar cu ajutorul muzicii şi, în acest scop, compusese o simfonie

foarte lungă, pe care nimeni nu reuşise vreodată s-o înţeleagă şi nici s-o aprecieze ca fiind muzică. Inventatorul fusese mai apoi îndepărtat din lumea ştiinţifică, precum şi din cea muzicală, dar nu acelaşi destin îl avusese opera sa. Criminometrul era un punct de referinţă pentru Serviciile Ultrasecrete ale lumii şi se dovedise, în mai multe rânduri, foarte util în politică, pe plan mondial. Iar acum criminometrul se arsese, pur şi simplu, acum când, chiar în cazul unei lovituri de stat totale, acul indicator n-ar fi trebuit să treacă dincolo de jumătatea scalei.

Conform logicii, trebuia să fi fost la mijloc ceva *foarte* grav. Dar ce anume? Ce eveniment putea fi atât de grav încât să provoace arderea criminometrului?

Distrugerea lumii? În acest caz, cine ar fi putut să fie Vinovatul? Obişnuitul savant nebun din cele mai proaste filme pseudo-SF?

Nici această ipoteză nu era de luat în considerare. Vagabond îşi aminti că limita maximă a criminometrului era sfârşitul lumii; în acest caz, acul indicator s-ar fi aventurat, eventual, până la punctul extrem de pe scală. Dar ca să se ardă… asta nu s-ar fi putut întâmpla niciodată! Aşadar, opţiunea savantului nebun trebuia exclusă în mod categoric. Păcat… Păcat, mai ales pentru clasica şi prea frumoasa fiică a obişnuitului savant nebun. N-avea să se culce cu ea.

Fireşte că ar mai fi existat posibilitatea ca aparatul să se fi defectat de la sine, dar cum puteai să ştii? Încercă să-l întrebe pe Police.

— Eu de unde să ştiu, ai? pufni poliţistul. Tot

ce ştiu e că, după câteva zile, au pus în funcţiune criminometrul de rezervă, dar şi ăla s-a ars imediat!

— Şi criminometrul de rezervă! exclamă Vagabond.

Era un semn că teribilul şi necunoscutul eveniment care ameninţa Ordinea Constituită şi cine mai ştie ce altceva nu luase sfârşit atunci când se manifestase, ci dăinuia în timp, păstrându-şi întreaga sa încărcătură de inimaginabilă ameninţare.

Billy Police nu se arăta din cale-afară de interesat de aceste probleme. Figura lui rotundă şi dizgraţioasă, ca şi capul pleşuv şi asudat exprimau un patetism sublim în timp ce privea, respirând cu greutate, aidoma unui peşte pe uscat, la tulburătoarele atribute ale celor trei ginoide amante-robot. Vizita poliţistului le întrerupsese din activitatea lor specializată, pentru care motiv lâncezeau acum pe pat, etalând din plin arta, precizia şi gustul estetic ale celor care le concepuseră.

Poliţistul părea a fi pe punctul de a-şi lăsa balele pe mochetă, aşa încât Vagabond avu grijă să-l expedieze urgent.

Acum trebuia să se ocupe de acest nou caz imposibil. Cel *mai imposibil* din toate cele de care avusese parte. De obicei, era plătit bine şi avea o mare libertate de acţiune, dar una dintre condiţiile cărora trebuia să li se supună era aceea de a nu putea refuza o misiune încredinţată de Serviciile Ultrasecrete. Aşadar, ori rezolva cazul, ori îşi lua adio de la lumea asta. În asemenea situaţii,

Serviciile Ultrasecrete nu glumeau câtuşi de puţin. O răsplată în bani pentru succes şi moartea în caz de eşec reprezentau cel mai convingător stimulent. Vrând-nevrând, era nevoit să înceapă imediat investigaţiile.

În asemenea situaţii, în care orice metodologie standard n-ar fi avut nici un sens — fiind lipsită de un punct sigur de început —, trebuia să acţioneze într-o manieră absolut informativă.

De aceea se hotărî să-i facă o scurtă vizită lui Joe Arrtisterò — prietenul său profet, înzestrat cu facultăţi FESP (Foarte Extra Senzoriale Percepţii), care l-ar fi îndrumat, eventual, pe calea cea dreaptă. Ştia că faptul de a se adresa unui ghicitor ar fi putut să pară lipsit de seriozitate, dar treaba mersese bine în trecut şi avea şanse să meargă la fel şi acum. Nu strica să încerce şi, pe de altă parte, cu elementele pe care le deţinea… sau, mai bine-zis, nu le avea în mână, nu ştia ce naiba ar mai fi putut să născocească.

Singurul lucru care-l preocupa erau cunoscutele manii isterico-paranoice ale lui Joe Arrtisterò. Dar cu acestea urma să-şi bată capul mai târziu. Acum le avea pe Biri, Chini şi Vini, care, din alcovul lor, îl chemau cu gemete şi scânceli, nerăbdătoare să-i facă pe plac.

Şi de ce să le dezamăgească?

Misiunea sa imposibilă n-avea decât să mai aştepte!

Capitolul 2

Joe Arrtisterò locuia într-una dintre cele mai deocheate zone ale metropolei. Străzile neglijate fuseseră murdărite în fiecare colţişor de fel de fel de materiale urât mirositoare şi, peste tot, stârvuri de animale ciudate se descompuneau în voie.

Mai toate zidurile erau acoperite cu tot soiul de scrieri porcoase şi de prin subsoluri răsunau ecouri ale unor îndepărtate urlete şi gemete omeneşti, ce le aminteau trecătorilor cumplitele suplicii care se ţineau lanţ, odinioară, în tunelurile reţelei de canalizare.

Peste tot duhnea a putred.

James Vagabond mergea prin mijlocul acelei degradări perfecte şi nu-şi putea stăpâni un oarecare sentiment de invidie la adresa ghicitorului. Doar Marii-Hoţi-ai-Regimului, Feciorii-de-Bani-Gata şi Nepoţii-lui-Bunicu' îşi puteau permite o reşedinţă de prestigiu în acel scârbos cartier de elită. Iar Joe Arrtisterò era şi el un Nepot-de-al-lui-Bunicu'.

În afara ghicitului, nu mai făcuse nimic altceva în viaţa sa, decât doar să creeze mereu comunităţii tot felul de probleme, de fiecare dată altele şi imprevizibile. Vagabond ştia foarte bine acest lucru. Era de altfel singurul lucru pe care-l aprecia la el. Problemele create comunităţii de Arrtisterò aveau — după părerea lui Vagabond — o valoare artistică elevată. Dar de artă nu prea ai nevoie, iar Vagabond n-avea chiar deloc nevoie de ea. El avea nevoie de Arrtisterò — profetul,

ghicitorul — care, cu revelaţiile sale, putea să-l ajute la rezolvarea cazurilor sale insolubile. Arrtisterò mai era apoi şi prietenul său din timpul şcolii; însă pe plan uman îl dispreţuia, considerându-l inutil şi plictisitor, prevăzător şi obsedat, ca toţi fanaticii televiziunii. Peste toate astea, purta părul scurt şi verde, iar Vagabond nu putea să-i sufere pe cei cu părul scurt şi verde, pe cei atât de închistaţi în moda veche, încât nu-şi dădeau seama de noile descoperiri în materie de estetică…

Ajunse, în sfârşit, în faţa unei porţi mari, mâncată de vreme, cu un ciocănel vechi şi ruginit care avea nevoie, fără îndoială, de ceva unsoare.

„Pare de-a dreptul devorată de termite!” gândi Vagabond, citând textul publicitar pe care-l înghiţise cu câteva ore mai înainte. Atinse imitaţia de lemn şi încercă acel tipic şi original sentiment de scârbă. Dacă n-ar fi fost atât de sigur că era plastic, ar fi putut jura că era cu adevărat lemn putrezit. Bătu de trei ori cu ciocănelul, ştiind prea bine că acela era singurul număr de lovituri acceptat de sistemul de deschidere.

— Cine~i? se auzi o voce de bătrână, ceva ca un croncănit, căreia el îi răspunse cu o sinceritate demnă de laudă.

Poarta prinse a se deschide încet, cu un scârţâit prelung, şi robotul „Băbuţa din Transilvania” îl invită să se aşeze, prin gesturi studiate, false, trădătoare.

Pe Vagabond îl trecură fiorii şi-şi înfrână pentru a nu ştiu câta oară sentimentul de invidie în faţa unui lux atât de deşănţat. Se simţi şi mai

jenat atunci când douăzeci şi patru de şobolani ciborgi şi tot atâţia gândaci încinseră un Dans-De-Bun-Venit în cinstea lui.

Nu se lăsă, totuşi, păcălit de ostentaţia de lux şi se îndreptă spre celule.

— Bună ziua, dragul meu prieten! spuse Arrtisterò, ieşind din camera de tortură. Ce vânt te aduce?

— Un mic uragan, răspunse Vagabond.

— Foarte bine. Vremea frumoasă mă cam plictisea.

Detectivul îi întinse cadoul pe care i-l adusese. Ghicitorul scoase darul din ambalajul de hârtie de hermină cu imprimeuri şi descoperi un codru de pâine mucegăită, autentic, şi un excrement de câine de rasă cu certificat de garanţie.

— Nu trebuia să te deranjezi! surâse el, potrivit unui rafinat clişeu de comportament folosit în cartierul său.

— Nu-i nici un deranj, şarlatan nebun şi zdrenţăros şi împuţit! exclamă cu blândeţe Vagabond, încântat de propria-i amabilitate studiată.

Arrtisterò sesiză mijloacele de expresie elevate ale musafirului său, drept care spuse:

— Bine, bine, treci la subiect. De data asta ce mai vrei?

— Am nevoie de ajutorul tău, continuă detectivul bucuros că depăşeşte repede formalităţile. Am să-ţi dau o ghicitoare s-o dezlegi.

— A, nu, îmi pare rău, dar de data asta nu mai fac nimic! îi răspunse imediat Arrtisterò, pe

un ton hotărât. Nu mai fac pe profetul. Tot nu mă înţelegea nimeni. Mi-am schimbat modul de viaţă. Pentru totdeauna!

„Iarăşi maniile lui isterico-paranoice”, gândi Vagabond, ridicându-şi ochii spre cer.

— Haida-de, Joe, tu chiar crezi ce spui? Şi, mă rog, cam ce-ai vrea să faci? Ultima oară îţi intrase în cap ideea să le vinzi cronospaghete celor din lumea a şasea. Dar te-au oprit la timp agenţii Guvernului Mondial. Spaghetele i-ar fi expediat pe ăia taman în viitorul nostru. De data asta ce-ţi mai zboară prin minte, ai?

Arrtisterò se uită chiorâş la detectiv, apoi agăţă cadoul într-un cui în care se afla un crucifix deodorizant şi zise:

— N-o să afli, James! Nimeni n-o să afle până la timpul potrivit. Însă acum nu-i vorba de cronospaghete sau de pătlăgele vinete-icoane, ci de ceva serios, important, cum nu s-a mai pomenit vreodată!

La auzul acelor cuvinte, Vagabond se înfioră, fiindcă indisponibilitatea lui Arrtisterò însemna că investigaţiile sale aveau să înceapă prost. Cum mai putea acum să intuiască, aşa în mare, ce anume urma să se întâmple şi, mai ales, *CINE* avea să fie autorul? Din păcate, Arrtisterò era un căpăţânos, un greu de cap şi se ştia prea bine că nu era chip să-l scoţi din ale Iui.

„Afurisit să fii cu bazaconiile care-ţi mai trec prin cap!” îl ocări, în gând, Vagabond, amintindu-şi că lipsa unui ideal fusese, poate dintotdeauna, cel mai mare chin pentru ghicitor, aşa cum se întâmpla adesea cu Nepoţii-lui-Bunicu’. „Eşti în

stare să-ţi cumperi un Fiat Topolino şi să-i urăşti pe toţi Oamenii-Picioare-de-Lemn!” mai gândi el, citând în minte un faimos aforism al celui mai mare poet contemporan.

— Ce mai transmit la Televiziune? întrebă detectivul şi încercă să-i distragă celuilalt atenţia de la refuzul pe care tocmai îl exprimase, folosind o tactică de temporizare deja experimentată.

Ştia că televiziunea era dintotdeauna slăbiciunea lui Arrtisterò.

— Vino să-ţi arăt! Tocmai mi-am cumpărat o Televiziune Finală Postvirtuală. Nu cred c-ai văzut aşa ceva, fiindcă de-abia a apărut pe piaţă acum două săptămâni! spuse ghicitorul, redobândindu-şi brusc buna dispoziţie şi-l luă de mână pe detectiv.

Vagabond păli la faţă.

Capitolul 3

Îşi recăpăta repede culoarea.

La o analiză mai atentă, situaţia nu era chiar atât de tragică si nici atât de îngrijorătoare.

Intrară apoi în Televiziunea Finală.

Televiziunea era foarte spaţioasă şi primitoare. În interiorul ei te puteai mişca în voie şi era loc destul pentru o mulţime de persoane. Nu se deosebea prea mult de o cameră având proprietatea de a-şi schimba necontenit înfăţişarea în funcţie de program. Tot mobilierul părea real, dar imaginile tremurau uşor. Cromatica pierdea puţin din fidelitate pe la colţuri în favoarea unui albastru foarte închis, care amintea pe departe de străvechea lumină a lui Wood. O adiere de ozon proaspăt desfăta din când în când nările.

În momentul acela se transmitea un serial romantic. Tocmai începuse al 1350-lea episod.

— Ah, te iubesc, Dragostea mea! spunea o încântătoare femeie pe jumătate despuiată şi cu forme tulburătoare, aflată în picioare lângă Vagabond.

— Ah, şi eu te iubesc şi te doresc… răspundea altă femeie, care interpreta probabil rolul unei cameriste goală-puşcă, doar cu un colţ de şorţuleţ ce abia dacă-i acoperea pubisul şi o ureche.

Aceasta se afla în cealaltă parte a camerei şi nu era cu nimic mai prejos în ceea ce priveşte formele.

— Da, hai să ne iubim! urlară amândouă,

aruncându-se asupra lui Vagabond şi a lui Arrtisterò şi strecurându-le în gură câte o limbă sprinţară, caldă, sibilinică.

Cei doi bărbaţi nici nu apucară să le strângă un pic în braţe sau măcar să le pipăie, că acestea şi dispărură. Se dematerializară, pur şi simplu Era un lucru previzibil, dar Vagabond, care nu cunoştea Televiziunea Finală, rămase tulburat.

— Vai, vai, ia priviţi la el, masculul rănit! îl ironiză Arrtisterò, care citise în ochii celuilalt tulburarea ce-l cuprinsese.

Trecuseră doar câteva secunde şi un bărbat gol, gras şi respingător apăru în faţa lor. Emana un miros apăsător, dezgustător. Le arătă o mică piramidă din plastoalabastru şi le spuse:

— Vedeţi ce se întâmplă dacă nu folosiţi parfumul „Eroticon”? Iubitele vă părăsesc!

Apoi deschise sticluţa şi-şi turnă în cap tot conţinutul. Ca prin farmec, se transformă într-un foarte chipeş tânăr blond, a cărui goliciune emana un erotism masculin fără de margini. Cele două femei de mai înainte îşi făcură imediat apariţia şi, în timp ce una îl lingea pe gât, cealaltă îngenunchease la picioarele sale, intenţionând să purceadă la o zgomotoasă şi expertă felaţie.

Chipeşul bărbat deschise gura şi vocea lui electronică răsună mai viril şi mai convingător decât orice voce omenească. Se întoarse spre cei doi bărbaţi, începând să râdă provocator. Apoi întinse un deget în direcţia lor şi spuse:

— Deci voi nu folosiţi „Eroticon”? Ha, ha, ha! … şi continuă să râdă zgomotos şi batjocoritor.

— Să schimbăm programul, spuse Vagabond

pe un ton ofensat.

— Nu cumva eşti tulburat? îl zgândări ghicitorul.

— Nu, nu! minţi Vagabond, care simţea cum îi ard obrajii. Dar n-am chef de publicitate.

— Publicitate? Asta era filmul *Dragoste cu picătura*. Publicitatea e altceva.

— Asta-i un film?

— Desigur, un pic sponsorizat, dar ce nu-i sponsorizat în zilele noastre?…

— Un film de un minut episodul?

— O *jumătate* de minut! Nici un film nu mai durează acum un minut.

— Mai există vreun program care să ţină mai mult de un minut?

— Unele emisiuni de popularizare ştiinţifică pot dura până la un minut şi jumătate, iar altele cu diverse dezbateri pot ajunge până la trei minute!

— Şi aia ce mai e? întrebă Vagabond, arătând un colţ al camerei-Televizor unde o uriaşă gură de femeie, cu buzele stacojii şi lucitoare, palpitând de dorinţă, era pe cale de-a se apropia încet de cei doi bărbaţi.

— Aha, e o adevărată publicitate! spuse Arrtisterò, satisfăcut. Reclama pentru afrodiziacul Glandis.

Între timp, gura se apropia repede şi nu părea să aibă intenţia de-a înceta să fremete. Vagabond se simţi neliniştit. Când gura ajunse la doi paşi de cei doi bărbaţi, buzele se deschiseră şi o uriaşă, catifelată şi caldă limbă de femeie puse stăpânire pe detectiv, sugându-i interiorul gurii.

Vagabond nu mai avu timp să se gândească la

nimic. Simţi cum este legănat, frecat uşor, muşcat, lins pe toate părţile trupului. Trecuseră doar câteva secunde şi el nu putu să evite un orgasm violent. În timp ce se bucura de acele clipe, un cuvânt îi pătrundea prin toţi porii: GLANDIS! GLANDIS! GLANDIS! Apoi se trezi scuipând la picioarele ghicitorului.

Încă năucit, înălţă capul de la pământ şi se uită la prietenul său. Acesta zâmbea.

— Tu ştiai de toate astea?

— Bineînţeles că ştiam!

— Şi de ce nu te-a luat şi pe tine?

— Glandis mă cunoaşte deja, spuse ghicitorul făcându-i cu ochiul. Şi fireşte că nu mă pot lipsi de a nu-l cumpăra în fiecare zi.

— Să-l cumperi? Un afrodiziac? în fiecare zi? Atât de mult iei?

— Îl folosesc la stropitul plantelor şi la curăţarea closetului. Eu personal n-am nevoie de el.

— Dar de ce să-l cumperi?

— Asta-i bună! Pentru că n-am chef să mă las supt de gura aia de treizeci de ori pe zi! spuse Arrtisterò, mirat de naivitatea detectivului. Cred că aşa ceva m-ar slăbi rău de tot, în scurt timp.

— Îmi dai un pic telecomanda? ceru Vagabond pe un ton plângăreţ.

Venise pentru a investiga şi se pomenise cu un orgasm pe neaşteptate.

— Orgasmul ţi-a luat minţile, răspunse Arrtisterò. Nu există nici o telecomandă. Spune cu voce tare ce program doreşti.

Vagabond privi în jurul său, rătăcit. Văzu o

haită de dobermani gonind împrejurul lui, lătrând şi arătându-i colţii ascuţiţi şi lucitori. Nu mai vru să vadă dacă era vorba de un film sau de publicitate. Alese în grabă primul număr care-i veni în minte:

— Treizeci şi trei!

Decorul se schimbă radical. Se aflau acum într-un salon cu mobile luxoase de foarte prost-gust. Câţiva bărbaţi cu figuri înţelepte stăteau de vorbă.

— E conferinţa budistă de la ora 15, preciză Arrtisterò.

— Aha, interesant! observă Vagabond. Ce procentaj mai are budismul în ultimele sondaje?

— Patruzeci şi trei la sută. Omenirea se schimbă. E o afacere frumoasă!

În salonaş se aflau — instalaţi pe scaune confortabile — un chipeş prezentator, un reprezentant al firmei „Multikarma & Brothers” şi Buddha Garş. Undeva într-un colţ, un bărbat şi o femeie făceau amor.

Buddha Garş îl salută pe ghicitor, apoi îl trase deoparte pe Vagabond şi-i împuie capul cu fel de fel de prostii fără nici o noimă. Îi pomeni de NamMyoHoRengeKyò şi de alte formule abracadabrante, după care evenimentele luară un curs atât de rapid, încât Vagabond nu mai reuşi să-şi amintească de nimic. Până la urmă, după un minut şi patruzeci şi cinci de secunde, salonul dispăru, iar Vagabond se trezi că ţine în mână o bucăţică de plastic.

— Felicitări! îi spuse Arrtisterò.

— Cum?

— Pa, pe legea mea, Vagabond! Ai devenit un budist cu drepturi depline.

— Ce vrea să însemne asta?

— Nimic. Sau, cel puţin, nu încă. Dar, dacă vei continua să urmăreşti emisiunea, vei avea parte de mari bucurii în sinea ta. Şi nici nu costă cine ştie ce.

— Aşa ceva se plăteşte?

— Mi se pare foarte firesc. Ba chiar ai şi achitat prima rată, ţi-au scăzut-o din contul curent. Când primeşti bucăţica de plastic, e ca şi cum ai semna un contract.

— Mă bucur, spuse Vagabond neîncrezător.

În noul salon, care tocmai apăruse, un bărbat vesel, în ţinută de jogging, ţopăia şi-i saluta pe telespectatori:

— Micii şi dragii mei Prieteni Catolici! zise el, întinzându-i mâna lui Vagabond fără a înceta să ţopăie.

Detectivul era pe punctul de a i-o strânge, când ghicitorul îl opri, bolborosind ceva cu o voce gâtuită.

— Ce mai e? întrebă Vagabond, îndepărtându-se de sacerdotul cu alură atletică.

— Ăştia sunt foarte periculoşi! îi explică Arrtisterò cu glas scăzut. Sunt pe cale să-şi piardă toţi credincioşii pe fronturile budiste şi musulmane şi recurg la artificii nemaiauzite pentru a racola noi adepţi.

— Catolicii?

— Da, chiar ei! Aşa au fost făcute şi Cruciadele din anul 2000. Noua Biserică Recomunicată e de neînduplecat. Tu întinzi mâna,

iar ei îţi şi dau împărtăşania aproape fără să bagi de seamă. E şi mai rău atunci când le întinzi un obraz, nu contează care. Atunci chiar c-ai încurcat-o.

— Şi de ce, mă rog?

— Nu ştiu. Nu s-a întors nimeni de pe-acolo ca să-mi spună.

Vagabond se înfioră, gândindu-se la primejdia care-l păscuse.

Auzise vorbindu-se despre capcanele acelea, dar nu avusese niciodată, în mod direct, asemenea experienţe.

— Hai să schimbăm programul! spuse el, văzând că preoţii aceia puneau la cale ceva. Nouăzeci şi nouă!

Nu apucase să sfârşească de rostit numărul când îl auzi pe Arrtisterò scoţând un urlet gâtuit:

— *Să n-o faci! Smintitule!!*

Vagabond nu mai avu timp să se întrebe ce anume voise să spună ghicitorul. În răstimp de-o clipă, situaţia se schimbase în mod radical. Acum trebuia să se străduiască să rămână în viaţă, să nu se înece.

Capitolul 4

Atârnau în apa care umplea Televizorul Final până la acoperiş. Acoperişul se afla în întuneric, în afara unei firave lumini albastre, difuze.

Nu era chip de scăpare din situaţia aceea. Stăteau aşa, ţinându-şi respiraţia, dar n-aveau să mai poată rezista prea mult. Ieşirea din Televizor era blocată de nişte gratii solide.

Totul părea pierdut.

Vagabond dădea semne de disperare.

Constată cu uimire că Arrtisterò părea doar uşor contrariat, încercă să schimbe canalul, dar sub apă vocea nu i se auzea, aşa că sistemul nu funcţiona. În schimb, era cât pe ce să se înece.

De undeva dintr-un ungher apărură doi scufundători care se îndreptară către ei. Vagabond simţea că-i gata să se sufoce, când cei doi scufundători îi introduseră în gură un aparat de respirat. La fel făcură şi cu Arrtisterò.

După ce se asigurară că cei doi şi-au revenit, scufundătorii le scoaseră respiratoarele. Pe Vagabond îl cuprinse iar spaima. În schimb, Arrtisterò nu părea surprins. Apoi, scufundătorii scoaseră dintr-o geantă două foi din plastic impermeabile şi le puseră în mâna celor doi bărbaţi. Vagabond citi. Era contractul de cumpărare a unui costum de scufundător prevăzut cu două butelii de oxigen, cu livrare imediată. Simţi cum îl cuprinde furia, apoi văzu că ghicitorul semna deja. Luă un stilou şi semnă şi el. Îi dădură imediat o butelie de oxigen.

Vru să se relaxeze puţin, dar din depărtare se zăreau venind nişte monştri marini înfricoşători. O inscripţie luminoasă atârnată undeva deasupra apei avertiza: *ATENŢIE LA CĂPCĂUNUL-CÂINE!*

„Căpcăunul-câine!” gândi Vagabond. „Cu siguranţă, ultimul produs diabolic al firmei cibernetice Johnson New Animals!” La vederea puternicelor fălci ale monştrilor ce se apropiau, începu să se agite. Din fericire, înaintau încet. Cu toate acestea, Vagabond se agita tot mai mult.

Cei doi scufundători scoaseră din genţi contractele de cumpărare a enciclopediei „Monştri & Mostre Go-Go” în patru sute de volume legate în beriliu. O clauză a contractului specifica:

„Se pot afla numai lucrurile cele mai folositoare! De exemplu, la termenul CĂPCĂUN-CÂINE se descoperă singurul mijloc, infailibil, de a-l îmblânzi pe înspăimântătorul Căpcăun-câine!”

În timp ce semna noul contract, lui Vagabond îi veniră în minte vreo duzină de înjurături cumplite. I se dădu imediat volumul de care avea cea mai mare nevoie în clipele acelea. Îl răsfoi şi găsi repede cuvântul CĂPCĂUN-CÂINE care fusese deja însemnat cu o săgeată. Citi:

„Căpcăunul-câine este un monstru înspăimântător, care mai întâi le despică burta şi le scoate măruntaiele victimelor sale, după care le face bucăţi-bucăţi. Nu cunoaşte mila. Singurul mod de a-l îmblânzi este acela de a-i arăta un set de toaletă «Sexul din ochii voştri». ESTE TRUSA DE TOALETĂ CARE-L VRĂJEŞTE PANĂ ŞI PE UN CĂPCĂUN-CÂINE!”

Contractul era, bineînţeles, gata pregătit.

Vagabond făcu feţe-feţe, dar senină din nou, lucru pe care-l făcu şi Arrtisterò. Scufundătorii zâmbiră satisfăcuţi, la fel Căpcăunii-câini. Apoi, cei doi bărbaţi se pomeniră din nou uscaţi şi stând într-un salon. Arrtisterò părea, întru câtva, supărat.

— Ai văzut ce-ai făcut?

— Eu?! se miră Vagabond. Dar dacă…

— Nu se alege canalul 99 la ora asta! spuse Arrtisterò cu o voce gravă. Aşa cum nu se alege canalul 64 la ora 15:30, canalul 21 la 15:40, 4 la 15: 45…

— Bine, bine, am înţeles.

— Ai înţeles că din vina ta a trebuit să-mi cumpăr al douăzeci şi doilea costum de scufundător, al patruzecilea set de toaletă şi a optsprezecea enciclopedie, aia ai înţeles, fir-ar să fie! Ca să le plătesc pe toate, va trebui să-mi vând maşina!

— Îmi pare rău, dar nu puteam… Tu eşti ăla care se pricepe la televiziune.

Între timp, în faţa lor apăruseră două scări în spirală pe care coborau alene două personaje. De undeva de departe se auzea un cor de copii cântând o melodie tristă şi care uneori îţi dădea fiori. În camera-Televizor, lumina era acum albă şi orbitoare. În aer se simţea un miros ciudat ce făcea să-ţi amorţească membrele.

Vagabond se uită la cele două personaje care ajunseseră aproape de baza scărilor. Se mişcau agale, ca într-o secvenţă redată cu încetinitorul. Nu-i veni să-şi creadă ochilor. Nici ghicitorului. Cele două personaje erau el şi Arrtisterò.

Capitolul 5

— Hai să plecăm de-aici! şopti Vagabond buimăcit. E ceva care nu-mi place. Aerul… Ne narcotizează!

— Da’ de unde, ţi se pare! îl linişti celălalt, care nu era nici el prea liniştit. Poţi avea încredere…

— Eu n-am nici o încredere… murmură Vagabond.

Pleoapele sale aduceau tot mai mult cu nişte obloane de prăvălie la ora închiderii. Apoi, din fericire, îi crescu brusc adrenalina, îl înşfăca pe Arrtisterò, care — amorţit cum era — nu opuse nici o rezistenţă şi, împreună cu el, se îndreptă spre uşă.

Reuşiseră să părăsească Televizorul Final chiar în clipa în care o pânză ce părea a fi o uriaşă meduză se lăsa din tavan cu intenţia evidentă de a bloca ieşirea.

— Taman la ţanc! spuse Vagabond după ce pusese piciorul în locurile mai sigure ale încăperii.

Arrtisterò, încă moleşit, bolborosi ceva nedesluşit şi Vagabond îi dădu o pastilă de restabilină care-l făcu să-şi revină imediat. Apoi, încercă să readucă în discuţie tema care-l rodea la ficaţi, misterioasa sa misiune imposibilă, iar Arrtisterò îl invită să converseze în camera de tortură, unde aveau să se simtă mai în largul lor. Într-adevăr, acolo se relaxară în scurt timp şi ghicitorul scoase din buzunar o cutiuţă.

— Publicitate? întrebă el.

— Nu, mulţumesc. Am luat deja o pastilă azi-dimineaţă.

Arrtisterò răsturnă în palmă şapte-opt pastile pe care le aruncă în gură. Vagabond se uită la el cu ochii holbaţi. Mai ceva ca Billy Police! Ghicitorul nu putea să fie în toate minţile.

— Câte iei pe zi? îl iscodi alarmat.

— Cinci-şase cutii, răspunse calm Arrtisterò.

Vagabond zâmbi mânzeşte.

— Eşti dependent, ai? O să dai de dracu' într-o bună zi!

— Hei, nu-mi face morală! Pot sa mă opresc când vreau. E nevoie doar de-un pic de convingere şi de voinţă.

— Toţi spun aşa, zise Vagabond întunecându-se la faţă, dar nici unul nu-i în stare să se lase! Tunelul publicităţii e perfid şi trădător, şi-i foarte greu să mai ieşi din el când ai ajuns la un anumit nivel de obişnuinţă şi dependenţă. O dată ce te-a luat vârtejul, te duce cu el şi nu mai scapi, devii o jucărie, un nimic şi ţi se demetabolizează *quid*-ul somatic!

— Poftim?!

— E o metaforă neopseudofarmacologică, îi explică Vagabond, ruşinându-se de gogomăniile pe care tocmai le debitase.

În scurt timp, Arrtisterò ajunse într-o stare jalnică. Privea în gol cu ochi fără expresie, injectaţi şi cu pupilele cât gămălia de ac. Îşi scarpină nasul, mormăind ceva de neînţeles.

„Simptome tipice de uşoară supradoză de publicitate", gândi Vagabond. „Poate că ăsta-i momentul potrivit să trec la atac."

— Ascultă, Joe, am nevoie de una dintre intuiţiile tale supranaturale…

Arrtisterò aproape că nu reacţionă. Continua să se scarpine. Probabil că publicitatea îi micşorase capilarele şi-i inhibase circulaţia sângelui, provocându-i mâncărimi. Vagabond reflectă puţin, apoi încercă pe alt ton:

— Nu i-aţi îndeplinit încă o clasică şi originală dorinţă de-a lui James Vagabond? Nici o grijă! Un timbru de fericire pe gratis, ofertă specială, pentru doar o singură intuiţie, fără TVA!

Exprimat în acest mod, mesajul îşi atinse ţinta. Într-adevăr, Arrtisterò întrebă:

— Care-i modul de participare?

— E simplu, răspunse Vagabond, modulându-şi vocea. Oricine poate să câştige timbrul de fericire! E de-ajuns să intuiască pentru James Vagabond, aici de faţă, ce anume se întâmplă acum în lume — ceva incredibil şi grav —, dar, mai ales, cine anume se face vinovat de acest eveniment.

— Hmm… Arrtisterò se prefăcu că se gândeşte dar nu păru, câtuşi de puţin, să fie în stare. *HMM…* continuă el, încruntându-şi fruntea potrivit unor bine precizate tradiţii. Ai încercat să-l interoghezi pe administrator?

— Cee?

— Pe administrator… Cred că el e. Ai spus că-i o chestiune care priveşte întreaga lume… Poate c-ar trebui să-l interoghezi pe administratorul lumii. El e vinovatul.

— Ascultă, n-am venit aici ca să mă iei tu în ba…

— Bine, bine, am încercat şi eu! admise Arrtisterò. Problema e că atunci când sunt „obiect” de publicitate, toate minunatele mele facultăţi FESP se blochează în mod misterios.

— Fir-ar să fie!

Vagabond căută o soluţie, dar n-o găsi. În asemenea cazuri, nici restabilina nu constituia un antidot eficace, deoarece publicitatea — cea care o lansase, printre primele, pe piaţă — nu era, tocmai din acest motiv, imună. Nu se putea face nimic. Şi, o dată intrat în deplinătatea facultăţilor sale mintale, Arrtisterò n-ar mai fi avut probabil chef să-l ajute. Asta din cauza noii sale manii isterico-paranoice despre care nu voia să vorbească. Vagabond ar fi trebuit să se resemneze, lipsindu-se de facultăţile FESP ale profetului. Iar acest lucru nu-l încânta deloc, din pricina absolutei lipse de date în problema de care trebuia să se ocupe. Găsi o scuză, îşi luă rămas-bun de la ghicitor — care se arătă cât se poate de bucuros să se cufunde din nou în Televiziunea Finală — şi ieşi pe uşă.

Afară, lumea mai era încă aceeaşi.

În ciuda unei linişti aparente, se întâmplase, totuşi, ceva, ceva imens, foarte grav şi mai ales necunoscut, iar acel ceva continua să-şi facă simţită prezenţa…

Poate că misteriosul Eveniment cu pricina era necunoscut şi de necunoscut, tocmai ca o consecinţă a propriei sale dimensiuni colosale.

Vagabond îşi ridică privirea spre cer.

Câte un aeromobil brăzda, când şi când, limpedele smog atmosferic.

Aerul era aerat şi aerisit.

Mici cârduri de ciborgi ucigaşi se hârjoneau în zbor cu păsărele piuitoare.

Totul părea absolut normal, ca şi cum n-ar fi existat nici un motiv de îngrijorare.

Capitolul 6

RRR avea probleme de Timp şi de Spaţiu.

Nu era totul pierdut, dar acum trebuia să fie atent, să nu mai comită din nou prea multe greşeli. Şi atunci poate că avea s-o scoată la capăt.

În spatele său, Parson chibzuia în tăcere.

La răstimpuri, clătina din cap în semn de neîncredere. Dar nu îndrăznea să vorbească.

Lui RRR îi fusese conferit cu câţiva ani mai înainte prestigiosul Ordin Uniconsonant, un titlu demn de tot respectul cu care nu înceta să se laude cât era ziua de lungă.

— Ce nume cretin mai ai şi tu, Parson! îi spuse RRR colegului său. Nu eşti decât un nătărău handicapat şi insipid, pluriconsonant şi bivocalic!

— Of! suspină Parson.

Capitolul 7

În zilele care urmară, Vagabond nu făcu mare lucru pentru rezolvarea teribilului său caz. Sau, cel puţin, aşa credea el.

În realitate, prin dorinţa sa arzătoare, exercita — fără să ştie — o puternică presiune psihică asupra mediului înconjurător, fapt care, în timp, avea să dea rezultatele aşteptate.

Din acest motiv, deşi se considera complet neajutorat şi hăt departe de orice indiciu concret, în realitate, el mergea cu paşi mari pe calea cea dreaptă.

Evident că nu dăduse peste nimic — cel puţin nu la început — care să i se pară cât de cât în legătură cu problema sa, dat fiind că aceasta nici nu fusese definită încă; se ştia doar că există şi atât.

Dar tocmai pentru această vastă, imensă gamă de aspecte pe care problema sa ar fi putut să le aibă, nimic din ceea ce vedea aievea sau îşi închipuia nu putea fi considerat *a priori* ca fiind străin de ea.

„În mod vădit”, îşi spunea el, „în univers exista un anume «fapt» care, în virtutea judecăţii emise de o maşină creată de un om — criminometrul — fusese definit, în mod arbitrar, un «antifapt», o nelegiuire, al cărei făptaş trebuia eu să-l descopăr; să aflu adică, în termeni mai obiectivi, Cauza.”

Dar poate că nu era nevoie să caute chiar în tot universul pentru a găsi o soluţie satisfăcătoare;

poate că, luându-l la întrebări aşa, ca la carte, chiar şi lăptarul din colţ ar fi putut obţine toate răspunsurile dorite; sau poate că ar fi fost bine să-i cerceteze pe toţi arcaşii din Greenwood; sau să-şi arunce o privire iscoditoare în războiul sfânt dintre catolici şi budişti.

Sau poate că nici universul nu era de-ajuns şi atunci ar fi trebuit să treacă cumva dincolo de el, să sondeze abisurile de dimensiuni necunoscute, să zăbovească fără indulgenţă asupra unor misterioase şi ipotetice uneltiri ascunzând cine ştie ce interese ultracosmice subterane sau niscai nătângi născociri ale unor minţi plecate cu sorcova.

Alegerea nu era uşoară, iar Vagabond se ţinu bine să nu facă greşeli. Şi, după cum se ştie, nu făcu. De fapt, el alese să nu aleagă; pentru că, dacă ar fi ales, ar fi însemnat, fără doar şi poate, să fi făcut o alegere greşită.

De când e lumea şi pământul, eroii au un soi de conştiinţă instinctivă, rod al inspiraţiei transcendentale sau transcendente — după gusturi, mă rog —, drept pentru care nu suferă de lipsă de încredere în faptul că treaba sau misiunea lor va reuşi până la urmă; romantismul lor este unul aproape „cromozomic”, în a cărui sublimă esenţă îşi au obârşia rămăşiţele lor omeneşti, şi nu viceversa.

Din acest motiv, Vagabond nu s-a temut niciodată, realmente, că nu avea să reuşească să rezolve cazul său şi, în absenţa unei urme concrete, în loc să fie îngrijorat, a luat măsuri ca în acele zile grele să se aleagă şi el cu ceva

plăcere în importanta-i existenţă, dedicându-se cu osârdie trioului Biri, Chini şi Vini, care, din fericire, nu reuşiseră încă să-l plictisească.

Dar mai făcu şi altele. Şi tot ceea ce făcea îl purta încet-încet — fără ca să-şi dea seama — pe calea cea dreaptă. Într-o bună zi, de exemplu, se hotărî să se ducă la Salonul-Târg-al-Emoţiilor, al cărui membru era şi în care calitate putea să-şi exercite acolo intensele şi variatele activităţi recreative oferite acolo.

Salonul-Târg-al-Emoţiilor se afla nu departe de locuinţa sa, şi de aceea se hotărî să meargă pe jos.

Străbătu lungile alei străjuite de copaci din plastic şi se simţi atras, pe neaşteptate, de o conversaţie ce se desfăşura în apropierea unui concert pe viu al unei formaţii de beast-rock. Concertul se transmitea pe un ecran de treizeci de metri pe cincizeci, care constituia faţada unei clădiri. Membrii formaţiei erau nişte indivizi cu evidente transplanturi de piele de reptilă în locul celei umane şi se produceau într-o muzică sălbatică, bestială. În raza auditivă a lui Vagabond, un bătrân îi spunea unui puşti:

— Eu nu-i înţeleg. Asta nu-i muzică! Asta să fie modul de *a fi?* Pe mine, aceşti Peşti Păroşi nu mă…

— Ba nu, bunicule! îl întrerupse băieţelul. Ăştia sunt Noile Şopârle! Nu le vezi solzii? Nu-s deloc solzi păroşi! Sunt singurii cu adevărat *bestiali!* Peştii Păroşi sunt morţi, nu mai sunt bestiali! Numai cei din Noile Şopârle sunt!

Vagabond nu se opri să se uite la muzicanţii

solzoşi, ci merse mai departe.

Clădirea Salonului-Târg avea o formă greu de descris. La construirea ei nu părea să se fi ţinut cont de vreun criteriu arhitectonic; se spunea, totuşi, că acele forme geometrice ar fi înfăţişat o cascadă stilizată de stropi de sudoare.

Vagabond intră prin crăpătura ce îndeplinea rolul de portal şi se instală în salonaşul orgonic al lui Willy Reich.

„Nu strică deloc să iei nişte orgoni înainte de masă”, îşi zise el.

Apoi se supuse măsurării standard a propriei sale curbe sinusoidale a plăcerii, o recentă elucubraţie erotico-algebrică a celor mai mari savanţi expresionişti ai epocii şi cât se poate de necesară pentru stabilirea indicelui de disponibilitate momentană a subiectului la plăcerea senzorială… sau ceva de genul ăsta. Pe baza rezultatelor măsurătorii se regla apoi întreg sistemul de distribuire al Salonului-Târg, astfel încât fiecare individ să se poată bucura din plin, senzorial vorbind, de propriile-i posibilităţi de a evita riscul unor periculoase excese, eventualitate din domeniul consumului emoţional şi, de altminteri, cât se poate de îndepărtată.

Se supuse după aceea unei scurte şedinţe de privaţiune senzorială, care avea drept scop nivelarea stării de activare a diferitelor simţuri la o valoare de maximă potenţialitate. În continuare, făcu câteva exerciţii de training autogen pentru externarea senzualităţii latente, ce aveau să-l apere de insidioasele pericole ale excitaţiei aparente, şi sfârşi cu o decisivă şi întăritoare

partidă de înot în Androginul şi Misteriosul Paradis al Bulibăşelii Erotice. Zgândărit şi de drogurile pansenzoriale cu acţiune aleatorie, substanţe care — aşa cum o spune şi numele — provoacă halucinaţiile tuturor celor cinci simţuri, alegând — pe baza unui criteriu semialeatoriu —, în mod alternativ, unul dintre ele, Vagabond petrecu apoi câteva ore de substanţială şi efemeră plăcere; în ciuda prejudecăţii potrivit căreia un detectiv, pentru a rezolva cazurile sale, trebuie, înainte de toate, să investigheze şi poate chiar să şi sufere.

În sprijinul validităţii acestei non-metodologii empirice, Vagabond avu apoi nişte întâlniri cât se poate de interesante.

Pe un culoar, îl întâlni pe profesorul Max's Hungry, ilustrul antropofag de renume internaţional, faimosul autor al scrierii *Celălalt Edibil* şi al continuării fireşti a acesteia *Gestiunea Digestiunii*, un bărbat pe care mulţi îl situau între afabil şi inefabil, pe cât de gras, pe atât de plin de experienţă.

Vagabond îl cunoscuse cu câteva luni în urmă, cu prilejul unei anchete în legătură cu edibilitatea unor transfugi sexuali jamaicani. Împreună cu el se mai afla slăbănogul şi nervosul doctor Argh Ballenbroken, un repersonalizator foarte cunoscut în domeniul său. Mai târziu, Vagabond — deşi nu ştia încă — avea să aibă mare nevoie de el. Aşa încât, faptul că-l cunoscuse în acea împrejurare era ceva providenţial.

Neavând habar de toate aceste amănunte, după ce îşi povestiseră pe rând — el şi acele

capete luminate — nişte savante anecdote porcoase, Vagabond continuă ceea ce momentan era, cu siguranţă, o non-misiune. Se mai întâlni şi cu alte personaje, de exemplu, Catacombaro Jack, zis „Colţunaş” — neîntrecut expert în catacombe şi piroşti —, cu Bernaccotto Palinfrasca — mutantul meteoropatic de reputaţie cam dubioasă, ce lucra în Salonul-Târg şi era cunoscut pentru diabolicele sale dispozitive tumefacente — şi, în sfârşit, cu Marilena Wells, soţia lui Gordon Wells, prietenul său, scriitorul somnambul, poate unul dintre puţinii din lume care mai avea drept consoartă o fiinţă omenească. Marilena purta pe ea ceva ce se dovedi o îmbrăcăminte de tip kafkian, dintr-un material negru din piele de Samsa post-metamorfic. O îmbrăcăminte uşoară şi nepretenţioasă.

Ţinea în lesă un animal ciudat, misterios.

— E un mocâine, explică femeia, radiind de mândrie. Ultimul mare succes al nebuniei cibernetice a firmei „Johnson New Animals”! împleteşte devotamentul şi serviabilitatea câinelui cu spiritul de independenţă şi de libertate al motanului.

— Miauham! miorlătră mocâinele.

Vagabond se interesă de starea de sănătate a lui Gordon Wells, iar ea îi spuse că nu mai locuiau împreună. Aşadar, prietenul lui, scriitorul somnambul, îşi pierduse privilegiul atât de rar.

Marilena îi explică faptul că, în trecut, legătura lor se bazase mereu pe uri profund schimb intelectual. El o sedusese cu un maldăr de scrisori mieroase, inteligente şi patetice care — o

asigurase — nu fuseseră aşternute pe hârtie în momentele renumitului său somnambulism.

Ea îl crezuse. Şi visase. „Scrisori către Marilena”. Totul părea atât de romantic, ca din alte vremuri… Apoi, într-o bună zi, în timp ce se plimba printr-un talcioc, zărise o carte cu titlul *Scrisori către Milena*. Nu era de Gordon Wells, ci de un oarecare Kafka. Cumpărase cartea şi descoperise cu scârbă că toate scrisorile pe care i le trimisese Wells fuseseră copiate de-acolo. Atunci pricepuse de ce Gordon Wells se plângea atât de des de pseudoftizia sa psihosomatică.

— Aşa că l-am lăsat, şi bine am făcut! conchise ea pe un ton morocănos.

Mai vorbiră ba de una, ba de alta şi Vagabond se pomeni că-i povesteşte despre tărăşenia sa, despre cazul său misterios, despre halucinanta şi imposibila sa misiune. La care ea se gândi puţin şi apoi zise:

— Ceea ce mi-ai povestit e atât de aiurit, încât seamănă ca două picături de apă cu unele teorii smintite de care-mi pomenea adesea Gordon. Îmi vorbea despre Ordine, Dezordine. Bulibăşeală… sau, poate, Haos, lovitură de stat Cosmetică… Cosmologică…

— Mai multe nu ştii? întrebă Vagabond.

— Cel mai bine ar fi să discuţi direct cu el! spuse Marilena. Eu nu mă pricep la treburile astea şi nici nu vreau să-mi bat capul cu ele.

— Miauham! miorlătră mocâinele.

Aşa se termină conversaţia lor.

Marilena îşi exprimă apoi intenţia de a vizita muzeul de artă lucidă de pictură corporală, în

timp ce Vagabond simţi nevoia să dea o fugă până la resexualizatorul homeostaticizant. După care trebui să-şi regleze din nou metabolismul, aşa cum făcea ori de câte ori întâlnea o femeie dintre cele adevărate. Şi pentru că tot se afla acolo, se supuse unei terapii regeneratoare ce producea fenomene de osmoză emoţională, făcând apoi şi un antrenament în domeniul complexelor practici yoga ale fibrilaţiilor sinaptice.

Salonul-Târg era de asemenea un loc ideal pentru o mică revizuire a sistemului nervos. Tot acolo exista o secţie clinică în care se tratau beteşuguri ca orgasmul artificial, sindromul de detumefacţie furtunoasă, crizele morbide de autobatjocură, fenomenele de fetişism galopant, ca şi toate cele o mie de alte beteşuguri psihosomatice pe care nevroza — singura şi cea de pe urmă boleşniţă omenească a secolului al XXI-lea — le plodise în ultimele decenii.

După aceea, Vagabond se hotărî să purceadă în căutarea lui Gordon Wells. Poate că aceasta avea să fie prima urmă şi nu voia s-o piardă. În orice caz, era o speranţă. Misteriosul creier al lui Gordon Wells era imprevizibil şi, în faimoasa lui stare de somnambulism, putea fi capabil de zămisliri de-a dreptul funambuleşti. Apoi, el nu risca să cadă pradă unei neaşteptate manii isterico-paranoice, aşa ca Arrtisterò. Era un tip mai echilibrat şi, în afară de aceasta, ţinea cu mult mai mult la el. Dacă ar fi putut, l-ar fi ajutat, fără îndoială.

Stând şi chibzuind la rece, Vagabond nu-şi

dădea seama ce anume era mai stupid: să încerce să rezolve un caz de o asemenea excepţională şi necunoscută gravitate cu ajutorul unui ghicitor pe jumătate nebun, sau cu cel al unui scriitor somnambul. În orice caz — şi senzaţia aceea îi venea de undeva din străfundul minţii sau din cine ştie ce tainiţă a inimii ori îi pica, aşa, în stropi microscopici din cel mai îndepărtat dintre cerurile cosmice —, era sigur că aceea, şi nu alta, era pista pe care trebuia s-o urmeze, oricât ar fi fost el de nebun sau de stupid.

După cum avea să se vadă mai târziu, faptele urmau să-i arate că nu greşise chiar atât de mult.

Capitolul 8

Gordon Wells era un bărbat cu trăsături normale, cu obrazul deja brăzdat de riduri înţelepte, cu un nas bine pronunţat şi cu păr roşu veşnic zbârlit. Purta întotdeauna un costum în carouri verzi şi negre, şi o pelerină à la Sherlock Holmes, obicei pe care-l copiase din ţara nordică de toată lumea ştiută, unde la vremea respectivă, tot omul umbla îmbrăcat aşa.

Era un bărbat cu apucături ciudate şi uneori excentrice, ca, de exemplu, aceea de a-i spune întotdeauna „Watson” neveste-sii, în clipele de intimitate.

Asta, cel puţin până atunci când ea îl părăsise.

Era cunoscut ca marele scriitor somnambul, singurul geniu literar care-şi exprima talentul prin această stare deosebită a conştiinţei. În realitate, intimii ştiau că el nu era mereu aşa; îşi scrisese cele mai bune cărţi în timp ce se uita la televizor, în pauzele publicitare.

Trecuseră câteva luni de când Vagabond nu-l mai văzuse, dar reuşi să dea de el chiar în acea zi şi să stabilească o întâlnire pentru seară.

Ca loc de întâlnire, optară pentru un restaurant cvasichinez, din cartierul turcesc al zonei pakistaneze, în care, poate, s-ar fi putut mânca, şi eventual bine. Localul arăta în stilul tipic restaurantelor cvasichineze, cu mare risipă de neon, mandarini şi morişte de vânt; mesele erau plate, nu convexe, având, totuşi, suprafaţa ca

oglinda. Candelabrele-cuptoare erau alimentate cu bucăţi de tămâie originare chiar din Beijing.

— O atmosferă ca pe timpuri! spuse, inspirat, Gordon Wells.

Vagabond se gândi că, până ce aveau să fie serviţi, putea să treacă direct la subiectul care trebuia să devină laitmotivul serii.

— Ascultă, Gordon, am să-ţi supun atenţiei o problemă importantă. Am auzit c-ai început să te ocupi de ceva foarte… interesant. Nevastă-ta mi-a…

— Să nu-mi pomeneşti de scârnăvia aia! spuse Wells cu glas sugrumat, muşcându-şi limba. Târfa m-a părăsit pentru un calculator!

— Ei, lasă, n-o mai lua chiar aşa de tragic, încercă imediat Vagabond să-l consoleze. Nu eşti primul căruia i se întâmplă. Ba chiar aş spune că erai unul dintre ultimii care încă n-o păţise. *„Bărbatului i-a scăpat din mână propriul lui produs tehnologic, cure a ajuns pe mâna Muierii”…*

— Vrei să zici în *curul* Muierii! se aprinse Wells, scrâşnind din dinţii îngălbeniţi de atâta fum. Putorii ăleia i-a plăcut mereu sodomia, la nebunie. Tu… tu nici nu ştii… n-ai cum să ştii! Dintre toate calculatoarele ce există, târfa şi-a găsit tocmai unul negru, scroafa naibii! O să i-l crăp eu! urlă Wells cu totul ieşit din minţi.

— Aha… un calculator de culoare. Nu te ştiam rasist.

— Ce are a face rasismul aici? E doar o chestie de gust! Şi ca si cum n-ar fi fost de-ajuns, şi-a ales unul de cea mai proastă categorie, de

tipul ultra-infra-popular: „Serveşte-te & Aruncă, Înşfacă & Gustă…”

— A, da, scârboşeniile alea.

— *MC Kunta Bunda 50°*, aşa se numeşte. Nişte porcării, nu altceva! Nu există ceva mai prost pe piaţă. Sunt fabricate în Taiwan de nişte, indigeni handicapaţi, numai pentru a dovedi lumii că şi acolo îi recuperează pe nenorociţii ăia! S-ar putea pomeni ceva mai rău? Am devenit bătaia de joc a tuturor scriitorilor somnambuli. Muierii care fuge cu un calculator — asta-i soarta pe care o avem cu toţii acum —, muierii îi mai trec cu vederea, dar ăstuia, *MC Kunta Bunda 50°*, nu-i permit deloc! Acum, poftim, mai găseşte tu altă muiere în carne şi oase… Aş putea da un anunţ la „Singuri Sexuali”, dar mi-ar răspunde numai nişte muieri false… Sau poate c-ar trebui să încerc cu ginoide… Ele nu te-nşeală cu un alt aparat electrocasnic! Nu sunt programate pentru homosexualitate. Tu ai trei, nu-i aşa? Cum te simţi?

Vagabond profită de situaţie pentru a-i povesti de-a fir-a-păr despre minunăţia amorului în patru, preamărind numeroasele şi mereu noile posibilităţi pe care i le oferea patrulaterul său. O ţinu mult aşa, descriindu-i cu plăcere, cu lux de amănunte, diversele figuri şi practici pe care amantele-robot le cunoşteau la perfecţie; acea descriere amănunţită ar fi putut constitui pentru amatorii de sex un foarte perfid chin al lui Tantal.

Detectivul îl făcu astfel pe Wells să-şi uite pe moment propriile-i nenorociri, cu preţul amânării pentru după cină a subiectului ce-l muncea pe el.

Gonzo Ortega, chelnerul de la restaurantul cvasichinez, era în realitate finlandez. Aşa se considera el, cel puţin.

Avea o faţă pătrată şi turtită, ochi migdalaţi, piele măslinie, păr negru, lung şi soios, iar când zâmbea — şi o făcea mai tot timpul —, i se vedeau două şiruri scârboase de dinţi stricaţi.

— *Vamos a magnar? Buenas tarde, hombres!* spuse Ortega, cu un zâmbet dezgustător. *Cosa vos prendere, cucina muy piacimento, amigos!*[1]

— Vorbeşte spaniola? întrebă Vagabond.

— Glumeşti? Se preface. Şi destul de prost, îi explică scriitorul somnambul. E o modă homosex printre atâtea altele.

— *Io soi finlandese, muchacos!*[2] exclamă Ortega, complet aiurea.

— După părerea mea, e cretin, spuse încet detectivul. Şi, în afară de asta, nu prea mi se pare să fie finlandez.

— Şi nici chinez nu-i, răspunse Wells.

Personajul cel aiurit şi şters nu făcu, în nici un caz, să le piară pofta de mâncare, aşa că se ospătară, chiar dacă într-un mod puţin prea clasic.

Vagabond comandă *spaghetti alla matriciana* în sos dulce-acrişor şi cubuleţe de stridii în aspic, iar Wells ceru o porţie de găluşte cu sos de avocado bine condimentat. Se delectară amândoi cu cotlete à la Bourguignonne, şi la urmă serviră nişte banane flip. Toate udate din belşug cu suc de mango şi zeamă de morcovi cu iasomie.

---

1 Mâncăm? Bună seara, oameni buni! Ce vreţi să serviţi, avem o bucătărie pe cinste, prieteni! (păsărească hispano-italiană) (n. trad.)

2 Eu sunt finlandez, băieţi! (n. trad.)

Apoi, în sfârşit, Vagabond reuşi să-i relateze celuilalt atât cât ştia în legătură cu colosala sa problemă. Wells cugetă preţ de câteva minute, după care se hotărî să-i prezinte prietenului său un scurt rezumat al chestiunilor ce-i dăduseră de furcă gândirii în ultima vreme, când în stare de trezie, când în stare somnambulică.

— Vezi tu, James, am impresia că în aceşti ultimi ani sau poate luni sau chiar săptămâni, zile, ore, dacă nu cumva chiar decenii — şi lucrul ăsta nu mi-e limpede deloc —, conceptul de Realitate s-a schimbat şi continuă să se schimbe foarte mult. Vreau să spun — asta ca să-ţi dau un exemplu banal — că până acum câteva decenii, dacă nu mă înşel, femeile încă se mai culcau mai mult cu bărbaţii, cu oamenii, adică… Dar, de câtva timp încoace, în privinţa asta s-au întâmplat prea multe lucruri ciudate, ce s-au abătut de la regula care cred eu că trebuie să fi existat în trecut. Mi se pare că Omul a dat peste cap o ordine seculară. E un vechi coşmar ce ne chinuieşte dintotdeauna — sfârşitul lumii, Apocalipsa, prăbuşirea structurilor care ne susţin. Omului i-a fost dintotdeauna frică de evoluţia tehnologiei! A avut mereu probleme de rezolvat şi de fiecare dată soluţia găsită crea noi probleme, şi mai complexe, pentru care se găseau şi soluţii mai complexe, iar acestea, la rândul lor, făceau să apară alte probleme, şi tot aşa, mereu.

Tehnologia noastră de azi este rezultatul acestui cerc vicios. Teama noastră atavică se măsoară prin intervalul de timp în care va mai ţine jocul acesta, cu regulile lui cu tot.

Încă din secolul XX s-a intuit creşterea

exponenţială a curbei tehnologiei, şi teama de sfârşitul lumii era mai mult sau mai puţin prezentă în toţi. Nimeni nu putea să spună ce avea să se întâmple nici măcar peste câteva decenii, şi până la ce nivel, şi cu ce consecinţe avea să crească hiperbola Tehnologiei. Tot ceea ce se putea prevedea era că în ascensiunea sa irezistibilă, avea să depăşească praguri incredibil de înalte, cu condiţia ca Lumea şi Realitatea să poată rezista acestei neaşteptate, fulgerătoare, violente şi explozive evoluţii a unei specii vii dintr-o direcţie care poate că nici nu era cea potrivită.

Totuşi, la începutul secolului al XXI-lea, s-a înregistrat un fapt neprevăzut. Curba evoluţiei tehnologice, care pornise cu brutalitate în chip de tangentă, a început — contrar rigorilor oricărei logici aparente — mai întâi să se încline uşor — lucru ciudat — într-o parte, apoi să execute nişte bizare şi misterioase evoluţii în jurul unui punct central imaginar, pentru ca, în cele din urmă, să se înnoade în modurile cele mai variate, fără vreun criteriu observabil, pulsând într-o manieră lipsită de eleganţă şi misterioasă între un nod şi altul şi emiţând o lumină orbitoare, fosforescentă.

Luând în considerare faptul că acest eveniment a avut loc în acelaşi timp cu aparenta şi întâmplătoarea abandonare de către oamenii de ştiinţă din lumea întreagă a oricărei proceduri ştiinţifice raţionale şi sistematice — oameni de ştiinţă care de atunci au început să-şi spună „expresionişti” — în favoarea unui stil poate aleatoriu şi oricum funambulesc — deci, printre altele, nimeni nu s-a mai ocupat de „Misterul

Curbei Tehnologice Nebune” —, ei bine, eu unul nu pot să mă abţin de la a aduna doi şi cu doi pentru a ajunge la noul, logicul şi consecvenţialul rezultat de cinci.

— Hmm!… făcu Vagabond. Interesant. Şi asta ai conceput-o în stare de somnambulism?

— Nu, este rodul unor cugetări în timp ce mă uitam la televizor, la publicitate. Dar să nu spui nimănui. Aşa cum ziceam… Realitatea a început, poate încă de-atunci, să nu mai fie ea însăşi!

După părerea mea, episodul acela a fost primul simptom al Haosului care ameninţa să ne înghită încet-încet.

Haosul este opusul Ordinii, cel puţin din punctul meu de vedere, şi până acum Haosul — aşa cum îl înţeleg eu — n-a existat cu adevărat în lumea oamenilor. Haosul — în accepţia lui modernă — este un model descriptiv pentru a explica modul de funcţionare al macrostructurilor complexe şi al microstructurilor subatomice. Eu am încercat să merg şi mai departe, presupunând că Haosul ar fi în realitate acea parte cosmică adversă din punct de vedere dialectic a Ordinii. Haosul domneşte — din câte ştim noi — de când e lumea şi pământul în microstructurile subatomice, precum şi în macrostructurile complexe…

— Dă-mi un exemplu, spuse Vagabond.

— De pildă, nu poţi să prevezi mişcarea unui electron, explică Wells, şi acesta este Haosul subatomic. Nu poţi să prevezi cum va fi vremea luna viitoare, şi acesta este un exemplu de Haos care domneşte în macrostructurile complexe. Niciodată, repet, niciodată, nu va putea cineva să

facă previziuni în legătură cu ceea ce se petrece în inima unui sistem haotic — în care domneşte deci Haosul — mai bine decât sănătosul determinism al Ordinii, cu bravele sale cauze şi sârguitoarele sale efecte.

— Unde vrei să ajungi?

— Împărăţia Haosului are un prag de jos — lumea subatomică — şi unul de sus — macrostructurile complexe. La mijloc se află Tărâmul Ordinii, acolo unde trăim noi şi unde cauzele produc efecte mai mult sau mai puţin previzibile, şi unde simţurile noastre percep sensul lucrurilor.

— Mi se pare ceva de domeniul SF, spuse Vagabond.

— Asta şi *este* — SF! Atunci când intuieşti ceva ce poate să ţi se pară verosimil, fără ca tu să poţi dovedi, produci fantaştiinţă. Cu cât acest lucru este mai verosimil, cu atât mai bună este calitatea fantaştiinţei pe care ai produs-o. În acest caz nu e, cu siguranţă, o ficţiune ştiinţifică de cea mai bună calitate, întrucât explicaţiile mele par pline de lucruri neverosimile — aşa sună la urechile mele — cu toate că trebuie să te mulţumeşti întotdeauna cu ceea ce ai şi, în cazul de faţă, noi avem numai teoria mea, căreia îţi cer să-i dai crezare. Ceea ce mi se pare că am înţeles e faptul că Haosul se află pe cale să depăşească limitele sale naturale pentru a ataca Tărâmul Ordinii, deformând parametrii în care fiinţa omenească şi-a pus la punct conceptul despre realitate. Agresiunea Haosului — ca să folosesc o metaforă umană — ar lovi şi ar căuta să

cucerească ceea ce, în optica omenească, reprezintă structurile Realităţii înseşi! Şi, în afară de asta, mă tem că Haosul este pe punctul de a-şi aroga un loc de mare importanţă în Realitatea omenească faţă de străvechea Ordine. Am definit toate acestea ca fiind o tentativă de *LOVITURĂ DE STAT COSMOLOGICĂ!* Aceasta ar putea avea, pentru noi, fiinţele omeneşti, un efect catastrofal. În realitate însă nici nu poate fi imaginat.

„Tehnologia a scăpat de sub controlul Omenirii şi înaintează în salturi, aşa cum vrea ea” — lucru pe care toată lumea îl ştie fiindcă până şi în manualele de şcoală scrie despre el! Ceea ce, după părerea mea, nu ştie toată lumea este că în spatele acestei tâmpenii trebuie să se afle, fără doar şi poate, ceva mult mai Important şi Incomprehensibil…

Se petrec lucruri care nu s-au mai petrecut niciodată, şi viceversa. Muierile se regulează cu calculatoarele, iar bărbaţii — cu excepţia câtorva care-şi pot permite vreun android sau a ultimilor norocoşi care mai au încă o femeie adevărată — sunt nevoiţi să se prostitueze cu pseudo-femeile. Moartea a devenit un obiect de consum sexual şi până şi maşina timpului este folosită numai în scopuri pornografice… Apropo de asta, te-ai întrebat vreodată *cine* a inventat maşina timpului?

— Eu, hmm… nu prea, spuse Vagabond încurcat, după care scoase un râgâit.

— Nu te-ai întrebat niciodată, dar nu eşti o excepţie. Nu s-a mai întrebat nimeni niciodată! De fapt, nimeni nu ştie când a fost inventată maşina timpului şi nici de cine. Până la urmă, cred că am

înţeles că n-a inventat-o nimeni, ci că ea a început într-o bună zi să existe, aşa, pe neaşteptate, de cine ştie când, ceea ce, printre altele, dacă mă gândesc mai bine, nu mi se pare un lucru chiar atât de ciudat. Dar asta ce înseamnă?

Este Haosul, Vagabond, care se infiltrează printre noi şi încearcă să ia locul Ordinii! Pe baza acestei teorii am încercat să-mi închipui câte şi mai câte, în stare de somnambulism de data asta. Dintr-un punct de vedere cât se poate de practic, cred că-i destul de probabil ca la Instalarea Haosului noi să crăpăm imediat, aproape fără să ne dăm seama. Dar s-ar putea foarte bine să mă înşel. S-ar putea să fie considerat un lucru necesar, aşa ca o îmbunătăţire. Oricum, în acest caz — fericit, să zicem noi —, cei care am existat dintotdeauna ca planetă, ca formă de viaţă, ca specie inteligentă, potrivit unor anumite reguli, cred că va trebui să ne adaptăm încet, să trăim după altele, necunoscute. Aşadar, „fără reguli” la început. Va fi greu, mă rog, dar, pe de altă parte, Haosul nu-i câtuşi de puţin un lucru de nimic!

Gordon Wells se întrerupse pentru a şi mai trage răsuflarea şi pentru a-şi aprinde pipa cu cânepă chinezească, pe care tocmai i-o adusese Ortega. Chelnerul finlandez zâmbi, arătându-şi şirul de dinţi stricaţi, şi privindu-l cu ochii săi migdalaţi, îi spuse:

— Sper că asta vă va ajuta să aveţi o digestie foarte bună. *Hombre, esta roeba est muy bonita, per Dios!*[3], după care trase un pârţ şi dispăru.

---

3 Omule, e ceva foarte bun, pe Dumnezeu! (n. trad.)

Vagabond se simţea năucit de cele relatate de Gordon Wells. Tot ceea ce-i înşirase era, deocamdată, prea puţin compatibil cu natura problemei sale. Fapt care, firește, nu implica încă nimic.

— Dar nu se poate face nimic pentru a evita toate astea? se interesă el.

— Obişnuita întrebare cretină! Când ajungi la punctul ăsta, se întâmplă mereu ca un oarecare să te întrebe, neapărat, dacă nu-i cu putinţă să se facă ceva pentru a se evita Marea Bulibăşeală, preciză Wells, apoi râgâi cu zgomot şi eleganţă.

O doamnă de la o masă din apropiere îl dădu de exemplu fiului ei:

— Ai văzut ce tare şi frumos a râgâit domnul acela, Streşinuţă? Când o să înveţi şi tu să faci aşa?

Gândul că un copil s-ar putea numi „Streşinuţă” îi provocă lui Wells un spasm abdominal. Continuă să vorbească:

— Oricum, o să-ţi spun imediat ce se face în direcţia asta. Cunoşti foarte bine Seratele Hipersenzoriale Hipocuminţi la care cu particip adesea pentru a-mi „reînnoi” mintea. Nici o fiinţă omenească prezentă acolo nu-i în stare să-şi păstreze măcar o umbră de luciditate şi tu ştii că sunt, toate, personaje de un anumit nivel politic şi cultural.

Odată, când mă aflam acolo, fiind beat şi drogat până în măduva oaselor, i-am relatat povestea asta unui Intelectual Ciborg Transsexual pentru a-l excita şi a mă bucura privind cum mă imploră să-i satisfac poftele. Văzând că principala

mea distracţie era de-a refuza să-l satisfac, creatura aia semisintetică s-a răzbunat, practicând o pseudocopulaţie cu toţi ceilalţi prezenţi acolo şi spunând tuturor povestea asta în tentativa — care s-a dovedit adesea inutilă — de a-i excita, aşa cum îl excitasem eu pe el.

Bineînţeles că a doua zi nu-şi mai amintea nimeni nimic precis, dar conceptul de bază rămăsese, în mod subliminal, întipărit de focul drogurilor în străfundul inconştientului lor. Cuvintele şi simţămintele vagi trec, zboară, se deformează şi, o dată cu ele, şi realitatea. Iar dacă mozaicul realităţii este incomplet, născocim noi, bucuroşi, piesele lipsă. Astfel că, la scurt timp — şi acesta este singurul lucru care s-a făcut până astăzi pentru a se „rezolva o dată pentru totdeauna această chestiune” — a ieşit legea cunoscută de noi toţi şi care declara drept ilegală o organizaţie fantomatică pe-atunci, numită „Brigăzile Haosului”. Apoi au început şi ziarele să creeze o atmosferă de ostilitate psihologică faţă de Brigăzile Haosului, trăgând în manşetele lor un semnal de alarmă cum că „Spitalele, Aeroporturile, Trenurile, Serviciile Publice etc”. aveau să cadă, rând pe rând, pradă „Haosului”.

— Scuză-mă, îl întrerupse Vagabond, dar eu deduc faptul că Brigăzile Haosului există cu adevărat.

— Da, însă numai după aceea! Pe-atunci, nimeni nu auzise vorbindu-se despre Brigăzile Haosului decât din comunicatele Guvernului sau din coloanele ziarelor!

— Nu-i adevărat! Se înregistrau atentate…

revendicări… manifeste… replică detectivul nu prea convins.

— Dar unde citeai tu despre toate astea? în ziare! Dacă-i adevărat că o ştire poate fi falsă, atunci e la fel de adevărat că, teoretic vorbind, *toate* ştirile pot fi false. Îţi repet că nimeni nu a auzit vreodată vorbindu-se de Haos înainte de seara acelui festin al degeneraţilor de ştabi, la care eu mi-am prezentat pentru prima oară în public teoria… Oricum, din rău în mai rău, căci după o vreme s-au pornit primele arestări. Mai întâi, câteva zeci, apoi sute şi în cele din urmă mii de indivizi au fost arestaţi sub acuzaţia — inventată pe moment — de Asociere La Banda Haotică. Totuşi, evenimentul care a început să mă convingă realmente de corectitudinea teoriei mele despre degradarea Ordinii în raport cu contrariul ei a fost că aproape toţi arestaţii recunoşteau apartenenţa lor la Brigăzile Haosului, Făcând din asta un titlu de glorie, ei se proclamau Luptători-Din-Gherila-Bulibăşelii, Prizonieri-Ai-Ordinii-Reacţionare. Într-o Realitate aşa cum se cade, aceste lucruri n-ar fi trebuit să se întâmple: dintr-un bairam cu droguri şi pornografie nu poate izbucni un război civil. Apoi, eu sunt foarte sigur de caracterul iluzoriu al idealurilor care-i împing pe unii împotriva celorlalţi, şi asta pentru că, într-un anumit sens, sunt creatorul şi furnizorul — deşi inconştient — acestor idealuri.

Din acest motiv, soluţia probabilă a unei probleme care există realmente — chiar dacă are termeni complet diferiţi —, născocită de bufonii Guvernului, ne-a adus pe cap doar beleaua

terorismului care se răspândeşte cu rapiditate peste tot, fără nici un motiv. Iar în ceea ce mă priveşte, în loc să-mi aducă uşurarea speranţei de a mă fi înşelat în previziunile mele, mă convinge din ce în ce mai mult că am aşa o afurisită de dreptate şi că primul val al Haosului ne udă deja picioarele. Ajunşi aici, nu ne mai rămâne decât să rezistăm, să nu fim înghiţiţi de resac şi să vedem ce anume ni se va mai întâmpla atunci când valurile vor deveni talazuri… atunci să te ţii!

Wells aproape că-şi terminase de fumat pipa chinezească şi închise ochii, căpătând o înfăţişare visătoare; abia în acea clipă îşi dădu seama de faptul că în mintea sa efectul îşi făcuse loc de multă vreme. Vagabond îl privea fără expresie, în timp ce vinul chinezesc amestecat cu opiu îi invada sistemul nervos central, făcându-l să devină insensibil la asemenea probleme stupide; îşi aprinse apoi si el, aproape fără să-şi dea seama, pipa cu cânepă chinezească şi se lăsă purtat de şuvoiul călduţ de cuvinte pe care Gordon reîncepuse să-l alimenteze cu o limbă din ce în ce mai împleticită:

— …şi e cât se poate de caraghios faptul că nu ştim, câtuşi de puţin, dacă atunci când o cantitate respectabilă de Haos ne va pătrunde ni se va părea că ne aflăm într-o lume a halucinaţiilor în care ne vom considera nebuni cu toţii şi, de fapt, vom fi aşa, cu adevărat, sau simţurile noastre — adaptate la noua situaţie — nu vor sesiza nici o diferenţă şi totul ni se va părea normal şi de fapt aşa şi va fi…

Wells tăcu. Pleoapele îi oscilau în mod

periculos la nivelul pupilelor; în colţul gurii — atârnând în mod miraculos de o buză —, ţigara cu care înlocuise pipa se consuma încet, singură, ca şi cum ar fi fost părăsită.

Îşi îngădui o pauză la discursul său… însă poate că uitase, pur şi simplu, să mai vorbească. Oricum, Vagabond nu se sinchisi de aşa ceva. Apoi, aşa, ca din întâmplare, Gordon Wells îşi reluă firul vorbelor:

— Dar s-ar mai putea ca toate acestea să nu se întâmple… s-ar putea ca eu să fi înşirat o groază de gogomănii… Dacă stăm să ne gândim bine, această din urmă ipoteză mi se pare acum incredibil de logică. Cred, James, că n-ai mai auzit niciodată atâtea bazaconii ca în seara asta, zău…

În clipa aceea însă James era cât pe ce să se creadă un copac.

— Dar poate ca, la urma urmelor… ce aşa mare rău să-ţi pui la contribuţie propria-ţi fantezie… bolborosi Wells care era gata să se prăbuşească peste masă în virtutea legii gravitaţiei. Probabil că sunt nebun… lumea n-a mers niciodată mai bine ca acum… poate că numai eu, numai eu mi-am pierdut capul din cauza muierii ăleia, curva de nevastă-mea… *SCROAFA NENOROCITĂ!* Un calculator de culoare… *CORCITURĂ!* Se prea poate. Şi să nu uităm că mai sunt şi beat, şi drogat până peste cap. Dar mâine mă voi trezi din beţie, da, da, şi nu-mi voi mai aminti de nimic, de nimic. Îmi voi spune că voi fi născocit totul aseară, sigur, sigur, aşa-i! S-avem răbdare, zise el, ridicând o mână spre tavan. Voi pierde ceea ce, în fond, poate fi considerată ca o

speranţă de a avea o posibilitate pe cât de riscantă, pe atât de încântătoare de a-mi lărgi conştiinţa într-o lume cu legi şi logici atât de diferite… Ah, de-aş avea măcar un semn pentru a crede tot ceea ce am spus!

Sosi Gonzo Ortega, chelnerul finlandez, aducând pe o tavă specialitatea casei, *Desertul Renaşterii*. Puse în mijlocul mesei coşuleţul cu bomboanele de ciocolată chinezeşti cu amestec de Cocaină, Restabilină şi Un-pic-de-Ciocolată.

— *Esta buena lo spinello?*[4] întrebă în păsărească lui de spaniolă.

Wells şi Vagabond se treziră uşor din amorţeala lor şi luară câte o bomboană de ciocolată.

— Uau! exclamă imediat detectivul.

Restabilina îşi făcea ca întotdeauna imediat efectul caracteristic.

— Auuuu! urlă Gordon, care mai luase încă o bomboană, depăşind măsura.

Apoi, Vagabond luă bileţelul pe care-l găsise în ambalaj şi citi:

„Face cât altă bomboană de Ciocolată.”

Înţeleptul te sfătuieşte s-o mănânci imediat, pentru că Duşmanul tău stă pe malul fluviului şi aşteaptă să vadă trecând leşul tău şi sunt ceva probabilităţi ca dorinţa lui să se împlinească.

Sfatul zilei: Nu te scălda în fluviu, dar nici în mare!

ZIO ZEN

4 E bună pipa? (n. trad.)

— Fir-ar să fie de piază-rea! afurisi Vagabond.

Gordon Wells râse mânzeşte şi desfăcu pe masă biletul său:

„Face cât un SEMN."

Înţeleptul nu va îngădui nicicând ca un Fluviu de Cuvinte Spurcate să curgă în nobila Matcă a nepreţuitelor Câmpii ale Atenţiei sale.

Dacă i s-a îngăduit Fluviului să curgă liber şi să nu se împotmolească într-o Mlaştină puturoasă, plină de Ţânţari, înseamnă că acel conţinut al susnumitului Fluviu se poate considera a fi pur din punct de vedere bacteriologic, dar mai ales LOGIC, şi aflându-se el aşa, se cuvine să fie băut de oricine.

Acestea fiind zise, iată acum sfatul zilei: Fii atent! Nevasta ta te înşeală acum cu DOUĂ Calculatoare!

CONFUCIUS

— Porcăria dracului! Blestematul de Confucius terchea-berchea! înjură Wells, cuprins de furie. Şi ăsta... toţi, toţi ştiu de-acum de curva aia de nevastă-mea!

— Ei lasă, lasă, Gordon, n-o pune şi tu la inimă! Confucius era un mare înţelept.

— Corcitură afurisită! mormăi Wells.

— Ia-o şi tu mai altfel, continuă Vagabond. Spuneai că ai fi vrut să ai un semn pentru a crede în propriile tale cuvinte şi iată că l-ai avut. Acum, teoria ta capătă o incredibilă credibilitate!

— Şi-ţi închipui c-asta mă consolează? miorlăi

Wells. Găseşti că-i atât de excitantă perspectiva de a fi înghiţiţi de Haos? Poate că ţi-e nu-ţi pasă, dar mie unuia…

— Ba-mi pasă, sigur că-mi pasă! Poate că şi eu mă aflu în situaţia ta. Şi acum nu te mai văicări, şi ascultă-mă! Ceea ce mi-ai spus — asta în cazul în care ai dreptate — s-ar potrivi de minune cu încâlcita *mea* problemă. Un eveniment de însemnătatea celui pe care mi l-ai descris ar fi în stare — după toate probabilităţile — să facă să se defecteze toată maşinăria criminometrului. Sau, cel puţin, aşa cred, aşa sper. Aşadar, s-ar putea să existe o legătură serioasă între cele două fapte. Poate că ne ocupăm amândoi de aceeaşi problemă!

— Şi ce-i cu asta?

— Hmm, pentru mine ar fi deja un rezultat. Mai înainte nu ştiam ce peşti să prind, dar acum…

— …continui să nu ştii ce peşti să prinzi.

— Măcar ştiu că-i vorba despre peşti, zise Vagabond.

— Îţi dai seama că există milioane şi milioane de specii de peşti? protestă Wells. Şi că fiecare specie are caracteristici genetice, particularităţi organoleptice şi obiceiuri sexuale diferite de-ale celorlalte?

— Îmi dau seama.

— Bravo ţie!

— Mulţumesc, răspunse Vagabond.

— Şi dacă eu aş vrea dreptate, continuă Wells, lucru de care un om de cultură, aşa ca mine, n-ar trebui *niciodată* să se îndoiască —, şi Haosul ar răsturna cu adevărat Ordinea

Universului Uman, ce-ai face?

— Hmm, dacă mă iei aşa de repede, nu-mi vine în cap decât o singură idee, halucinantă, spuse Vagabond. Fiind vorba despre peşti, problema care se pune este aceea de a folosi momeala potrivită. Dat fiind că Realitatea noastră a început deja să şchioapete, am putea să-i folosim hibele în avantajul nostru. Fireşte că un asemenea raţionament ar putea părea prostesc, dar, având în vedere că lucrurile nu mai merg aşa cum ar trebui, s-ar putea ca raţionamentul cu pricina să conţină tot ceea ce-i trebuie pentru a deveni logic. Atenţie: am spus „s-ar putea”! Nu sunt câtuşi de puţin sigur. Aş fi un cretin, dacă aş fi sigur. Dar aş fi pesimist dacă aş exclude *a priori* o posibilitate care ne avantajează. Şi dacă aş fi pesimist, n-aş mai face pe detectivul care rezolvă cazurile imposibile. Aşadar, în cea mai fericită situaţie, am putea folosi acea parte din Haos care a ajuns deja la noi împotriva celeilalte părţi din el, înainte ca întregul să ne poată invada! *„Similis cum similibus curantur”*[5]*.* E acelaşi principiu ca în cazul vaccinurilor.

— Ai vrea să inoculezi Realităţii vaccinul împotriva Haosului? În ce fel? izbucni Gordon. Şi apoi, lăsând la o parte totul, tu nu trebuia să găseşti un Vinovat?

— Se va face şi asta, spuse pe un ton grav Vagabond. Între timp vom lupta împotriva Haosului, în speranţa că acesta este cu adevărat problema necunoscută cu care trebuie să mă

5 „Asemănătoarele se tămăduiesc prin asemănătoare” — precept latin al medicinei homeopatice (n. trad.).

confrunt. Cât priveşte restul, vom mai vedea. Atât timp cât mai domneşte Ordinea, există şi speranţă. Din fericire, eu am foarte mult noroc în investigaţiile mele. Ce-i drept, te-am găsit imediat şi pe tine, care, contrar oricărei probabilităţi, aveai gata pregătită o drăgălaşă de teorie pentru inserat în problema mea.

— O teorie e doar o teorie, iar uneori — ca în cazul de faţă — nici măcar nu este. Cum ai de gând să acţionezi, ştiind că nu deţinem nici măcar o urmă? întrebă Wells neîncrezător.

— Hmm… Vagabond zăbovi o clipă, apoi spuse: De ce nu încerci să mai iei o bomboană de ciocolată?

— Ce? Chiar crezi că o minune se mai poate repeta? Nu ştii că probabilităţile…

— Aici nu-i vorba de probabilităţi, ci de posibilităţi! Încercarea nu costă nimic. Aminteşte-ţi de Haosul care-i pe cale să se instaleze şi de marele meu noroc.

Gordon Wells luă, nesigur, altă bomboană, o mâncă, apoi citi cu ochii măriţi de surpriză, dar mai ales de excesul de Restabilină:

„FACE CÂT O URMĂ”

Să nu te îndoieşti niciodată de nemărginitele puteri ale înţeleptului! El, care i-a sugerat minţii ISTEŢULUI adevărul, îi aşteaptă pe cei doi pionieri ai Realităţii şi ai Ordinii mâine dimineaţă în Biserica Recomunicată din Necrolanda. Să întrebe de San Sitting Bull.

LA RE-CONFUCIUS

— *Isteţ!* mormăi Vagabond. Înţelepţii trebuie să folosească mereu adjective stupide şi sforăitoare pentru a spune nişte lucruri simple.

— Aveai dreptate, admise Wells.

— Aşa! Chiar dacă nu tremur de entuziasm că sunt nevoit să merg în bârlogul maniacilor ăia necrofili.

— N-ai mai fost niciodată acolo?

— Nu.

— *Trebuie* să fi fost în Necrolanda măcar o dată în viaţă! spuse, pe un ton glumeţ, Wells. Dar nu-i recomandabil să mergi acolo mort fiind.

— *Esta grosso diviertimiento, muy sballo, Necrolanda!*[6] interveni Ortega, care rămăsese tot timpul în apropierea mesei să tragă cu urechea.

— Eu continui să cred că nu-i finlandez, spuse Vagabond.

— Nici eu nu cred, conveni Wells.

— Se pare că mâine vom fi nevoiţi să ne îmbrăcăm ca nişte turişti necrofili, anunţă detectivul.

— Ia-ţi cu tine dezintegratorul din dotare, zise scriitorul somnambul. În Necrolanda e mai bine să nu circuli fără mijloace de apărare.

---

6 Este grozav în Necrolanda! (n. trad.).

Capitolul 9

Vagabond ieşi din terminal şi intră în Necrolanda. Briza care adia avea un *Suav & Dulce-Parfum-de-Moarte Johnson* şi mulţi robozombi de diferite vârste şi sex aparent şi cu priviri sticloase se deplasau în toate direcţiile, gata oricând să dea informaţii turiştilor care le-ar fi cerut. Nu departe, un tânăr vânzător de ziare slăbănog şi cu ochii bulbucaţi făcea reclamă jurnalului pe care-l vindea:

— Schimbaţi-i pe măsură pe-ai voştri Dragi din bătătură! urla el. Oferte bune pentru fiece regiune! Cumpăraţi *Inter-Mors*, ziar specializat pentru-al vostru leş mumificat!

Vagabond îşi continuă drumul în căutarea salonului de necro-înfrumuseţare, unde fixase întâlnirea cu Gordon Wells. Dat fiind că necropola era foarte mare, se hotărî să-i ceară informaţii unui robozomb. Văzu pe unul în uniformă de poliţist şi se gândi că trebuia să fie competent în materie, aşa încât i se adresă:

— Vreau să ştiu unde este salonul de necro-înfrumuseţare!

— Şi ce-mi pasă mie?

— Ai luat Tâmpiţină, ai? îl întrebă, rânjind uşor, Vagabond.

— Se vede chiar aşa de tare? vru să ştie poliţistul.

— Sunteţi singurii care puteţi fi luaţi drept robozombi.

Aceeaşi privire sticloasă…

— Injecţii sau supozitoare?

— Supozitoare, supozitoare! Oi fi eu toxicoman, dar prost nu sunt!

— Nu mă priveşte. Dar poţi să-mi spui şi mie cum pot ajunge la salonul de necro-înfrumuseţare?

— Hmm, dacă nu vă grăbiţi, puteţi s-o luaţi pe Via Crucis, pe-acolo pe unde o grămadă de Cristoşi în carne şi oase şi cu cruce se expun la…

— Mă grăbesc.

— În cazul ăsta, vă sfătuiesc să luaţi necrometroul pentru două staţii, până la Totenkopfplatz, la marginea cartierului german. De-acolo intraţi în Zona Aleasă şi nu mai aveţi probleme, fiindcă sunt tăbliţe indicatoare pentru turişti.

— Mulţumesc.

Vagabond o luă din loc cu paşi vioi în timp ce toxicomanul privea în jur în căutarea vreunui locşor mai ferit, unde să-şi poată lua supozitorul cu tâmpiţină.

Totenkopfplatz, ceea ce în traducere din germană înseamnă Piaţa Hârcii, este unul dintre cele mai caracteristice locuri din Necrolanda. Este greu de descris impresia produsă asupra celui care n-a mai călcat niciodată pe acele meleaguri. Toate sunt de culoare albă: alb şi neregulat pavajul, albe şi ondulate diferitele sculpturi abstracte care răsar mai peste tot, albă şi enorma cupolă asimetrică ce domină întreaga piaţă, închizând-o pe toate laturile. Lumina pătrunde prin două uriaşe găuri rotunde dintr-un zid. Privind-o în ansamblu, turistul are senzaţia, destul

de convingătoare, că se află în interiorul unei ţeste imense. Chiar la pipăit, materialul din care este făcută dă cu totul şi cu totul impresia de os adevărat. Într-adevăr, oamenii de ştiinţă expresionişti sponsorizaţi de magnaţii din Necrolanda reuşiseră — după vreo zece ani de cercetări — să creeze, cu ajutorul materialelor plastice, faimosul „Similos”. Dar acum nici măcar ei n-ar mai fi fost în stare să sesizeze vreo diferenţă între acesta şi materialul organic original. Şi nici nu-şi mai dădură osteneala să-l producă, deoarece acesta — aşa constataseră, cel puţin, într-o bună zi — era în stare să se reproducă singur.

Vagabond ieşi din piaţă prin singurul loc ce permitea acest lucru (o deschizătură la nivelul gurii — o carie a unui dinte) şi se pomeni în Zona Aleasă. Fireşte că acolo se aflau mai de toate. Atenţia îi fu imediat atrasă de panourile indicatoare, parfumate şi luminoase, pentru turişti:

STÂNCA ECHILIBRULUI PRECAR	PROMONTORIUL CU PEISAJ DEPRIMANT	SALONUL DE NECRO-ÎNFRUMUSEŢARE
(3 fise)	(DOC)	(numai oameni)
1,0 km	2,5 km	0,8 km

Se îndreptă în direcţia indicată, apucând-o pe

lungul bulevard „Au-Fost-Tineri-Şi-Puternici” cu paşi iuţi şi hotărâţi.

În ziua aceea în Salonul de necro-înfrumuseţare era mare zarvă. Se apropia data fatidică a marii expoziţii-concurs anuale, dotată cu premii substanţiale, şi toţi concurenţii îi dichiseau cât mai bine pe cei dragi lor pentru măreaţa zi.

Vagabond privea în jurul său în învălmăşeală, de aproape un sfert de oră, dar încă nu reuşise să zărească inconfundabila ţinută à la Sherlock Holmes a lui Gordon Wells. Izbuti să se strecoare într-un colţ ferit de şuvoiul de indivizi care se scurgea în ambele direcţii în acelaşi timp, apoi se opri un pic să-şi tragă răsuflarea. „Blestemaţi de cretini împuţiţi!” gândi el. Nu era în stare să priceapă de ce atâta amar de lume ţinea morţiş să câştige concursul de necro-înfrumuseţare. Morţii — chiar dacă erau îmbălsămaţi — duhneau. Însă toţi păreau a nu se sinchisi de nimic. Pentru statutul social, merita să suporţi niţică greaţă şi niscai senzaţii de vomă, din când în când! Dar, fiindcă obiceiul de a ţi-i îmbălsăma pe cei dragi devenise pur şi simplu o modă — şi a nu ţine cont de asta, însemna să suporţi consecinţele Imediatului Oprobriu Social apăruseră peste tot sute de firme de îmbălsămare ale unor indivizi fără prea multe scrupule, dar dotaţi cu filtre pe cinste pentru nasuri, ce nu prea aveau habar de asemenea treburi. Rezultatul era că mai toate leşurile rare treceau pe-acolo se descompuneau încet şi puţeau, iar rubedeniile — oarbe, dar mai cu seamă hipoftalmice şi rinoclaste faţă de lealitate — nu consimţeau niciodată ca acele

cadavre să fie aruncate, îngropate, ionizate, reciclate sau, mă rog, făcute să dispară într-un fel sau altul.

În schimb îşi dădeau toată osteneala să le dichisească, să le ducă în fiecare săptămână la saloanele de necro-înfrumuseţare şi să le facă să participe la concursuri stupide, exact aşa cum făcuse omenirea, nu mai departe de un secol înainte, cu femeile şi câinii. Trecuse ceva timp de-atunci, însă asta era încă o dovadă evidentă că neamul omenesc nu era în stare să-şi îndrepte greşelile; la scurtă vreme după ce înţelesese, în sfârşit, că a organiza concursuri de înfrumuseţare pentru femei şi câini era ceva stupid, se apucase să iniţieze acum acelaşi lucru pentru cadavre, susţinând sus şi tare teza că, într-un fenomen interclasist, ca moartea, tot omul putea astfel să-şi afle cuvenita mântuire.

Vagabond clătină din cap cu un zâmbet amar, închizând pe jumătate ochii şi încruntându-şi fruntea, convins că era un mod discret de a se simţi detaşat de soiul acela de indivizi.

— Ţi-e lehamite să faci parte din neamul omenesc, ai?

Gordon Wells sosise pe neaşteptate în spatele lui şi-i dăduse de înţeles că-i citise gândurile.

Capitolul 10

— De ce n-ai vrut să rămâi acolo? îl întrebă Wells o dată ieşiţi din clădire, după câteva sute de metri.

— Mi-a fost frică să nu mă ademenească vreunul dintre cadavre… Dar n-ai văzut ce scârbă? Stând atât timp cu morţii, rişti să începi să semeni cu ei.

— Ai dreptate, admise Wells. Unui unchi de-al meu i s-a întâmplat exact aşa: tot ţinând în casă cadavrul soţiei lui, a sfârşit prin a muri şi el.

— Bietul om!… Câţi ani avea?

— Nouăzeci şi patru. Da’ se ţinea bine, te asigur.

— Hmmpfftprr!

Vagabond preferă mai curând să-şi sufle nasul decât să-i spună amicului ce gândea despre el. Apoi, profitând de treaba cu nasul — mai curat acum —, îl întrebă:

— Ştii pe unde se află Biserica Recomunicată?

— Departe, din păcate. Şi în direcţia aceea nu se poate merge cu necrometroul, deci va trebui s-o luăm pe jos.

— Mai bine, fu de părere Vagabond. Am mai mers cu necrometroul, dar nu m-a convins cu nimic.

— Mai bine pe dracu’! izbucni Wells privind în jur cu îngrijorare. Aseară am uitat să-ţi spun un lucru foarte neplăcut şi important, din care pricină e de preferat să mă fac văzut cât mai puţin pe-aici.

Scriitorul mai privi o dată în jur. În toată această învălmăşeală de cuvinte şi înţelesuri care domneşte apropo de Haos s-au produs câteva neînţelegeri. Ultima şi cea mai gravă pentru mine este că Brigăzile Haosului au răstălmăcit sensul spuselor mele şi au hotărât că sunt duşmanul lor cel mai periculos. Ceea ce este absurd, deoarece ele există numai datorită elucubraţiilor mele. Dar ele nu pricep asta şi, după cât se pare, am şi fost condamnat la moarte de tribunalul lor — Tribunalul Haosului.

— Eşti sigur? De unde ştii?

— Am citit în ziar, acum câteva zile. În pagina a doua, *„Scriitorul Gordon Wells, în colimatorul Brigăzilor Haosului*”. E oficial de-acum. Persistă o singură îndoială: dacă s-a scris în ziar pentru că eu aş fi, cu adevărat, în colimatorul lor, sau că mă aflu în colimatorul lor fiindcă s-a scris în ziar. E o simplă îndoială cauză-efect, dar, din păcate, asta nu schimbă cu nimic miezul problemei. Personal sunt convins că, dacă acei colportori ai ştirii n-ar fi scris despre asta, nu s-ar fi întâmplat nimic. Teroriştilor nu le-ar fi trecut prin cap niciodată, aşa, pe neaşteptate, că eu aş putea fi duşmanul lor.

Gordon Wells suspină, gândindu-se la ciudatele şi tot mai compromisele reguli ale Realităţii.

— Curaj! îl îmbărbătă Vagabond. Închipuie-ţi ce s-ar fi întâmplat dacă în ziar ar fi scris: *„Brigăzile Haosului au fixat pentru astăzi după-amiază — fără putinţă de amânare — termenul pentru atrocea execuţie sumară a lui Gordon*

Wells…”

— Şi de ce nu despre cea a unui nesimţit de detectiv replică Wells ofensat. La urma urmelor, tu eşti ăla care trebuie să se ocupe acum de partea practică. Eu am contribuit cu teoria, punctul de plecare, şi consider că mi-am făcut treaba. Te-am însoţit aici pentru că n-ai mai fost niciodată în Necrolanda. Acum e rândul Omului-De-Acţiune, Eroul-Adevărat, Investigatorul-Neîmblânzit-Cel-Fără-De-Prihană şi Fără-Frică, Cel-Cu-O-Mie-De-Resurse şi Marele-Geniu…

— Şi rândul Norocului Chior, ţinu să precizeze Vagabond. Cred că într-un asemenea caz — atât de mare şi totuşi invizibil, atât de intangibil încât însăşi existenţa sa este, mai mult decât orice altceva, un act de credinţă din partea noastră —, singurul mijloc ce se poate folosi pentru a-l rezolva este norocul. Un noroc chior, conştient şi voluntar, aşa cum s-a mai întâmplat în multe dintre cazurile mele anterioare. Apropo, n-am mai apucat să-ţi spun până acum că idiotul ăla de Arrtisterò este iarăşi victima uneia dintre misterioasele lui manii isterico-paranoice. Păcat, fiindcă absurdele sale capacităţi divinatorii *FESP* ne-ar fi putut ajuta. Iată prima dintre figurile urâte pe care mi le face proverbiala mea ursită bună.

Cei doi tăcură, depăşiţi de zgomotul ce se amplifica în jurul lor. Intraseră în cartierul în care se vindeau accesorii pentru cimitire — una dintre cele mai vechi ocupaţii bazate pe exploatarea morţii. Fiecare magazin avea la uşă robotul său de reclamă, care urla diferite sloganuri pentru a atrage clienţii. Aproape toţi roboţii erau îmbrăcaţi

în costum de cioclu de mare clasă. Vocile se întretăiau şi gălăgia era teribilă. Firmele luminoase stroboscopice îţi încântau ochii, dar te şi orbeau.

— Aici vând tot ceea ce, după părerea lor, ţi-ar putea fi util după ce ai dat ortu' popii! urlă Wells, încercând să se facă auzit. Radiouri, perne, băuturi, pietre funerare şi sicrie — mai mult lucruri care, de când e lumea şi pământul, folosesc numai celor vii. Morţii n-au avut niciodată nevoie de ele. Cel puţin, aşa cred eu.

În apropierea lor, un elegant robot-reclamă îndemna stăruitor:

— Nu îngăduiţi ca Pururi Adoratul Vostru Mort să se simtă singur şi părăsit de cei dragi, în comparaţie cu ceilalţi morţi. Dedicaţi-i cântecul său preferat pe fermecătoarele unde de la Radio-Groapa-Sound! El vă va fi veşnic recunoscător!

— Şi lumea se prinde în cursă? întrebă cu naivitate Vagabond, încercând să acopere zgomotul.

— Glumeşti? De ce să nu se prindă? După părerea ta, există vreo diferenţă între a-i procura mortului tău un coşciug cât se poate de strălucitor, cu încheietori frumoase, şi o piatră funerară de marmură de Carrara care să-ţi stoarcă lacrimi şi a-i dedica un cântec la radio? Singura diferenţă cred că ar fi aceea că o dedicaţie la radio ar costa mai puţin. Şi ţi se pare ruşinos să vinzi nişte lucruri absolut inutile la un preţ mic? Mie mi se pare mult mai cinic să le vinzi la un preţ mare.

Agasat de atâta tărăboi, Vagabond se schimonosi la faţă. În tămbălăul acela se desluşea,

totuşi, o voce care psalmodia pe un ton lugubru.

— Nu riscaţi ca, în momentul crucial, să nu auziţi Trâmbiţele Judecăţii de Apoi îngropaţi cum veţi fi sub doi metri de ţărână! Nu pierdeţi atât de prosteşte întâlnirea cu Bunul Dumnezeu! Dotaţi-vă viitorul sicriu cu o instalaţie de amplificare „După moarte” — garantată pentru primii o sută de ani —, care va îmbunătăţi nespus de mult audibilitatea radioului vostru din mormânt!

— Un unchi al vărului meu, de fapt, tatăl meu a pus să i se instaleze în coşciug chiar şi un televizor, spuse Wells.

— Ceee? întrebă Vagabond care nu auzise nimic din cauza zgomotului.

— Un televizor! Şi încă unul din alea 3-D, care sunt foarte scumpe. Televizoarele Totale şi cele Finale încă nu se inventaseră pe-atunci. Voia să fie sigur că o să poată vedea bine şi emisiunile acelea maliţioase „în lumină neagră”, dedicate numai morţilor, care sunt realizate în număr tot mai mare. De câţiva ani există în partea asta nişte studiouri TV ce transmit programe *în exclusivitate* pentru morţi… un lucru, efectiv, fără sens. Şi, cu siguranţă, ştiu şi ei asta, chiar dacă n-o spun, dar ce să-i faci, e vorba de-un *business!*

În vacarmul general se mai auzea altă voce:

— Muriţi numai cu un Crucifix Animat Johnson la gâtul vostru. Vecinul vostru se va răsuci în mormânt de invidie!

Cei doi eroi ai noştri părăsiră strada zgomotoasă, cu lumini orbitoare, şi o apucară spre Necro-Sex. Gordon Wells continua să vorbească:

— Unii morţi bogaţi, burlaci, ţin să fie

înmormântaţi cu câte un chipeş android feminin dezactivat. Alţii, însuraţi, ale căror neveste au murit înaintea lor, în loc să se îngroape lângă vechile şi deja putredele lor consoarte, îşi rezervă un sicriu cu două locuri — dotat cu toate cele necesare, inclusiv cu ginoida *Ola, Nibelunga, care vă va iubi O VEŞNICIE*.

— Nu-i o idee rea, spuse Vagabond care în acea perioadă se folosea din plin de ginoide.

— Păi, ce crezi? Fie pentru că fac o impresie mai bună asupra clienţilor, fie, mai ales, pentru că le iese treaba mai ieftin, cert e că acum produc afurisitele alea de ginoide de mormânt, din materiale care nu sunt biodegradabile. *ETERNE,* aşa le spune! De fapt, nu fac decât să îngăleze lumea în mod ireversibil.

Vagabond se gândi la Biri, Chini şi Vini, întrebându-se dacă le-ar fi surâs ideea de a împărţi cu el coşciugul atunci când avea să moară.

— Apoi mai sunt unii care fac economii toată viaţa pentru a-şi putea permite după moarte luxul unui statut mai acătării. Acum există sicrie care au încorporate în ele radio, amplificator, televizor, bar, telefon, amantă sintetică, piscină, saună…

— Am ajuns deja la Necro-Sex? întrebă Vagabond, dându-şi scama că discuţia era cretină.

Avea, din când în când, nişte străfulgerări — aşa, pe neaşteptate — care-l făceau să se simtă prost şi câteodată de-a dreptul imbecil. Nu ştia prea bine de ce i se întâmpla aşa. Poate fiindcă se uita la televizor mai puţin decât alţii, sau poate pentru că se uita mai mult. Dar faptul de-a se simţi imbecil nu era ceva chiar atât de rău. Dacă

nu pentru altceva, măcar îi îngăduia uneori să se distanţeze de el însuşi. Însă nu fusese niciodată în stare să priceapă cât de folositoare îi putea fi această treabă.

Între timp, priveliştea din jurul lor se schimbase. Vagabond şi Wells se aflau acum într-o piaţă. Ciudată. Foarte ciudată. Lăsând la o parte culorile — nu exista nimic care să nu fi fost ori roşu, ori negru —, atmosfera era apăsătoare şi aerul cald şi umed. Totuşi aspectele acelea nu deranjau. Ba dimpotrivă. Vagabond chiar se miră că încearcă un sentiment straniu, o veche senzaţie de bine. Aerul cald părea să aibă formă şi-l mângâia, îl răsfăţa, dându-i o senzaţie de intimitate. Se simţea ca într-o mare de vată.

Vizibilitatea era redusă, deoarece lipsea orice sursă de lumină. Obiectele, casele, magazinele, strada păreau să emită propria lor lumină slabă, ce-i drept. Atât cât era necesar pentru a-i semnala turistului existenţa lor.

Vagabond îşi privi o mână: era roşie, impresionant de roşie. Şi Gordon Wells era roşu. Toate câte se aflau în locul acela erau roşii sau negre.

Apoi percepu un zgomot surd, un zgomot de subfond. Era ceva asemănător unor bătăi de inimă, ceva foarte îndepărtat, dar nu şi mai puţin sesizabil din acest motiv. Provenea din cer. Vagabond se uită în sus.

Nu era cer!

În locul cerului se afla o perdea uriaşă, care acoperea şi] înconjura piaţa şi străzile din jur. Era însă ceva mai mult decât o perdea — un sac făcut

dintr-o materie organică. Vagabond nu ştia şi de ce, dar era sigur de acel lucru. Şi pereţii sacului erau uzi, în mod vizibil. Ca şi cum n-ar fi fost de-ajuns, sacul palpita uşor, în ritmul îndepărtatelor bătăi de inimă ce se auzeau continuu.

Vagabond avu senzaţia că se află într-o situaţie în care se mai aflase cândva, pe când nu era capabil să priceapă.

Necro-Sexul se găsea în interiorul unui uter uriaş.

Capitolul 11

— Iată Necro-Sexul, zâmbi Gordon Wells. Să nu-ţi faci griji dacă ţi se va părea că te simţi prea bine. Cu excepţia acţiunii de netăgăduit a tuturor arhetipurilor tale, acest aer umed mai conţine şi nişte enzime deosebite, care-ţi produc actualele senzaţii.

— Şi… acoperişul? întrebă Vagabond, arătând spre sacul de! deasupra lor.

— Trucuri de salon. Un joc de oglinzi.

În mijlocul pieţei se afla o clădire enormă, care le întrecea în mărime şi originalitate pe toate celelalte. Vagabond o recunoscu:

— Ăla nu-i Pantheonul? întrebă el.

— Ba da.

— Şi ce caută aici?

— Cred că l-au cumpărat acum câţiva ani.

Intrară în Pantheon. Interiorul fusese renovat în întregime, pentru a-l face mai potrivit noilor exigenţe. Parterul era ocupat de şiruri lungi, paralele, de cabine din plastic.

— Ăsta e Necro-Peep-Show, îl lămuri Wells. Aici se proiectează filme porno-necrofile.

— Nu mai rezist, spuse detectivul care începuse să transpire. Trebuie neapărat să văd despre ce-i vorba.

Vagabond făcu rost de nişte fise de casă şi intră, curios, într-o cabină. Închise uşa şi se aşeză pe un scaun. În dreapta sa se afla o tăbliţă cu instrucţiuni:

PROGRAME LA ALEGERE DE LA 1 LA 5

1. Bărbat viu — Cadavru Femeie → 1 fisă
2. Bărbat viu — Cadavru Bărbat → 1 fisă
3. Bărbat viu — Cadavru oaie/vacă → 3 fise
4. Cadavru Bărbat — Cadavru Bărbat/Femeie →5 fise
5. Cadavru Armăsar/Taur — Bărbat/Femeie vie → 10 fise

Alese programul numărul 5 şi introduse zece fise. Un joc cu laser şi oglinzi îi materializă imaginea tridimensională în faţa ochilor, iar el văzu… tot ceea ce promitea titlul programului şi lăsa să se presupună.

Se stăpâni cu greu să nu vomite, apoi ieşi din cabină, trântind usa. Gordon Wells îl aştepta cu rânjetul pe buze.

— Pun pariu că ai ales programul 5, spuse scriitorul.

— Chiar aşa, răspunse Vagabond între două râgâieli. De unde ştii?

— Ei, ei, ei, noi intelectualii avem darul…

— Nu mai vorbi prostii.

— Hmm, am auzit zgomotul făcut de cele zece fise.

— Mă întreb cum reuşeşte lumea să se excite cu chestii de genul ăsta,

— E o problemă de înaltă Strategie Consumistică! îi explică Wells pe un ton savant. Cu cât un stimulent este mai neplăcut, cu atât

individul va fi mai dependent o dată ce s-a obişnuit cu el.

— Nu înţeleg, totuşi, cum reuşesc să anime nişte cadavre... vreau să spun atunci când ele trebuie să aibă un rol activ.

— Nu-i o treabă chiar atât de grea. Două descărcări electrice în punctele respective... Cadavrele alea sunt înţesate de electrozi telecomandaţi!

— Şi cadavrele? De unde le iau? Pentru o treabă ca asta trebuie să existe o întreagă piaţă.

— Aşa şi este. Unii le găsesc prin anunţuri la ziar, dar cei mai mulţi au semnat un contract în toată regula.

— Cu cadavrele?!

— Mda, mă rog, înainte de-a ajunge cadavre, fireşte. N-ai mai văzut publicitatea? Sistemul este prin el însuşi foarte bine pus la punct. Se numeşte necroprostituţie. O persoană care are intenţia de a se necroprostitua semnează un contract prin care primeşte imediat o sumă de bani ce poate varia în funcţie de aspectul fizic, de vârstă şi de speranţa sa de viaţă — asta, în schimbul dreptului de folosire a cadavrului său după moarte. Fireşte că după ce a semnat, persoana respectivă nu mai poate părăsi ţara în care s-a încheiat contractul, întrucât, cu toate că rămâne proprietară cu drepturi depline a propriului său trup în timpul vieţii, nu mai poate fi stăpână a acestuia atunci când l-a părăsit viaţa. Iar agenţia artistică ce şi-a asigurat proprietatea asupra cadavrului îşi ia toate măsurile în ce priveşte riscul, ca nu cumva, la survenirea decesului, trupul să fie de nereperat,

interzicând expatrierea până la survenirea morţii inevitabile. Această obligaţie este singurul dezavantaj material, real, pentru aspirantul(ta) necroprostituat(ă), dar pentru cei cărora nu le plac călătoriile reprezintă un amănunt neglijabil. Nici nu-ţi poţi închipui câte persoane sunt dispuse să primească bani buni fără să facă nimic. Cel puţin în timpul vieţii. Pentru cei care nu cred în viaţa de apoi este, pur şi simplu, o mană cerească.

— Efectiv…

— Şi există mereu posibilitatea să mori fărâmiţat de un pistol dezintegrator sau făcut bucăţi-bucăţi de cine ştie ce accident înspăimântător. Dacă bucăţile rămase din trup sunt prea mici pentru a putea fi folosite, sexual vorbind, şi o expertiză autorizată certifică imposibilitatea comercializării în scopuri erotice, atunci persoana cu pricina n-ar avea decât de câştigat.

— Nu cred că un asemenea lucru ar putea s-o consoleze sau să-i fie de vreun folos.

— Dar cine spune aşa ceva? Să zicem că-i mâna lui Dumnezeu.

— Mă rog, în cazul ăsta…

Cel de-al doilea etaj al Pantheonului era mai fidel aranjamentului original. Pereţii fuseseră decoraţi cu fresce, potrivit celei mai bune iconografii catolice. Într-o parte se găsea un altar cu o mie de lumini a căror strălucire te orbea şi te fascina, iar aerul era plin de o mireasmă tare, şi totuşi suavă, de tămâie. De jur împrejurul sălii se aflau o serie de figuri omeneşti îmbălsămate, în

poziţii care mai de care mai contorsionate.

— Este discomorga? întrebă Vagabond.

— Da, răspunse Wells..

Din cabina discurilor — încastrată în perete, deasupra altarului — se auzea vocea funebră a disc-jockey-ului. Câteva femeiuşti-android, drăguţe, şi nişte pseudo-femei cu o înfăţişare groaznică se fâţâiau printre coloanele sălii în ritmul muzicii necro-discului.

— Nici aici nu-i vreo femeie adevărată, remarcă în mod automat Vagabond.

Gordon Wells se întunecă la faţă. Vagabond înţelese că i-a amintit, fără să vrea, de soţia lui care tocmai fugise cu un calculator negru.

— Ar fi mai bine să plecăm de-aici! spuse Wells la scurt timp după aceea.

— Nu vizităm şi etajele superioare?

— Putem foarte bine să facem asta la întoarcere, replică Wells tot posomorât. Acum e de preferat să mergem să cercetăm în Biserica Recomunicată. Trebuie să rezolvăm problema o dată pentru totdeauna.

La ieşirea din Pantheon, un bărbat în vârstă şi gras îi dărui detectivului câteva reviste. Vagabond citi titlurile:

MORŢI GOI

CADAVRE POSEDATE DE DIAVOL

EMANUELLE 75 ŞI CADAVRUL INDISCRET

DEŞĂNŢATA ORGIE A PORNO-RĂPOSAŢILOR

— Sunt bune de aruncat! spuse Gordon Wells. E un truc vechi, folosit prin partea locului: cum văd pe cineva, aşa ca noi, care consumă cât de cât

sau nimic din acest gen de marfă, încearcă să-l iniţieze în viciile lor, dăruindu-i asemenea lucruri. Seamănă puţin cu legendarii vânzători de droguri din faţa şcolilor, din secolul trecut, sau cu producătorii de tranchilizante-ofertă specială.

Vagabond aruncă revistele într-un coş de gunoi. Un băieţaş slăbuţ, de vreo treisprezece ani, ţâşni ca un fulger şi le înşfăcă, după care se îndreptă în fugă spre masturbatorul public.

— Ei, nu eşti mulţumit? L-ai făcut fericit pe un puşti! spuse Wells.

Vagabond nu părea din cale-afară de convins.

Îşi văzură de drum. Nu peste mult timp îi acroşă un vânzător de supozitoare de tâmpiţină („vânzător autorizat”, se autodefini acesta, cu morgă), dar reuşiră să scape de el. Din când în când mai cereau informaţii unor robozombi, însă de cele mai multe ori reuşiră să se orienteze cu ajutorul panourilor indicatoare parfumate. La un moment dat dădură peste o cârciumă cu înfăţişare agreabilă şi Vagabond propuse să se oprească acolo ca să se odihnească puţin şi să mănânce ceva. În cartierul acela, toate clădirile erau într-un stil compozit ce-l imita pe cel antic, iar localul cu pricina avea deasupra lui o firmă mare din imitaţie de lemn, pe care scria cu litere tip „Bătrânul Vest”: „TAVERNA-MORTULUI-DE-ACI-DINĂUNTRU”.

Gordon Wells îl lămuri că a intra acolo ar însemna să-ţi iei adio de la viaţă după numai câteva ore.

— Mulţi din cei care intră acolo pentru a închina un pahar în amintirea vreunui răposat

drag, spuse el, sunt făcuţi să dispară în mod abil şi apoi apar pe piaţa neagră a necroprostituţiei!

— Şi poliţiştii nu fac nimic?! întrebă Vagabond, scandalizat.

— Nu mai fac nimic, îi explică Wells, de când au avut posibilitatea să-i admire pe unii dintre foştii colegi în chip de protagonişti neînsufleţiţi ai unor filmuleţe dintr-alea scârnave.

Aşa că renunţară bucuroşi să mai intre acolo spre a se răcori şi, la scurt timp, ajunseră în faţa Bisericii Recomunicate.

Era o clădire de formă ovoidală, în culori închise, cu mici deschizături în partea superioară din care ţâşneau raze laser puternice ce se pierdeau undeva la infinit. Un excelent mod de a exprima o transcendenţă viguroasă.

Interiorul arăta ca un iad indescriptibil de lumini de-un roşu strălucitor. În mijloc trona o uriaşă hologramă cvadridimensională a lui Isus Cristos — reconstituită pe baza analizei la calculator a Sfântului Giulgiu — care purta o ditamai coroană de spini, costum de jogging şi un bandaj la un ochi. În virtutea cvadridimensiunii hologramei era cu putinţă să zăreşti în ea — în meandrele icoanei principale — fiecare detaliu al nenumăratelor episoade din *Jesus Christ Experience,* de la Ieslea din Bethleem si până la Crucea de pe Golgota. De-a lungul pereţilor se înşirau cabinele de spovedanie, din care se iţeau, când şi când, ciborgii-duhovnici. Într-un colţ se afla un chioşc unde se vindeau flori în formă de cruce — care aveau în loc de polen Cristoşi şi Sfinte Fecioare flori obţinute după ani şi ani de

trudnice încrucişări genetice. Din loc în loc existau automate care distribuiau cu promptitudine cuminecătură sfinţită pe loc. Într-un chioşculeţ în stil turcesc se vindeau chifle cu *döner kebab* din cel mai autentic Trup de Cristos Clonat.

Vagabond şi Wells se opriră în faţa unui piedestal pe care se sprijinea un femur ros aproape în întregime. Pe o tăbliţă se putea citi:

UN MINUT DE AUTENTIC CONTACT EPIDERMIC CU UN OS DE-AL LUI ISUS CRISTOS PENTRU NUMAI 5 FISE!

Numeroase persoane aşteptau să le vină rândul. Una dintre acestea o întrebă pe alta:

— Crezi că-i autentic?

— Bineînţeles, îi răspunse cealaltă. Au demonstrat-o cei mai mari savanţi americani. Aparţine scheletului autentic al lui Isus Cristos.

— Cel pe care l-au găsit săpând în Ohio?

— Chiar Acela!

Trecu pe-acolo un ciborg-preot. Vagabond profită pentru a-l întreba despre San Sitting Bull, aşa cum fusese sfătuit de Confucius, sau, mă rog, cine o fi fost din partea ăluia în bomboanele de ciocolată din restaurantul cvasichinez.

Ciborgul-preot îl măsură din cap până în picioare, apoi îşi văzu de drum fără să spună nimic.

— Ce ne facem acum? întrebă Wells.

— Hmm, nu ştiu… am putea să întrebăm pe altcineva.

— Nu ştiu dacă vom reuşi să aflăm mare lucru. Situaţia este cât se poate de caraghioasă. La urma urmei, suntem aici pentru că ne-am luat

după maximele alea din bomboanele de ciocolată.

— Mai mult decât orice, n-aş vrea să mai zăbovesc aici înăuntru. Ştii foarte bine că poate fi periculos.

— N-avem decât să evităm orele de împărtăşanie, şi astfel nu vom risca prea mult, preciză Wells.

— Important e să stabilim dacă venirea noastră până aici are vreo legătură cu investigaţiile mele, spuse Vagabond făcând o grimasă. Mi-e teamă că am luat-o pe un drum greşit, care se va înfunda undeva. Pista era şi aşa cum se poate de nesigură, iar acum se dovedeşte a fi ştearsă de tot.

Între timp începuseră programele de publicitate.

O voce psalmodia un îndemn stăruitor:

— Fraţilor Truditori! Cumpăraţi fără nici o şovăială un flacon de „APĂ SFINŢITĂ SPRAY” garantată şi semnată de Papa în persoană! Se găseşte şi în varianta „WOW!”, cu parfum de „Violete din Grădina din Castelgandolfo”[7] care conferă Aghesmei o aură de Adevărată Sfinţenie, recreând autentica şi suava atmosferă tipică grădinilor Raiului lui Dumnezeu.

Un bărbat, care până atunci se uitase cu atenţie la Robo-Ieslea-cu-Pruncul-Sfânt, printr-o ferestruică ce funcţiona cu fise, se întoarse şi spuse:

— Aiurea, minciuni! Am cumpărat eu şi e o escrocherie! Chestia aia e bună doar pentru a-i

7 Localitate din apropierea Romei, reşedinţa de vară a Papei (n. trad.).

ţine la respect pe şoareci şi pentru a stârpi gândacii!

Nici nu apucă să-şi termine vorbele, că şi apărură în zbor — aşa, ca din neant — doi îngeri Ciborg care-l şi înhăţară. Vocea pronunţa acum sentinţa:

— ÎN PURGATORIU CU CEI CARE HULESC!

Vagabond ştia — aşa cum ştiau cu toţii — că nimeni n-avea să-l mai revadă pe amărât.

Şi până să se dumirească bine, se iviră alţi doi îngeri Ciborg înşfăcându-l şi pe el. Nu mai avu timp să scoată dezintegratorul. Nici măcar nu reuşi să priceapă ce anume se întâmpla. Nici nu mai apucă să se gândească.

Avu, totuşi, dovada vie că nu asta dorea să se întâmple.

Ultimul lucru pe care-l mai percepu fu că se înălţau cu iuţeala fulgerului în slava cerului.

Mergeau în sus.

În sus.

Mereu mai sus…

Capitolul 12

„Biri, Chini şi Vini au făcut o treabă proastă aseară… gură năclăită… miros urât… trebuie să le dau vreo câteva la cur iubiţelelor mele de plastic… ia faceţi-vă încoa', puştoaicelor!"

Vagabond întinse mâna în direcţia caldelor ginoide, dar nu dădu decât peste o piatră rece.

„Ce păcăleala dracului!" gândi detectivul.

Se trezi.

Îl înconjurau nişte ziduri întunecate, acoperite ici-colo de un strat de muşchi cenuşiu. Pe o latură se afla o ditamai uşă din lemn masiv şi bine ferecată, care lăsa să se vadă că pe-acolo nu se putea ieşi. Din altă parte — dintr-o ferestruică de undeva din tavan — se strecura o firavă lumină albastră.

Sub el, o grămadă de fân, jilav din cauza umezelii aerului, avea, poate, grija de a-i mai uşura suferinţele provocate de pardoseala de piatră cumplit de rece şi de tare. De fapt, mica alinare pe care i-o aducea era întrecută, cu vârf şi îndesat, de mirosul greu de mucegai emanat de fân, precum şi de ciudatele şi vioaiele animăluţe buboase ce sălăşluiau acolo.

Vagabond se ridică în şezut, scuturându-se cât putea mai bine de lighioanele mici şi scârboase şi încercând să examineze situaţia.

„M-au drogat!" gândi el.

Toţi protagoniştii şi eroii din filmele şi povestirile pe care le cunoştea fuseseră, în diverse împrejurări, drogaţi. Şi până la urmă scăpaseră cu

toţii!

Această cugetare îi ridică moralul detectivului, care se apucă imediat să scotocească prin îmbrăcăminte în căutarea dezintegratorului. Îl găsi. Încercă să-l utilizeze asupra uşii, dar nu funcţionă. Locul trebuia să fie, evident, dotat cu un anihilator sau ceva similar. Nu-şi pierdu cumpătul şi se apucă de grabă să cerceteze celula în care era închis. Zidurile îi dădură frâu liber imaginaţiei. Erau blocuri de piatră şlefuită, alternând cu... Vagabond încercă să râcâie cu unghiile... Curse nişte praf. Părea a fi pământ. Desigur! O dată cu trecerea timpului şi datorită acţiunii de eroziune, cimentul devenise pământ fărâmicios. I-ar fi prins bine o unealtă pentru săpat...

Începu să caute, de-a buşilea, prin toată celula, în asemenea cazuri ar trebui să se găsească, aşa cum se întâmplă întotdeauna, ceva — vreun vas sau vreo lingură ascunse pe undeva! într-adevăr găsi, în cele din urmă, vasul şi — recunoscător tradiţiilor literare — dădu cu el de pământ, spărgându-l. Fireşte că găsi şi ciobul cel mai potrivit cu care se aşternu pe treabă, râcâind pământul în jurul unui pietroi. Reuşi să sape, cu foarte mare uşurinţă, o bucată bună. Vagabond scoase un oftat de uşurare. Ar fi săpat, dacă era nevoie, şi până la capătul lumii, numai să iasă de-acolo!

Săpă preţ de două ore vreo treizeci de centimetri, după care se prăbuşi, secătuit de puteri, pe fân.

Îi era, întru câtva, ruşine, dar nu mai putea,

pur şi simplu, îl dureau muşchii, iar mâinile îi erau zdrelite şi cioburile aproape că se terminaseră.

Se pomeni că meditează: „Cum naiba am fost răpit? Şi de cine?” Şi ce anume însemna acest eveniment? Trebuia să-l pună în legătură cu investigaţia sa, care abia se înfiripa? Se căi că nu cumpărase ziarul din ziua respectivă. Poate că, luând în considerare precedentul creat de Gordon, ar fi putut citi şi afla cu anticipaţie şi cu lux de amănunte ceea ce urma să i se întâmple. Şi poate că ar fi găsit şi vreo indicaţie privind modalitatea de-a evada. Ceva, în genul goanei după comori.

„La urma urmelor, viaţa nu-i decât o goană nesfârşită după comori, o goană dusă până la moarte!” bombăni în sinea lui.

Dar la asta nu se gândise. Cine ştie cât timp avea să mai petreacă acolo, în celula strâmtă! Spre surprinderea sa, descoperi că asta nu-i pricinuia o atât de mare amărăciune, aşa cum ar fi fost de aşteptat în mod logic. În definitiv — asemenea tuturor celor care citiseră *Joe, Contele de Montecristo* de Alex Dumas, faimosul autor din Boston, vechea operă publicată de Mast-Sellers (unicul lanţ american de edituri) în originala limbă engleză — şi el nutrise tainica speranţă de a se afla într-o tipică „Situaţie Disperată”.

Dar avea să reuşească să iasă cu bine din ea!

Parcă îşi amintea că acest lucru îl spunea şi horoscopul său trimestrial.

Şi apoi el mai era şi norocos.

„NU!” îşi zise. „ACEASTĂ CELULĂ NU VA FI MORMÂNTUL MEU!”

Se ridică în picioare ca împins de-un arc,

ferm hotărât să facă ceva important şi decisiv chiar dacă nu ştia încă ce anume.

„Poate c-ar trebui să găsesc şi lingura, din moment ce cioburile s-au terminat”, gândi el. Oare ce unealtă folosise abatele Faria pentru a săpa faimosul tunel? Nu-şi mai amintea. Dacă şi-ar fi amintit, poate că ar fi reuşit să găsească acea sculă sub grămada de fân. Şi de ce nu? Altminteri, la ce ar mai fi bun norocul pe care el, aşa cum se ştia, îl avea cu carul. Dar nu-şi amintea. Şi apoi, cu toată bunăvoinţa lui, şi norocul are nevoie de puţină cooperare pentru a acţiona în mod eficient. Iar el îşi dădea seama că nu coopera câtuşi de puţin. Sau poate că făcea acest lucra fără să ştie?

Auzi un zgomot dinspre uşă, care-i abătu atenţia de la gândurile lui sterile. Cineva umbla la încuietoare! Auzi o cheie răsucindu-se de mai multe ori în broască şi, în sfârşit, uşa cea mare se deschise încet, cu un scârţâit de toată frumuseţea. Îşi făcu apariţia un bărbat solid, urât şi păros, dar cu o înfăţişare inofensivă, care spuse cu voce surdă:

— Veniţi! Urmaţi-mă! Marele Bătrân doreşte să discute cu dumneavoastră.

„Aha! Iată o interesantă răsturnare de situaţie!” reflectă Vagabond, în timp ce se îndrepta spre ieşire. „Cineva acolo sus mă iubeşte!”

Şi imediat ce ieşi pe uşă îşi dădu seama, cu claritate, că se afla deja „acolo sus”.

Capitolul 13

Înaintea picioarelor sale se afla o întindere nemărginită de nori albi care se pierdea undeva la infinit. Deasupra lui, cerul era de-un albastru curat, cum nu mai fusese niciodată, iar cete de îngeri Ciborgi graţioşi zburau încet dintr-o parte în alta. Câţiva îngeraşi Ciborgi, dolofani şi goi-puşcă, se jucau de-a v-aţi ascunselea în spatele unor norişori emisferici, ciripind cu o voce nazală atunci când erau descoperiţi.

Pe Vagabond îl luară în primire doi dintre cei mai vânjoşi Oameni înarmaţi şi-l însoţiră până dincolo de un gard aurit, cu o înfăţişare foarte veche şi nespus de preţioasă. Acum păşea pe incredibila mantie de nori, afundându-se până la genunchi la fiecare pas, ceea ce avea asupra lui un efect ciudat. Nu înţelegea de ce se cufunda doar până la genunchi, şi deloc mai mult sau mai puţin. Încercă să atingă uşor norii cu un deget, temându-se ca nu cumva să rupă vraja echilibrului său improbabil. Rămase stupefiat. I se părea că norii erau din neo-cauciuc-puf. Dar fireşte că nu puteau fi din aşa ceva. Neo-cauciuc-puful era un bine cunoscut produs cancerigen, oarecum nepotrivit pentru Rai sau pentru un loc atât de luxos.

Marele Bătrân — aşa cum îi spusese temnicerul — stătea pe un impozant Tron Ceresc, bătut în miriade de felurite pietre preţioase strălucitoare, mari cât nişte pepeni verzi. Era foarte bătrân, se înţelege, cu păr lung şi mătăsos, cu o barbă lungă şi albă, şi avea o privire plină de

cea mai divină înţelepciune ce părea că radiază în jurul Său o aură de Lumină. Era îmbrăcat într-un halat lung din flanel, în carouri, de culoare kaki.

Vagabond îl recunoscu imediat. Simţi că-l cuprind fiorii.

— Tu… Tu eşti *CEL-OMNIPREZENT* şi Cel-de-Necuprins! exclamă el fâstâcit.

— Bineînţeles că sunt *OMNIPREZENTUL!* răspunse bătrânul cu o voce străveche, profundă şi senzuală.

Vagabond se gândi la iuţeală ce anume să-i spună. Nu-i mai fusese dat vreodată să se afle atât de aproape de Cunoaşterea Personificată! La drept vorbind, nu prea crezuse în aşa ceva, dar visase mereu că se găsea într-o asemenea situaţie. Şi acum ar fi vrut să-i pună întrebări cu sutele, iar Omenirea întreagă ar fi dorit să afle de la El mii şi mii de răspunsuri. Însă acum, când se ivise ocazia, nu-i venea în minte nici măcar o singură întrebare. Ah, emoţia! Dracul îi turnase adrenalină în sânge ca un laş, pe la spate, şi iată că acum era terorizat. Dar trebuia să spună ceva, şi încă repede! Nu putea sta acolo ca prostul. Trebuia să spargă gheaţa, imediat! Cu orice preţ! Deschise gura şi întrebă:

— În… în ce zodie eşti născut?

OMNIPREZENTUL ridică din sprâncene a mirare.

— Ce întrebare cretină mai e şi asta?!!! tună şi fulgeră el.

În acest timp, din depărtare se auzi un bubuit surd, stârnindu-se un vânt puternic şi rece, care prinse a biciui obrajii palizi ai lui Vagabond.

Detectivul se înroşi în mod penibil.

— Oricum, sunt din zodia Taurului, spuse apoi pe un ton mai liniştit.

Se mai potoli puţin şi vântul.

— Aha! Ce coincidenţă! Şi eu! exclamă investigatorul, sărind în sus, gest pe care-l regretă imediat.

Urmă apoi o lungă tăcere, interval în care cei doi se înfruntară nemişcaţi, fără a şti ce să-şi mai spună, dregându-şi la răstimpuri vocea şi tot potrivindu-şi gulerul de la cămaşă. Se înţelege că Vagabond consideră deplasat să-l întrebe şi despre ora de naştere, deşi era destul de curios să-i afle ascendentul.

După vreo cinci minute, se auzi mai întâi vocea pe ton divin:

— Ştim că te ocupi de problema Haosului! spuse *OMNIPREZENTUL* cu o atotştiinţă destul de prost disimulată.

Mintea supraexcitată a lui Vagabond se întrebă îndată dacă *OMNIPREZENTUL* nu vorbise cumva în numele cine ştie cărui grup sau congregaţii ciudate, ori dacă nu cumva folosise — mai verosimil — pluralul maiestăţii pentru a-l intimida.

— A, da… da! îi răspunse cu greu.

— Aşa!

— Cum?

— Am spus: „Aşa!” replică *OMNIPREZENTUL.*

— Aaaa…

— Hmm…

— Hâââm-hâââm… Vagabond îşi drese vocea.

— Hmm…

— *Cought! Cought!* tuşi uşor Vagabond, străduindu-se să-şi dreagă cât mai bine vocea.

— Daaa?

— Hmm, mă scuzaţi!… *Cought! Cought!*… Dar aş vrea să ştiu ce doriţi de la mine… dacă… dacă nu sunt indiscret…

— A, vă voi spune imediat!

— Mulţumesc!

— Mă rog, mă rog, n-aveţi pentru ce!

În următoarele cinci minute, *OMNIPREZENTUL* îl privi lung şi în deplină tăcere pe muritorul din faţa Sa. În tot acest răstimp, faţa îi rămase puternic încruntată.

— Ştim că te ocupi de problema Haosului! spuse după aceea.

Atotştiinţa era acum ceva mai bine disimulată.

Vagabond dădu semne de nerăbdare. *OMNIPREZENTUL* începea să i se pară nu prea grozav.

— Da, desigur! răspunse el prinzând curaj. Mă lupt cu o misiune complexă şi deloc definită, care — dacă nu mă aflu pe o pistă greşită — ar vrea să fie, teoretic cel puţin, cam în genul salvgardării Ordinii de Hoardele Haosului sau ceva asemănător. După cum vedeţi, nu numai că mă aflu în largul mării — ca să zic aşa — cu cercetarea mea, dar tot acolo sunt şi în ceea ce priveşte premisele ei teoretice. În orice caz, e cert că din toate astea trebuie să găsesc un Vinovat.

Drept unic răspuns, *OMNIPREZENTUL* se mulţumi să-l privească în tăcere. Nu scoase o

vorbă, ca de obicei, preţ de cinci minute, după care spuse pe un ton grav:

— E târziu! Lumea se află deja în stăpânirea Haosului şi Calea este presărată cu cele mai reprezentative subproduse ale sale, talmeş-balmeşurile! Dacă n-ar fi fost aşa, cum te-ai mai fi putut afla aici?

„Întrebarea este retorică în modul cel mai clar cu putinţă!” meditä Vagabond, rozându-şi unghiile. „Dacă nu de altceva, măcar pentru că *OMNIPREZENTUL* ca un Atotştiitor ce se află, nu pune el aşa, de florile mărului, întrebări retorice. Aşadar, e adevărat: Haosul ne înghite deja, şi încă în mod violent! Iar pe deasupra, asta-i singura posibilitate care dă un sens prezenţei mele aici, în afara celei care mi-a zăpăcit creierul.”

— Atunci, spuse el cu semeţie, ar trebui să fii aliatul meu, deoarece nici Tu n-ai interes ca situaţia actuală să fie schimbată cu domnia anarhică a Haosului, în care nici Tu însuţi n-ai mai fi nimic. Aşa că ai putea să mă ajuţi pe mine şi să te ajuţi pe tine însuţi. Ajută-te singur, ca să te ajut şi eu! Scuză-mă dacă te parafrazez într-un mod atât de stângaci, dar am avea de pierdut amândoi dacă tu nu mă ajuţi şi nu te ajuţi şi pe tine însuţi, având în vedere că puterile mele nu se compară cu ale tale, pentru că în această privinţă — trebuie să admitem — eşti un adevărat specialist.

OMNIPREZENTUL aşteptă obişnuitele sale cinci minute, cu acelaşi sânge rece şi căscând din când în când, ca şi cum ar fi putut şi el, câteodată, să se simtă obosit. Vagabond, care se aştepta să-l fi zăpăcit cu atâtea tâmpenii pe care le debitase în

speranţa unui răspuns pozitiv, se trezi dezamăgit. Pentru că, după cinci minute, *OMNIPREZENTUL* răspunse:

— Aici te înşeli, muritorule! Eu sunt *OMNIPREZENTUL* şi mă aflu deci pretutindeni. Şi acel Pretutindeni se află în mine. Toate sunt parte din mine şi nimic nu-i în afara acestei totalităţi. Nici măcar Haosul.

Vagabond deveni palid.

— Ei da, dragul meu muritor, până şi Haosul este parte din mine, şi tot ceea ce se întâmplă se află sub preţioasa şi rafinata mea regie. *„Nu se clatină o rămurea, dacă OMNIPREZENTUL nu o vrea!”* — nu te-au învăţat atâta lucru la şcoală trepăduşii ăia ai mei? Dacă tu te iei de Haos, te iei şi de o parte din mine, riscând ca acest lucru să-mi displacă destul de mult. Apropo, cred că nu ţi-ar conveni să-mi displacă ceva… Vrei să te joci cu mine de-a braţ-de-fier? Ai?

Vagabond reflectă asupra tâlcului adânc al ultimelor cuvinte ale celuilalt. Nu erau chiar toate convingătoare. Mai ales metafora. După părerea lui, *OMNIPREZENTUL* nici nu avusese de gând să folosească o metaforă. Îl întrebă:

— Dar de ce faci acest lucru? Cu ce drept tulburi existenţa unei amărâte de planete care…

— Asta-i bună! exclamă *OMNIPREZENTUL*, înroşindu-se de mânie fără să mai aştepte obişnuitele sale cinci minute. Sunt liber să fac ce vreau cu ceea ce-i al *MEU!* Din când în când, mă plictisesc de vreun univers şi atunci îl înlocuiesc cu altul, cu reguli mai amuzante. Amuzante pentru mine, bineînţeles. În răstimp e nevoie mereu,

evident, de un pic, de Haos, cam aşa ca atunci când tu, pe planeta aia a ta, amesteci cărţile de joc înainte de-a le împărţi jucătorilor. De exemplu, în acest moment, aşa fac şi eu cu voi — *vă împart cărţile*.

— Dar atunci asta este, într-un fel, Ziua Judecăţii-De-Apoi, iar eu mă aflu aici, în faţa Ta, ca să dau socoteală de păcatele mele de pe pământ, exact ca în vechile Scripturi, în plin „Apocalips”…

— Dacă vrei s-o iei aşa, n-ai decât. În ceea ce mă priveşte pe Mine… Trepăduşii mei de pe Pământ — după părerea mea deloc modestă — prea îşi complică existenţa. Eu prefer s-o numesc *Pauza-De-Ceai*.

Vagabond îşi trecu mâna peste barba care începea să-i crească; uitase să se mai bărbierească de câteva zile. Era ceva care nu-l convingea, care nu mergea. De când e lumea şi pământul, *OMNIPREZENTUL* era simbolul *ORDINII*, nu al dezordinii. Sau, poate că da? Şi apoi *OMNIPREZENTUL* avea ceva familiar… şi să nu vină nimeni să-i spună lui, Vagabond, că era Tatăl său, pentru că era un concept deja depăşit. Apoi rosti:

— Cine ştie ce ar gândi despre toate astea Nestor Giannaklis?

— *Cine?* întrebă OMNIPREZENTUL privindu-l pe detectiv drept în ochi.

„Aha!” îşi zise Vagabond. Asta nu mai era o întrebare retorică, ci o dovadă de mare mirare. *OMNIPREZENTUL* se dăduse de gol. Nu era câtuşi de puţin atotştiutor. Într-adevăr, ceva, ceva nu mergea acolo.

Vagabond avu o străfulgerare de certitudine atunci când observă la îngerii Ciborgi un amănunt care-i scăpase până în momentul acela: aveau cu toţii pe spate câte o cheiţă de întors arcul!

Şi Vagabond pricepu.

Acela nu era adevăratul *OMNIPREZENT!* Se repezi la el şi, profitând de clipa de surpriză, îi smulse peruca şi barba false. Iar când îi văzu faţa cea adevărată, fu cât pe ce să leşine. Înaintea lui, aşezat pe tron şi îmbrăcat cu halatul kaki în carouri şi cu părul lui roşu, se afla Gordon Wells.

Capitolul 14

— Ia te uită! făcu Vagabond, cu ochii cât cepele.

— Vasăzică m-ai descoperit! admise Gordon Wells, vizibil contrariat.

— Aşa s-ar părea, replică Vagabond. Ce-nseamnă toate astea?

— N-ai înţeles încă, spuse Wells în timp ce-şi aprindea o ţigară. *Eu* sunt marele bătrân al Brigăzilor Haosului!

Vagabond îl privi o clipă în tăcere. Pe faţă i se citea, în afara uimirii, o mare dezamăgire. Apoi spuse:

— Şi teoriile tale despre Ordine şi…

— Aiureli, praf în ochi, îl întrerupse Wells. Simple născociri, minciuni pentru a te abate din drum şi a te face să vii aici. Dacă totul ar fi mers aşa cum ar fi trebuit, ţi-am fi dat drumul şi tu ai fi făcut un raport, explicând că tot ceea ce se-ntâmplă este numai şi numai din voinţa *OMNIPREZENTULUI.* Confruntaţi fiind cu o putere transcendentă, poate că ne-ar fi lăsat să ne vedem de treabă în bună pace şi, cel mult, s-ar fi pus pe rugăciuni.

— Dar mesajul din bomboanele de ciocolată?

— Eh, o mică scamatorie de-a mea.

— Şi… şi toate astea? întrebă Vagabond, arătând spre aparenta Împărăţie-A-Cerurilor din jurul lor.

— Frumoasă treabă, nu? Dacă n-aş fi fost terorist, poate ar fi trebuit să mă fac scenograf.

Câteva idei nostime şi multe oglinzi. De fapt, aici ne aflăm sub pământ.

— Trebuia să mi-nchipui!

— Aşa spun toţi, dar nimeni nu face asta. Şi de aceea noi, cei răi, învingem întotdeauna. În realitate, vreau să spun.

— Voi, cei răi… murmură detectivul cufundat în gânduri. Totuşi v-a mers bine o bucată de vreme. Dacă Arrtisterò, prietenul meu profet, cu capacităţile lui FESP, m-ar fi ajutat — cum a mai făcut-o şi în alte rânduri aş fi ştiut totul dinainte, iar vouă nu v-ar mai fi rămas nici o speranţă!

— Şi de ce nu te-a ajutat, mă rog? întrebă Wells râzând cu şiretenie.

— Pentru că-i un imbecil.

Gordon Wells tresări.

— E instabil, mintal vorbind, de nici un folos lui sau altora, isteric şi paranoic. Nu va fi niciodată în stare să facă ceva ca lumea, continuă detectivul.

Wells scoase din halat o cutiuţă cu publicitate şi înghiţi un pumn de pilule.

— Şi acum ce veţi face cu mine? întrebă Vagabond care, ca un bun detectiv, ştia foarte bine ce fel de întrebări să pună în asemenea împrejurări.

— Chiar nu-ţi imaginezi? întrebă Wells, pe un ton sumbru. Făcu o pauză. N-ar trebui să-ţi mărturisesc, dar, întrucât nu vei mai apuca să trăieşti pentru a putea povesti şi altora… hmm, vreau să afli ceva, zise el şi, în ciuda expresiei batjocoritoare, avea chipul nespus de dur.

Gordon Wells se ridică în picioare, se uită fix

în ochii detectivului şi-şi trecu o mână prin părul său roşu.

Apoi, cu un gest brusc, îşi smulse masca.

OMNIPREZENTUL nu era nici Gordon Wells!

În faţa lui Vagabond, stând în picioare, cu halatul kaki în carouri şi cu părul lui verde, Joe Arrtisterò rânjea batjocoritor.

Capitolul 15

— O, nu! exclamă Vagabond.

— O, da!! replică Arrtisterò exultând.

— Ar fi trebuit să-mi închipui! spuse investigatorul. Gordon Wells nu mi-ar fi făcut niciodată una ca asta. El este un prieten adevărat. Şi apoi are un nume prea nobil ca să poată fi un Rău. Iar în afară de asta, el nu s-a lăsat niciodată pradă publicităţii în pilule. El se uită la publicitate numai la televizor, aşa cum se obişnuia acum o sută de ani.

— N-ai nimerit-o. Nu ţi-ai închipuit nici de data aceasta! îl luă în râs Arrtisterò. Vouă, detectivilor, trebuie să vi se explice întotdeauna absolut totul!

— Dar atunci, dacă eşti tu… Cum ai putut ticlui toată povestea… Confucius… Necrolanda…

Arrtisterò schiţă un zâmbet răutăcios de satisfacţie.

— Gonzo Ortega, falsul chelner finlandez, e unul de-ai noştri, explică el. A tras cu urechea la toate minciunile pe care vi le-aţi înşirat, tu şi Wells, şi el a fost cel care a pus mesajele în bomboanele de ciocolată.

— Dar cum ai putut prevedea că aveam să alegem tocmai bomboanele *acelea?* insistă Vagabond.

— Uiţi de extraordinarele mele facultăţi *FESP!* spuse Arrtisterò si mai înghiţi câteva pilule de publicitate.

Vagabond se opri puţin să mai chibzuiască

asupra aspectelor situaţiei.

Gordon Wells nu avea nici o legătură cu cele petrecute, din care motiv credibilitatea teoriilor sale rămânea neştirbită. Arrtisterò — în mod evident mai nebun decât era de aşteptat — conducea deci Brigăzile Haosului. Aici se afla atunci tâlcul ultimei sale misterioase manii isterico-paranoice. „Toate astea sunt afurisit de improbabile!” gândi Vagabond.

O ambianţă nebună, ca aceea din Necrolanda, un fals *OMNIPREZENT*, Gordon Wells, şi apoi Arrtisterò, şef de brigadă…

În mod normal, asemenea lucruri nu se întâmplă.

Sau poate că da?

Toate acestea puteau fi indicii că Haosul era pe cale să gonească Ordinea din Realitate.

Şi dacă s-ar fi întâmplat aşa, ce s-ar mai fi ales din ele?

Încet-încet, toate începeau să-şi piardă credibilitatea. Oare evenimentele aveau să urmeze acelaşi curs? Avea să devină el însuşi, în scurt timp, ceva incredibil?

În orice caz, problema cea mai urgentă care se punea era cea a propriei lui supravieţuiri. Vagabond nu credea că un imbecil ca Arrtisterò ar putea să ameninţe Omenirea mai mult decât atât, dar el, Vagabond, trebuia să născocească acum un expedient eficient pentru a se salva pe sine însuşi din situaţia aceea tâmpită. Dacă într-adevăr misterioasele legi ale Haosului erau pe cale să se impună, treptat, asupra celor ale Ordinii, poate că avea să se descurce el cumva, folosind o tactică

imprevizibilă şi improbabilă. *POATE*. Dar tocmai din acelaşi motiv nu putea să aibă încredere. Cine mai ştia dacă ar fi fost cu putinţă să folosească Haosul incipient în avantajul lui?

Înainte de toate, trebuia să câştige timp. Dacă avea să se dovedească apoi a fi un eveniment improbabil, ceva tot avea să-i vină în ajutor.

Adoptă în acest scop cel mai vechi stil de comportament standard din lumea romanelor poliţiste: *Temporizarea Provocatoare!*

— Un ghicitor de două parale, ca tine, spuse pe un ton fără cusur, care şi-a pierdut mereu timpul cu nişte idei trăsnite şi fără nici o speranţă, cum ar fi povestea cu cronospaghetele, apoi cea cu pătlăgelele vinete-icoane şi cu geronto-spiritele, nu-i poate hărăzi terorismului o soartă mai bună decât cea pe care le-a hărăzit-o celorlalte cauze ale sale anterioare, şi anume *falimentul!* Toate sunt sortite eşecului. *E inevitabil!*

— Nu! urlă Arrtisterò ca într-un scenariu. Începu să se plimbe înainte şi înapoi cu mâinile încrucişate la spate, privind încruntat undeva în gol. De data asta va fi altfel. *Premisele* sunt cu totul altele! spuse el, fără să-şi întrerupă plimbarea, în timp ce chipul său exprima mânie şi suferinţă. De celelalte dăţi, continuă cu o licărire ciudată în ochi, *am crezut* că am descoperit menirea vieţii mele, dar, de fapt, nu avusesem niciodată cea mai mică dovadă. Şi nu acelea erau Vocaţia Mea. Apoi, într-o bună zi — hotărât, odată pentru totdeauna, să aflu, în sfârşit, adevărul despre mine însumi —, am început prin a folosi

metode ştiinţifice. Le-am încercat pe toate, dar fără nici un rezultat. Până când, într-o altă zi, introducându-mi numele în calculator, l-am anagramat în toate modalităţile posibile. Şi până la urmă am descoperit Vocaţia Mea. După vreo câteva mii de încercări, am citit pe imprimantă: *TERORIST*[8]*.* Acesta era deci cuvântul care rezultase din anagramarea numelui meu. Şi aceasta era — aveam, în sfârşit, dovada — vocaţia mea cea mai intimă.

„Realitatea este mai. parşivă decât mi-aş fi închipuit!” reflectă Vagabond şi hotărî să profite de moment.

— Un lucru nu înţeleg, spuse el. De ce purtai masca lui Gordon Wells sub aceea a *OMNIPREZENTULUI?* Ce nevoie mai aveai de atâta prefăcătorie, dacă tot trebuia să mă lichidezi?

— Este un imperativ etic de-al meu, îl lămuri Arrtisterò. Ce fel de Membru al Brigăzilor Haosului aş mai fi, dacă n-aş crea Debandada şi Dihonia în atâtea şi atâtea situaţii? Ba chiar îmi pare rău că n-am avut şi mai multe măşti. Cu cât sunt mai puţine cauzele ce se atribuie unui efect, cu atât ne simţim mai aproape de reuşita misiunii noastre.

— Spunându-mi toate astea, replică ironic Vagabond, mi-ai *explicat* legăturile de cauză-efect şi ai *făcut ordine* în toată treaba asta. Ai acţionat împotriva propriilor tale idealuri!

Arrtisterò luă o înfăţişare aspră şi ochii i se

8 În italiană, *Terrorista* — anagrama lui Arrtisterò (n. trad.).

congestionară.

— Ai dreptate, bastard afurisit! strigă el rânjind. Dar n-o să mai trăieşti tu mult, ca să apuci să te lauzi cu asta! Blackie! Carmelo! urlă, întorcându-se spre cei mai apropiaţi îngeri Ciborg.

Dar Vagabond avusese, din plin, răgazul necesar.

Acum ştia cum anume avea să iasă teafăr din toată tărăşenia, îşi amintise de un fragment din cea de-a doua carte a lui Alex Dumas despre Montecristo: *Joe, Contele de Montecristo fuge din Cuba*. Era pasajul în care Contelui — aflat faţă în faţă cu perfidul rege comunist al Cubei, care voia să-l scurteze de cap — îi trecuse pe neaşteptate prin minte că: *„Toate tronurile au ascunse în spatele lor o ieşire secretă!”*

Vagabond se folosi de experienţa colegului său Montecristo şi — îndată ce le distrase atenţia îngerilor Ciborg cu câteva diversiuni din repertoriul său clasic — se repezi asupra tronului.

Găsi repede pasajul secret, care se deschise fără nici o dificultate.

În timp ce Arrtisterò urla şi înjura de mama focului, Vagabond îşi dădu drumul înăuntru, închizând trapa în urma sa.

Se uită în jur, dar nu văzu nimic.

Totul era cufundat în întuneric.

Şi umed. Şi cald.

Un alt uter?

Capitolul 16

Îndată ce pupilele sale — încă obişnuite cu lumina puternică din falsa împărăţie-A-Cerurilor — se adaptară, văzu că se afla într-un tunel îngust, săpat în stâncă.

Nu se luase nimeni după el.

Probabil pentru că îngerii Ciborg, cu aripile lor mari, nu puteau trece prin deschizătura strâmtă prin care fugise el.

În trecut, nici măcar nu-i dăduse prin cap vreodată că ar fi putut să fugă într-o asemenea manieră. Acum Haosul — dacă despre acesta era vorba — îi devenise, în mod vădit, prieten. Merse mai departe prin tunel. Deşi nu existau surse aparente de lumină, se putea vedea şi aşa. Nu se sinchisi prea mult de acest lucru. Îl muncea în schimb gândul ca nu cumva tunelul să fie fără sfârşit. Ca acest lucru să nu fie, cumva, acţiunea finală a Haosului împotriva sa.

Dar, dacă avea să iasă de-acolo, trebuia să-şi continue investigaţiile. De altminteri, nu ştia ce altceva ar fi putut face.

Joe Arrtisterò se dovedise a fi, indiscutabil, un vinovat. Dar nu Vinovatul pe care-l căuta el. Vinovaţi din aceia se găseau cu duiumul pe toate drumurile. În schimb, el, Vagabond, îl căuta pe Vinovatul vinovaţilor, Cauza Primară a dramei neştiute care arsese de două ori criminometrul, cel Răspunzător de problema imensă care ameninţa lumea; Cel care dăduse cale liberă invaziei Haosului, admiţând — dar nu şi

recunoscând ca adevărat — că Haosul era simptomul necunoscut asupra căruia efectua el cercetări. Şi totuşi de Haos *trebuia* să fie vorba. Teoria lui Gordon Wells — oricât de delirantă ar fi fost — era pusă în valoare de fapte, sau, cel puţin, nu era dezminţită de acestea. Contextul în care se mişca detectivul era cu totul altfel decât ordonat şi devenea tot mai haotic, din zi în zi, din oră în oră. Iar el, Vagabond, ce făcea acum, în acel improbabil tunel? Cum de se afla acolo?! Merse tot mai neliniştit, ore în şir, prin interminabilul tunel cufundat în întuneric, fără să vadă nimic şi încercând să nu gândească aproape deloc.

Tunelul se termină într-un zid, prin care se strecura o lumină firavă, graţie căreia evită o cumplită lovitură în nas de obstacolul neprevăzut.

În mijlocul zidului se afla un oblon mic.

Vagabond îl deschise fără dificultate şi cu o nemărginită uşurare. Trecu prin gaură şi ajunse în partea cealaltă.

Se găsea acum într-o sală a cărei lumină îl orbea. Dădu să închidă oblonul şi se trezi că o ţine în mâini pe Gioconda. Celebrul tablou al lui Leonardo — încastrat în mod abil în perete — constituia sistemul de închidere al tunelului.

Privi în jur. După toate aparenţele, ar fi putut să fie Luvrul. Un grup pestriţ de turişti îşi lua tradiţionalul picnic în faţa capodoperei lui Leonardo.

„Hait!” îşi spuse Vagabond. „Realitatea a depus cu totul armele. Nu mai există Ordine. Domneşte Haosul! Haosul a dărâmat ultimul obstacol, ultimul stăvilar şi ne-a inundat.”

Convingerea sa deveni şi mai puternică atunci când, o dată ieşit din Luvru, în loc să se afle la Paris, se trezi la Berlin, în Ku'Damm. Şi clădirea din care ieşise era Gedächnißkirche.

Hoinări o vreme fără nici o ţintă. Intră în luxosul hipermagazin KaDeWe şi se pomeni într-o gondolă pe Canal Grande. Dădu să vâslească şi se trezi ascultând predica unui preot răguşit, în Westminster Abbey, şi în acelaşi timp pluti în levitaţie, despuiat, prin Empire State Building. Pe stadionul municipal din Torino audie un concert „beast" care se desfăşura într-o fabrică ocupată din Kreuzberg, lângă Enlischer Garten. Călare pe Marele Zid Chinezesc, îl învinse pe Hieronim, cu împănatele sale SS. Avu o întâlnire şi cu Nick Tartaglia[9], care nu exista încă, dar îl conduse să-şi încerce puterile într-un solo de baterie, pe o durată de şase luni, în Panteca din Genova, înainte de a fi dat afară în şuturi de Hangiul Nebun, care se credea un scriitor SF. În cele din urmă, îşi află un pic de proto-odihnă la Roma, în piaţa Navona, pe marmura fântânii.

În jurul lui, o mulţime de artişti plăteau din gros ca să le poată face caricaturi turiştilor.

Bişniţari de tot soiul erau traşi pe sfoară de copii răi.

Pe Vagabond îl acostă un bărbat. Era înalt, chipeş, şi detectivul observă că purta veşminte negre. Avea şi o cicatrice deasupra ochiului stâng.

— Bună ziua! spuse bărbatul zâmbind.

---

9 Niccolo Tartaglia, matematician italian (1499-1557), primul care a aplicat matematicile la arta militară; cunoscut, mai ales, prin lucrările sale privind ecuaţiile de gradul III (n. trad.).

Permiteţi-mi să mă prezint. Sunt un Reprezentant al firmei *HAZARDUL SpAI* (Societate pe Acţiuni Ireversibile).

Îi întinse mâna.

Vagabond i-o strânse, galben la faţă.

— E ceva important? întrebă el.

— Influent, răspunse Agentul Hazardului cu un aer confidenţial. Societatea mea este cea mai influentă dintre toate.

— Sunt foarte onorat, mărturisi Vagabond oarecum stingherit. Ce pot să fac pentru dumneata?

Ce invenţie minunată şi frazele astea de gata!

— E foarte complicat să vă explic, zise Agentul, motiv pentru care nu vă voi explica nimic. Vă voi spune, în schimb, ce anume suntem noi dispuşi să facem pentru dumneavoastră.

— Aa! exclamă Vagabond plin de curiozitate.

— Mai întâi de toate, ce mai faceţi? întrebă Agentul Hazardului cu un zâmbet fals.

— Cum? Hmm… nu prea rău… adică, de fapt, e rău, e groasă, ce mai!

— Şi soţia? Copiii?

— N-am.

— Bine, bine.

Agentul Hazardului se opri o clipă să se gândească, mângâindu-şi cicatricea de deasupra ochiului stâng.

— Bun, şi? întrebă Vagabond după câteva minute, dând semne de nerăbdare.

— Hai să ne tutuim, propuse celălalt. Aşa cum se obişnuieşte între colegi.

— Suntem colegi?

— Depinde de punctele de vedere. Eu unul zic că suntem colegi.

— La ce suntem colegi?

— Vei afla şi singur atunci când vei cunoaşte punctul meu de vedere.

— De ce-ai venit să mă contactezi?

— Ştiu că eşti în căutarea unui Vinovat.

— Cum?

— Ei bine, noi, cei de la SpAI, vrem să te ajutăm să-l găseşti. Ai o misiune foarte grea. Foarte, foarte grea. Foarte, cum nu se mai poate de foarte, foarte grea.

— Încerci să-ţi baţi joc de mine?

— Ferit-a sfântul! Vrem să te ajutăm. Nici măcar nu ştii în ce constă misiunea ta. Nu ştii ce s-a comis şi, cu atât mai puţin, cine a comis.

— Ştiu foarte bine ceea ce nu ştiu.

— Fără ajutorul nostru, nu vei putea ajunge niciodată la nimic bun.

— Stai puţin! obiectă Vagabond. Este adevărat că nu ştiam ce s-a comis, dar acum probabil că ştiu! N-ai privit în jurul tău? Pretutindeni domneşte Haosul — ne cuprinde din toate părţile. Dacă asta vrei să…

— Eşti aşa de sigur de acest lucru?

— Mă rog, nu chiar atât de sigur. Cum aş putea să fiu?

— Dacă prin Haos înţelegi acele halucinaţii de doi bani, a căror victimă eşti de câtva timp, continuă Agentul, îţi pot spune doar că un *LSD* a-ntâia ţi-ar fi produs senzaţii mai bune, mai plăcute. – De unde ştii ce se petrece cu mine?

— Noi, Agenţii Hazardului, suntem dotaţi cu

niscaiva facilităţi de a cunoaşte, din când în când, Realitatea.

— Atunci, nu-i adevărat că Haosul este pe cale de-a goni Ordinea din împărăţia Realităţii, aşa cum susţine teoria lui Gordon Wells, nu? întrebă Vagabond, cu o nelinişte crescândă.

— Ce înseamnă „Haos”, „Ordine”, „Realitate”? izbucni Agentul, agasat. Am putea spune, la o adică — exagerând un pic cu bunăvoinţa noastră —, că există Realitate, nimic altceva decât Realitate. Dar „Ordine” şi „Haos” sunt metafore perfide, etichete trădătoare, ce cuprind concepte arbitrare şi invizibile. Ce vrea să spună „Ordine”? Ce vrea să spună „Haos”? Accept aceste întrebări. Dar voi desfide oricând pe oricine va pretinde că-mi va putea da un răspuns. Aşadar, dacă vrei să discuţi cu mine, fereşte-te ca de dracu’ să pomeneşti de asemenea bazaconii.

Lui Vagabond îi sări ţandăra. Îl apucă de haină pe Agentul Hazardului şi începu să-l scuture zdravăn, urlând ca ieşit din minţi:

— Cine-mi garantează că tot ce spui are vreo noimă? Cine-mi garantează că tu exişti cu adevărat?! Cine, ai?!

— Eu unul, nu, în mod sigur! replică Agentul, eliberându-se supărat la rându-i. Sunt prea serios şi demn ca s-o fac. Şi mai sunt şi ofensat. Dar cine îmi garantează *mie* că *TU* exişti cu adevărat?

— Hmm, eu… of, fir-ar să fie! Lămureşte-mă, cel puţin, de unde naiba ai răsărit şi cum ai dat peste mine… Eu habar n-am cum am nimerit aici. Tu cum ai ajuns prin locurile astea?

— E simplu. Cu ajutorul transcendensorului

meu! spuse Agentul Hazardului, arătând spre o cabină telefonică.

— Aia…

— Da, da, înţeleg. Nu pare a fi un transcendensor. De fapt este camuflat pentru a nu bate la ochi. Transcendensorul este mijlocul cel mai comod şi mai sigur de a te deplasa între diferitele niveluri ale Realităţii. Al meu este un model de lux, dotat cu de toate.

Vagabond tăcu, privind cu mare curiozitate şi cu şi mai mare suspiciune cabina telefonică. Agentul Hazardului continuă:

— Dar acum se face târziu. Ar fi bine să guşti imediat din băutura asta! spuse el, indicându-i o sticluţă cu un conţinut alburiu-lăptos.

— Ce e? se interesă Vagabond.

— Paradoxină, răspunse Agentul Hazardului. Diluată cu lapte proaspăt şi gustos, lapte uman muls azi-dimineaţă de la o tânără romaniolă, din alea zdravene, aşa cum sunt mai toate pe aceste meleaguri.

— Paradoxină? Ce dracu’ mai e şi asta? Şi de ce ar trebui s-o beau? întrebă Vagabond.

Agentul Hazardului zâmbi cu şiretenie.

— Paradoxina este, într-un fel, o substanţă care provoacă paradoxuri în realitatea înconjurătoare, dar care nici nu există de fapt. Ea este doar un simbol ce serveşte ca pretext pentru a da un sens propriilor sale efecte. Să nu-ţi faci griji dacă-i ceva paradoxal, asta face parte din joc. Faptul că o bei sau nu, este mai mult o chestie de formă. În realitate, numai faptul în sine de a te gândi la ea provoacă, inevitabil, efecte

răsunătoare! Deci nu-ţi va folosi la nimic dacă o vei refuza, în afară de cazul în care nu vei dori să-mi produci mie o neplăcere. Şi tu nu doreşti aşa ceva, ştiu eu!

— Ce te face să fii atât de sigur?

— Pentru că dacă nu-mi vei produce o neplăcere, atunci îl vei găsi, în sfârşit, pe adevăratul Vinovat de toată această tărăşenie, cel pe care-l tot cauţi — cel care se face Vinovat de Vina încă necunoscută ţie. Dacă nu-mi vei produce neplăcerea de a refuza paradoxina, atunci îţi vei descoperi Vinovatul. Te asigur!

Vagabond se luminã la faţă.

— Dar cum e cu putinţă ca…

— Nu-ţi face griji în legătură cu asta. Deprinderea de a dori să atribui cauze sigure şi bine precizate oricărui efect poate să fie, uneori, o distracţie sau, cel mai adesea, un viciu dintre cele mai urâte. În orice caz, *acum* este ceva inutil. Complet inutil. Voiai, năzuiai, doreai cu tot dinadinsul să găseşti un Vinovat. Exişti, pur si simplu, numai şi numai în funcţie de Vinovatul căruia încerci să-i smulgi masca, iar eu te informez, în modul cel mai simplu, că-l vei găsi într-un fel sau altul. Îţi ajunge?

— Bineînţeles că-mi ajunge! admise Vagabond. Dar tu cu ce le alegi din asta?

Agentul Hazardului râse cu viclenie.

— Să zicem că mă mulţumesc cu satisfacţia estetică pe care mi-o dă întreaga poveste.

Meditã preţ de-o clipă, apoi continuă:

— Fireşte că-i vorba doar de o metaforă… de fapt, *toate* şi *mereu* sunt doar o metaforă… şi

fireşte că au o infimă legătură cu adevăratul *motiv* al întreprinderilor mele. Dar cred că tu, cu puţină imaginaţie, cu bunăvoinţă şi cu mintea ta, ai reuşi să faci mai mult decât pot face eu cu vorbele.

— Şi dacă aş refuza să beau… paradoxina?

— în cazul ăsta nu vei fi tu cel care-l va găsi pe Vinovat, ci Vinovatul pe tine.

— Asta ce vrea să-nsemne?!

— Să nu-ncerci să-l descoperi! Dar tu nu vei încerca să-l descoperi. Ştiu eu! Tu vei bea paradoxina. N-o vei refuza. E *SCRIS* că o vei bea!

— Unde „e scris”?

— Nu te apuca acum să pui întrebări cretine, la care, oricum, nu voi răspunde! Ia sticluţa şi bea! Nu pot să-mi pierd toată ziua cu tine! În afară de asta, mi-am lăsat transcendensorul descoperit, şi aici ne aflăm în Italia, ce naiba! N-aş vrea să-mi „umfle” stereo-ul.

Vagabond se uită cu o strâmbătură de nedumerire la sticluţa pe care o ţinea în mână. Lapte uman… Paradoxină… Vinovatul… Trebuia s-o bea? Mai rău decât atât nu s-ar fi putut, socoti el. Şi mai era şi *SCRIS* că trebuia s-o bea. *Unde* anume stătea scris? Şi ce anume însemna? Dar… *Însemna,* oare, ceva?

Ca un automat, ca şi cum ar fi fost împins din afară de o forţă mai mare decât voinţa sa, Vagabond duse sticluţa la gură şi bău.

Se miră de gustul de lapte uman, pentru că paradoxina n-avea nici un gust.

Apoi urmă o explozie de umbre şi culori şi sunete.

Sau poate că o implozie.

Şi ceva sări.

Poate în mintea lui Vagabond, ori poate în realitatea exterioară.

Detectivul avu senzaţia, vie şi clară, că din momentul acela Realitatea — sau ceea ce se înţelege în mod obişnuit prin Realitate — nu avea să mai fie niciodată aceeaşi.

Capitolul 17

În alt loc şi în alt timp, sau, dacă preferaţi, la un alt nivel de Realitate, sau — de ce nu — chiar acolo şi în acel moment, sau aici, chiar aici, însă cu un alt caracter tipografic sau text, sau, mă rog, ce mai doriţi... Dar s-o lăsăm baltă. Să-i dăm înainte cu o nouă metaforă! Să-i dăm înainte cu o nouă transfigurare a obişnuitei mocirle de simboluri şi a hârdăului cu arhetipuri!

În Lumea-Cea-Fără-De-Iubire, Mica Veveriţă-Tânjitoare-De-Dragoste se tot foia de jur împrejur, muncită de o problemă insolubilă. Nu dorea mult de la viaţă şi, totuşi, era scris că dorea prea mult şi că nu avea să fie niciodată satisfăcută. Ea ştia că urma să sufere în veci de acel puţin de care avea nevoie, dar continua să rătăcească în căutarea a ceea ce nu exista decât în mintea şi în instinctele ei.

Culese o pietricică de pe cărare şi, simţindu-se poetă, glăsui:

— Dacă tu, o, pietricică, ţi-ai sacrifica o singură moleculă din întregul tău pentru a mi-o dărui în semn de iubire, atunci întreg universul ar începe să aibă un rost, şi eu aş trăi fericită pentru totdeauna.

Trebuie să spunem că veveriţa se mulţumea cu puţin, dar nici o moleculă nu putea exista în Lumea-Cea-Fără-De-Iubire.

Doar o muzică dulce umplu aerul şi păsările împănate, cu ochi mari surâzători, se

materializară prin aer, ciripind melodii de basm şi rotindu-se în zbor pe Cerul Azuriu Prieten. Albă-ca-Zăpada — ivită ca prin minune din Lampa lui Aladin — o luă în mânuţele ei calde şi protectoare pe Mica Veveriţă-Tânjitoare-De-Dragoste, în timp ce Bunul Dumnezeu Reînviat, netezindu-şi lunga şi autoritara barbă albă, se uita de la fereastra Sa triunghiulară din norii albi de smântână, cu străvechiul Său zâmbet patern de mulţumire.

Mica Veveriţă înnebuni de bucurie.

Aceasta e doar o presupunere. Ceea ce se ştie în mod sigur este numai că ea a înnebunit. De altminteri, asta-i una dintre posibilele contraindicaţii care figurează, conform legii, pe notiţa explicativă privind modalitatea de întrebuinţare, notiţă anexată — în mod reglementar — fiecărui flacon de paradoxină aflat în comerţ. Totuşi, mostrele-cadou n-au asemenea notiţe.

Capitolul 18

În alt loc şi în alt timp, sau, dacă preferaţi, la un alt nivel de Realitate, sau — de ce nu — chiar acolo şi în acel moment, sau aici, chiar aici, însă cu un alt caracter tipografic sau text, sau, mă rog, ce mai vreţi... Dar s-o lăsăm baltă. Să-i dăm înainte cu o nouă metaforă! Să-i dăm înainte cu o nouă transfigurare a obişnuitei mocirle de simboluri şi a hârdăului cu arhetipuri!

În Lumea Fermecată-A-Iubirii-Sacre, copilul intra la cinema să vadă în premieră filmul de desene animate al lui Walt Disney.

Îl adusese acolo mămica lui pentru că învăţase aşa cum se cuvenea lecţia pentru şcoală şi dascălii erau mulţumiţi de el.

Apoi, a doua zi avea să fie Crăciunul; Pruncul Isus urma să se pogoare pe Pământ ca să mântuiască Lumea de păcate şi să procopsească trei sferturi din populaţie cu al treisprezecelea salariu. Şi preotul parohiei avea să-i dea binecuvântarea pentru tot anul următor şi să afurisească zvonurile acelea tâmpite despre o iminentă catastrofă atomică.

Căldura ocrotitoare a suavelor culori ale filmului de desene animate îl învălui pe toată durata părţii întâi, înnăbuşind orice teamă perfidă în străfundurile mlaştinilor psihice. Dar atunci când, după pauză, proiecţia fu reluată, în film apăru ceva cumplit de greşit. Cu chipul schimonosit de lucrătura lui Satan, Albă-ca-

Zăpada se repezi urlând asupra celor şapte pitici şi le despică veşmintele şi burţile cu un cuţit tăios, scoţându-le măruntaiele, neîndurătoare la strigătele lor sfâşietor de dureroase şi la rugile lor.

După o clipă de teroare, mama urlă, acoperind cu mâinile ochii copilaşului ei, care însă îşi elibera repede faţa, continuând să privească. Acum se vedea un marinar despuiat, muşchiulos şi năduşit, cu trupul păros şi plin de cicatrice şi de tatuaje, care, grohăind şi înjurând, îl sodomiza violent pe Bambi, Puiul de Cerb.

Cu trupul sfâşiat de ghearele şi cârligele care-l ţineau nemişcat, acesta plângea la fiecare lovitură şi limba îi atârna într-o parte, iar din buza de jos i se scurgeau încet balele.

Femeia privea fix spectacolul, cu ochii holbaţi, dar fără să vadă nimic, în timp ce copilul, cu chip vineţiu şi animat de-o improbabilă identificare, îşi unea urletele şi înjurăturile cu cele ale marinarului, bătând cu pumnii în scaunul din faţa sa.

Şi în acest mod societatea Metro-Golden-Meyer se căi de faptul că făcuse haz pe socoteala racketului Sprayurilor cu Paradoxină.

Capitolul 19

În alt loc şi în alt timp, sau, dacă preferaţi, la un alt nivel de Realitate, sau — de ce nu — chiar acolo şi în acel moment, sau aici, chiar aici, însă cu un alt caracter tipografic sau text, sau, mă rog, ce mai vreţi… Dar s-o lăsăm baltă. Să-i dăm înainte cu o nouă metaforă! Să-i dăm înainte cu o nouă transfigurare a obişnuitei mocirle de simboluri şi a hârdăului cu arhetipuri!

La sfârşitul focurilor de artificii simbolice din mintea sa, James Vagabond se trezi la marginile unei lumi ce se întindea largă în faţa lui. Ştiu că era vorba de o lume, pentru că pe o veche tăbliţă indicatoare din dreapta sa scria cu litere şterse: *Lumea Realităţii Obiective — 1 km*. Pricepu imediat — din absurditatea textului indicator — că paradoxina îşi făcuse efectul. Se pregătea să parcurgă acel kilometru când se pomeni, cu oarece mirare, că-l şi străbătuse, din câţiva paşi. „Un caraghioslâc”, gândi el; lumea pe care i-o aşternea în faţa ochilor paradoxina părea fermecătoare şi caraghioasă. Dar era vorba, oare, de o lume adevărată? Poate că paradoxina nu era decât un banal halucinogen şi mintea sa „plecase cu sorcova”. Plecase să-l descopere pe Vinovat? Sau ceea ce se întâmpla era cu totul real, în virtutea efectelor necunoscute ale paradoxinei… Sau poate că Haosul dărâmase orice obstacol, îi răpise Ordinii Realitatea şi o transformase ca atare? Nu erau de neglijat nici opţiunile minore

privind o intervenţie supranaturală, o nebunie ascuţită ca un vârf de lance sau o răsunătoare înscenare pusă la cale — în chip de farsă, ori de răzbunare — împotriva lui de vreo şleahtă de prieteni sau de duşmani. Aşadar, explicaţia cea mai probabilă era…

— Bună seara, effendi!

Vagabond se întoarse. Cel care vorbise era un băieţaş caraghios, cu un aer cam prostuţ, cu păr roşu, obraji bucălaţi şi pistruiaţi, care părea ieşit dintr-un neo-film american. Ţinea în lesă un melc de culoare cafenie, prietenos la înfăţişare.

— De ce mi-ai spus „effendi”? întrebă investigatorul.

— Aici nu se pun întrebări, effendi! Aici se pot obţine răspunsuri numai cu condiţia să-ţi pui întrebări ţie însuţi sau să iei drept bun ceea ce zic eu. Eh! Eh! Eh! Făcu o pauză, apoi continuă: Dumneavoastră vă trebuie o Călăuză.

Băiatul părea să aibă o fire surprinzător de isteaţă, în ciuda vârstei şi a înfăţişării sale.

— Noi toţi avem nevoie de o Călăuză, continuă el, atunci când ne aventurăm într-o lume necunoscută. Sau ar trebui să spun într-o lume ignorată? Eh! Eh! Eh! Dar vă rog să mă urmaţi, effendi.

Intră cu melcul într-un tunel întunecos, ce tocmai se ivise în faţa lor, şi Vagabond se luă după el ca oaia, mai stânjenit cum nu fusese în viaţa lui în faţa unui băieţel care, pe deasupra, avea şi o figură tâmpă şi respingătoare.

— Poţi să-mi spui „tu”, îi zise Vagabond. Aşa, ca între colegi.

— Suntem colegi? întrebă Călăuza.

— Nu ştiu, răspunse detectivul nu prea în largul său. Poate că da.

Apoi, ochii săi fură orbiţi de o puternică lumină albă. Tunelul se volatilizase şi un spaţiu imens şi alb se întindea în toate cele şase direcţii. Nu văzu perete, tavan sau pardoseală şi o mulţime de indivizi atârnau în faţa, în spatele, deasupra şi dedesubtul lui în felurite şi misterioase poziţii.

— Acesta este centrul nostru turistic cu cea mai mare putere de atracţie şi cel mai mare prestigiu, îi spuse Ghidul cu vădită mândrie. Micul Sat Temparadox, singurul cu adevărat în măsură să ofere o gamă completă de paradoxuri temporale pentru toate gusturile şi pentru toate buzunarele. Trei sferturi din turiştii cu vremelnicie fixă, aşa ca tine, vin aici numai pentru acest lucru. Vrei să faci un tur?

— Hmm, ştii, eu…

— Nu te va costa nimic. E pe gratis! Hai, vino, şi fii cât se poate de atent la tot ceea ce vei vedea, pentru că, la întoarcerea ta, toţi prietenii şi toate rudele tale vor dori să ştie, în mod sigur, cum a fost.

„Băieţaşul ăsta m-a confundat cu vreun turist”, îşi zise Vagabond. „Nu ştie că sunt un detectiv ajuns pe-aici pentru a investiga…” Avu o îndoială. „Şi dacă aş fi fost cu adevărat un turist? Când anume un individ începe să devină un turist? Poţi fi turist chiar aşa fără voia ta?”

— Aşadar… începu Ghidul. În partea de sus, la dreapta ta, poţi vedea Cartierul Asasinului, ţinta tuturor celor care vor să comită un omor

imposibil. De obicei este vorba despre indivizi banali, dornici să se întoarcă în timp pentru a-şi ucide propriul bunic sau străbunic. Unii cred că sunt cât se poate de originali dacă se ucid pe ei înşişi încă de tineri, în loc de a ucide o rudă apropiată, fără a fi în stare să priceapă că între efectele reuşitei artistice şi calitatea tehnică a paradoxului nu-i nici o diferenţă. Apoi, fireşte că mai există şi toţi cei care vor să se întoarcă în timp pentru a ucide un personaj istoric, schimbând în acest fel cursul istoriei. Şi acest lucru e o vacă bună de muls. La ora actuală, pe primele locuri în clasament — *hits*, cum s-ar zice — sunt Isus Cristos şi Hitler care, numai în cursul acestei luni, au fost asasinaţi, fiecare, de mai mult de cinci milioane de clienţi de-ai noştri.

— O mică întreprindere înfloritoare, ai? interveni Vagabond. Apoi, atenţia îi fu atrasă de două figuri ce se deplasau cu repeziciune. Cine sunt ăia doi? întrebă el, arătând o pereche de bărbaţi asemănători, somatic vorbind, dintre care cel mai tânăr îl fugărea pe celălalt, mai bătrân, ameninţându-l cu o toporişcă, iar amândoi — aşa cum apăreau imaginile în câmpul vizual al lui Vagabond — se deplasau cu capul în jos.

— Jack Smith, spuse Ghidul. Un exemplu tipic de modalitate cum nu se poate mai perfidă de a schimba viitorul cu trecutul. La vârsta de douăzeci de ani a hotărât că la şaizeci va fi trebuit să moară pentru că-i ura pe toţi babalâcii, care erau atât de inestetici, de fleşcăiţi şi cu pielea zbârcită, atât de oribili, în comparaţie cu cei de douăzeci de ani, şi, pe deasupra, atât de pisălogi! Aşa încât a aranjat

să fie proiectat în viitor pentru a se ucide pe sine sexagenar. Acesta din urmă însă, amintindu-şi că îi trecuse prin cap o idee atât de nesăbuită pe când avea numai douăzeci de ani, s-a răzgândit între timp şi acum fuge de el însuşi-tânăr, pentru a supravieţui.

— O clipă! Dacă Tânărul vede că Bătrânul nu vrea să moară, ar trebui să înţeleagă faptul că el însuşi se va răzgândi o dată cu trecerea timpului.

— Ei, nu! Din păcate, Jack Smith la douăzeci de ani era un descreierat şi un mare căpăţânos, şi nimeni şi nimic nu l-ar fi putut face să iasă dintr-ale lui — nici măcar el însuşi-bătrân iar acum, sexagenar fiind, suportă, pe drept, consecinţele.

Între timp, Tânărul îl ajunsese pe bătrân şi-i făcea creierii harcea-parcea cu toporişca.

— Aşa-i trebuie! spuse Vagabond, arătând spre Bătrân. Să se înveţe minte, c-a ucis un biet bătrân în tinereţe!

Ghidul râânji.

Pentru că Bătrânul era viu şi nevătămat, şi în cea mai bună formă. Scoase un pistol din haină şi trase asupra Tânărului, care se prăbuşi cu o grimasă de mirare.

— Dar ce?…

— E clar, nu? spuse Ghidul, râânjind în continuare. Imediat după ce s-a ucis pe sine sexagenar, Jack Smith a fost cuprins de un cumplit şi complicat simţământ de vinovăţie, dedicându-şi întreaga viaţă reparării greşelii sale. Între timp se apropia, încet-încet, clipa fatală în care avea să dea socoteală şi să fie pedepsit chiar de el însuşi pentru vina de a se fi ucis pe sine. În acest sens,

gestul său era, pe bună dreptate, crimă, dar, totodată, şi pedeapsa pentru ea.

Această a doua cheie de citire a dramaticei sale fapte din tinereţe l-a izbăvit de sine însuşi dintr-un punct de vedere moral, într-adevăr, a rezolvat acel complex de vină — altminteri de nerezolvat — prin următorul raţionament:

Eu voi fi pedepsit cu moartea pentru vina de a mă fi ucis pe mine însumi; cel care mă va ucide va face, aşadar, o operă de justiţie! În lumina acestui fapt, gestul meu din tinereţe n-a mai fost o acţiune barbară şi necivilizată, ci un act, demn de laudă, de sacrificiu şi de deplină justiţie. Aşa încât nu merit să mor pentru o vină pe care n-o am!

Raţionamentul era bun, dacă voia să-l considere ca atare, iar el *voia* să-l considere valabil şi a reuşit în acest fel să se salveze de sine însuşi în sens moral. Mai rămânea problema de a se salva de sine însuşi din punct de vedere fizic. El îşi amintea de omorul comis — uciderea propriei sale persoane — fapt care făcea parte din. eterna curgere a Realităţii Universale şi, ca atare, era imutabil. A fi împiedicat să se întâmple ceea ce se întâmplase în realitate, ar fi fost ceva paradoxal. Nimic — cu excepţia Zeilor care, din păcate, nu existau — nu putea schimba cursul realităţii. Sau, cel puţin, *aproape* nimic. Jack Smith a citit inserţia publicitară într-o revistă de pornofilozofie mediocră, s-a dus apoi la drogheria cumnatului său — care-i făcea nişte preţuri speciale —, a cumpărat 5 mg de paradoxină de cea mai proastă calitate, ciorovăindu-se un sfert de ceas în legătură cu culoarea ambalajului, apoi a înghiţit

preparatul diluat cu un pahar de Chianti.

Între timp, Tânărul îl fugărea din nou pe Bătrân. Îndată ce-l ajunse, îi hăcui iarăşi craniul cu toporişca.

— Ce dracu' se-ntâmplă? întrebă Vagabond.

— Hâââm! îşi drese vocea Ghidul. Atunci când se acţionează asupra Realităţii, se întâmplă uneori să nu se poată evita un mic inconvenient… Problema e că noi nu ştim care sunt, cu exactitate, compoziţia, structura, *forma et substantia*, dimensiunea Realităţii asupra căreia acţionăm. După cum nu cunoaştem — trebuie să admitem — nici natura instrumentelor pe care le folosim. La drept vorbind, nici măcar nu suntem siguri că posedăm nişte instrumente reale, care să existe efectiv. Spunem că facem fel de fel de încercări şi primim confirmarea fenomenelor, ceea ce este, totuşi, ceva mai bun decât o farfurie de spaghete răsfierte. Suntem aidoma unui sculptor care modelează o substanţă nesigură cu instrumente care cel mult ajung să fie o speranţă a lor însele — acesta nu va deveni niciodată un Michelangelo. Şi totuşi, până la urmă, un rezultat tot se obţine, întotdeauna şi oricum, cu ale sale *pro* şi *contra*. Cât priveşte distincţia dintre unele şi altele, asta-i altă problemă. E mai bine să te ocupi numai de partea creatoare şi să laşi orice interpretare tehnică pe seama criticilor, cel puţin, după umila mea părere de Ghid.

În cazul de faţă, Tânărul şi Bătrânul care se ucid pe rând au reuşit, cu toate acestea, să nu moară. Iar acum nu vor reuşi *NICIODATĂ* să moară şi vor rătăci o Veşnicie prin acest colţ de

uitare, fugărindu-se şi ucigându-se unul pe altul fără răgaz, fără vreo pauză pentru o cafea sau o ţigară, aşa, măcar la răstimpuri.

— O Veşnicie, repetă Vagabond.

— Dacă măcar s-ar opri câteodată să mai tragă şi ei vreo ţigară, continuă Ghidul, atunci ar mai putea spera într-un frumuşel de cancer. Dar aşa, situaţia lor este una fără speranţă. Pe Veşnicie!

— Pe Veşnicie, repetă Vagabond. Şi au ceva timp înaintea lor, nu glumă…

— Dacă e s-o luăm aşa, atunci au şi în urma lor, ţinu să precizeze Ghidul. Într-adevăr, Jack Smith nu este un bărbat născut în acelaşi univers cu tine. El se tot fugăreşte pe-aici ca să se omoare cam de *1000 ridicată la puterea 1000 ridicată la puterea 1000 şi aşa mai departe de-o mie de miliarde de ori-ani*. În acel timp — pe care a-l defini drept îndepărtat ar fi, poate, un act de aproximaţie şi superficialitate — exista un univers cu totul diferit de acesta, cu excepţia unei planete numite — în mod misterios — „Pământ” de către locuitorii ei, pe care prospera, mai presus de orice, o formă de viaţă atât de asemănătoare cu cea omenească din zilele noastre, încât ar putea fi considerată „identică”. Tot ceea ce am povestit, despre cel care voia să se sinucidă şi aşa mai departe, s-a întâmplat atunci, iar consecinţele se trag până în ziua de azi. Şi acest lucru e destul de neînsemnat în comparaţie cu ceea ce se va mai întâmpla până la sfârşitul sfârşitului, şi hăt dincolo de acesta. Aşa ca un minimum.

Ghidul tăcu. Îşi aprinse o ţigară şi începu să-

şi mângâie, gânditor, perechea de mustăţi pe care i-o împrumutase Melcul său care, până atunci, se ţinuse, ţâfnos, deoparte.

— Mai termină cu toate balivernele astea! spuse Melcul, schimbându-şi culoarea de la cafeniul iniţial la un brun-sepia neliniştitor. Îl zăpăceşti, îl înnebuneşti şi, pe urmă, o să dăm de dracu'!

— Stai, stai, nu te înfuria! îi spuse Ghidul, dându-i înapoi mustăţile. Apoi se întoarse spre Vagabond. Tresări brusc. Rămase nemişcat. Deveni ţeapăn. Şi palid. Îl trecură năduşelile. Înghiţi în sec. Apoi urlă cu o voce plină de spaimă: Fii atent, effendi! Atenţie… Aiiiii!

Capitolul 20

Vagabond citi spaima atât în ochii băieţaşului, cât şi în cei ai Melcului. Privi în juru-i, în căutarea vreunui pericol, apoi se întoarse brusc, la timp, pentru a vedea… nimic. Nu se întâmplase nimic. Nimic demn de remarcat. Ghidul era tot alb la faţă de spaimă şi asudat.

— Effendi, ai scăpat cu viaţă printr-o minune, spuse Ghidul, ştergându-şi fruntea plin de importanţă. Prin părţile astea, adică în „Lumea Realităţii Obiective”… — e şi ăsta un nume ca toate altele, nu-l lua chiar aşa, cuvânt cu cuvânt —, am fi putut foarte bine să-i spunem şi „Pippo”… legile după care existăm sau nu existăm fiind diferite de cele pe care le cunoşti tu. Bunăoară, aici e greu să mori definitiv şi trăieşti, oricum, ceva ce nu va mai putea fi schimbat. Dacă tu ai fi lovit de un automobil, noi am putea foarte uşor să-ţi schimbăm trecutul, ca şi când nu s-ar fi întâmplat nimic. Însă, în acest fel, ai trăi o veşnicie. În schimb, există o lege ultrauniversală care hotărăşte că nimic nu poate exista cu toată certitudinea, că nimic nu poate exista, aşadar, dincolo de hotarele timpului şi spaţiului. Conform Principiului Absoluţilor Bizari Şi Opuşi, *sau toate sunt absolut perfecte, sau nimic nu este absolut perfect!* Din păcate, în înşiruirea noastră de universuri e valabilă cea de-a doua opţiune. Aşadar, o existenţă — fie una palpitantă de viaţă, fie una de simplă materie inertă — nu poate fi veşnică şi absolută prin definiţie. Existenţei îi este

proprie necesitatea non-existenţei, iar moartea aparţine vieţii. Nimic şi nimeni nu poate să afirme că a existat după toate posibilităţile până când n-a încetat să mai existe. Viaţa n-ar mai avea nici un sens dacă n-ar fi în strânsă legătură cu moartea, în acea legătură care nouă — dată fiind superficialitatea noastră antropomorfă — nu ni se pare atât de mult o legătură, cât, mai curând, un destin temporal.

Modalităţi de a muri există cu milioanele, şi cele care ne sunt familiare ni se par evidente. Dar aici, în lumea pe care o creează paradoxina, aici unde aceste modalităţi nu sunt ireversibile, şi deci nu sunt valabile, există, totuşi, exigenţa — de care nu poţi face abstracţie — de a se garanta moartea tuturor celor ce sunt în viaţă. Şi nimic, nimic nu poate împiedica această exigenţă să acţioneze, mai devreme sau mai târziu, în mod ineluctabil. Sunt unele bariere peste care nu se poate trece. Şi dacă acele o mie de modalităţi tradiţionale de a muri sunt reversibile, şi deci nevalabile, atunci Entropia — aşa îi spunem, poetic, duşmanului nostru de moarte aparent — mai născoceşte încă o mie care, ţie, ce nu eşti obişnuit să le recunoşti, ţi se vor părea că sunt toate la fel. Într-adevăr, dacă stai să te gândeşti bine, toate modurile de a muri sunt asemănătoare. Oricum, ca să-ţi dau un exemplu, adineauri chiar a trecut moartea pe lângă tine.

— Cee?! Cum aşa?! În ce fel?

— Tocmai încercam să-ţi explic. Deoarece nu cunoşti rânduielile de pe-aici, acestea nu-ţi pot fi cunoscute. Dar să nu-ţi faci probleme. Eşti în

viaţă. Bucură-te de condiţia asta a ta vremelnică!

— Da, dar pot să mor din clipă-n clipă!

— Şi ce ţi se pare aşa de ciudat? Când anume n-ai mai putut să mori dintr-o clipă într-alta? Singura diferenţă este că acum nu cunoşti felul de moarte pe care-l rişti. Sau, mai curând, îţi este mai necunoscut decât în trecut. Coeficientul tău de risc de moarte este acelaşi.

— Eşti foarte deştept pentru vârsta ta.

— Am citit şi eu, acolo, nişte benzi desenate.

— Dar şi tu rişti să mori, la fel ca mine.

— Eu sunt deja mort.

— Cee?!

— Am murit de cel puţin trei ori. Dar nu-ţi face griji. E un fel de bursă neagră de-a mea, personală.

— Şi Jack Smith, care se tot aleargă pe Veşnicie? Cum de nu moare niciodată? Cum se face că are o Viaţă Veşnică?

— Aia mai e viaţă?

Melcul stinse cu piciorul a nu ştiu câta ţigară. Culoarea sa maronie nu era, câtuşi de puţin, încurajatoare.

— Palavre, aiureli, gogoşi! izbucni el. Dacă vreţi să terminaţi o dată cu vizita asta turistică, atunci grăbiţi-vă, pentru că eu, în scurt timp, am o întâlnire de amor!

Ghidul roşi, scrâşnind din dinţi. Apoi îi dărui propriul său păr Melcului ca să-l mai îmbuneze un pic. Într-adevăr, acesta îşi schimbă din nou culoarea, revenind la brun-sepia. Apoi îşi continuară cu toţii excursia, în timp ce Vagabond avea de luptat cu neliniştea, care începuse să-i

pună stăpânire pe conştiinţă. El era un investigator. Şi căuta un Vinovat. Ce făcea acolo? Şi ce naiba se întâmpla? Visa oare? Va fi fost o Alice în Ţara Minunilor, convinsă, prin vis, că era James Vagabond? Ceea ce i se întâmpla era grotesc şi devenea tot mai grotesc de la o clipă la alta. Ce putea să facă? Ce putea să facă? Ce putea să facă?

Nimic.

Decât să clocească şi iar să clocească nelinişte, taman bună pentru o drăgălaşă de astenie nervoasă.

Capitolul 21

Ieşiră din Micul Sat Temparadox şi intrară într-o cămăruţă ciudată, care mirosea a mucegai şi a detergenţi.

— Este un vechi transcendensor, explică Ghidul. De tip „T”, un model foarte rar. O piesă de muzeu, pur şi simplu. Costă o avere.

Vagabond privi în jur. Lui i se părea o debara. Mai ales că era plină de mături, cutii cu detergenţi şi rufe murdare. Foarte murdare.

— E mobilată cât se poate de original, spuse cu un sarcasm de proastă calitate.

— Îţi place? întrebă Ghidul cu vădită mândrie.

Vagabond îşi vârî mâna într-o cutie de detergenţi. Dacă tot se afla acolo, măcar să profite. Luă puţin praf şi-l trase de câteva ori pe nas, folosind în acest scop o bancnotă rulată sul.

— Hî, hî… suspină el presimţind plăcutul efect psihoactiv al detergentului.

Un asemenea detergent de tip vechi — *mort*, cum i se spunea în jargon detergentistic — nu mai exista. Omenirea înţelesese că nu mai era bun decât să polueze mediul înconjurător şi să-i îmbogăţească pe fabricanţi şi pe agenţii de publicitate. Şi poluarea mediului — aici făceau excepţie androizii (şi ginoidele) pentru uzul necrofililor — nu mai era, pe moment, un lucru la modă şi n-avea să mai fie încă cel puţin doi-trei ani. În ceea ce priveşte îmbogăţirea fabricanţilor şi a agenţilor de publicitate, ei bine, aceştia lansaseră imediat pe piaţă detergentul psihoactiv

— *viu* în jargon detergentistic — care *„îndepărtează din minţile voastre orice nesiguranţă!”*

Vagabond, Ghidul şi Melcul mai trecură în revistă numeroase alte locuri.

În Satul Turistic al Iubirii Paradoxale, detectivului i se înfăţişară înaintea ochilor — spre stupefacţia şi spaima lui — perechi de bărbaţi şi de femei cu totul normale, trăind împreună toată viaţa în dragoste şi bună înţelegere. Văzu cum nişte însurăţei îşi menţineau, realmente, toate promisiunile făcute în faţa altarului. Văzu cum nişte soţi îşi respectau jurămintele de credinţă. Văzu nişte cupluri nedespărţite decât de moarte. Si mai văzu cuvântul IUBIRE scris cu majuscule. Şi cuvântul Iubire scris cu litere cursive. *Iubirea* fără rezerve şi sinceritatea deplină faţă de alţii şi faţă de sine însuşi. La un moment dat, sfârşi prin a se îndrăgosti, în mod inevitabil, de fata visurilor sale, care trăise dintotdeauna înlăuntrul lui sub forma eterică a unei utopice abstracţii imaginare şi despre care el fusese mereu sigur că n-ar putea să existe cu adevărat, deşi sperase mereu cu atâta ardoare, încât devenise sigur de opusul acelui lucru. Şi iată că acum ea se afla acolo, în faţa lui, ba chiar înlăuntrul lui, dacă nu cumva în spatele lui, sau sub el… Acea impresie că te cunoşti dintotdeauna… Aceleaşi mirosuri şi gusturi şi amintiri comune, ce nu sunt o taină doar a unuia singur. Şi tocmai de aceea sunt — în mod paradoxal — o taină nemaipomenită. Şi toată lumea este a lor! *IUBIREA*…

Ghidul, dar mai ales Melcul, abia de reuşiră să-l smulgă din mrejele iluziei eterice şi ale nebuniei, târându-l cu forţa în transcendensor.

— M-aţi smuls din fericire! mugi Vagabond, iar vocea i se schimbă în mod progresiv într-un lătrat şi apoi într-un chelălăit.

— Dar în schimb mai eşti încă în viaţă, spuse pe un ton sumbru Melcul, care-şi schimbase taman atunci culoarea într-un violet-închis. Nu uita că te aflai în Satul Turistic al Iubirii Paradoxale!

Vagabond rămase tăcut. El îl voia pe Vinovatul lui. Pe ăla îl voia! Îl voia imediat! Daţi-i-l pe Vinovatul lui, şi el îl va jupui de viu într-o clipită; îi va smulge carnea de pe os cu muşcături sălbatice şi-i va fărâmiţa ciolanele, îl va face praf şi pulbere, numai bună să absoarbă excrementele felinelor.

Sediul Paradoxurilor Politice era îngrozitor de banal. Toţi acei oameni politici oneşti şi idealişti erau ridicoli şi lipsiţi de sentiment, dacă urmăreau cu adevărat mai întâi bunăstarea societăţii şi apoi pe-a lor; iar democraţia ieşea, în sfârşit, din identitatea sa etichetată ca lipsită de conţinut şi de o utopie inimaginabilă.

Vagabond se trezi silit să voteze şi, spre surprinderea sa, îi dădu sufragiul lui Tom Gutenwitz, unul dintre cei mai buni candidaţi nazişti de pe piaţă, care-i promisese că-l va lichida.

Continuându-şi circuitul turistic (era un circuit turistic?), îl miră, întru câtva, Incinta Paradoxurilor Semantice. Se aşteptase la un

talmeş-balmeş de *lucruri* fără noimă şi cu semnificaţii împrăştiate, despărţite de înţelesurile lor, ca un fel de morişcă din foc de artificii de nonsensuri. Dar imediat ce părăsi transcendensorul, îşi dădu seama că se înşelase cu totul. Oricât s-ar fi străduit, nu era chip să găsească pe-acolo nişte diferenţe substanţiale faţă de lumea pe care o cunoştea. Incinta Paradoxurilor Semantice părea a fi fondată pe baze şi principii familiare lui.

Asistă la o serie de dezbateri în legătură cu Binele şi Răul, în care se bătea de zor apa în piuă; i se serviră, altfel spus, nişte gogoşi preparate în fel şi chip, impuse creierului său împreună cu o pestriţă garnitură de Etică îmbibată cu un amestec puturos de Morală. Şi toate acestea îi amintiră de lucruri bine cunoscute, dându-i senzaţia de *dejà-vu*, precum şi senzaţia, reconfortantă, că întâlnise Normalitatea. Şi apoi toată, toată lumea aceea care credea *atât de ferm* în propriile şi/sau respectivele-i cuvinte îi era înspăimântător de familiară…

— Poate că efectul paradoxinei e pe sfârşite, îi spuse Ghidului. Nu mai văd nimic paradoxal în jur. Ba mi se pare că aproape mă aflu la mine acasă.

— Nu zău, chiar aşa?! se miră Ghidul, punându-şi din nou mustăţile melcului pentru a putea rânji mai bine pe sub ele. Efectele paradoxinei nu pot înceta, effendi, pentru că, o dată ce paradoxina le-a creat, ele nu mai sunt efectele ei. Dacă impresia ta, subiectivă, este că efectele se diminuează, atunci eu îţi spun că acest

lucru se petrece exact invers. Viaţa ta cade din ce în ce mai mult pradă paradoxinei şi simbolisticii necunoscute pe care tu i-o atribui în mod inconştient. Numai deschizând ochii, te vei salva de Haos şi-l vei găsi pe Vinovatul care-ţi lipseşte atât de mult.

Lui Vagabond nu-i picară bine spusele Ghidului. Încerca, oare, să-l zăpăcească? Nu era el şi aşa destul de zăpăcit de toate câte le avea pe cap? Şi apoi, de unde ştia Ghidul de povestea cu Haosul şi cu Vinovatul? Cine i-o relatase? Să fi fost atotştiutor? Sau zvonul acela apucase să se răspândească şi acum ştiau cu toţii? „E inutil să speri în vreun răspuns ca lumea”, gândi Vagabond, şi cât timp mai rămaseră în Incinta Paradoxurilor Semantice nu mai scoase o vorbă, mulţumindu-se doar să privească în jur şi să se mire de normalitatea care domnea acolo. Aşa, ca un adevărat turist.

Într-o incintă mai mică şi fără renume, căzu apoi pradă aiurelilor anarhice ale unui aşa-zis Stegar al Noii Incomunicabilităţi.

— Să aruncăm în aer structurile logice portante, care condiţionează toate înţelesurile! declara acesta cu o lăudabilă emfază. Să schimbăm regulile ce impun frazelor noastre Un Anumit Sens. Să revoluţionăm tenta ştiinţifică din vorbirea noastră, în orice am avea de spus. Să ne punem în fiecare dimineaţă întrebările Gratuite: *Este, oare, analiza logică o feliuţă oarecare din nemărginitul domeniu al analizei ilogice?* Şi: *Analiza gramaticală este verticală sau orizontală?* Să nu mai admitem nici un sens ulterior

structurilor, oricum, de prea multă vreme deţinătoare de sens. Să schimbăm legile şi să-i facem loc Expresionismului în crearea Noilor Legi. Să operăm un proces radical de resintaxizare a Vorbirii-Bază şi aşa mai departe.

Capitolul 22

— Acesta este ultimul etaj, comunică Ghidul, ieşind din vechiul transcendensor, ce părea a fi un cotlon pentru mături. Bine ai. venit, effendi, în împărăţia Paradoxurilor Semiotice!

— Semi… cum?

— Semiotice. N-ai mai auzit vorbindu-se de semiotică?

— Nu.

— Cu atât mai rău pentru tine.

Făcu o pauză.

— Scârba dracului! exclamă el apoi, supărat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Vagabond.

Ghidul răspunse cu o voce agasată:

— Iar a trecut moartea pe lângă tine. Şi încă foarte aproape.

— Cât de aproape?

— La vreo opt centimetri.

— Fir-ar să fie!

— Ar fi mai bine să ne mutăm de-aici. Să ştii, oricum, că împărăţia Paradoxurilor Semiotice îi primeşte, în mod inevitabil, pe toţi ceilalţi şi este cât se poate de inexplicabil.

— Ştiu tot atât cât ştiam şi înainte, spuse Vagabond.

Ghidul îl conduse într-un loc imaginar. Era un loc tipic imaginar, atât de imaginar încât te îndoiai dacă era cu adevărat imaginar sau nu.

— Trebuie să ştii, effendi, că prin părţile astea se întâmplă nişte lucruri… adică nu chiar aşa, zise Ghidul. Am putea să-l numim un mediu

ambiguu… dacă mediu ar putea fi şi, mai ales, dacă ar fi ambiguu. Aşadar, să-l numim Dr. Jeckyll Street and Mr. Hyde Park. Hai, effendi, urmează-mă în Dr. Jeckyll Street and Mr. Hyde Park.

Porniră la drum. Timp de-o oră nu se întâmplă nimic. Vagabond nici măcar nu era sigur că se mişcau realmente. Această lipsă aparentă a unei senzaţii efective care persista îl făcea să fie oarecum nervos. Atmosfera din jur era dominată de esenţa Absenţei. Pe Vagabond începea să-l cuprindă din nou neliniştea. Ca singur element liniştitor se auzea, încet, atenuat, îndepărtatul Ecou al lui Umberto[10], care aducea cu el clipe docte de îngrijorătoare mângâiere. Apoi, în stânga lor, se petrecu ceva.

Arhetipul unui bărbat în vârstă, cu faţa arsă de soare, stătea ghemuit într-un colţ de stradă, râzând prosteşte şi răguşit. I se adresă detectivului:

— Vezi tu, şuieră el, în Noaptea Timpurilor, Povestea a coborât pe treptele Castelului Nimicului şi a venit printre noi — cei care până atunci nu existaseră niciodată —, ca să ne aducă darul său de Realitate Iluzorie. Privirea îi alunecă pe sticla pe care o ţinea în poală. Spirt denaturat? îl îmbie el.

— Nu, refuză Vagabond, îndepărtându-se şi lăsându-l în plata Domnului.

Apoi se mai petrecu ceva.

— De ce nu i-ai dat ascultare? întrebă un bărbat de vârstă mijlocie, cu un aer ursuz, ivindu-

10 Joc de cuvinte cu numele scriitorului italian contemporan Umberto Eco (Eco — Ecou) (n. trad.).

i-se în cale.

Poate că şi acela era un arhetip, ori poate nu. Dacă era un arhetip, atunci era bine deghizat. Sau era doar un arhetip de slabă calitate.

— Nu mă interesa! răspunse Vagabond la întâmplare.

— Eşti convins de asta? replică bărbatul ursuz, molfăind restul unui trabuc. Adică, vreau să spun, eşti chiar atât de sigur că *ştii* exact ce-ţi spunea bătrânul, încât să poţi hotărî atât de repede că nu te interesează? Sau ai preferat, mai degrabă, să treci repede peste un subiect care — dat fiind că-ţi era complet necunoscut — ar fi riscat să submineze zidurile, şi aşa şubrede, ale fortăreţei *încrederii* tale în Realitate. Şi atunci, dacă ai înclinaţii sexuale pentru ornitorinci, de ce nu recunoşti în mod public?

— Ei, dar ce?…

— Bine, bine, scuză-mă! Din când în când, o mai dau pe gastronomie, aşa, fără să vreau. Vei înţelege însă ce chin groaznic este pentru un tată să-şi vadă propriul fiu redus la arhetipul unui alcoolic banal, la care se uită chiorâş toţi cei ce trec pe lângă el.

— Fiu? Vrei să spui că vagabondul ăla bătrân şi zbârcit… Dar este cu cel puţin treizeci de ani mai mare ca tine!

— Ei da, ştiu! Nimeni nu crede aşa ceva. Nici măcar eu însumi, care îmi dau atâta osteneală pentru asta, încât mă-ntreb de multe ori dacă merită cu adevărat.

— Ce anume — să fii tatăl lui?

— Nu. Faptul de a crede în asta. Vezi tu, dacă

m-aş lua după aparenţele realităţii probabile, acest lucru ar fi, poate, cel mai convenabil pentru toţi. Inversând rolurile, ar însemna ca eu să fiu fiul lui şi el tatăl meu. Faţă de această variantă a faptelor, n-ar mai zice nimeni nimic, iar eu însumi aş fi mult mai liniştit dacă aş fi convins de toate astea. Din păcate, într-o bună zi — cândva, în trecut sau în viitor, nu-mi mai amintesc bine (s-ar putea să fie şi în prezent) —, mi-am promis mie însumi, precum şi Puiului de Mobilă — Fiul Noptierei Mele — că, în limita amărâtelor mele posibilităţi, niciodată — zău! — niciodată nu aveam să fac ceva pentru a-mi manipula în mod conştient conceptul de realitate în favoarea echilibrului meu psihic. Din acest motiv, ori de câte ori reuşesc să pricep ceva, mă cinstesc cu un gin tonic dres cu lichior de cafea şi hotărăsc că nimic — în afară, poate, doar de un adevăr şi mai adânc — nu m-ar face să-mi schimb ideea în favoarea unei viziuni mai comode asupra lumii. Şi acest principiu stă la baza oricărui gând sau oricărei fapte de-ale mele. Şi eu n-am trădat şi nici n-am renegat — în toată viaţa mea, cel puţin nu în zilele de lucru, când eram în stare de sobrietate — acest principiu.

Bărbatul ursuz se uită în jur, ca şi cum ar fi avut vreo bănuială, apoi se apropie şi mai mult de Vagabond, intenţionând parcă să dea de înţeles că nu voia să-i facă părtaşi pe Ghid şi pe Melc la cine ştie ce taină. La fel ca şi bătrânul său fiu, duhnea a whisky, ca să nu mai vorbim de lichiorul de cafea.

— Vezi tu, continuă cu glas scăzut, eu pot să

afirm că mi-am dedicat viaţa idealurilor comunicării.

— Serios? întrebă Vagabond.

— Mai mult sau mai puţin, răspunse Bărbatul Ursuz.

Se clătină o clipă, apoi încercă să-şi compună o mină de adâncă introspecţie.

— Eşti convingător, îl încurajă Vagabond.

— Mulţumesc, zise cu recunoştinţă Bărbatul Ursuz, Apoi continuă, absorbit de noua sa înfăţişare introspectivă: Acum s-a ivit prilejul să-ţi povestesc despre dezolanta tragedie al cărei protagonist am fost în acea zi când Destinul, sau cine mai ştie ce altă misterioasă Putere Superioară, s-a înarmat cu Realitatea necesară pentru a stinge focul speranţelor mele şi a spulbera, aşa, dintr-o suflare, substanţa eterică, dar funcţională până în acel moment, a visurilor mele.

— Aha, un pic de acţiune, în sfârşit! exclamă Vagabond.

Capitolul 23

— Nu spera, spuse Bărbatul Ursuz. Totul a început cu idealurile mele. Mărturisesc că mă simţeam mult mai bine înainte, când nu aveam nici un ideal şi reuşeam să-mi aflu mulţumirea urlând ceva la nimereală pe stadion în timpul meciurilor de duminică, sau imediat după meci când îi băteam până la sânge pe ceilalţi. Era pe vremea în care mă mulţumeam cu cinematograful de vineri seara, cu Marea Televiziune de sâmbăta şi cu pizza de marţi dimineaţa, cu prietenii. Îmi trăiam traiul tihnit, fără idealuri declarate, la adăpost de orice elemente neprevăzute şi de nesiguranţă. Deprinderile mele erau, recunosc, nişte idealuri virtuale, dar pe-atunci habar n-aveam de ele, şi tocmai pe această ignoranţă îmi bazam bunăstarea, ba chiar şi fericirea. Totul mergea de minune şi nu vedeam de ce ar fi trebuit să schimb vreodată ceva. Problemele au început în momentul în care nişte forţe din afară s-au amestecat, într-un fel oarecare, în treburile mele, stricând fragilul echilibru ce-mi susţinea convingerile. Îmi dădeam perfect seama de faptul că nu aveam idealuri, dar acest lucru — să-mi fie cu iertare — nu mă deranja câtuşi de puţin, ba chiar îmi convenea de minune mai ales când nu plăteam biletul de autobuz. Fiind neîncrezător în existenţa vreunui ideal, vă puteţi imagina stupoarea şi buimăceala mea atunci când, într-o bună zi, aşa, pe neaşteptate, în timp ce mă plimbam pe strada Montenapoleone, m-am izbit cu

nasul de unul dintre ele.

— Care ele? întrebă Vagabond.

— Vorbesc aşa, în sens mai larg, fireşte, spuse Bărbatul Ursuz. M-am ciocnit de cel mai cumplit şi, poate, cel mai stupid dintre idealurile ce se strecoară prin meandrele şi interstiţiile opiniei publice, a oamenilor de treabă. Idealul care confirma cât de infamă putea să fie lipsa de idealuri.

Au început asupra mea, din toate părţile, o serie de presiuni psihologice — sau poate că eu voi fi simţit aşa ceva numai în acel moment. Auzeam glasuri care încercau să mă pricopsească cu cine ştie ce entitate supranaturală căreia să mă închin, dar şi alte glasuri care-mi înşirau vechile mele idealuri virtuale pe care le urmam, fără să ştiu, dintotdeauna, precum şi glasuri ce mă îmbiau, ridicând în slavă cele o mie şi una de virtuţi ale familiei. Am auzit şi un alt glas — răguşit şi cu accent spaniol — care a încercat să mă convingă să mă înrolez ca voluntar în gherila de rezistenţă dintr-o ţară sud-americană, şi încă unul, mai senzual, care mă invita la noul său porno-sex shop din Strada 69 din Atlantida, Texas. Toate aceste glasuri mă îndemnau să iau o hotărâre, îmi cereau cu stăruinţă să optez pentru ceva… ce mai, încercau să mă determine să fac ceea ce voiau ele!

— Şi tu ai luat vreo hotărâre?

— Dar cum aş fi putut să *nu* iau? Am cântărit bine, câtva timp, fiecare ofertă. Unele erau de-a dreptul naive, aşa că le-am respins imediat. Am aruncat apoi la coş, rând pe rând, toate

propunerile care, la o analiză mai atentă din partea mea, se dovedeau a fi impuneri mascate. Am descoperit şi am dezamorsat un mare număr de sfaturi-bombe cu explozie întârziată. Am identificat şi distrus un noian de zicătoare false, ascunse în peniţe de stilouri. Am muncit cu osârdie timp de o lună şi jumătate, dând pe gât cutii întregi de Coca-Cola amestecată cu whisky JB, dând gata cinci cartuşe de Marlboro — pe care mi le dăduse cadou de Crăciun unchiul meu Geoffrey — şi dregându-mă la sfârşitul fiecărei zile de lucru cu câte două aspirine. Când am terminat treaba, m-am uitat să văd ce mai rămăsese din alegerea mea. Am constatat, cu oarecare neplăcere, că mă întorsesem acolo de unde plecasem — la lipsa de idealuri. Nici unul dintre cele care-mi fuseseră oferite nu trecuse toate examenele, nu reuşise să se dovedească a fi autentic şi virtuos, mai presus de interesele celor ce mi le propuneau.

Puţin deprimat (la urma urmelor pierdusem o lună din timpul meu şi socotind că, după cum stăteau lucrurile, aş fi avut nevoie — cu orice preţ şi imediat — de cel puţin *un* ideal pentru a da sens existenţei mele, l-am ales atunci pe singurul care mi-a venit în minte în acea clipă, şi anume: *Idealul de a renega orice ideal*. Recunosc că mi s-a părut cam paradoxal şi tocmai de aceea m-am străduit să găsesc o formulare mai bună, mai convingătoare, nu atât pentru mine — care-mi pierdusem orice ideal şi nu mai credeam, oricum, în nimic — cât pentru ceilalţi, care nu-şi pierduseră încă idealurile lor, dar care, poate,

graţie ajutorului meu, aveau să mai poată reuşi să şi le piardă. Am studiat câteva săptămâni problema noii formulări, dar, renunţând de data asta la Coca-Cola, la whisky-ul JB şi la aspirine — era deja o schimbare în bine. Însă primele rezultate au fost dezastruoase. Primele noi formulări ale idealului meu sunau cam aşa:

„Femeia deprimată ia o comprimată."

„«Unde-ţi ascunzi cocoşelul moş Găgăuţă?» întrebară Cine, Unde şi Aici."

„Ca să se răzbune, Bărbatul a băgat-o pe Muiere în frigideaţă."

Văzându-mi mai departe de treaba mea, mi-am reglat bine tirul şi mi-am ascuţit briciul minţii. Formulările următoare mă făcură să fiu ceva mai mulţumit:

„Taica popa o defloră pe cea-care-trebuia-să-primească-prima-împărtăşanie."

„Emoţia comună comunică comuna emoţiei". Hmm, asta-i nostimă.

În cele din urmă, am obţinut — ca o încununare a trudei mele — ceva mai presus de aşteptări, cea de-a treia formulare:

„Comunicarea sau transmiterea de informaţii stă la baza tuturor proceselor pe baza cărora eu presupun că sunt viu."

„Comunicarea este uneori codificarea emoţiei prin exprimare."

„Comunicarea există şi nu există."

Acestea erau, în sfârşit, Punctele de Referinţă de care aveam să ţin seama de-acum încolo, toată viaţa mea.

La o a doua citire, mi s-au părut de-a dreptul

idioate, dar mi-am zis că asta făcea, probabil, parte din joc. Şi, în plus, faptul de a recunoaşte că propriile mele formulări erau rodul unei idioţenii mi s-a părut a însemna că păşeam cu dreptul pe Calea Obiectivităţii. Era vorba de o autocritică justă şi de o apreciere clară a limitelor mele…

Dar aşa să fi fost, cu adevărat? Am avut îndoiala ca nu cumva dispreţul faţă de propriile-mi păreri să treacă uneori drept o atitudine deliberată şi ipocrită. În definitiv, o persoană inteligentă care raportează asemenea gânduri la propriile-i convingeri nu-şi poate ascunde prea mult timp sie înseşi faptul că aici se pune problema unui act deliberat şi cu totul nesincer. E un lucru foarte uşor şi simplist să rezolvi totul, spunându-ţi că există nişte limite greu de trecut în propria-ţi gândire. Şi o asemenea comportare este dacă nu ipocrită, atunci, oricum, una de un masochism steril.

Am reevaluat părerea pe care o aveam despre mine însumi şi mi-am îngăduit o moţăială de-o jumătate de oră luată din Somnul Celor Drepţi. După care am hotărât din nou să fiu urât şi rău-mirositor pentru ca să mă pot reabilita, mai apoi, în mod triumfal. Am continuat cu această stare de şovăială cam vreo săptămână, aidoma unei bile de ruletă care se tot rostogoleşte când la roşu, când la negru. În cele din urmă, bila s-a oprit la punctul-părere-bună-despre-mine-însumi. Fireşte că am fost încântat şi am purces, animat de noul meu ideal, la înfăptuirea acestuia.

Mi-am dedicat viaţa comunicării. În mine se năşteau în mod misterios emoţii mari, şi spirale de

adevăr năzuiau să iasă din intelectul meu pentru a-mi pricopsi Semenii. Urzeli complexe de senzaţii alcătuiau fresce pe care lumea nu avea să-şi permită niciodată să le piardă, iar pe scena teatrului minţii mele avea loc în fiecare zi o reprezentaţie cu miracolul unor mereu noi alchimii emoţionale. O ştiinţă abstractă se chinuia să iasă din mine pentru a se putea răspândi în toate direcţiile cu viteza luminii şi a putea încolţi în grădinile semenilor mei şi a rodi mai apoi fructul rar al unei anumite conştiinţe. Această ştiinţă se împingea însă în pereţii aureolei mele exterioare şi în carapacea firii mele, nefiindu-i cu putinţă să mă părăsească. Lipsea cheia care ar fi putut descuia şi elibera fluxul din mine şi care după aceea avea să aducă — prin reciprocitate — afara înlăuntrul meu. Dar eu încă nu aveam Cheia *EXPRIMĂRII*, iar între mine şi lume se afla uriaşul, impunătorul zăgaz al *INCOMUNICABILITĂŢII*.

Aşa că mi-am închinat toată viaţa găsirii acestei Chei, pentru a putea deschide încuietoarele comunicării care ciopârţesc bogata lume a oamenilor, reducând-o la miliarde de sărmane insuliţe într-un uriaş ocean mintal, la singuratice unităţi umane pierdute prin mări şi mări şi iar mări ale celei mai vechi dintre materiile simbolice… aşa-zisul căcat.

Şi din păcate — am înţeles foarte repede — nu reuşeşti niciodată să ajungi să stăpâneşti în întregime această Cheie. De fiecare dată când ne legănăm cu iluzia că am găsit Cheia, descoperim cu durere că ceea ce ţinem în mână nu reprezintă decât un simplu surogat, un simulacru, un banal

şperaclu.

Totuşi, într-o bună zi, mi-a fost dat să găsesc o Cheie adevărată. Era veche şi ruginită, deşi părea că nu fusese folosită niciodată. Nu ştiam dacă avea să se potrivească în Broasca-Eliberării-De-Mine-însumi, dar, cu niscai eforturi şi ceva unsoare, poate că reuşeam s-o fac să funcţioneze. Am aşteptat momentul prielnic şi, când acesta tocmai sosise, am fost invitat la un prânz de adio — adio burlăciei —, aşa că am pierdut ocazia. În consecinţă, am fost nevoit să trec la acţiune într-un moment oarecare, şi acestui moment pot să-i imput faptul că lucrurile au mers aşa cum au mers…

— Cum adică?

— *„Ai răbdare, Omule!”* recită Bărbatul Ursuz. *„Pentru că de vei vrea, vei afla răspuns la toate întrebările.”*

— Fraza asta nu-şi are sensul aici, acum, rostită în acest scop! replică prompt Vagabond.

— Vezi?! spuse celălalt pe un ton disperat. Nu reuşim să comunicăm! Tu, tu, tu…

— Eu, eu, eu… răspunse ca un ecou Vagabond. Eu, eu, eu mă aflu în belea, nu mai puţin ca tine! Eu ar fi trebuit să încep să mă ocup de-o misiune imposibilă, când…

— Atunci am aşteptat un moment oarecare, reluă povestirea Bărbatul Ursuz fără a se sinchisi de Vagabond, şi când acesta s-a ivit, am reuşit, în sfârşit, să pornesc în aventura mea, înarmat până în dinţi, ce-i drept doar cu curaj şi, bineînţeles, cu cheia!

— Aha, puţină acţiune, în sfârşit! spuse, ca un

automat, Vagabond.

— De data asta ai dreptate, admise Bărbatul Ursuz.

Capitolul 24

— Era noapte. Stăpânii casei se duseseră la teatru şi servitorilor li se dăduse liber. Paznicul de noapte nu urma să treacă decât peste două ore. Intervalul de timp îmi era suficient. Am forţat uşa de la intrare fără prea multă greutate. Broasca cu Siguranţă Dublă nu necesita nişte Chei deosebite — era de ajuns să fii un bun spărgător şi eu, la şcoală, fusesem primul din clasă. Am avut apoi grijă să nu mă pierd în labirintul de coridoare şi saloane din ditamai căsoaia. În cele din urmă, am urcat o scară şi am ajuns, pe neaşteptate, în faţa acelei *UŞI,* pe care mă frământasem atât de mult cu mintea cum anume să o deschid. Am încercat imediat, dar este de prisos să spun că cheia nu se potrivea. Nici măcar nu intra în broască. Avea altfel de zimţi. Ce furie m-a cuprins! M-am chinuit cu broasca o oră şi trei sferturi însă cu nici un chip nu i-am venit de hac. Ar fi fost şi foarte greu, deoarece nu aveam nici o altă sculă în afara unghiilor mele.

Şi apoi, chiar şi pe acelea le tocisem. Iar pe de altă parte, în scurt timp, avea să treacă paznicul. În cel mai fericit dintre cazuri aveau să dea de urma mea, analizând praful lăsat de unghii, care se împrăştiase mai peste tot. Eram pe punctul de a abandona, pierzând orice speranţă, când se petrecu ceva neprevăzut.

Într-un colţ al încăperii în care meşteream eu se afla un sarcofag de tipul „Tutankhamon”, în poziţie verticală, rezemat de un perete — exact

aşa cum cineva îşi poate închipui, în mod normal, că arată un astfel de sarcofag. M-am gândit că va fi fost, cu siguranţă, al răposatului stăpân al casei sau nu ştiu ce prostie îmi va mai fi trecut prin cap. Şi apoi, aşa, ca pentru a se mai schimba un pic situaţia, a început să bată de miezul nopţii — clasicele bătăi — şi capacul sarcofagului a prins să se deschidă încet, cu scârţâitul caracteristic, în timp ce o rază de lună ce se strecura printre perdele îi lumina în mod lugubru profilul. În asemenea situaţii, e normal să te cuprindă groaza. Şi atunci, ce mai tura-vura, m-am căcat pe mine. Probabil că puţea al dracului, pentru că o voce venind din sarcofag — cavernoasă, străveche şi tulburătoare — rosti: *Ce duhoare!* Spaimei care mă cuprinsese i se adăugă şi ruşinea, aşa încât culoarea obrajilor mei, până atunci vineţie, fu uzurpată de o roşeaţă nedemnă. Întrucât m-am simţit jignit pentru figura pe care mă silise s-o fac — chiar şi cititorilor mei —, i-am replicat: *Cum vă permiteţi?!*, fluturând şi o mănuşă albă pe care şi-o ia oricine cu el în asemenea cazuri. Dar celălalt nu primi provocarea. Cu atât mai bine. Nu ştiu dacă aş fi îndrăznit să mă bat în duel în dimineaţa următoare la 6. Ceasul arăta deja 2 şi un sfert. Aşa cum păreau a evolua lucrurile, mai aveam puţin timp până atunci, iar eu, dacă nu dorm cel puţin opt ore înaintea unui duel, îl pierd fără doar şi poate. Ca să n-o mai lungim atât, în faţa mea se afla un bărbat înalt, cu o cicatrice deasupra ochiului stâng, îmbrăcat aproape în negru. Mă privi în ochi. Şi eu i-am văzut pe-ai lui. Erau albaştri. Amândoi. Apoi am auzit vocea lui care

părea a veni de undeva de sus: *Eu îţi vreau binele. Cu poţiunea asta, vei putea deschide Uşa Aceea…*

Uau! am exclamat cu recunoştinţă, smulgându-i din mână paharul şi înmuind în el cheia. La care el se apucă cu mâinile de cap şi spuse: *Cretinule! Lichidul ăla te va face să deschizi uşa, dar numai cu condiţia ca să-l bei tu. Să nu care cumva să-ţi treacă prin cap să faci cu el numai gargară!* Nu aveam de ales. Şi îmi era şi tare sete. Aşa că l-am băut. Şi am băgat cheia în broască. Şi uşa s-a deschis. Dar cu ce preţ!

— Băutura aceea era paradoxină! remarcă Vagabond cu o voce cât se poate de gravă.

— Ar fi trebuit să-mi închipui! spuse Bărbatul Ursuz cu o strâmbătură, lovind cu pumnul în palmă.

— Ce a fost a fost, zise Vagabond, Şi cum s-a terminat povestea?

— Am intrat, în sfârşit, în camera de zi a stăpânilor casei. Confirmam prin acest gest disponibilitatea mea omenească de a vorbi cu ei, de a comunica, chiar dacă un judecător avea să mă condamne după aceea la doi ani pentru violare de domiciliu. Am intrat, aşadar, în încăpere şi am văzut un număr de persoane adunate în jurul câtorva televizoare. O rapidă cercetare mi-a permis să constat că cei mai mulţi se uitau la „Dallas”, alţii la „Beautiful”. Altă categorie viziona nişte telenovele asortate, în timp ce alţii se lăsau priviţi din televizor, iar unii întreţineau cu acesta un soi de relaţii indescriptibile. La încercările mele de a le atrage atenţia, mi-au spus cu toţii ceva în legătură cu curul.

— Nu se poate!

— Ba da, suspină Bărbatul Ursuz. Chiar aşa! Cu curul. Să-mi pun curu' la bătaie. Ar fi putut să se exprime cu mai puţină vulgaritate! Ar fi putut, pur şi simplu, să mă trimită la dracu'! Dar ei nu. Ei aveau ce aveau cu curul. Al meu. Am rămas blocat.

— Cred şi eu.

— Nici măcar nu m-au lăsat să mă uit şi eu împreună cu ei la „Beautiful"…

— Ce bădărani!

— Iată cu ce m-am ales, spuse cu voce plângăreaţă, dar demnă, Bărbatul Ursuz. Iată ce am constatat. Dacă, printr-o minune sau prin efectul cine ştie cărei substanţe mirobolante, o persoană ar trebui să stabilească o comunicare reală cu alte persoane, ar descoperi că, în fond, ălora puţin le pasă de comunicarea lor cu ea. Ar descoperi că pe ăia nu-i interesează altceva decât propriul lor televizor. Ce dezamăgire! Şi toate astea, numai din cauza tipului ăla ieşit din sarcofag care mi-a dat să beau amestecul de paradoxină!

— Mă tem că şi eu îl cunosc pe individul acela, spuse Vagabond, gândindu-se la Agentul Hazardului.

— Ai fost şi tu victima Hazardului? întrebă Bărbatul Ursuz în timp ce-şi sufla nasul.

— Cine ştie? Ba chiar, mai rău, cine mai poate şti ceva, aşa în întregime? răspunse Vagabond. Situaţia — asta în cazul că se poate vorbi despre o situaţie — este foarte ciudată şi contradictorie, ca să nu spun mai rău. Teoretic trebuie să găsesc

ceva, dar nu ştiu bine ce anume şi nici măcar nu sunt sigur că trebuie să găsesc acel ceva.

— Foarte interesant, spuse Bărbatul Ursuz. Dacă ai fi mai explicit, poate că te-aş ajuta. Ar putea fi ceva care are caracteristicile idealului meu.

— De acord. Mai întâi de toate, eu caut un Vinovat.

— De ce anume este Vinovat?

— Ce ştiu eu? Asta-i una dintre problemele de fond. Dar nu cred că-i lucrul ce! mai important. Ceva îmi spune că, dacă am găsi un Vinovat, am găsi şi ce să-i punem în cârcă. Sunt convins de faptul că ceva, aşa ca o obsesie, se află ascuns şi în următoarea întrebare-îndoială de cauză-efect: *Mă aflu, oare, în această situaţie tâmpită numai din vina sosirii Haosului — şi deci şi Agentul Hazardului ar fi un efect al fenomenului precedent —, sau mă aflu aici pentru că am înghiţit realmente nişte paradoxină, din care motiv Agentul Hazardului ar fi adevărata cauză a toate acestea, şi Haosul un fenomen secundar, colateral?*

— Mi se pare o îndoială cretină, îşi dădu cu părerea Bărbatul Ursuz.

— Dacă vorbeşti aşa, chiar că te cred. Tu eşti, oricum, doar un efect! replică plictisit Vagabond.

— Ei, ei! Să nu-ncepem să ne supărăm! exclamă Bărbatul Ursuz.

— Preferi să te consider Vinovat?

Bărbatul Ursuz inspiră adânc şi reluă discuţia:

— Voiam să spun că îndoiala ta este de prisos.

In Medio Veritas, zicea mereu bătrânul meu unchi Geoffrey. După părerea mea, problema ta nici măcar nu există. În cazul tău, totul este adevărat! Chiar şi aspectele contradictorii. Mai ales acelea. Instinctul meu, ca şi bătătura de la degetul mare al piciorului meu drept nu se înşeală niciodată. După mine, dai prea mare importanţă faptului că toate astea sunt paradoxale. Eu unul mai degrabă m-aş mira, dacă n-ar fi aşa. Din câte am înţeles, te găseşti taman în buricul unui tipic caz inexplicabil. Ce-ai vrea să faci? Să-l lămureşti, poate?

— Ce altceva aş putea să fac?

— Pe dracu' ghem, aia să faci! Să înoţi. Sau, mă rog, nu-ţi cunosc gusturile, să faci dragoste, o drăgălaşă partidă de sex, aia să faci! A încerca să dezlegi o taină de nedezlegat, este ca şi cum ai anihila-o. Şi cum tu faci acum parte integrantă din acea taină pe care te ambiţionezi s-o dezlegi, o reuşită de-a ta ar sfârşi prin a te anihila pe tine însuţi. Crede-mă, nu te ambala prea tare în nişte lucruri care, chiar dacă sunt de competenţa ta, mai mult decât de-a altora, nu trebuie, totuşi, să te măsori cu ele! Nu te-ai alege cu nimic bun!

— Acesta este sfatul tău?

— Nu, nu! Asta-i ameninţarea mea! exclamă Bărbatul Ursuz cu o voce schimbată, mult mai gravă, şi cu o mină primejdioasă.

Vagabond nu se mai confruntase cu o asemenea situaţie, motiv pentru care rămase încremenit de mirare. El era obişnuit ca la o întrebare de tipul: *Este, cumva, asta o ameninţare?* să poată răspunde cu *Ia-o numai ca un sfat!*, dar nu şi cu contrarul. Bărbatul Ursuz,

care părea complet schimbat — şi cu alte trăsături ale feţei —, continuă:

— Noi nu-ţi vrem răul, Vagabond, dar dacă perseverezi în încercările tale copilăreşti de a supune la aceste simulacre de analize diferitele lucruri ce ţi s-au întâmplat până acum şi persişti în a căuta corelaţii logice — ca şi cum acestea ar putea exista —, ţi se vor întâmpla nişte lucruri groaznice!

Vagabond se înfioră şi se gândi că poate era momentul în care trebuia să întrebe:

— Dar cine eşti tu, de fapt?

— Cine sunt eu? repetă Bărbatul Ursuz pe un ton ferm. Apoi râse mefistofelic şi spuse: Eu sunt Deus-Ex-Machina!

— Cee?

— La poruncile şi hachiţele şefului meu, Agentul Hazardului! Iar la ameninţarea mea adaug şi un sfat: încearcă să te descotoroseşti de Ghid şi de Melc cât mai curând cu putinţă.

— De ce?

— Fiindcă put.

— Put?

— Da, şi încă rău de tot. Dar acum e târziu. Trebuie să plec. Încearcă să ţii seama de toate ameninţările pe care le-am proferat, dar mai ales, de cele pe care nu le-am proferat!

— Cee?

Dar Deus-Ex-Machina îi întorsese spatele, luase un coş de răchită dintr-o ascunzătoare secretă, se aşezase în el şi, băgându-şi două degete în gură, scoase un şuierat lung şi foarte ascuţit. Legat de-o frânghie ce se pierdea undeva

în nori, coşul se ridică la repezeală în slava cerului, unde şi dispăru. Pe când privea acea scenă uimit peste măsură, Vagabond percepu o duhoare cumplită care i se insinua în nări. Se întoarse şi văzu că-şi făcuseră apariţia Ghidul şi Melcul. Duhneau, într-adevăr.

— Unde aţi dispărut? îi întrebă Vagabond.

— Ne-am plimbat şi noi puţin, răspunse Ghidul. A plecat domnul din coşuleţ?

— Da, a plecat.

Apoi Vagabond — sesizând o oarecare nelinişte în ochii Ghidului şi în antenele Melcului — întrebă:

— Aveaţi vreun motiv să nu-l întâlniţi?

— Nu, nu! se grăbi să răspundă băieţaşul. De fapt, mă rog, treaba e că…

— Îi datoram nişte bani, interveni cu hotărâre Melcul.

— Aha, înţeleg, admise Vagabond, neîncrezător. Nu vă faceţi griji. Coşul lui a dispărut în nori.

— E mai bine aşa, spuse Melcul. Nu va vedea niciodată banii ăia de la noi! continuă schiţând un gest de supărare şi retrăgându-se în cochilia sa.

Capitolul 25

„Să aibă un înţeles!” se rugă în gând Vagabond. „Măcar să existe o semnificaţie, o logică în toate astea!”

Situaţia era fără sens; avea doar puţină noimă şi o logică de neînţeles şi — colac peste pupăză — nu părea să aibă o ieşire. Ar fi putut continua aşa de-a rândul, secole, milenii, milioane, miliarde de ani, şi nimic n-ar fi fost astfel mai adevărat, mai credibil ca mai înainte. Dar, în schimb, totul avea să fie mai plictisitor. Plictiseala şi entropia aveau să meargă braţ la braţ, hrănindu-se una pe alta pentru a creşte împreună.

Viaţa inteligentă tinde — în mersul continuu — să scoată în evidenţă, cu o tot mai mare precizie, contururile unei anumite realităţi. Minţii omeneşti nu-i pasă prea mult dacă aceasta este „reală” efectiv sau numai rodul iluzoriu al nevoii de credinţă în ceva stabil. Important este doar să existe o Realitate pe care să te poţi bizui. *UNA,* şi nu mai multe. Sau maximum două.

Până una-alta, Vagabond nu ştia la care realitate să se închine. Nu era nici una, sau erau prea multe. Nici acest lucru nu-l ştia. O asemenea situaţie nu ducea, în mod logic, decât la demenţă, la nebunia fără nici o scăpare. Dar ce era aceea „nebunie”? Nu însemna oare nebunie starea lui din momentul acela? Oare nebunia putea să aibă şi un alt aspect — mai dement ca acela? Trebuia, oare, să aştepte până atunci când avea să vadă nişte monştri buboşi şi solzoşi rotindu-se în zbor,

în bătaie de joc, prin faţa ochilor lui pentru a se declara nebun? Şi dacă era nebun, atunci cum mai putea să se întrebe dacă era sau nu nebun? Pentru că nebunii — aşa se spunea, cel puţin — nu ştiu că sunt nebuni. Dar el, în schimb, el ştia. Sau, mai bine-zis, bănuia. Era, oare, acelaşi lucru?

Şi dacă totul ar fi fost adevărat? Dacă experienţele sale smintite ar fi fost autentice? Atunci însemna că el se afla în plină misiune şi trebuia să-l găsească pe Vinovat… Vinovatul de Ce, totuşi? Întrebare fatală! Fără răspuns? Sau… *Vinovatul este răspunzător de asta şi de asta, de toate astea, de Haos, de acest dezastru constant…* Vagabond rumegă cuvintele acelea cu o convingere imperfectă. Poate că ceva sau cineva se făcea direct vinovat pentru degenerarea aceea haotică… Sau poate că nu? Şi în cazul în care n-ar fi fost aşa, cine ar fi putut să fie Vinovatul şi de ce lucru anume? Şi dacă el, *James Vagabond*, ar fi fost Vinovatul? De obicei, vinovatul este persoana cea mai puţin suspectată dintre toate celelalte. Adică, în acest caz, El însuşi! Dar nu, nu se putea să fie aşa! „Prea mult scontat şi mai cu seamă neverosimil!” îşi spuse el. Adevărul era că *nu-i convenea* să fie el vinovatul.

Şi acum, cum ar putea să iasă din împărăţia Paradoxurilor Semiotice, recunoscând, dar nu şi admiţând, că se afla într-adevăr acolo? Cum putea să combată improbabilele efecte ale paradoxinei — dacă despre ele era vorba — gonind Haosul înapoi între hotarele sale naturale, ca să se bucure şi el, în bună pace, de puţină Ordine? Dar oare astea erau lucrurile pe care voia el să le facă? Ce

voiau să însemne paradoxina, Ordinea, Haosul, Realitatea?

Şi ce voia să zică „a însemna”?

Exista ceva semnificativ? Şi dacă exista aşa ceva, de unde îl putea cumpăra şi cât costa? Iar asta era o îndoială propriu-zisă şi originală, sau doar duhul ei sustras de la vreun pistruiat comic evreu newyorkez din Antichitate? Şi dacă îl sustrăsese, oare îşi dăduse seama cineva de lucrul acela? Şi dacă nu-şi dăduse nimeni seama, ar fi putut, totuşi, pricepe ceva cineva? Şi ar mai fi avut vreo semnificaţie toate acestea? Dar nu bătea, oare, câmpii? Nu erau cam multe întrebări? Şi nu erau ele lipsite de orice utilitate în economia intrigii? Şi nu era, oare, cazul să termine odată pentru totdeauna şi în mod serios cu toate aceste întrebări din ce în ce mai lipsite de temei?

Mergea.

Alături de el mergeau şi Ghidul şi Melcul, într-o tăcere deplină. Mergeau. Dar James Vagabond n-ar fi putut să spună de când înaintau aşa cu umbletul acela schematic. Poate de cinci minute, poate de două ore, de-o lună sau de-o veşnicie. Fiecare pas era la fel cu cel dinainte… şi cu următorul. Ar fi vrut să se oprească din mers, dar n-ar fi folosit la nimic. Ar fi continuat să meargă. În acel moment, el nu mai era decât mers, umblet, oricât de fără sens ar suna fraza asta. O deplasare fără noimă cu două personaje fără noimă într-o lume fără noimă. Paşii inutili scandau nişte clipe ireale şi nu mai era cu putinţă să se deosebească o clipă de alta, atât de mult se

asemănau între ele. O CLIPA numai, una singură şi veşnică, se substituia unei infinităţi de clipe ale unei vieţi. În curând, timpul urma să-şi înceteze definitiv existenţa. Cel puţin în mintea lui James Vagabond. Apoi a fost noutatea.

Un val de frig îi pătrunse pe neaşteptate în spinare. Şi o văpaie de adrenalină îi întunecă mintea. Ghidul urla:

— Moartea, iar te-a ţintit Moartea... Dar nu! Nu te-a nimerit! Şi acum îşi reglează tirul! Effendi! Moartea îţi dă târcoale! Fii atent! Te va lovi în plin! Aruncă-te la pământ!!

Ghidul îl împinse cu o putere neaşteptată pe detectiv, care se lăsă să cadă cât mai repede cu putinţă. Exact la timp! Şi de data aceasta, Moartea abia de-l atinse. Dar Vagabond nu avu timp să se bucure.

Cu o clipă înainte de-a se lungi la pământ, îşi dădu seama că pe trotuar se afla un rahat de câine, mare şi moale, în care era cât pe ce să facă plici cu nasul.

Capitolul 26

Primul lucru care-l şocă fu mirosul de ficăţei prăjiţi. Vagabond nu-l suportase niciodată.

Apoi observă că trotuarul arăta altfel: coşcogea rahatul de câine dispăruse în mod misterios, el, Vagabond, era curat şi asfaltul cenuşiu devenise un linoleum de culoare brun-portocalie.

Se ridică în genunchi, privind în jur. Ce se întâmplase?

Toate lucrurile erau învălmăşite şi nedesluşite; sesiză imaginea neclară a unor ziduri care trebuie să fi fost nişte clădiri uriaşe, iar mai departe, pe cea a unor forme în mişcare rapidă şi zgomotoasă, care-i dădură dimensiunea oraşului ce se întindea împrejur. Deşi nu era încă în stare să perceapă formele noului mediu, îşi dădu seama că lipseau în totalitate culorile reci: toate obiectele aveau tonalităţi ce mergeau de la galben-crom până la un roşu mai roşu decât cel mai roşu dintre toate roşurile pe care le văzuse el vreodată. Părea să fie Iadul. Şi avu o îndoială. Era, oare, mort? Reuşise până la urmă Moartea să-l nimerească? Şi în acel caz, *cât* de mort era?

Se ridică încet în picioare. Bineînţeles că Ghidul şi melcul dispăruseră. Dar nu era singur. Mai era cineva acolo, în spatele lui.

— Salutare Juma-de-Străin! Te aşteptam.

Vagabond se întoarse şi-i văzu, tot neclar, pe cei doi gemeni care-l salutaseră; de talie mijlocie, cam durdulii, cu barbă lungă, stufoasă şi

neînchipuit de neagră pentru acea lume toată numai în roşu; lui Vagabond i se păruse că vorbiseră cu accent romaniol.

— Pe mine mă cheamă Jack, spuseră cei doi gemeni într-un glas, făcând aceleaşi gesturi, dar pentru că eşti numai tu poţi să-mi spui Dublu-Jack.

Vagabond se uită mai atent la cei doi gemeni şi observă că erau absolut la fel, nu numai la trup, dar şi ca mimică. Avu o oarecare senzaţie că vedea dublu; apoi îşi compuse o mină bănuitoare şi întrebă:

— Care din voi e Jack?

— Vai, vai, vai, Juma-De-Străin-Ignorant, răspunseră cei doi cu o supărare exagerată. Ia bine seama şi nu te lăsa înşelat cu atâta uşurinţă de bietele tale simţuri, pentru că aici, în faţa ta, mă aflu numai eu, chiar dacă ţie ţi se pare altceva. De fapt, vezi dublu!

Accentul romaniol era foarte pronunţat.

Vagabond privi în jur şi observă că, efectiv, vedea dublu. Orice lucru asupra căruia îşi arunca privirea avea un frate-geamăn — leit-poleit — lângă el; până şi soarele avea un geamăn, apărând ca un opt orizontal.

Vagabond avu a nu ştiu câta oară senzaţia de jenă. Nu-şi amintea să mai fi trecut printr-o situaţie atât de exagerat de imposibilă. Era şi aşa destul că înghiţise hapul cu Moartea-în-Persoană (ba chiar în Esenţă) care trecuse la un pas de el, într-o lume de paradoxuri (dar erau, oare, paradoxuri *adevărate* sau numai nişte caraghioslâcuri fără nici un temei?), şi că mai încăpuse şi pe mâinile unui băieţaş-minune şi ale

unui melc. Iar acum, poftim, tipul ăla sau tipii ăia din faţa lui care vorbeau în dialect romaniol; el nu fusese niciodată prin părţile alea, nici măcar la Bologna. Dar cum putea să ştie că era accent romaniol, dacă nu-l mai auzise în viaţa lui? Nu reuşi să-şi păstreze calmul.

— Cine sunteţi? se interesă detectivul. Ce oraş e ăsta? Cine vă trimite? De unde ştiţi că eu văd dublu? Cine a inventat hemoglobina? Recunoaşteţi, mai bine, că sunteţi nişte nenorociţi de poliţişti!

— Haida-de! răspunse Dublu-Jack, încreţindu-şi frunţile. Pe aici nu sunt poliţişti! Nu mai avea nevoie de ei de când în 55 toţi locuitorii au devenit poliţişti. Iar în ceea ce priveşte oraşul, însuşi conceptul de oraş a fost abolit prin întemeierea aşezării Sat & Sat, singura aglomeraţie urbană de pe planeta noastră care se întinde de-acum pe toată suprafaţa ei.

— Planetă? Vreţi să spuneţi că asta nu-i Terra?

— Bineînţeles că nu. Cel puţin nu Terra pe care o cunoşti tu. De fapt şi noi îi spunem planetei noastre Terra & Terra. Din punctul tău de vedere, planeta noastră ar putea fi una dintre numeroasele Terre posibile, care ar putea să fie, dar în realitate nu sunt. Din punctul nostru de vedere însă situaţia e viceversa: tu eşti cel care vii de pe acea planetă care ar fi putut să fie Terra, dar care de fapt nu e.

— Şi, mă rog, cine eşti tu şi de ce vorbeşti cu mine despre lucrurile astea?

— Eu sunt Jack, ţi-am mai spus, şi sunt o

carte mare. Vorbesc cu tine despre aceste lucruri deoarece consider că ele şi nu altele te pot interesa cel mai mult. Sau poate preferi să-ţi comunic rezultatele din ultima zi a Campionatului Sătesc de golf ecvestru? Dacă vrei să te tratez exact ca pe unul de-ai noştri, atunci pot să-ţi povestesc de trei ori la rând, la interval de-o oră şi jumătate, cât e ziua de lungă, *Fabula Pişcături şi Împunsături de Greieri Nebuni*. Este o modă ultimul răcnet pe la noi şi mai ales şi un imperativ social: dacă cineva nu reuşeşte să găsească un anumit număr de persoane cărora să le poată istorisi fabula în orele stabilite este imediat ostracizat şi i se interzice timp de un an participarea la Turneul Împerecherilor Sexuale Normale şi timp de trei ani la Turneul Împerecherilor Sexuale Trăsnite. Dar să nu-ţi faci griji. Juma-de-Străin. Dat fiind că eşti musafir, ţie nu ţi se aplică aceste reguli.

— Dar de ce îmi spui „Juma-de-Străin”?

— Asta-i bună! Pentru că eşti jumătate, nu? A, da, tu nu ştii. Vezi tu, aşa cum în ochii tăi eu sunt dublu, tot aşa şi tu în ochii mei eşti pe jumătate. Mi se pare un lucru logic, nu? Eu văd din tine doar o jumătate, cea dreaptă, iar tu vezi din mine doi, dintre care cel autentic e cel din dreapta.

— Eu nu observ nici o diferenţă. Sunteţi amândoi la fel.

— Aşa? Atunci înseamnă că şi partea care-ţi lipseşte ţie este la fel cu cea pe care o văd eu.

— Nu. E ca o oglindă.

— Ca o oglindă? Ciudat lucru… spuse Dublu-Jack, mângâindu-şi bărbile.

— Cum de ştii toate câte le ştii? întrebă Vagabond.

— Suntem un neam de oameni uşor atotştiutori. Scuză contradicţia în termeni, dar această atotştiinţă parţială este un mister şi pentru noi. Ştim unele lucruri, iar altele — în mod imprevizibil — nu le ştim. Dar hai să mergem la bar. Fac cinste cu un whisky.

— Nu, mulţumesc. Nu beau pe stomacul gol.

— Nu-i vorba de băut, Juma-de-Străin, ci de inhalat, explică Dublu-Jack, schiţând două rânjete şi trăgându-l după el într-un dublu bar din apropiere. Vezi tu, eu cunosc tradiţiile şi obiceiurile voastre, precum şi cultura voastră (nu mă întreba cum şi în ce chip, n-aş şti să-ţi răspund). La noi, lucrurile s-au petrecut în alt mod. Am dezvoltat o ştiinţă încă mai înainte de conştiinţă. O ştiinţă care a pus la punct tehnologia gazelor, şi acum tu eşti pe cale de-a experimenta una dintre cele mai îndrăgite aplicaţii ale ei. Toate substanţele lichide pe care voi le îngurgitaţi noi le inhalăm. Acest lucru are anumite avantaje. În primul rând, se scurtează timpul de asimilare, iar în al doilea rând putem aprecia mai bine caracteristicile organoleptice şi, în sfârşit, nu riscăm niciodată să vărsăm ceva pe noi.

Se întoarse spre barman şi comandă:

— Un whisky pentru prietenul nostru şi o mentă pentru mine!

Dublul barman îi aduse lui Vagabond o eprubetă. Era, se înţelege, un whisky *dublu;* aşa i se părea lui, cel puţin. Se gândi că ar fi trebuit, poate, să ceară unul mic. Urmând exemplul lui

Jack, inhală o parte din conţinut, apoi se uită în jur. Barul dublu era plin de consumatori — toţi dedublaţi — care inhalau băuturi alcoolice duble şi discutau între ei. Vagabond observă un amănunt. Şi anume faptul că aproape toţi se ciorovăiau, de preferinţă cu perechea lor geamănă. Se întoarse spre Dublu-Jack care, în schimb, continua să se mişte, imperturbabil, la unison cu sine însuşi.

— De ce se ceartă ăia între ei?

— Ce spui? întrebă Dublu-Jack. Ah, da… atotştiinţa mea parţială îmi permite să înţeleg ce vrei să spui. Ascultă, Omul nu este un animal perfect, cu o unitate de gândire desăvârşită. Cred că ştii şi tu acest lucru. Avem, cu toţii, bravele noastre ciondăneli care ne ţin întotdeauna o nedorită companie. În zilele noastre, în lumea cu care eşti tu obişnuit, aceste lupte intestine din propria-ţi minte se concretizează în ulcere, dureri de cap, stări de anxietate, isterii, comportamente schizoide şi aşa mai departe. Şi pe-aici e cam tot aşa. Omul e tot Om. Şi în lumea ta, şi în lumea mea. Dar în ochii tăi, conflictele noastre se materializează ca o opoziţie concretă a fiecăreia dintre cele două părţi principale faţă de cealaltă. Dacă eşti în măsură să vezi cele două părţi ca fiind distincte, atunci vezi cum reprezintă,. în mod continuu, eterna luptă dialectică a gândirii.

Astfel că Vagabond observă, fascinat, cum unele persoane reuşeau să-şi suprime pentru o clipă perechea geamănă, în timp ce altele — se vedea bine — erau angajate într-o lungă şi extenuantă bătălie de poziţii. Rămase blocat în faţa stratagemelor pe care unele părţi le

născoceau pentru a învinge, precum şi a curselor meschine pe care şi le întindeau pe rând. Apoi o îndoială i se ivi în minte:

— Dar tu? Tu de ce nu te cerţi niciodată cu tine însuţi? Tu n-ai conflicte? îl întrebă pe Dublu-Jack.

Pentru că, efectiv, de când îl întâlnise, Dublu-Jack se mişcase mereu la unison cu sine însuşi. Fără vreo greşeală cât de mică sau vreo imperfecţiune. Dublu-Jack zâmbi. Cu amândouă chipurile.

— Hmm, eu am fost la un psihanalist, răspunse el.

— Şi ce s-a întâmplat? îl iscodi Vagabond.

Dublu-Jack zâmbi din nou.

— Păi, m-a convins că *el* nu avea dreptate! spuse fiecare dintre cei doi Jack, arătând cu degetul spre celălalt şi şterbind astfel pentru prima dată perfecţiunea mişcării lor la unison.

Din momentul acela vorbiră foarte puţin. Ieşiră din bar şi hoinăriră, fără vreo ţintă, prin Sat & Sat cu culorile sale infernale, în cele din urmă, Vagabond zise:

— Ah, de-aş putea să mă întorc acolo!

— O, nu-i greu, răspunse pe un ton liniştit Dublu-Jack.

— Nu-i greu?

— Sigur că nu. Credeai că-i greu? Ar fi fost de-ajuns să fi spus imediat. Şi nu că m-aş distra în mod deosebit s-o fac pe dădaca ta, dar e una dintre modele noastre din luna aceasta: să-i ajuţi în totalitate pe străinii din universurile paralele ca şi cum ar fi bine veniţi. În schimb, moda de luna

trecută cerea să-i jupoi de vii şi să-i dai cu sare. Iar luna viitoare va fi considerat drept un lucru foarte şic să-i pui să muncească în întreprinderile noastre subterane pentru extragerea căcatului. Din acest motiv — dar să rămână între noi — ai face bine să pleci de-aici imediat. Luna viitoare începe peste numai jumătate de oră.

— Atunci ajută-mă, cât timp mai este încă obligaţia ta socială, să pot pleca! exclamă Vagabond, care nu era încântat de ideea să lucreze într-o mină de căcat.

— Cu multă plăcere. Mai întâi de toate trebuie să găsim un căcat de câine.

— Ce?!

— Păi da. Întotdeauna se iese pe-acolo pe unde s-a intrat.

— În acest caz va trebui să dispar înainte de a intra cu nasul în el, zise Vagabond.

— Desigur. Problema — dacă pentru tine este o problemă — se pune însă atunci când ieşi în partea cealaltă. Vei fi dispărut cu o clipă înaintea impactului şi vei fi apărut tot cu o clipă înainte. Mă îndoiesc, întru câtva, că-l vei putea evita,

Găsiră cu uşurinţă ceea ce căutau. Fireşte, în ochii lui Vagabond excrementul apărea dublu. Mai trase de timp vreun sfert de ceas, inventând o mie de scuze, dar până la urmă Dublu-Jack — dorindu-i binele — îi făcu vânt cu toate cele patra mâini.

Şi James Vagabond se pregăti, cu oarecare dezgust, să schimbe dimensiunea.

Capitolul 27

După ce-şi şterse ochii, Vagabond se uită în jur.

Şi preţ de-o clipă inima i se umplu de speranţă.

Era un bulevard larg, străjuit de copaci din plastic. Recunoscu caracteristicile oraşului său şi împrejurimile casei sale.

— *SUNT TEAFĂR!* exclamă el.

— Eşti nebun! spuse Ghidul, dezamăgindu-l.

Vagabond se întoarse. Şi-i văzu pe Ghid şi pe Melc, roşu de data asta.

— Eşti nebun de-a binelea, repetă Ghidul. Dai cu nasul în căcat de răsună toate alea şi apoi te mai şi bucuri. Sunt de acord cu tine că ai scăpat, deocamdată, de moarte, dar nu ţi-ai rezolvat încă problemele.

Melcul se strânse în cochilie, în semn de aprobare.

— Dar sunt acasă la mine! zise Vagabond fără prea mare convingere. Paradoxina a încetat să…

— Ai înnebunit de tot, insistă Ghidul. Ne aflam aici şi înainte ca tu să-ţi bagi botul acolo, dar poate că nu ţi-ai dat seama. Şi faptul că ai observat abia acum nu înseamnă, probabil, altceva decât că efectele paradoxinei au ajuns la maximum!

— Nu înţeleg, murmură Vagabond. Şi Dubla-Lume… Şi Dublu-Jack…

— Ce tot îndrugi acolo? îl întrebă pe un ton batjocoritor Ghidul.

Vagabond povesti tot ceea ce se întâmplase. Ghidul îşi luă un aer grav şi tot aşa şi Melcul, care, drept dovadă, îşi înnodă antenele,

— Nu te-ai mişcat deloc de-aici, îl informă Ghidul. Ai căzut şi te-ai ridicat, imediat. Iar peisajul de-acum era şi mai înainte.

Vagabond privi în jur înspăimântat. Toate neliniştile acelea puneau din nou stăpânire pe el. Nici măcar mediul, cunoscut, nu era în măsură să-l liniştească.

— Ce s-o fi întâmplat? şopti detectivul.

— După câte văd eu, aş zice că iar te-ai prins în scârnăvia aia de cursă spaţio-temporală, spuse Ghidul ştergându-i faţa. Toate povestirile SF conţin cel puţin o chestie ca asta.

— Dar aici nu-i vorba de o povestire SF! minţi el, fiind oricum de bună-credinţă.

Ghidul termină de curăţat rămăşiţele trecerii lui Vagabond prin spaţiu-timp.

Apoi detectivul întrebă puţin alarmat:

— Ce voiai să spui atunci când ai afirmat că efectele paradoxinei au ajuns la maximum?

— N-ai priceput? răspunse Ghidul. Ascultă! Ştii să-mi explici ce-i ăla un lucru imposibil?

— Hmm…

— Hai, las-o baltă! Trebuie să te lămuresc de la bun început că un lucru imposibil este numai şi numai un lucru *extrem* de improbabil! Asta a fost dovedit de vărul meu. Trebuie să ai încredere! Şi atunci când se petrece un lucru imposibil, noi zicem că-i vorba de paradoxuri. Drept care, după părerea noastră, un lucru extrem de improbabil este deja paradoxal. Ori există *infinite* Realităţi

Posibile care ar putea să fie, dar care în realitate nu sunt. Ai avut şi o mică dovadă a acestui lucru în Dubla-Lume. Toate sunt posibilităţi pe care universul sau, mai bine-zis, Cosmosul le-a respins în evoluţia sa de la începutul începuturilor. Şi aceste posibilităţi sunt, crede-mă, cu adevărat *INFINITE*. Dacă noi ne-am întoarce acum la începutul începuturilor, atunci când toate Realităţile posibile se mai aflau încă pe acelaşi plan potenţial, şi am separa de toate celelalte acea Realitate Unică ce ne înconjoară acum, Realitatea-Cea-De-Toate-Zilele — singura care dintre acele infinituri posibile s-a realizat efectiv —, şi ne-am întreba câte probabilităţi ar avea ea de a se afirma faţă de celelalte, am răspunde că are *una la infinit*. Oricum am lua-o, toată această vorbărie n-are nici un cusur. E logic. Cred că tu vei fi de acord cu mine că *O posibilitate la INFINIT* este condiţia cea mai improbabilă care se poate imagina. Şi deci cea mai imposibilă, deoarece *imposibilul* a fost definit ca o condiţie de *cea mai mare improbabilitate*. În ciuda tuturor acestor lucruri, noi existăm totuşi, Realitatea noastră există şi ea, mai mult sau mai puţin, şi toate ni se par atât de afurisit de evidente. În schimb, vorbind la modul probabil, existenţa noastră este o capodoperă de imposibilitate şi tot aşa este şi aşa-zisa Realitate. Iar în virtutea acestui raţionament, eu îţi spun că abia acum — când ţie ţi se pare că aproape te afli din nou acasă, în Realitatea Ta —, abia acum efectele paradoxinei ating cota maximă: *NIMIC NU ESTE MAI PARADOXAL DECÂT REALITATEA!*

— Nu-mi sunt toate chiar atât de clare,

constată Vagabond.

— Îmi pare rău. Dar asta nu ştirbeşte, câtuşi de puţin, valabilitatea celor spuse de mine.

— Dacă aceasta ar fi Realitatea Mea, atunci tu n-ai exista — ar trebui să dispari.

— N-am afirmat deloc că te afli *cu totul* în Realitatea Ta. Nu sunt chiar atât de prost. Am scos în evidenţă doar o tendinţă aparentă. Şi apoi nu uita că aici poate mai e şi Haosul la mijloc, în plus, există şi un Vinovat care determină foarte multe lucruri.

— A, da?! Vagabond se lumină la faţă. Şi cine ar fi acesta, mă rog…

— Există *întotdeauna* un Vinovat, mormăi mai mult pentru sine Ghidul, privind fix undeva în gol.

Apoi se întoarse spre Vagabond, zâmbi şi zise:

— Caraghios.

— Ce?

— Caraghios. Dar îmi promiţi că nu vei râde?

— Promit. Ce mi se mai întâmplă acum?

— S-a întors Moartea şi ţopăie de jur împrejurul tău.

— Iar? Şi ce anume ţi se pare aşa de caraghios?

— Ai mai văzut-o vreodată pe Moarte ţopăind?

— Nu, dar…

— Ar trebui s-o vezi. E cât se poate de caraghioasă. N-are nici un pic de graţie.

— Păi, ce vrei, e Moartea.

— Da, într-adevăr. Te-ai aştepta la cine ştie ce, şi când colo…

— Şi acum ce se va mai întâmpla?

— Dacă aş putea citi în viitor, aş face pe Ghicitorul şi nu pe Ghidul. Nu ştiu. Presupun că tot o să se întâmple ceva.

— Bravo! Cam aşa îmi închipuiam şi eu. Dar ce anume?

— Habar n-am. Zău. Poate dăm o fugă până la Joe.

— Cine mai e şi Joe?

— Un hingher-de-Morţi. E singurul care, după câte ştiu, a fost în stare să-i pună zgardă Morţii. Stă în 28 a. Îl solicit în cazuri de urgenţă! E partenerul meu în afacerile alea de bursă neagră de care ţi-am pomenit.

— Şi ce mai aşteptăm? Să mergem imediat la el! spuse Vagabond, uitându-se în jurul lui după Moarte.

Dar nu văzu nimic.

Capitolul 28

Joe era un tânăr de vreo treizeci de ani, slăbănog şi cu o barbă scurtări rară, cu păr lung şi negru, pomădat din belşug; purta blugi prespălaţi, cercel, medalion, monoclu, fular. Părea ieşit dintr-un vis hippie de prin anii şaptezeci ai secolului trecut. Şedea în clasica poziţie lotus, în mijlocul misterioasei sale Camere-Fără-Pereţi din 28 a.

Când Vagabond şi ceilalţi intrară, el trăgea din pipă. Detectivul ţinu imediat să-i arate că se pricepe la aşa ceva.

— Cânepă chinezească? îl întrebă cu zâmbetul imbecil al celui care ştie multe.

— Mascial-Pra-Desh, răspunse Joe. Vrei două fumuri?

— Da, mulţumesc! acceptă Vagabond.

Nu-i displăcea un lucru care l-ar fi ajutat să ia ceva mai puţin în serios tot ceea ce i se întâmpla. Bineînţeles că nu i s-ar fi putut imputa faptul că voia să fugă de realitate; din contră, realitatea era cea care fugea de el. Ghidul şi Melcul se serviră şi ei, cu lăcomie. Apoi Vagabond zise:

— E adevărat că i-ai pus zgardă Morţii? Cum ai făcut?

— Anumite lucruri ţi se întâmplă fără să-ţi dai seama, spuse Joe. Iar după aia — dacă e să ţi se întâmple — poţi s-o încurci sau poate să-ţi iasă bine. De regulă, lucrurile ies bine.

— Aha! zise Vagabond.

— Treaba e că, într-o vreme, eu îmi făceam tâmpiţină, mărturisi Joe. Aşa, una după alta. Şi mă

simţeam când bine, când rău.

— Înţeleg, spuse Vagabond.

— De aceea, practic, Moartea se ţinea mereu pe urmele mele. O treabă nasoală. Apoi, într-o bună zi, când eram „făcut”, am văzut-o şi i-am oferit o pipă. Am fumat împreună şi Dumneaei i-a plăcut. O făcuserăm lată, ce mai! Şi uite — aşa am devenit prieteni. Dar după aia a început cu figurile, obligându-mă să-i pun zgardă.

— Zgardă!

— Da. Eram turtiţi rău de atâta Valium şi Plegină şi Dumneaei s-a pornit să se dea mare cu mine, că mă ia, că-mi face, că-mi drege şi alte asemenea poveşti. Nasoale. Şi aiurea. Aşa că i-am pus zgardă.

— Ce chestie! se miră Vagabond, tulburat de-a binelea.

— E bun fumul ăsta, ai? întrebă Joe. Toată treaba e să nu te dai bătut în faţa Morţii, ci să-i vii de hac, s-o pui în lanţ.

Joe se ridică în picioare, îl luă pe Vagabond de mână şi-l duse într-un colţ. Apoi îi întinse pipa Morţii, care trase din ea cu nesaţ, deşi Vagabond nu văzu nimic.

— Îţi place? întrebă Joe. Ia mângâi-o puţin!

Vagabond întinse mâna şi simţi că-l ia cu frig.

— Brr! exclamă el.

— Frig, ai? îl tachină Joe. Nu-ţi face griji. E chestie de efect. În realitate, Moartea e caldă.

Se întoarseră lângă ceilalţi şi se aşezară. Apoi, Joe continuă:

— Şi ia spune, ai vrea ca eu să te scap de Moartea ta?

— De unde ştii? vru să afle Vagabond.

— E simplu. Stă în spatele tău de când ai venit aici.

Vagabond se întoarse brusc. Nu văzu nimic. Joe se ridică binişor, se duse la Moartea lui Vagabond şi o puse în lanţ. Apoi se îndreptă spre colţul în care se afla Moartea lui şi o puse alături de cealaltă.

— Aşa! făcu el. Îşi vor ţine de urât una alteia

— Mulţumesc, zise Vagabond.

— Lasă, lasă. Îmi vei face cinste cu o pipă data viitoare, propuse Joe.

Apoi, în Camera-Fără-Pereţi intră un alt bărbat. Era înalt, îmbrăcat aproape în negru şi avea o cicatrice deasupra ochiului stâng. Vagabond îl recunoscu imediat.

— Agentul Hazardului! exclamă el uimit.

— Nu vorbi tâmpenii, spuse Joe. Asta-i omul meu de încredere. Un tip pe cinste. Pe bune Hei, Bob, ce mai faci?

— Am nişte marfă a'ntâia, Joe! zise Bob. Salutare, Vagabond!

— Dar tu eşti Agentul Hazardului, ce mai! insistă detectivul.

— Aiurea! mormăi Bob. Eu n-aş lua-o chiar aşa de mult în serios. Sunt atât de relative toate…

— Dar paradoxina… şi cabina ta telefonică?

— Transcendensorul! E parcat aici afară. De data asta l-am încuiat cu cheia şi mi-am cumpărat şi un antifurt. Data trecută, la Roma. mi-au umflat stereo-ul!

— Şi Deus-Ex-Machina, cel care…

— Nu-mi aminti de cretinul ăla! Nu ţi-ai dat

seama că-i schizofrenic? Nu-ţi spune nimic faptul că l-ai întâlnit tocmai pe Dr. Jekyll Street and Mr. Hyde Park? Ala-i scrântit rău!

— Dar eu…

— Las-o baltă. V-am adus ceva trăsnet, le spuse el şi scoase nişte praf albastru pe care-l turnă într-o carafă cu apă, apoi îşi spălă mâinile acolo. Iată! Vă prezint pe Maiestatea-Sa-Cel-Ce-Suceşte-Definitiv-Conştiinţele, alias *SMIDDD-C*. Este o soluţie fainã, pe bază de Acid Relativol, zahăr de trestie, aromă de fragi, paradoxină şi doar un strop de amestecolină, atât cât să-i dea un pic de culoare. Un speed-ball existenţial, ceva de vis.

— Mă simt bine! remarcă Joe, după ce dăduse pe gât, imediat, un pahar. Dar mă simt şi rău, continuă el, sclipind ca un semafor care filează.

— Şi Acidul Relativol ce e? întrebă Vagabond.

— Un fel de substanţă, răspunse Bob. Chiar dacă nu-i chiar substanţă, ci o perspectivă mentală. În timp ce paradoxina schimbă realitatea, Acidul Relativol ţi-o prezintă dintr-o perspectivă diferită.

— Şi de ce le-ai amestecat pe toate laolaltă?

— Nu mai are nici un farmec dacă ştii că ceea ce vezi e adevărat sau fals.

— Hai să-i dăm drumul, să ne înfruptăm din acest *SMIDDD-C!* se amestecă în vorbă Melcul care intrase în atmosfera situaţiei.

Vagabond ar fi vrut, poate, să obiecteze, dar, deranjat de fumul pipei, nu mai spuse nimic.

Şi într-o clipită carafa se goli.

Capitolul 29

Într-un timp care nu se mai ştie şi într-un loc care la prima vedere părea a fi pagina unei cărţi se afla un afiş:

AVIZ CITITORILOR

Acest afiş n-ar fi trebuit să se afle aici şi nici altundeva, dar este un lucru de netăgăduit că el se află chiar aici şi poate că şi aiurea. Faptul că el s-ar putea afla şi în altă parte nu trebuie să vă intereseze pe voi acum, nu-i musai să vă intereseze. Vă va privi pe voi numai dacă şi când vă veţi afla şi voi în altă parte. Dar de faptul că acest afiş se află aici trebuie să vă ocupaţi acum, aşa cum efectiv o faceţi în acest moment, citindu-l ca şi cum el ar avea ceva de-a face cu istoria, ceea ce, pe de o parte, e adevărat, iar pe de alta, nu (contradicţia este aici cu totul permisă, ca orice contradicţie permisă ori nepermisă).

Dar acest afiş nu se află aici numai pentru a vorbi despre sine însuşi. Acest afiş îşi exprimă mai întâi de toate solidaritatea cu voi toţi, şi mai ales cu tine, cel care-l citeşti acum şi care, făcând acest lucru, ţi-ai legat — fie numai şi în parte — actualul destin al conştiinţei tale de cel al conştiinţei lui Vagabond. Se impune o întrebare, mai presus de toate celelalte: tu suferi mult? Îţi foloseşte la ceva suferinţa altuia? Ai evita, bucuros complicaţiile fără putinţă de rezolvare? Toate au o soluţie, dacă se acceptă ideea că poate exista o soluţie. De exemplu: atunci când, începând din

acest moment, citind cartea, clipa de-acum s-ar dovedi a fi insuportabilă pentru creierul tău sau, mă rog, pentru organul pe care-l foloseşti pentru citit; dat fiind că această carte este înţesată cu SF, ţi se va îngădui un salt dimensional. Ce înseamnă asta? înseamnă că cititorul care suferă de efortul său de-a citi această carte şi care, cu toate acestea, se încăpăţânează să meargă mai departe — fie din masochism, fie din prostie, fie din cine ştie ce scopuri ascunse — va putea oricând să scape din tărăşenia asta, întorcând, fără să citească, un număr limitat de pagini şi revenind la carte atunci când va vedea în ea un alt aviz. Şi va putea să se laude faţă de prieteni şi faţă de sine însuşi că a citit cartea în întregime, pentru că aceste avize îi folosesc cititorului tocmai în acest scop.

P.S. Vă rog să nu-i spuneţi lui Vagabond tot ceea ce vi s-a dezvăluit acum. Eu îl văd deja pe cititorul atent cum se întreabă: „Dar cum aş putea s-o fac, chiar dacă aş vrea?” Există întotdeauna o cale, îi răspund eu, dar cititorul atent n-o va afla din aceste rânduri, chiar cu riscul ca sus-numitul cititor să lase să-i scape ceva faţă de Vagabond, făcând astfel să se ducă de râpă lucrătura lui şi aşa destul de şubredă.

Vagabond se trezi întins pe o plajă imensă, acoperită cu un nisip foarte fin de culoare albastră. Sau aşa i se păru, cel puţin. Cerul era, în mod pervers, întunecat, de o culoare albastru-intens, iar marea, ceva mai verosimil, de un roşu-cobalt. În acea extravaganţă şi fermitate a

culorilor recunoscu tipicele tuşe ale amestecolinei. În rest, totul era normal, ca să zicem aşa.

Îşi dădu seama de faptul că Ghidul, Melcul, Agentul Hazardului şi Joe nu mai erau cu el. Şi nu înţelese de ce. Să fi fost altă porcărie din alea spaţio-temporale?

Nişte porci de culoarea plumbului, având o stranie formă rotundă şi caracteristicul gât lung şi ramificat, păşteau liniştiţi cochiliile crocante de pe copacii înalţi, maiestuoşii arbori-cu-scoici care creşteau din abundenţă ici-colo.

Prin nări îi pătrundea o adiere plăcută şi răcoroasă, cu o aromă ciudată, înţepătoare şi îmbătătoare, care lui i se păru a fi cam de ghimbir.

În spatele său auzi — adus din depărtări de acea adiere parfumată — un târşâit de picioare pe nisip. Va fi fost vreo fată frumoasă, fie ea şi din plastic? Îi va fi apreciat, cu siguranţă, nurii. Se întoarse. De după o dună de nisip aflată la câteva sute de metri se ivea o formă bine cunoscută detectivului, de care i se legau în minte amintiri de neuitat: nu era o fată nurlie, ci comandamentul poliţiei din oraşul său. James Vagabond privi cu uimire clădirea urâtă în stil neoclasic care, în mod obişnuit, se afla la câţiva kilometri de casa lui. Ce naiba căuta acolo? Nu se mai afla pe locul ei cel vechi? Dar nu avu timp să-şi dea un răspuns. Scoţând un urlet sfâşietor, aidoma strigătului unui elefant, comandamentul poliţiei începu să gonească sprinten — cu lungile şi sclipitoarele sale picioare metalice — înspre el.

Cuprins de spaimă — după cum se poate lesne înţelege —, Vagabond se grăbi s-o ia la fugă

în direcţia opusă; dar descoperi, şi mai înspăimântat, că nu se putea mişca din loc nici măcar cu un centimetru. Era, parcă, atârnat în aer, şi mişcarea frenetică a membrelor sale inferioare era zădărnicită de lipsa unui punct de sprijin. Se întoarse, cu privirea unei fiare aflate în cuşcă, şi observă, fără a avea putere să facă ceva, cum comandantul poliţiei gonea şi urla în urma sa, gata să-l înghită.

Mai rămăseseră doar câţiva metri de parcurs când clădirea poliţiei se opri — aşa, pe neaşteptate — în faţa lui, scoase un grohăit scurt, apoi un geamăt surd, după care se ghemui, potolită, pe plajă. O clipă, nu se mişcă nimic. Apoi se deschise uşa principală şi pe ea ieşi, zâmbind, un omuleţ insignifiant. Încremenit de mirare, Vagabond spuse, arătând spre el cu degetul:

— Billy Police!

— Poţi face prinsoare! răspunse poliţistul care-i încredinţase detectivului acel caz în cu totul alt moment.

Lui Vagabond — care se tot muncea cu gândul să găsească un sens celor întâmplate — i se părea că timpul îşi încetinise curgerea.

— Ce faci *tu* aici? întrebă.

— Cunosc gândurile mizerabile despre persoana mea pe care le cloceşte mintea ta cea din topor, îl avertiză poliţistul pe un ton dispreţuitor, cu o sclipire de inteligenţă în ochi, care-l făcea să nu prea semene cu el însuşi. Îţi vei fi dat seama acum că nu ne mai aflăm în obişnuita noastră Realitate şi de aceea te previn să nu mă

consideri prost, deoarece în această clipă, poate iluzorie, cel mai fără minte dintre noi eşti tu.

— Hei! exclamă Vagabond.

— Nu te ambala. Asta-i adevărul, spuse Billy Police. În acest moment, eu *ştiu* şi înţeleg mai multe decât tine. Dar nu-ţi face griji. E doar o problemă de timp ca tot ceea ce ştiu eu să ştii şi tu, mai spuse zâmbind absent. Noi doi nu suntem decât una şi aceeaşi persoană sau, mai bine-zis, fiecare dintre noi este doar o versiune a celuilalt.

— Ce vrei să insinuezi? întrebă suspicios Vagabond.

Totul putea fi la fel de adevărat sau la fel de fals; ar fi fost hazardat să creadă în mod necondiţionat în ceva.

Billy Police inspiră adânc şi porni să se plimbe în direcţia desişului de tufe de scoici. Detectivul nu se putu reţine să nu-l urmeze. Police continuă:

— Ar fi o prostie să pretinzi că ţi-ai dat seama de acest lucru. Puteai să fi rezolvat în forul tău interior misterul morţii.

— N-ai spus mai nimic! zise Vagabond.

— Ignoranţa este o veche scuză care nu mai era considerată valabilă încă din îndepărtatul an 2010, observă, pe un ton îngâmfat, poliţistul. Oricum, nu-ţi face probleme. Voi avea grijă să-ţi completez lacunele. Dar să nu mă întrebi de ce o fac. Este foarte important ca să înţelegi bine fenomenul reîncarnării şi al retroîncarnării care revine în mod periodic, numită şi remetempsihoză.

— Remetempsihoză?

— Remetempsihoză este explicaţia teolo-

ştiinţifico-expresionistă mai probabilă a aşa-zisului mister al morţii. Persoana care moare se reîncarnează, într-un anumit sens, în trupul unui alt individ. Acest lucru trebuie să-l considerăm — fie şi o clipă — drept ceva scontat, chiar dacă, exprimat în alţi termeni, nu-i chiar adevărat. De fapt, nu s-a spus că trebuie să fie neapărat vorba despre o fiinţă omenească, deoarece, aşa cum vei putea vedea, totul nu-i decât o problemă de variabile într-un sistem unic. Înainte de toate, e nevoie de o oarecare claritate în legătură cu ceea ce vrem să înţelegem prin viaţă. Viaţa poate fi definită — într-un mod foarte simplist — drept acea formă în care universul se opune creşterii constante a teribilei Entropii, nemiloasa clepsidră termodinamică ce măsoară şi scandează apropierea inevitabilei morţi termice universale.

— Dar asta…

— Da, da, este o ipoteză. Dar care realitate e mai mult decât o ipoteză? Viaţa, care-i una singură — un fenomen gestaltic al materiei, o singură esenţă multiformă —, există şi se transformă încadrată într-un sistem de trei variabile principale sau dimensiuni. Pe acestea le vom numi Spaţiul, Timpul şi Informaţia, şi ele se află în raport reciproc de interdependenţă. În realitate, *sunt* un tot şi reprezintă toate cele câte *există*. Ar trebui să înlocuim vechiul model einsteinian al spaţio-timpului cu acela mai corect al spaţio-timpului-informaţiei. Să le considerăm, oricum, ca pe nişte variabile ale unui sistem. Şi modificând una sau mai multe variabile, se produc schimbări şi în celelalte.

Universul, luat ca o entitate superioară abstractă, este deosebit de interesat în creşterea nivelului Informaţiei, întrucât acesta — traducându-se în gândire inteligentă şi deci în conştiinţă activă — reprezintă strategia sa pentru a găsi o soluţie tehnică în măsură să schimbe direcţia procesului entropiei şi să evite astfel moartea termică finală, singura sa problemă efectivă.

Considerând că între valorile zero şi infinit pe care le poate avea variabila Informaţie trebuie să existe, în mod inevitabil, un punct în care s-a dezvoltat conştiinţa, este suficient să găsim o soluţie problemei entropiei care nouă, oamenilor — fii cât se poate de atent! —, cu puţina minte pe care o avem, ni se pare o problemă de nerezolvat şi de fapt este, probabil, doar un fleac. N-ar părea să fie probleme deosebite: ar trebui doar să fie mărită sus-numita valoare a necesarului, chiar până la infinit, dacă este cazul, şi problema ar fi rezolvată în mod automat.

Din păcate, acest lucru nu-i cu putinţă. Dumnezeu-Cel-Glumeţ-Şi-Niţel-Sadic, care a creat acest univers, a legat variabila Informaţie de Timp şi Spaţiu. Mărind-o pe prima, se determină un salt înainte al celeilalte şi există riscul de a ne apropia prea mult sau chiar de a ajunge, sau de a depăşi (ceea ce e acelaşi lucru), momentul de moarte termică definitivă a universului. În acest punct, din păcate, toate variabilele se reduc la valoarea zero şi se pierde tot ce s-a realizat până atunci. Este cam ca atunci când ai stinge un calculator fără să fi salvat programul.

— Extraordinar!

— Hmm, da şi nu prea, spuse Police rânjind uşor. O dată ce a murit un univers, se poate face imediat altul la loc, mai bun şi cu alte reguli. Nu vor exista probleme de timp, deoarece acesta nu va fi fost încă redefinit. După o mică pauză fără timp se va putea continua totul ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Şi într-un anumit sens, nu va fi fost nimic, efectiv. S-ar mai putea întâmpla să se ia hotărârea — avându-se în vedere rezultatele precedente — să nu se mai facă alt univers cu dimensiunile spaţiu-timp-informaţie, ci ceva de alt gen, ceva cu totul nou.

— Şi atunci?

— Vrei să ajungi numaidecât la miezul problemei, ai? întrebă Billy Police făcând cu ochiul. Hai să trecem la exemple practice. Să presupunem că tu ai muri…

— Hei!

— Este numai un exemplu. Şi ceva deloc improbabil. Deci ce se-ntâmplă când mori? Mintea sau sufletul tău, care reprezintă în mod intrinsec Esenţa Vieţii înseşi, se trezesc că sunt eliberate din trupul şi din personalitatea ta. Ce-nseamnă asta? Înseamnă că, prin moartea ta, mintea îşi întrerupe propria-i continuitate spaţială şi, în acelaşi timp, şi pe cea temporală şi informaţională. Dat fiind că aceste dimensiuni sunt variabile, le putem determina valorile. Să presupunem că, în momentul morţii tale, ele ar avea următoarele valori: S, T, I. Pentru a te putea reîncarna, aceste valori trebuie să se modifice. Dacă, cumva, n-o fac, atunci rişti să rămâi

încastrat în Uitare. Dar de obicei ele respectă această necesitate şi urmează nişte legi matematice exacte. Cea mai de înţeles este raportul de interdependenţă sau de proporţionalitate directă. Să admitem, bunăoară, că Spaţiul ar rămâne constant. Dacă se măreşte variabila Timp, creşte în mod automat şi Informaţia, după anumiţi parametri, şi viceversa. În caz de descreştere se înregistrează, evident, contrariul: dT/dI = S*k!

— O clipă! Eu nu pricep o iotă din matematică!

— Nici eu, la drept vorbind. Mă prefac doar. Atunci, dacă tu, de exemplu, ar fi fost să te reîncarnezi (sau „retroîncarnezi") acum câteva milioane de ani, ai fi înregistrat o oarecare cădere a variabilei Informaţie şi te-ai fi trezit în trupul vreunui tâmpit de archaeopterix. Dacă, dimpotrivă, ar fi să te reîncarnezi peste un milion de ani, ai lua, poate, forma vreunui foarte inteligent soczi. După cum vezi, ca să spunem aşa doar în câteva cuvinte, cu cât mergi mai înapoi în timp, cu atât viaţa e mai stupidă, şi cu cât mergi mai înainte, cu atât e mai inteligentă. Toate astea coincid cu ceea ce ştiai şi tu deja, nu? Situaţia se complică mai mult dacă, mărind volumul Informaţiei, hotărâm să *nu* mărim sau, pur şi simplu, să facem să descrească valoarea Timpului. În acest caz, implicarea variabilei Spaţiu este inevitabilă, iar ea va descreşte în mod oblic, ceea ce va crea noi probleme — noul corp va fi relativ mai mic şi mai conştient…

— Va fi, poate, un pitic foarte inteligent?

— Nu, din păcate, nu-i cu putinţă. În spaţiul aceleiaşi realităţi temporale nu pot exista două moduri diferite de existenţă a materiei. Dacă ar fi aşa, atunci Pământul ar fi plin de indivizi nespus de mici şi de deştepţi, ca şi de alţii nespus de mari şi de proşti, ceea ce nu se întâmplă. Dar persistă necesitatea cosmologică, aceea ca, în situaţia în care Timpul rămâne constant, unui nivel de Informaţie mai mare să-i corespundă un spaţiu — deci un corp fizic — mai mic, iar unui nivel mai coborât să-i corespundă un Spaţiu relativ mai mare. Deci noul-încarnat — asta în cazul că s-a modificat variabila sa de Spaţiu — determină imediat un univers pe măsura sa, paralel cu al nostru şi identic în proporţii, dar la scară. Aceasta ar însemna, din păcate, să existe infinite universuri paralele, de toate mărimile relative imaginabile. Spun din păcate, pentru că în acest caz lucrurile s-ar complica şi mai mult. Pentru că, dacă ar exista lumi infinite de toate mărimile în universuri paralele, atunci ar trebui, în mod necesar, să existe şi o lume cu diametrul poate de un milimetru sau de o miliardime de milimetru, în care viaţa ar fi compensată pentru micimea relativă cu o conştiinţă suficient de dezvoltată pentru a putea rezolva, în sfârşit, problema continuei creşteri a entropiei şi a salva, în acest fel, universul. Dintr-un punct de vedere logico-matematico-halucinogen, o asemenea lume ar trebui să existe realmente pe undeva, dar nouă ne foloseşte prea puţin acest lucru, întrucât lumea respectivă ar rezolva, probabil, numai problemele inerente propriului ei univers. În acea lume,

probabil că viaţa va fi ajuns la un asemenea grad de dezvoltare încât să-i permită să suie pe Scara Valorilor Existenţei până la Dumnezeu. Unele curente ale Neo-Teoloştiinţei susţin că viaţa — o dată atinsă Treapta Dumnezeirii — va fi în măsură să cuprindă şi universurile paralele prin mişcări libere ortogonale, pricopsindu-le pe cele mai năpăstuite dintre acele lumi deosebite cu toate binefacerile şi asistenţa ei.

— Nu mă interesează Teoloştiinţa! Şi nici scrierile acelea greoaie, indigeste! spuse Vagabond.

— Nu te interesează? se răsti la el Police încruntându-se. De ce judeci ceva ce nu cunoşti? Dacă vrei, cunosc eu un bun scientolog impresionist care te-ar putea iniţia…

— Nu mă interesează nimic, ştii bine. Trebuie să mă lămureşti, mai degrabă, cum e cu chestia aia că eu şi cu tine am fi una şi aceeaşi persoană!

— Ţi-am vorbit eu despre aşa ceva? Bine, bine. Îţi voi exemplifica mai departe cele spuse, separând, din comoditate, neamul omenesc ca şi cum n-ar mai exista în univers o altă formă de viaţă. Deci tu mori şi trebuie să te reîncarnezi, nu? Conform Legii Dimensiunilor Interdependente Revăzută şi îmbunătăţită Ad-Hoc, tu te vei reîncarna (sau „retroîncarna”) — deplasându-te înapoi în timp până la ceva mai mult cu o clipă după naşterea ta — în trupul unui individ de pe Pământ născut imediat după tine, care, la rândul lui, va face acelaşi lucru în momentul morţii sale şi aşa mai departe. De unde rezultă că Omenirea este formată dintr-un singur individ reîncarnat de

câteva miliarde de ori…

— Eşti nebun!

— …care, în definitiv, nu-i altceva decât Esenţa Vieţii înseşi. Consideră că această explicaţie este cât se poate de imprecisă, deoarece n-are nici un sens să separi neamul omenesc de celelalte forme de viaţă, şi apoi mai e şi jocul celor trei variabile…

— Nu eşti în toate minţile. Nu cred nici un cuvânt din vorbăria ta.

— Bravo, să nu crezi niciodată în nimic, aşa orbeşte! Este o condiţie de bază a creşterii şi a dezvoltării. Nimic nu-i real, în afara conceptului că nimicul este real. Totuşi, regula nu-i valabilă acum şi tu trebuie să mă crezi, iar dacă tu — la fel ca toţi ceilalţi — ai încredere numai în simţurile tale tâmpite, le voi face pe ele să-ţi spună. Crede-mă, o să mă crezi!

Peisajul pestriţ care-i înconjura şi plaja albastră pe care se plimbau începură să fie mai puţin desluşite în ochii lui Vagabond. Contururile începeau să devină neclare şi culorile amestecate. Gura începea să i se încleieze. Şi pentru prima oară în viaţa sa nu mai simţi nici un miros. Nici măcar pe cel al aerului; pentru că îşi dădu seama, în cele din urmă, că până şi aerul avusese întotdeauna un miros.

Şi începu să-i fie frică.

După aceea, toate din jurul lui se topiră.

AVIZ CELOR CE TRAG LA MAL

Mesaj adresat în exclusivitate celor care

rătăcesc prin carte şi au renunţat — din plictiseală sau din alt motiv — să savureze fiecare clipă din dezarmanta experienţă a acelei fantoşe de Vagabond.

Aceasta este ultima ocazie, înainte de proxima ocazie, pentru a se încerca ancorarea în realitatea povestirii noastre. Billy Police tocmai a terminat să-l îmbie pe eroul nostru cu o criptică poliloghie cât se poate de slabă din punct de vedere comercial.

Capitolul 30

Apoi, toate se recompuseră la loc, dar cu forme diferite. O câmpie arsă de soare şi discontinuă, nişte construcţii bizare din piatră, ici-colo, care rupeau monotonia unui peisaj dezolant, fără a-l putea face mai interesant. Nu prea departe se înălţa un impunător lanţ muntos. Pe cer, un soare oval obosit şi deformat lumina şi el cum putea, croindu-şi drum printre norii rari şi reflectându-se într-un curs de apă ce nu era, cu siguranţă, Fluviul Vieţii lui Farmer. Lângă el se afla Billy Police.

Realitatea se compusese din nou la loc. Cel puţin aşa percepeau simţurile lui Vagabond. Dar poate că ea nici nu se descompusese niciodată. Cine mai ştia. Vagabond nu, în mod sigur, pentru că el fusese prins în vârtejul evenimentelor şi al delirurilor care, de atâta vreme, îl tot împingea de la spate de-i vâjâiau urechile. Avea să se schimbe vreodată ceva… *În mai bine?* Avea să reuşească să rămână în viaţă? Dar ce voia să însemne „viaţă” în acest caz? Supravieţuirea lui se identifica de-acum în totalitate cu rezolvarea problemei, a „misiunii imposibile” încredinţate lui cu câtva timp înainte de Billy Police, acea versiune a poliţistului normal. *Trebuia* să-l găsească pe Vinovat. Era singurul ţel din acel moment al existenţei sale. Apoi, poate că ceva-ceva urma să se schimbe. Dar mai avea oare vreun rost să vorbească despre „ceva”? Şi despre „schimbat”? Mintea lui omenească se apăra cum putea de apăsătoarele ultraje pe care era nevoită

să le suporte. Se crampona de profeţia Agentului Hazardului, potrivit căreia avea să reuşească, până la urmă, să-l identifice pe Vinovat. Dar avea să mai fie cineva pe mâna căruia să-l dea? Rarele sale momente de introspecţie deveneau tot mai dezastruoase.

Îşi îndreptă din nou conştiinţa spre exterior. Numai să mai fi existat ceva cu adevărat exterior. Pentru că totul era altfel în comparaţie cu ceea ce fusese cu câteva minute înainte. Aşa, de dragul schimbării. Până şi carnaţia sa avea altă nuanţă de culoare. Şi, în afară de asta, simţea o mâncărime la un picior. Dar nu ştia la care anume.

— Unde ne aflăm? îl întrebă pe Ghid… adică pe Agentul Hazardului („oare i-am confundat? sunt, oare, una şi aceeaşi persoană? şi melcul cine e? şi eu cine sunt?”).

— Suntem într-o metaforă, răspunse Billy Police în persoană („cine altul, dacă nu el?”). În jurul tău vezi peisajul minţii tale. Unii colecţionează timbre, alţii colecţionează scalpuri pubiene, iar eu colecţionez peisajele metaforice ale minţilor cunoscuţilor *alter egou*-lui meu real.

— Felicitări.

— Mulţumesc. Al tău e pus undeva alandala, dar rămăsesem în pană de materiale simbolice. Nu-i mai banal decât eşti tu, aşa cu aproximaţie.

— Mulţumesc.

— N-ai pentru ce. Dacă aş fi putut să plasez metafora în Gono-Universul lui Ibridum al III-lea cu geometrie variabilă, s-ar fi putut ridica nivelul artistic, dar aşa…

— Dar tu nici nu ştii dacă şi unde anume

există Ibridum al III-lea.

— Exact. Deci tot ceea ce vezi reprezintă mintea ta. Fluviul este ştiinţa care curge, schimbându-se în fiecare moment. Fluviul dispare în spatele acelor munţi — limitele cunoaşterii tale — atât de apropiaţi şi atât de înalţi şi care ascund cea mai mare parte a ceea ce se află dincolo de ei, adică ceea ce ai putea tu să ştii. După cum vezi, orizontul tău se află la numai zece kilometri, deşi acolo, în spate, peisajul continuă până la infinit. Stâncile colţuroase pe care le vezi în apele fluviului şi pe malurile lui reprezintă axiomele şi certitudinile tale, inamovibile şi grele, cât se poate de inutile. Soarele reprezintă ochiul cu care te priveşti, zbanghiu şi opac. Zăreşte ceva între nori, dar nu desluşeşte nimic.

— E inconştient?

— Întrebare cretină. Inconştientul e Inconştient, cum ai putea să-l vezi? El se află în spatele Pământului, dincolo de zare, umblă haihui prin univers şi prin timp. Inconştientul se află peste tot. E tot restul.

— Ce mai metaforă! spuse Vagabond. Acum du-mă înapoi.

— Unde să te duc? întrebă Billy Police şi-l umflă un râs atât de neaşteptat, încât îi dădură mucii pe nas — fiind nevoit să şi-i şteargă cu mâneca vestonului său nou, deoarece în acea scenă nu erau prevăzute batiste.

— Înapoi, oriunde! îi ceru Vagabond pe un ton insistent. Tu m-ai băgat în încurcătura asta, tu trebuie să mă scoţi din ea! Vreau să mă întorc în realitatea mea! Tonul îi deveni isteric: M-am

săturat de aceste halucinaţii! Pentru că *sunt* halucinaţii, nu-i aşa? Aşa ceva trebuie să fie. Dacă nici măcar nu pot să mai contez pe simţurile mele, atunci cum naiba să mai pot deosebi Realul de Ireal, Adevărul de Fals? Trebuie să fug de-aici! Trebuie să mă întorc acolo până mă mai ajută umbra de sănătate mintală ce mi-a mai rămas din identitatea mea. Dacă pierd şi acele ultime rămăşiţe din mine, sunt un om sfârşit. Sunt mort! Nu mai exist!

Billy Police râse zgomotos şi batjocoritor. Apoi spuse:

— Dragul meu Vagabond, eu nu pot, în mod sigur, să fac nimic pentru a-ţi veni în ajutor. În primul rând, nu eu te-am băgat în încurcătura asta, ci tu te-ai aruncat în ea de bunăvoie şi nesilit de nimeni, şi numai tu poţi să ştii cum să ieşi din ea. În al doilea rând, eu nu exist, mai ales aici şi acum. Ceea ce vezi tu, e treaba ta, dar îţi pot garanta că eu nu sunt aici. Cu tine nu se mai află acum nimeni. Cu tine eşti numai tu însuţi, pe cale de a intra în faza finală. Şi nu te mai zgâi la mine cu mutra aia opărită, care te face să semeni cu un mutant meteoropatic. Călătorie sprâncenată şi... multă baftă!

Poliţistul zâmbi, făcu cu ochiul şi dădu s-o şteargă. Vagabond îşi dădu seama. Dar nu poliţistul era cel gata să se evaporeze. Ci el, Vagabond, era pe moarte. Nu ştia de ce, dar era sigur de asta, aşa dintr-o dată. Şi Billy Police râdea de el.

Într-un ultim licăr al conştiinţei sale răvăşite, Vagabond scoase dezintegratorul în timp ce în

jurul lui totul începea să se topească iarăşi cu repeziciune. I se păru că Billy Police avea o înfăţişare înspăimântată şi că urlase.

Dar totul era neclar. Nu reuşi să deschidă focul.

Nu la timp.

Îşi dădu seama că moare. Şi asta însemna deja ceva. Mintea sa răvăşită se consolă gândind că, dacă avusese dreptate, urma să-şi dea duhul cu conştiinţa precisă a evenimentului, cu dovada că experienţei mintale de a muri îi corespundea şi gestul real. În clipa exactă a morţii avea să se afle, în sfârşit, din nou, în plină Realitate Obiectivă. Într-un anume fel avea să moară acasă.

În schimb, în cazul în care se amăgise… cu atât mai bine, atunci urma să supravieţuiască.

Din nefericire avea, totuşi, dreptate.

Dar, cu toate acestea, se înşela.

AVIZ DE PRIMEJDIE

Sunteţi mândri de încrederea dumneavoastră în Determinismul Ştiinţific? Vă reconfortează convingerea că Efectul este generat de Cauză? Sau îi încredinţaţi lui Dumnezeu, ori reprezentanţilor Lui, orice răspundere în legătură cu destinul vostru şi al lucrurilor? Vouă vi se adresează acest aviz: linia dreaptă cu care v-aţi obişnuit dintotdeauna nu mai este dreaptă! Soluţii propuse: să vă sinucideţi, să închideţi cartea, să săriţi la alt aviz, să înfruntaţi insolitul, continuând să citiţi.

ŢINEŢI SEAMA DE FAPTUL CĂ DE-ACUM

ÎNCOLO ŞI PENTRU CÂTVA TIMP ESTE PROBABIL SĂ APARĂ SITUAŢII ÎN CARE VAGABOND SĂ FIE ÎN MOD INTRINSEC ALTCINEVA, IAR ALTCINEVA SĂ FIE ÎN MOD INTRINSEC VAGABOND.

Capitolul 31

ŢARA MORŢII

În Ţara Morţii, crocodilul privi în jurul său şi se simţi străin de locurile acelea.

Îşi pierduse identitatea de fiinţă umană, pentru că în Ţara Morţii totul este cu putinţă. De altminteri, acolo totul este şi cu neputinţă.

Crocodilul vărsă lacrimi sincere cu gândul la tot ceea ce pierduse murind, dar ţinând prea puţin seama de ceea ce găsise în schimb. Nu reuşea, totuşi, să stabilească cu precizie ce anume găsise.

Încercă să descopere o raţiune a existenţei în Ţara Morţii, dar nu reuşi. E clar, îşi spuse el, în Ţara Morţii se poate exista doar neexistând.

Cugetarea aceea îl satisfăcu, aşa că nu se mai gândi la nimic.

Vidra se privi şi văzu că era jumulită. Încercă o senzaţie nouă şi veche, totodată. Era o emoţie ce cuprindea *TOATE* emoţiile pe care le încercase în toată viaţa ei.

Simţi că nu-i lipseşte nimic.

Pentru prima oară nu avea dorinţe, păreri de rău sau alte stări sufleteşti deosebite, care să-i monopolizeze conştiinţa.

Toate senzaţiile posibile se contopeau într-o singură entitate înlăuntrul ei. *Erau* mai multe „ea”. Frumosul, urâtul, bunul, răul — toate aspectele potrivnice ale existenţei se compensau şi se completau pe rând. În noua situaţie era o

stare pseudo-emoţională, fără salturi sau alte schimbări, fără mişcare, imutabilă pe vecie.

Cugetă o clipă. Apoi mereu.

Era moartea. Evident.

Lucrul cel mai frecvent în Ţara Morţii.

Viezurele se săturase. Nu mai bea de-o veşnicie. Totuşi, cu aproape o clipă înainte, fusese beat mort. Fostul său trup îmbibat de alcool se afla încă sub fiarele contorsionate ale automobilului de pe autostradă. Timpul se oprise acolo, sub camionul acela, neîngăduindu-i energiei cinetice nici măcar să ducă la bun sfârşit complicatul carambol de maşini nenorocite. Stătea în jurul lui ca în fotografia accidentului din clipa morţii sale. Cu mai puţin de-o clipă înainte.

Şi el nu mai bea de când lumea.

El, un Viezure Alcoolic.

Privi de jur împrejur. Vedea infinitul, în toate direcţiile. Dintotdeauna, dacă se gândea bine, văzuse infinitul. Era peisajul cel mai caracteristic în Ţara Morţii, aşa cum citise deseori prin pliante.

Bineînţeles că se aşează. Pentru a se gândi la nimic.

Pentru totdeauna.

Copacul Gânditor se îndoia sub neîncetata acţiune a vântului care nu se opreşte niciodată.

Socoti că-şi pierduse energia din cauza morţii neaşteptate şi poate că acest lucru îi displăcea.

Ce tâmpenie!

Îşi dădu seama imediat, fireşte, că nu fusese niciodată nimic altceva decât stază.

Şi totul se termină acolo.

Vântul şuiera ca întotdeauna printre ramurile şi frunzele ostenite.

Şi murise, doar cu aproape o clipă înainte, din greşeală.

Se gândi că-şi pierduse staticitatea.

Cu neputinţă. Nimicul nu se mişcă. Niciodată.

Ţara Morţii se contemplă în toată imensitatea sa. Exista dintotdeauna, dat fiind că ea cuprindea în sine şi Timpul.

Şi totuşi, ea murise, cu nici măcar o clipă înainte, sub instrumentele chirurgului distrat. Poate că posibila nepotrivire o făcu să tresară o clipă.

Poate.

Dar probabil că acest lucru nici nu se întâmplă.

Entitatea constituită din dimensiuni mai mult decât infinite hiper-exista — mai mult decât Universul, Spaţiul şi Timpul — într-o situaţie de pseudo-existenţă.

Cu toate acestea, murise, aproape cu o clipă înainte — murise de cancer.

Nu se gândi la aşa ceva.

Nu era un lucru important.

Nici nu fusese vreodată.

Capitolul 32

CEVA ERA!

Era şi nu era în umeda şi neagra Peşteră a celui mai improbabil dintre Neanturi.

Neantul este un absolut, dar uneori poate să prezinte nişte Imperfecţiuni.

Numai prin acea rară Condiţie *Ceva* se deosebea — deşi aproape că nu se deosebea încă — de Peştera însăşi. Se născuse inefabilul Germen al unui Proces de Diferenţiere.

O Vacanţă într-o Ciorbă.

Bâldâbâcul unui Morcov într-o Oală.

Îl pescuim de-acolo şi are gust de Fasole.

Sau de Mazăre?

Îl mai gustăm o dată şi nu mai avem nici o îndoială: are gust de Conopidă!

Oala se supără; Conopida o înşeală cu Noi.

E Geloasă.

Fir-ar să fie!

Nimic nu-i mai rău ca o Oală Geloasă, care poate face să tremure un Univers întreg.

Păcat că nu există nici un Univers!

„Vom avea noi grijă şi de asta!” se pomeni gândindu-se.

Am făcut-o lată rău!

Din cauza unei Ciorbe, care probabil că nici nu există, riscăm să întărâtăm un Univers întreg.

Îi facem o vizită — în Universul încă neîntărâtat — celebrului Filozof progresist din secolul al XXII-lea, Marvin Mind, care ne spune:

— Mi se par un pic exagerate toate!

Cea-care-i-spală-scările se amestecă şi ea, cu ţâfnă, în vorbă:

— Păi da, că-n ziua de azi, cu toate Drăcoveniile astea electrice, fac Orice.

Un Trecător de pe stradă zice:

— Se prea poate, se prea poate! E vorba de o anumită stare de Diferenţiere. E Mişcare! E Transformare! E Creştere! Se prea poate! Se prea poate!

Un Altul, cu o Barbă lungă şi albă intervine şi el:

— Numai să aveţi grijă să nu se provoace Durere! Să fie ce-o fi, numai Aia nu! Mai degrabă să renunţaţi la O Mie de Universuri şi de Milioane de Zei, decât să-i provocaţi Durere Structurii pe care o veţi crea!

Cuvintele Bătrânului ne fac să rămânem blocaţi.

Ne simţim vinovaţi.

Ne hotărâm să ne revizuim Planurile.

În vreme ce Noi pierdem Timp, Nimicul îl găseşte şi purcede pe drumul său, pe Calea Diferenţierii.

Începe să se întâmple Ceva.

Incredibil!

Ne înţelegem din ce în ce mai puţin.

Potrivnicul nostru, Realitatea, ne-a luat aproape cu totul Mâna.

E pe cale să Ne ia locul!

Ne temem că Aceasta este ultima Frază ce ne mai poate fi atribuită.

Capitolul 33

AVIZ DE FALS BUN VENIT

Bine aţi venit în Limbo[11]. Limbo nu este nimic deosebit, o spune şi numele. Cine va ghici sub ce înfăţişare se ascunde aici Vagabond-cel-Pitit va câştiga Păpuşoiul de Cârpă, de Philip Dick, un gadget ce nu trebuie să lipsească din vatra voastră.

În Limbo nu mai fusese o vreme atât de frumoasă de din totdeauna, care acolo era o expresie temporală fără nici o valoare; dar de acest lucru le păsa prea puţin sau chiar deloc celor două sute de milioane de personalităţi potenţiale care se buluceau în Pseudo-Spaţiul-Loteriei.

Marea şi singura lor ocazie tocmai se ivise, de bine de rău şi atmosfera era plină de trepidaţie.

Altundeva, în Realitate, participanţii la Cursă fremătau în ultimele clipe de dinaintea startului, în timp ce în macrounivers era în plină desfăşurare Ritul caracteristic ce preceda fiecare Cursă.

Pseudo-personalităţile din Limbo sufereau şi sperau, se rugau şi urlau isteric, privind la panoul pseudo-dimensional pe care avea să se poată urmări desfăşurarea Cursei. Se apucau să parieze pe imposibil.

11 Tărâm de la marginea Infernului în care ajung sufletele copiilor nebotezaţi şi cele ale „păgânilor” virtuoşi (n. trad.).

În Realitate, un inconştient se făcu arbitrul întrecerii şi startul fu marcat de un urlet propagat electric pe cale sinaptică.

Cei două sute de milioane de participanţi începură impetuoasa lor Cursă, în timp ce orgasmul se răspândea şi în Limbo, în Pseudo-spaţiul-Loteriei, unde tot-pe-atâtea personalităţi potenţiale se dezlănţuiau în cea mai furibundă incitaţie. Pentru că fiecăreia dintre ele îi corespundea un alergător în Realitate. Şi existau două sute de milioane de bilete, dintre care doar unul, poate, avea să fie cel câştigător. Din punct de vedere probabilistic, ar fi fost o nebunie din partea cuiva să-i treacă prin cap că ar putea fi chiar el norocosul.

Vocea amplificată a crainicului comenta desfăşurarea Cursei: treizeci de milioane de participanţi abandonaseră imediat, alţii o sută obosiseră şi se aflau în mare întârziere, iar patruzeci se cramponaseră de pereţii pistei. Printre pseudo-personalităţile din Limbo domnea Haosul.

În sfârşit, un alergător ajunse la linia de sosire înaintea celorlalţi şi o trecu, contopindu-şi propria-i, nepreţuita şi unica în lume, moleculă elicoidală cu cea la fel de unică a liniei de sosire.

Crainicul consultă calculatorul şi anunţă: *„Biletul câştigător este cel cu numărul 77.777.777. Felicitări! Câştigă o vacanţă în Realitate. Îşi va concretiza potenţialităţile sale. Va exista. Felicitări!”* Toate personalităţile potenţiale — mai puţin una — amuţiră. Pierduseră în mod iremediabil. N-aveau să mai aibă o a doua ocazie.

Aveau să fie condamnaţi la domiciliu forţat în Limbo pentru totdeauna.

Obişnuiţii experţi analizau rezultatul Cursei, confruntându-l pe învingător cu Linia de Sosire, din al căror mariaj avea să se nască Personalitatea Reală.

— Hmm, o combinaţie improbabilă! constată un matematician.

— Va fi un excentric, spuse ficatul său.

— Va fi unic, comentă un filozof.

— Frumoasă descoperire! zise un idiot.

— E băiat! spuse obstetricianul.

— Cât e ceasul? întrebă tatăl..

— Iarăşi Devreme! interveni o voce.

— E om? se interesă un ziarist.

— Ce vrea să însemne asta? Fiţi mai explicit! exclamă un scriitor.

— Nu am fost destul de clar? întrebă ziaristul.

— Aţi fost al dracului de antropocentric!!! replică scriitorul.

— Bine, dar care este răspunsul dumneavoastră?

— Poate. Nu m-am gândit. Nu m-am sinchisit de acest lucru. N-are importanţă.

Capitolul 34

RRR se descurca în noianul acela de reguli mereu noi. Crea el însuşi nişte reguli pentru a contracara alte reguli. Dar era evident că evenimentele nu se desfăşurau în favoarea lui. Şi apoi el făcea prea multe greşeli.

— Energia… îl avertiză Parson din spate pe un ton plângăreţ.

— Am luat măsuri ca să nu se risipească, răspunse RRR dus pe gânduri. Am pus la punct un anti-contor.

Dar Parson, deşi era dintr-o castă inferioară, nimerise în miezul problemei. Remediul născocit de RRR împotriva dezordinii progresive era, de fapt, doar o cârpăceală. Dacă te uitai mai atent, te lămureai repede că n-avea să ţină mult.

Totuşi, RRR mergea neabătut pe drumul său şi era nevoit să născocească întruna alte mijloace pentru a repara mereu alte şi alte greşeli.

— O cam dai în bară, îndrăzni să-i spună Parson. Anti-contorul ăla o să se strice repede şi atunci…

— Ştiu eu ce trebuie să fac! zbieră RRR cu toată puterea uniconsonanticităţii sale. Şi tu să mai taci dracului, vierme tâmpit, handicapat pluriconsonant şi bivocalic!

— Of! suspină Parson.

AVIZ APOCRIF

Regulile normalităţii au fost suprimate; acest

lucru ar trebui să-i fie clar fiecărui om care gândeşte. Noile reguli se deosebesc în parte de cele vechi. Dacă acest lucru vă oboseşte mai mult decât să vă trezească curiozitatea, n-aveţi decât să vă uitaţi la televizor. Dar ar fi mai demn pentru voi să vă aruncaţi frumuşel pe fereastră.

Robert Sheckley

(dacă numele meu nu vă este cunoscut, dar cunoaşteţi în schimb numele unuia sau mai multor fotbalişti, ei bine, să ştiţi că, dat fiind că pe viitor nu se va schimba prea mult această stare de lucruri pe piaţa vieţilor uzate, viaţa voastră nu va face nici cât o ceapă degerată)

Capitolul 35

Nick Tartaglia[12], furnicarul bâlbâit în proporţie de douăzeci la sută, se învârtea ca de obicei prin pădurea plină de hăţişuri a gândurilor sale.

Singurul său scop — aşa cum o să aflaţi cu toţii cu un rând mai încolo — era de a găsi Faimosul Muşuroi Adevărat, care se ascundea, cu siguranţă, în vreun loc tainic al pădurii. Nimeni, din câte ştia el, nu reuşise să-l localizeze, dar toţi cei din pădure îi şopteau pe ascuns numele. Şi acolo… acolo se afla Fericirea.

Nick Tartaglia se simţea singur şi-i era foame.

Ca de obicei. El era *întotdeauna* singur şi flămând.

Este uşor, uneori, pentru un furnicar să se simtă singur. Comunicarea cu semenii săi nu-i întotdeauna nemijlocită, aşa cum s-ar putea crede. Deh, ce să-i faci, Weltanschauung-uri[13] diferite, moduri diferite de a interpreta misterul existenţei, pasiuni fotbalistice inconciliabile.

Cazul lui Nick Tartaglia era apoi şi deosebit de grav. Oricât de mult se străduise toată viaţa, nu reuşise să găsească vreun furnicar aidoma lui, deşi ar fi preferat desigur — aşa ca o primă întâlnire istorică cu un seamăn de-al său —, o frumoasă şi caldă furnicăriţă blondă.

Dar specia aceea a furnicarilor care exista,

12 Niccolo Tartaglia, matematician italian (n. trad.).

13 Concepţie sau imagine vastă asupra Universului şi a relaţiei omenirii cu el (lb. germană, în orig.) (n. trad.).

trebuia să existe, nu putea să fie constituită numai şi numai din el, care era şi cam urâţel, cu un nas lung şi strâmb, şi pe deasupra bâlbâit în proporţie de douăzeci la sută. Nick ştia că este complexat şi acest lucru îi alimenta sentimentul de frustrare.

Atunci când, în acea zi deosebită, Nick Tartaglia a întâlnit-o pe Scufiţa Roşie, s-a simţit oarecum tulburat. Crescuse binişor de-atunci, de pe vremea poveştilor, şi cu toate că nu era decât un amărât de furnicar nu putea să nu admită că ea avea o înfăţişare cât se poate de sexy.

Se măritase între timp cu Lupul-Cel-Rău, cu care avusese încă de la început un raport destul de aspru, îndulcit ce-i drept — recunoscu ea cu ochii în pământ şi cu obrajii îmbujoraţi — cu o porţie zdravănă de sado-masochism.

Înfiinţaseră împreună firma CPC (Caput Purpureus Corporation), o mică întreprindere multinaţională, care-i dădea nu puţine satisfacţii.

— Încă de la apariţia neamului omenesc, îi spuse ea cu mândrie lui Nick, care o acostase sub pretextul că voia să-i ceară un dram de acid formic, noi producem basme, mituri, legende, bau-bau-ri. Creăm alegorii pentru codificat tabuuri, acceptăm comisioane de orice fel şi scop şi ne desfăşurăm activitatea cu o inconştientă conştiinciozitate. Ramura noastră cea mai rentabilă este, cu siguranţă, Ficţiunea Politică…

— C-cum?… întrebă Nick bâlbâindu-se.

— Da, Ficţiune, Basme, Mituri Politice pe care le exportăm în toată lumea. Ne-am specializat în producţia de noi şi originale forme de idealizare a noţiunii de patrie. Însuşi conceptul abstract de

Patrie este un produs al nostru. Avem o echipă de neobosite genii creatoare în măsură să făurească produsul ideal pentru exigenţele fiecărui popor. Fiecare produs de-al nostru este original şi natural, confecţionat cu cea mai bună retorică posibilă existentă pe piaţă şi împodobit cu cele mai subtile şi eficace silogisme. Garantăm produsele noastre pentru o perioadă între unu şi cinci sute de ani şi ne putem lăuda cu faptul că n-am primit niciodată reclamaţii. Ne mândrim cu o experienţă plurimilenară şi destul de puţine firme pot face la fel. Noi am creat din nimic imaginea unor monarhi bogaţi, dar şi generoşi, a unor generali severi, dar cu o inimă de aur, a unor dictatori cruzi, dar şi conştiincioşi, a unor papi care vărsau sânge, dar o făceau în numele lui Dumnezeu. Dumnezeu — ca să fim modeşti — este floarea noastră de la butonieră. Mă surprinde însă faptul că acest jigărit produs al nostru continuă să funcţioneze. Îl garantaserăm pentru numai câteva secole! Asta îmi aduce aminte de povestea cu Marx şi comunismul lui, cât am mai depănat-o…

— Aţi depănat-o…

— Da, povestea aia, teoria comunismului. Frumoasă trebuşoară, nu? *„Toţi sunt egali!”* Sună frumos, al dracului de frumos! O capodoperă de marketing! Nu crezi că el a născocit povestea aia? El, Marx, care a trebuit să-şi lase barbă ca să aibă mutră de intelectual? Poftim de vezi! Treaba e că el a scos afară *Capitalul* şi noi, în schimb, i l-am scris. Şi comunismul avea un termen de garanţie destul de scurt — cincizeci de ani, cred — dar iată că a durat mai mult, păcălind piaţa. Am fost

nevoiţi să coborâm preţurile şi pentru firma Reagan & Bush.

— N-am auzit de ăştia.

— Se înţelege. Sunt figuranţi. Noi suntem cei care facem istoria. Noi suntem cei care producem Ideologii, Doctrine, Filozofii, Moravuri, Discursuri, Eroi, Emoţii, Minciuni pentru toţi, ai priceput? Pentru toţi! Preşedinţi, regi, dictatori, papi, politicieni, industriaşi, plutocraţi, stele ale rock-ului, activişti sindicali… Nu lipseşte unul când facem apelul clienţilor noştri. Le suntem necesari. *Indispensabili!* Suntem singura entitate de care ei au absolută nevoie! Noi suntem cei care le dăm lor Puterea! Şi suntem superiori Puterii, pentru că noi o creăm! Pentru ei, *pentru toţi,* noi suntem *DUMNEZEU*. Dar Dumnezeu este o invenţie de-a noastră, şi deci noi suntem şi mai şi.

— Ra-rahat, spuse Nick.

În faţa lui, excitată şi înflăcărată de propriile-i cuvinte, Scufiţa Roşie gâfâia, ca şi cum ar fi căzut pradă unui raptus sexual. „Femeia aia este o narcisistă şi o mitomană periculoasă!” a fost gândul imediat cu care furnicarul s-a eliberat de neputinţa de a nu pricepe ce anume se întâmpla în faţa sa. Apoi o lăsă pe femeie în plata Domnului şi-şi văzu de drum prin pădure.

Se găsea într-o zonă necunoscută lui când se petrecu ceva care-l scutură din monotonia eternei căutări a Faimosului Muşuroi Adevărat.

În desişul vegetaţiei zări o formă în mişcare pe care nu-i mai fusese dat nicicând s-o întâlnească. Cu cel de-al şaptelea simţ al său —

căruia nici măcar el nu-i bănuise vreodată existenţa, întrucât nu-i mai parveniseră până atunci stimuli pe care să-i perceapă — sesiză că Realitatea Înconjurătoare Obişnuită suferise o intruziune. Încercă să recunoască forma intrusului, fără să reuşească de la început. Crezu o clipă că va fi fost, poate, vreo graţioasă şi caldă furnicăriţă blondă. La scurt timp după aceea, însă forma i se arătă cu înfăţişarea sa misterioasă deja cunoscută.

Nu mai văzuse niciodată aşa ceva, dar un arhetip până atunci tăcut, o îndepărtată cunoaştere înnăscută, adormită până atunci, îl făcu să recunoască o Fiinţă Omenească. Scufiţa Roşie, strania halucinaţie mitomană de adineauri, era în memoria lui un automat de plastic, un desen animat sau o prezenţă simbolică a ceva fără formă şi fără chip, mă rog, şi o Fiinţă Omenească. Aşadar, în faţa lui Nick Tartaglia se afla prima Fiinţă Omenească pe care furnicarul avea să-şi amintească mai apoi că o întâlnise. Era vorba despre un bărbat, cu trăsături obişnuite; părea un personaj important, totuşi nu prea avea aerul respectiv.

Un alt circuit neurotic se închise în mintea lui Nick Tartaglia şi noi informaţii înnăscute îi năpădiră conştiinţa.

— Tu eşti Tom Mishkin! spuse furnicarul.

— Da, răspunse Tom Mishkin. Dar tu cine eşti?

— Eu sunt o primă şi nereuşită încercare de Erou Nou, spuse Tartaglia ascultând de un îndepărtat comportament reflex automat.

Apoi se opri să se gândească ce naiba voise să spună, după care continuă:

— Asta nu-i romanul tău, Tom Mishkin.

— Nu? se miră Mishkin. Nu suntem în *Opţiuni?*

— Nu tocmai, zise cu regret Nick Tartaglia.

În faţa lui se afla un personaj de o asemenea importanţă şi atât de cunoscut încât, în comparaţie cu el, era într-adevăr doar un biet furnicar bâlbâit în proporţie de douăzeci la sută. Nu-şi putea permite să-l umilească. N-ar fi fost în conformitate cu principiile moralei.

— Aici ne aflăm în *Pâine, Unt şi Paradoxină*. Cartea ta este *Opţiuni* de Robert Sheckley.

— Bănuiam eu! spuse Mishkin pe un ton circumspect privind în jur.

Între cele două personaje atât de diferite domniră câteva clipe de stânjeneală. Apoi Mishkin încercă să facă puţină ordine:

— Eram în capitolul 62, povesti el, când am intrat într-o pădure de pe planeta Harmonia. Am existat acolo câtva timp şi acum te întâlnesc pe tine.

Nu părea, totuşi, prea convins de sensul cuvintelor sale.

— Atunci nu ştii, spuse furnicarul, că o fiinţă ciudată şi perversă unelteşte pentru a te înlocui cu altcineva în capitolul 68?... Îşi îngădui o pauză teatrală... şi că eu nu sunt decât prima, nereuşita şi apoi abandonata încercare de creare a unui nou Personaj, în măsură să evoce bucata aceea de astronavă care lipseşte — începu să plângă cu suspine — şi că, fiind considerat cât se poate de

ineficient şi dezamăgitor, voi fi îndepărtat de tot şi pentru totdeauna din istorie?

Mishkin se uită la nefericitul de furnicar. În fond era colegul lui şi-i stârnea milă.

— Nu te mai necăji atât! îl consolă el. Cine ştie, poate că o dată cu trecerea timpului vei putea păşi pe urmele mele.

— Este imposibil! spuse Nick pe un ton plângăreţ. În afară de asta, autorul tău este mult mai vestit decât al meu…

— Dar al tău are mai mult timp înainte! replică Mishkin, ruşinându-se nevoie-mare de minciuna lui gogonată. În realitate, nimeni nu poate să aibă timp *înaintea* sa.

— E o iluzie, zise Nick pe acelaşi ton plângăreţ.

— Pe lângă asta, autorul tău posedă un „o” în plus la numele lui de botez, încercă să susţină Mishkin.

— Ce să-ţi spun! Mare lucru mai e un „o” în ziua de azi… zise Nick, din ce în ce mai deprimat, suflându-şi apoi nasul cu zgomot.

Mishkin se gândi că poate ar fi fost cazul să-i distragă atenţia.

— Am auzit că şi Thomas Carmody a fost prin părţile astea.

— Dar este un personaj din cu totul *alt* roman! protestă Nick, îndurerat de-a binelea.

— Cine mai poate să spună… A nimerit pe această nătângă probabil-lume cu o clipă înainte de a muri, dar a făcut în aşa fel încât să fie imediat scos din ea de acel derbedeu de Seethwright. Şi cine să mai ştie dacă acest lucru i-a priit… sau,

dimpotrivă, i-a dăunat.

— Mai bine ai tăcea, îl sfătui Nick. Ne confunzi pe toţi.

— Şi apoi, continuă celălalt stăpân pe sine, ar trebui să mai fie aici şi Joenes, într-o etapă a mirobolantei sale călătorii în viitor, care s-a pierdut prin secole, şi Marvin Flynn, strecurat în trupul unui furnicar bâlbâit din vina unei porcării spaţio-temporale. La fel şi Thomas Blaine şi Will Barent şi Alistair Crompton şi porcul ăla de Loomis şi Dramocles şi…

— Tot neamul, ai?

— Că bine zici! Şi uitam de…

— Ascultă, las-o baltă! Nu faci decât să pui în alte cărţi, şi pe deasupra şi la alt autor, cheia de descifrare a prea multor înţelesuri!

Mishkin tăcu. Se lăsase transportat de entuziasmul propriului şi deosebitului său inconştient colectiv şi-i păru rău.

Apoi avu loc un fenomen pe care cele două personaje îl interpretară ca atare potrivit naturii şi necesităţilor fiecăruia.

Tom Mishkin văzu cum un copac se transformă într-un bărbat, iar Nick Tartaglia văzu un bărbat coborându-se din cer într-un coş.

Şi amândoi îl recunoscură.

— Omul-cu-O-Mie-De-Feţe! spuse Mishkin.

— Deus Ex Machina! zise Nick.

Cei doi se întoarseră unul spre altul şi se priviră chiorâş.

Când cineva pune realmente în pericol conceptul de Realitate al altcuiva, nu face decât să-l zgândărească.

Şi acum erau amândoi foarte siguri de identitatea reală a celui care se afla în faţa lor — o cunoştinţă sigură, inatacabilă, transcendentală.

Nou-venitul se plasă între ei şi interveni:

— Nu vă certaţi!

Şi ca prin farmec cei doi se potoliră, de parcă nici nu fuseseră vreodată gata-gata să se ia la harţă.

— A fost o mică încurcătură, admise necunoscutul. Un pic de Haos, poate, altceva cu un alt nume sau fără nume, ha, ha, ha! râse el batjocoritor. Dar noi, ce-i drept, ne-am distrat niţeluş. Probabil că se lucrează la vreo nouă formă de Ordine. Cel-De-Al-Doilea-Postulat al Anagramei lui Picetti susţine că: *„Din HAOS din ÎNTÂMPLARE se naşte CEVA”.* Vă încurc, cumva? N-aveţi decât să nu auziţi ce spun. Eu vorbesc cu mine însumi, aşa cum fac toţi, dar cu mai puţine iluzii. Şi cu mai puţină teamă că alţii m-ar putea stigmatiza pentru că nu înţeleg. Şi cu o mai mare libertate, fără să mă ploconesc în faţa banalului tabu care interzice explorarea unor noi înţelesuri. Singura mea servitute va fi, poate, lămurită mai încolo. Şi în virtutea ei vă spun acum: *există Cineva care nu este prea mulţumit de toate acestea!* Iar în scurt timp, „toate acestea” nu vor mai fi la fel — şi se uită la cele două personaje care acum păreau a fi aidoma unor învelişuri fără conţinut, ce depindeau de buzele lui. „Biete fiinţe nefericite… pioni lipsiţi de apărare şi inconştienţi într-un joc care vă depăşeşte…”, cugetă el, apoi îşi coborî privirea şi continuă să vorbească în gând, adresându-se, parcă, sie însuşi. „Şi bieţii de noi,

tot nişte pioni, doar ceva mai mari… Existenţa nu este, la urma urmelor, decât un joc zadarnic de cutii chinezeşti.”

Peste puţin timp, fără să se fi dat vreo explicaţie vădită, ciudatul personaj se duse în acea lume controversată în care picase.

Şi nu trecu multă vreme că şi Tom Mishkin fu rechemat să-şi facă efemera datorie în capitolul 67 din *Opţiuni*. Fusese cerută şi o scurtă apariţie a sa în capitolul 63, dar, întrucât acolo trebuia să piară, Mishkin ne-a trimis o dublură de-a lui.

Şi Nick Tartaglia s-a pomenit singur. Era acelaşi furnicar bâlbâit în proporţie de douăzeci la sută, chiar dacă, la drept vorbind, nu se surprinsese niciodată bâlbâindu-se rău; era tot singur şi flămând. Ce trebuia să facă?

Făcu singurul lucru pe care-l ştia. Continuă să rătăcească prin pădurea gândurilor sale în căutarea a ceea ce, probabil, nu avea să găsească nicicând, admiţând că lucrul acela ar fi putut să existe.

Şi rătăci aşa, zile şi zile în şir, şi eoni după eoni, animat de-o putere misterioasă — care părea că nu se mai epuizează niciodată —, până când, într-o bună zi, se lungi, zdrobit de oboseală, la umbra unei sălcii uriaşe şi adormi.

AVIZ DE LINIŞTIRE

E grea viaţa, ai? Liniştiţi-vă: ce a fost mai rău a trecut. N-am scăpat chiar teferi, dar suntem tari de vână şi ne vom descurca noi. Rezervorul plauzibilităţilor este aproape gol, dar cineva

tocmai a găsit ceva cu care să ne mai ţinem, cât de cât, zilele. Îi sfătuim pe toţi Vagabonzii din carte — care umblă haihui prin aceste pagini, fără a îndrăzni să le citească — să se ancoreze în realitatea povestirii.

Acesta ar putea fi momentul favorabil.

Capitolul 36

A fost o trezire mai grea.

Stăruiau amintirile unui vis ciudat.

El în chip de energie, el în chip de quark.

El în chip de proton şi apoi de atom, de gaz şi piatră.

El în chip de anumite molecule de carbon şi în chip de ADN, apoi celulă, apoi peşte, reptilă, maimuţă, furnicar şi, în sfârşit, om.

Dar contururile visului rămâneau vagi şi totul era pe cale să se evaporeze repede. Aşa cum se întâmplă de obicei cu visele.

Se gândi că exagerase cu cine ştie ce drog ciudat, seara trecută. Abia atunci îşi aminti că este James Vagabond. Nu era nimic neobişnuit în asta, dar acest lucru i se păru, pentru prima oară, ceva ce se abătea de la regulă, ceva suprareal. Şi faptul că se simţea viu producea un efect curios. Era bine dispus; deschise ochii şi se aşeză.

Se afla într-o cameră de dimensiuni mijlocii, în care i se părea că mai fusese şi înainte, deşi acum — când avea mintea încă tulbure — nu reuşea să-şi aducă aminte cu ce ocazie anume.

Îşi aminti de paradoxină şi de Maiestatea-Sa-Cel-Ce-Suceşte-Definitiv-Conştiinţele, alias SMIDDD-C. Şi de Haos. Haos? Haos??? Da, de Haos. Nu era o amintire plăcută. „De asta oi fi eu aşa de răvăşit?” îi trecu vag prin minte. Se legănă în iluzia că efectele a ceea ce provocaseră efectele vor fi încetat când pardoseala prinse a se mişca sub el.

„Stai liniştit! S-ar putea să fie un cutremur cât se poate de obişnuit”, îndrăzni detectivul să se gândească, plin de speranţă.

Se ridică în picioare, dar se prăbuşi imediat, ca un sac, la pământ; toată camera începuse să se zgâlţâie cu putere. Observă că mobilele erau bine fixate şi se agăţă de un scaun ca de coama unui cal nărăvaş la rodeo. Aerul era sfâşiat de strigăte ascuţite, neomeneşti.

Situaţia aceea nu ţinu mult. Mişcarea încetă şi bărbatul se ridică în picioare, încercând în zadar să scape de învălmăşeala din cap.

Aproape ca un automat, se îndreptă spre uşă şi o deschise. În faţa lui se întindea peisajul bine cunoscut, cu plaja albastră, cu marea roşu-cobalt şi cu o turmă de porci de culoarea plumbului, care păşteau liniştiţi nişte cochilii prin copaci. Se trezi că zâmbea şi-l cuprinse mirarea. Apoi îl văzu pe celălalt.

Şi lumea certitudinilor se prăbuşi peste el cu greutatea a o mie de universuri şi a două veşnicii.

În faţa lui se vedea pe sine însuşi. Şi nu era acolo nici o oglindă! Era el însuşi, în carne şi oase. Mintea începu să i se clatine lovită de realitatea aceea halucinantă pe care simţurile sale o percepeau într-un mod atât de nemilos.

Prima lovitură de graţie veni atunci când îl văzu pe celălalt el însuşi — căzut şi acesta pradă stuporii — care arăta cu degetul spre el, spunând:

— *Billy Police!*

A doua lovitură de graţie veni atunci când îşi simţi propriile-i buze articulând un răspuns care nu-i aparţinea, pe care nu-l alesese el. Într-adevăr,

nu se putu abţine să nu zică:

— *Poţi face prinsoare, Vagabond!*

Se părea că timpul îşi încetinise curgerea în vreme ce bărbatul care credea că este James Vagabond, dar tocmai îşi dăduse seama că era Billy Police, se tot muncea cu gândul să găsească un sens celor întâmplate. Descoperi că nu mai reuşea să-şi controleze propriul trup sau, mai bine-zis, trupul lui Billy Police. Ar fi vrut să se întoarcă pentru a se uita la clădirea din care tocmai ieşise, dar nu putea. Un lucru îi era însă foarte clar, şi anume că aceea era clădirea comandamentului poliţiei.

Iar el se mai aflase în acea situaţie. Trăia un episod din trecut, dar din altă perspectivă. Un tipic *déjà-vu* atipic, un *déjà-vu* printr-o interpunere subiectivă.

Îl auzi pe celălalt el însuşi pronunţând exact aceleaşi cuvinte pe care îşi amintea că le rostise şi el în acea împrejurare. Apoi se auzi pe sine-însuşi-Police răspunzând exact, în consecinţă.

Şi Vagabond-Police fu invadat de o disperare imposibilă. Era o disperare lucidă, lucidă şi insuportabilă. Trupul flasc al lui Police continua, stăpân pe sine, să recite în mod automat ceea ce fiind ceva deja petrecut, era deci imutabil. Iar mintea lui Vagabond era condamnată la acea mută, calmă şi lucidă disperare, întrucât, necontrolând trupul, nu putea nici măcar să-şi găsească scăparea în iraţionala, dar şi reconfortanta, în felul ei, panică adrenalinică. Nu era cale de scăpare. Şi oricât ar părea de ciudat s-o spunem, Vagabond nu-şi pierdu minţile. Sau, cel

puţin, fu convins să nu-şi piardă minţile, cu toate că suferinţa sa se vădea a fi nespus de mare. Sau poate că era deja nebun? Această dilemă îi revenea mereu. Dacă nu era nebunie acea stare pe care o trăia, atunci *ce era* nebunia?

Şi acum ce putea să facă, dat fiind că nu putea să facă nimic?

Cum s-ar fi comportat altul în locul său? Dar exista, oare, un altul? Şi dacă el în momentul acela era două persoane în acelaşi timp… poate că se reîncarnase cu adevărat sau se retroîncarnase! Ce absurditate! Era, oare, un maniac metempsihotic? Şi dacă da, ce însemna lucrul acela? *Cine* anume îi sugerase minţii lui acea etichetă cu sens îndoielnic? Şi *cine* anume anima cuvintele şi gesturile lui Billy Police? Şi cine dădea viaţă şi conferea realitate tuturor acelor lucruri? Nu el, cu siguranţă că nu! Sau poate că da, cu subconştientul lui? Şi atunci trebuia să considere mai importante „eul” său conştient, sau misterioasa şi ipotetica sa identitate inconştientă? Poate că el era în mod conştient Vagabond şi în mod inconştient Billy Police? Sau viceversa? Sau amândoi în aceeaşi măsură? Sau nici unul dintre cei doi?… Sau dintre cei *trei?*

Se gândi cu invidie la momentele petrecute în acea împărăţie a Paradoxurilor Semiotice, aşa deprimantă cum era, şi la sentimentul reconfortant pe care îl dădea acolo îndepărtatul Ecou al lui Umberto. Acum, aici, nici urmă de aşa ceva.

Semnele lumii îi ultragiau conştiinţa într-o manieră mârşavă, necuviincioasă. Cum putea să

mai aibă încredere în existenţa a ceva *REAL?* Orice element din lume — inclusiv el însuşi — nu putea să-i mai apară de-acum decât iluzoriu, mistificator şi provizoriu.

Dar *trebuia,* totuşi, să creadă în ceva! Doar în acest fel funcţionează acea afurisită de treabă de a fi vii, inteligenţi şi, eventual, zdraveni la cap.

Potrivit modelelor arhetipale şi criteriilor de apreciere proprii lui, era nevoit să admită că el exista în acelaşi timp în două modalităţi diferite. Sau erau mai multe? Sau *nu erau!*

Îşi închipui, aşa, pentru salvgardarea providenţialei sale încăpăţânări omeneşti, că erau două; altfel n-avea, cu siguranţă, s-o scoată niciodată la cap.

Aici îşi închipui că se convinge (şi făcând asta se convinse cu adevărat) că mintea i se încarnase în mod misterios în trupul lui Billy Police şi că el se întorsese în timp şi se lupta acum cu el însuşi cel adevărat. Formularea era teribilă, dar nu mai puţin teribilă era şi situaţia în care se afla.

Îşi aminti că, în acea împrejurare, el, James Vagabond, murise! Iar *acum*, la sfârşitul scenei, ce avea să se mai întâmple? Dacă avea să se re-reîncarneze în el însuşi, urmând să retrăiască pentru a treia oară episodul acela în trupul inconştient al Vagabondului original şi să uite totul? În acest caz, istoria poate că avea să meargă înainte, la infinit… şi poate că aşa ceva se şi întâmpla în mod continuu de când lumea! Să fi rămas şi el, aidoma lui Jack Smith, încastrat în Uitare?

Într-o atare situaţie, poate că ar fi trebuit să

încerce să rupă cercul vicios? Logica nu îngăduia ca acest lucru să fie cu putinţă de realizat, dar ce voia să însemne „logica” şi „cu putinţă”? Încercă să pună stăpânire pe trupul lui Billy Police, dar nu ştia cum anume. Dori acest lucru în mod intens, dar asta nu era de ajuns şi n-ar fi schimbat nimic. Trebuia să reuşească mai înainte ca Vagabond-cel-fizic să moară. Cel puţin aşa gândea.

Apoi veni clipa fatală.

Auzi cum propriile-i buze, cele ale lui Billy Police, rostesc:

— …iar acum, călătorie sprâncenată şi… multă baftă!

Îşi dădu seama că făcea cu ochiul, ochiul porcin al poliţistului.

Îl văzu pe Vagabond-cel-fizic cum se albeşte la faţă şi cum scoate dezintegratorul.

În cele din urmă, Vagabond-cel-mental rupse zăgazurile propriei neputinţe şi-l luă în stăpânire pe Billy Police.

La momentul potrivit.

Sau poate că era târziu.

Vagabond-Police urlă pe neaşteptate, cuprins de o spaimă până la urmă şi fizică.

Şi într-adevăr era deja prea târziu.

Vagabond apăsă pe trăgaciul dezintegratorului, deschizând focul.

Vagabond-Police îngheţă — în primul său gest voluntar — în timp ce moartea îi atomiza trupul şi-i anihila gândirea.

Dacă data trecută avusese o oarecare îndoială cu privire la faptul că era pe cale să moară, acum, în ultima clipă a existenţei sale, era

în schimb cât se poate de sigur.

Şi într-adevăr, cu o clipă mai târziu, nu mai exista nici un James Vagabond.

AVIZ DE BUN RĂMAS

Ne bucurăm că aţi ales localitatea noastră mentală pentru sejurul vostru. Celor mai abili dintre voi, care îşi duc acasă Păpuşoiul-De-Cârpă al lui Philip Dick, le adresăm cele mai neliniştitoare felicitări.

Capitolul 37

Îşi dădu seama, cu mare mirare, că se întâmplase ceva. Era o senzaţie ciudată, dar liniştitoare, fără îndoială. Faptul că această situaţie dăinuia în mod neaşteptat făcu să crească incredibil de mult optimismul de care era pătruns acel *ceva* şi la fel şi sensibilitatea lui. Redescoperi, mai repede decât s-ar putea crede, plăcerea pură de odinioară şi parfumul acelor clipe. Se îmbătă de acele momente care-l zoreau, marcate din nou, necontenit, de bătăile inimii sale generoase.

Dar era, oare, cu adevărat inima lui?

Căută o dovadă a propriei sale existenţe fizice, însă n-o găsi. Încercă să se ciupească, dar nu reuşi să-şi găsească mâinile. Se sili să fie calm, cu sânge rece. Găsi el ceva calm, dar de sânge nu era sigur c-ar mai avea. Încercă să judece raţional. *„Cogito ergo sum”*, îşi spuse în gând, cu multă hotărâre. Dar se întrebă cum putea să fie atât de sigur că gândea *cu adevărat*. Încercă să se sperie de moarte cu gânduri prăpăstioase, care să-l facă să tremure de frică. Ca şi cum formula cea mai potrivită — în timp sau în ne-timp — ar fi fost „tremur, deci exist”. Dar şi de data asta, din păcate, nu era nici un corp care ar fi putut să tremure. Începu să se simtă terorizat de-a binelea. Şi poate că din această cauză îi veni ideea genială. Cu o mişcare neaşteptată, absurdă şi imprevizibilă, deschise ochii.

Descoperi, ca prin farmec, că în afară de mintea sa era şi tot restul. Iar tot restul îi

aparţinea lui James Vagabond. Şi James Vagabond era *EL,* cu trup şi suflet. Stătea întins pe un pătuţ de psihanalist într-o cameră foarte elegantă, mobilată cu Mare Mizerie de Înaltă Clasă. Candelabrele de cristal erau din nepreţuite Funduri de Sticlă.

Mocheta era de culoare roşie, iar pereţii, îmbrăcaţi în brocart, înfăţişau scene dintr-un infern de foc. De undeva de departe se auzea muzica din *Rechinul,* un străvechi şi foarte lung film de cinetecă. Cineva cânta încetişor pe undeva şi se auzea cum curge apa. Nu era singur.

Într-un colţ al camerei se afla un bărbat cu tendinţă de obezitate care, cu spatele la el, spăla nişte farfurii aplecat deasupra unui lighean, Fredona crâmpeie de melodii publicitare. Nu prea avea voce, fiind şi răguşit pe deasupra.

Vagabond încercă să se mişte, dar îşi dădu seama că îi era foarte greu s-o facă. În opinteala lui scoase un sunet dezarticulat.

Bărbatul se opri din fredonat. Încetă şi zgomotul produs de apă. Se mai auzea numai muzica din filmul *Rechinul.* Apoi bărbatul se întoarse încet şi nişte beculeţe invizibile începură să-l ilumineze de jos, creând un efect cam grosolan, dar sigur.

Vagabond îi văzu chipul. Era de vârstă mijlocie şi avea o faţă rotundă şi cam obosită, mustăţi negre, cioc, o barbă de două zile şi ţinea între dinţi o jumătate de trabuc.

Se apropie de pătuţ, puse două degete pe tâmplele investigatorului, apoi îi introduse unul în nas şi îi suflă în urechi, dând în acelaşi timp

câteva şuturi într-un picior al pătuţului.

Vagabond nu fu în stare să reacţioneze în nici un fel. Abia de reuşi să scoată câteva sunete.

Bărbatul îi masă vreo câteva minute un braţ, smulgându-i la întâmplare cinci-şase fire de păr, apoi dispăru într-o cameră învecinată, de unde se întoarse în scurt timp cu un obiect ciudat, strălucitor. Îl puse pe tălpile lui Vagabond, după ce-i scosese mai întâi pantofii şi ciorapii.

Apoi îl întrebă:

— Cum te simţi?

Vagabond îi răspunse cu un sunet gutural.

— Hmm, da! mormăi bărbatul, după care pocni din degete şi repetă întrebarea.

De data asta, Vagabond reuşi să vorbească.

— Ce se întâmplă? bolborosi el.

— …funcţional! mormăi bărbatul trecându-şi observaţiile într-un blocnotes.

Vagabond răsuci capul pentru a-l vedea mai bine pe necunoscut. Acesta se îndreptă spre micul aragaz aflat într-un colţ şi mestecă, pentru ultima oară, într-o oală.

Apoi turnă ceva de-acolo într-o ceaşcă pe care i-o duse lui Vagabond.

— Beţi! îi porunci el.

Detectivul se uită lung la fiertură, fără să fie prea încântat. Avea o culoare albăstruie şi un miros pe care nu-l mai întâlnise niciodată.

— Ce e?

— O infuzie binefăcătoare. E bună la toate. Te apără de hemoroizi, ridică moralul şi-ţi parfumează respiraţia.

— Cee?

— Înţeleg mirarea dumneavoastră, spuse bărbatul în timp ce culegea date dintr-un calculator, dar am primit multe reclamaţii de la nişte clienţi care nu suportă respiraţia ce duhneşte a usturoi.

— Dar eu…

— Beţi, beţi, nu vă va face nici un rău, vă asigur! îl îndemnă stăruitor bărbatul, cu o voce calmă, tot meşterind pe la calculator.

Vagabond bău, deşi cu o oarecare neîncredere, încercând să-şi facă ordine în cap.

— Ce mai e şi povestea asta? întrebă el după aceea.

Între timp, bărbatul se ridicase şi se întorsese lângă pătuţ.

— Aţi avut pojar, scarlatină, SIDA, cancer sau alte boli mai deosebite? întrebă cu blocnotesul în mână.

— Nu, ferit-a sfântul! exclamă Vagabond. Dar vreţi să-mi explicaţi şi mie o dată ce înseamnă toate astea? Şi dumneavoastră cine sunteţi?

Bărbatul îşi ridică, distrat, privirea de pe carneţelul său şi se uită o clipă la detectiv.

Se părea că-l vedea pentru prima oară.

— Asta-i bună! exclamă el. Doar n-o să-mi spuneţi că nu ştiţi! Mă numesc Mefistocrate şi sunt importatorul din această zonă.

După care îşi coborî din nou privirea în însemnările sale.

Vagabond îl privi cu suspiciune. Apoi vorbi:

— Vreţi să spuneţi… Mefistofel?

— Îl cunoaşteţi pe vărul meu?!! exclamă Mefistocrate, cu o voce schimbată. Hmm, da,

evident, mormăi el ca pentru sine, adresându-se apoi detectivului: Eram asociaţi cu părţi egale, într-o noapte însă ticălosul ăla nu numai c-a fugit cu casa cu bani cu tot, dar mi-a sustras, totodată, Gloria şi Onoarea. Acum el este cunoscut peste tot şi face nişte afaceri foarte bune. Eu am fost nevoit să reîncep totul de la 666 şi să-mi deschid o nouă piaţă.

— De la 666?

— Sigur, de la 666. Numai muritorii de rând încep de la zero.

— O clipă! spuse Vagabond pe care-l încerca o bănuială. Cu ce vă ocupaţi dumneavoastră?

Mefistocrate îl măsură dispreţuitor din cap până în picioare.

— Ascultaţi, tinere domn! exclamă el strângând pumnii şi scrâşnind din dinţi. Vreţi să vă bateţi joc de mine? mai spuse mângâindu-şi gânditor barbişonul negru. Hmm, dar poate că nu, îşi răspunse singur. Uneori, referinţele mnemonice ajung cu oarecare întârziere. Atunci o să vă amintesc. Eu vând cu ridicata Suflete în regim de multiproprietate!

Vagabond crezu că nu auzise bine. Se uită la celălalt ca şi cum ar fi aşteptat să-şi corecteze spusele.

— N-aţi mai auzit vorbindu-se despre multiproprietate? continuă celălalt. Este un sistem nou, revoluţionar pentru domeniul de care mă ocup eu. În comerţul cu Suflete au existat de multe ori operatori incapabili. Dar şi în acest sector, ca de altfel şi în altele, trebuie să te pricepi să vii tot timpul cu lucruri noi.

Mefistocrate făcu o pauză pentru a-şi aprinde trabucul pe care-l avea în gură.

— Dar eu… zise Vagabond temându-se de răspuns. Eu… ce caut aici?…

— Dumneavoastră? replică Mefistocrate, râzând mefistocratic. Pentru Dumnezeu! Dumneavoastră sunteţi prototipul noii noastre Linii Întâmplător!

Capitolul 38

Vagabond încercă să se gândească. Gândirea era singurul lucru care-i mai rămăsese, spre norocul lui. Situaţia în care se afla nu era reală. Vai şi amar dacă ar fi fost! Dar cum putea el să fie sigur că nu era aşa? La urma urmelor, Realitatea nu-i decât un fel de cocteil alcătuit din confruntarea simţurilor cu o interpretare aproximativă din partea creierului. Atât şi nimic mai mult…

Poate că era nebun!

Poate că drogurile de care era plin până în gât îl exilaseră pentru totdeauna în nişte lumi inexistente ale imaginaţiei!

Dar poate că nu luase nici un drog şi-i era dat să audă Cântecul-De-Lebădă-Al-Realităţii, ale cărei legi şi a cărei Ordine fuseseră călcate în picioare de năvălirea Haosului!

Poate că asta va fi fost din vina cuiva şi că, de fapt, „Ordine”, „Haos” şi „Realitate” nu erau decât concepte fără noimă, etichete lipsite de conţinut, născocirile sale copilăreşti pentru a se legăna în iluzia că explică inexplicabilul!

Poate că dincolo de natura cauzelor, el era mort cu adevărat şi se afla acolo pentru a încheia socotelile cu Diavolul!

Sau poate că nu exista nimic şi el însuşi era doar o iluzie a lui însuşi?

Nu! Aceasta trebuia să fie singura lui certitudine! Astfel gândea Vagabond, spunându-şi că bătrânul Descartes nu va fi fost, la o adică,

chiar un imbecil! Şi nici Mozart, dacă e s-o luăm aşa.

El exista, ceva exista şi deci avea să găsească un Vinovat! Dintr-o dată căpătă această convingere. Avea să-i dea de urmă Vinovatului, chiar dacă ar fi trebuit să-l caute şi pe lumea cealaltă! Apropo de asta, ar fi fost bine ca mai întâi să verifice, cu seriozitate, dacă nu cumva se afla deja pe lumea cealaltă.

Pentru a putea continua să acţioneze era necesar, totuşi, să mai dea încă o dată o definiţie optimistă a tot ceea ce-l înconjura în acel moment de restrişte.

Adevărată sau falsă, reală sau imaginară, lumea în care picase exista, căci simţirile sale o percepeau, şi Vagabond hotărî pe neaşteptate că, din respect pentru omenirea sa, el exista realmente, în carne şi oase.

Din câte înţelesese, era pe cale să înceapă o nouă luptă pentru supravieţuire. Probabil că voiau să-i ia Sufletul pentru a face cu el cine ştie ce. Vagabond decise că nu trebuia să le dea prilejul de a se bucura că-l văd rătăcit pe-acolo. De-acum avea să le arate ălora, prin tot ceea ce întreprindea, că se afla în locul acela ca la el acasă.

„Între noi doi, dragul meu Mefistocrate!” gândi el, ridicându-se încet din pătuţ.

Capitolul 39

— Văd că vă reveniţi repede! spuse Mefistocrate cu un zâmbet de mulţumire. Produsele noastre rezistă în timp, nu se depreciază…

— Mi-e foame, se plânse Vagabond.

— A, da, aşa? Hmm, este mai mult decât de înţeles. Vă fac imediat o friptură cu caş. Între timp, dumneavoastră încercaţi să vă recăpătaţi memoria. Trebuie să vă amintiţi de contractele prin care mi-aţi vândut sufletul dumneavoastră. Faceţi un efort! Noi trebuie să le furnizăm întotdeauna clienţilor noştri produse întregi, care să nu aibă nici un fel de lipsă.

— Mi se pare că-mi amintesc ceva… minţi Vagabond. Dar sunt numai imagini confuze… Poate că, dacă dumneavoastră m-aţi lămuri mai bine cu privire la, hmm, activitatea pe care o desfăşuraţi, procesul s-ar accelera…

— Hmm, s-ar putea să nu greşiţi în totalitate, zise Mefistocrate căutând bucata de carne în frigider, dar n-ar fi prea multe de explicat. Totul este afurisit de simplu şi incredibil de logic. Trebuie să ştiţi că genul nostru de activitate există din timpuri imemoriale — am putea spune chiar de pe vremea în care s-a născut raţiunea. Şmecheria de bază cu care vă cumpăram sufletele aproape pe nimic consta în faptul că vă păcăleam prin aceea că voi cumpăraţi de la noi. Dar ce am fi putut să vă oferim — ceva cu adevărat economic — în măsură să vi se pară, fie şi la o analiză superficială, cât se

poate de preţios? Atunci am inventat Viaţa Veşnică. Pe noi nu ne costa decât câteva cuvinte, dar voi plăteaţi cu tot sufletul vostru. Sistemele noastre de propagandă publicitară erau puternice şi funcţionale. *„O viaţă mai lungă sau chiar Viaţa Veşnică în schimbul a ce? În schimbul fiului vostru? Nu! Al casei voastre? Nu! Totul doar în schimbul sufletului vostru, cu care, oricum, n-aţi ştiut niciodată prea bine ce să faceţi!”* La ce ne foloseau apoi toate sufletele acelea, vă voi explica mai târziu.

Această politică economică şi publicitară pe care o duceam a ajuns în scurt timp să depăşească până şi cele mai roze aşteptări ale noastre. Ca să n-o mai lungesc, ne temeam să nu fiţi vreo specie mai demnă, mai inteligentă şi mai puţin naivă. Dar am descoperit, spre marea noastră bucurie, că mesajul publicitar nimerea drept la ţintă, cum nici nu s-ar fi putut mai bine, chiar în punctul vostru cel mai slab. Fireşte că am profitat de asta fără prea multe scrupule. La urma urmelor, afacerile sunt afaceri.

În anumite privinţe am făcut un pic aşa cum faceţi voi, cu dragă inimă, cu terţii voştri de până în lumea a opta: îi amăgiţi că ar putea ieşi din condiţia lor de inferioritate în schimbul unui preţ care este cel mai mare cu putinţă: *TOTUL!* Şi astfel vă legănaţi cu iluzia că vă îmbogăţiţi pe spinarea terţilor voştri de până în lumea a opta, în timp ce noi ne îmbogăţim cu adevărat pe spinarea voastră. Există o măsură şi un echilibru în toate. Dar nu vreau s-o mai lungesc!

Şi Mefistocrate începu să frigă bucata de

carne, presărând pe ea bucăţele de caş.

— Relaţia comercială cu voi, avantajoasă pentru noi, a continuat nestingherită foarte multă vreme. Dar într-o bună zi, în ultimul timp, am observat că era pe cale să se schimbe ceva-ceva foarte important. Am remarcat tendinţa maselor largi de a nu se mai da în vânt după moneda falsă cu care le promiteam să le plătim. Lumea a început să creadă din ce în ce mai puţin în noi şi în minciunile pe care i le tot înşiram. Până şi centrele de donaţie înfiinţate de noi — clădiri uriaşe şi dezgustătoare, înţesate cu tot felul de tablouri, cruci, altare, fresce şi alte nimicuri de-astea — au pierdut acea mare priză la public pe care o avuseseră dintotdeauna. Pe scurt, aţi început să vă daţi seama că sunteţi înşelaţi în mod continuu, dacă se poate vorbi de înşelătorie în comerţ…

— Ei, ei, nu poţi să rămâi prost o veşnicie! vorbi cu totul aiurea, Vagabond.

— Lăsaţi-mă să termin! În termeni comerciali, asta vrea să spună doar că mesajul publicitar este perimat. În asemenea cazuri, se pune problema de a-l înţelege la momentul potrivit şi de a-i schimba întreprinderii — tot la momentul potrivit — imaginea, precum şi de a născoci alte şiretlicuri cu sorţi de izbândă.

— Staţi puţin! exclamă Vagabond. Tot ceea ce aţi spus e cât se poate de exagerat! Din câte am înţeles eu, dumneavoastră vorbiţi despre biserică, despre religii, despre Credinţa în general în Viaţa-De-Dincolo-De-Moarte. Dar aceste credinţe s-au inspirat de când e lumea dintr-o imagine a Bunătăţii Universale şi va fi fiind, poate, şi un

banal proces de idealizare colectivă, însă punctul de referinţă a fost dintotdeauna Dumnezeu, Cel-Bun prin excelenţă. În schimb, dumneavoastră şi fratele dumneavoastră Mefistofel…

— Vărul meu!

— …şi vărul dumneavoastră Mefistofel reprezentaţi ceva cu totul deosebit… mă rog, vreau să spun… Diavolul, dacă-mi permiteţi, este exact contrarul lui Dumnezeu!

— Vedeţi că n-aţi priceput nimic! spuse Mefistocrate pe un ton părintesc şi plin de înţelegere. Nu există nici o deosebire între *DUMNEZEU* şi *DIAVOL*. Dumnezeu este *TOTUL* prin antonomază, deci reuneşte în sine şi pe potrivnicii săi. Dumnezeu înseamnă *BINE*, tot atât cât şi *RĂU*. Dumnezeu este *FRUMOS*, tot pe cât este de *URÂT*. Dumnezeu ştie *FRANŢUZEŞTE*, tot atât cât ştie şi *CHINEZEŞTE*. Dar ce mă tot faceţi să spun! Dumnezeu nici nu există!

— Întocmai!

— Şi nici măcar nu-i simţim lipsa! şuieră Mefistocrate şi rânji aidoma fraţilor lui. Oricum, spuneam că la un moment dat trebuia să schimbăm imaginea întreprinderii noastre. Asta era, cel puţin, ideea mea. Şi exact în acea perioadă vărul meu Mefistofel a fugit cu casa de bani, devenind apoi bogat şi cunoscut pretutindeni. În zilele noastre, toţi ştiu cine este Mefistofel. Eu am rămas un necunoscut şi un cătrănit, iar într-o vreme am avut şi serioase probleme financiare. Stăteam pe la uşile celor mai sărace biserici, îmbrăcat ca vai de lume, şi cerşeam suflete. Apoi mi-a venit *IDEEA*. Ajutat de

un grup de finanţatori, am luat-o de la capăt cu noua mea formulă. Era efectiv o idee genială şi într-adevăr a mers de minune, continuând să meargă la fel şi-n ziua de azi…

— Dar nu mi se pare că aţi fi chiar atât de bogat şi plin de succese! remarcă Vagabond.

— Hmm, nici nu sunt aşa, admise Mefistocrate coborându-şi privirea stânjenit. Eu sunt o jumătate de geniu, dar un prost întreprinzător. Cei care m-au finanţat s-au vădit a fi nişte rechini şi mi-au furat imediat ideea. Acum ei, şi alte mii ca ei, sunt putred de bogaţi în timp ce eu trag mâţa de coadă şi mă zbat în anonimat, însă găselniţa originală tot a mea rămâne! Iar asta nu poate să mi-o ia nimeni!

— Şi care ar fi, mă rog, acea idee originală? întrebă Vagabond.

— Ţi-am mai spus. Conceptul de bază este multiproprietatea asupra sufletelor. Lumea — măcar acest lucru l-am înţeles — nu mai avea chef să se lase fraierită. Sau, ca să fim mai exacţi, nu mai avea chef să ştie că era fraierită. Practic vorbind, ea îşi dorea un produs care să fi prezentat într-un mod mai convingător viaţa de apoi, fără a mai fi însă dispusă să-l plătească la vechiul preţ al sufletului întreg.

Ideea genială a fost de a le vinde oamenilor nişte obiecte materiale, deci care să poată fi atinse cu mâna pe loc şi care să poată convinge de existenţa lor, evident, cu totul inutile, în schimbul unor mici părţi — neînsemnate în aparenţă — din sufletul lor. Oferta li se părea tuturor cât se poate de avantajoasă, întrucât credeau orbeşte în

existenţa şi utilitatea efectivă a ceea ce le propuneam noi şi, în acelaşi timp, nu le păsa prea mult de părţile acelea de suflet pe care le pierdeau de fiecare dată.

Mefistocrate zâmbi amuzat.

— Credeam că am scăpat, în sfârşit, de *CREDINŢĂ*. Şi în realitate credeau în *noi* mai mult ca oricând! Nici nu vă puteţi închipui ce satisfacţie am simţit şi cât ne-am mai distrat atunci când i-am văzut pentru prima oară pe unii cum se bucurau la sosirea noului frigider cu trei compartimente sau a maşinii de spălat vase cu patru viteze. Erau oameni care-şi luau de la gură pentru cea mai frumoasă maşină cu vopsea metalizată, oameni care nu mai trăiau decât pentru a-şi vedea împlinit visul unui nou salon îmbrăcat în imitaţie de piele…

— Aţi vrea să-mi daţi de înţeles că în spatele consumismului…

— Nu numai în spatele, ci şi în faţa, deasupra, dedesubtul şi înăuntrul lui! Este noua metodă cu care vă cumpărăm sufletul în această epocă. Astfel se elimină toate neîncrederile. Cui i se va mai părea scump o mândreţe de televizor ultimul răcnet luat la preţul derizoriu ce reprezintă 0,05% din valoarea sufletului propriu? Credeţi-mă că în aceste condiţii orice fiinţă omenească ar vrea să-şi vândă tot sufletul. Dar ce tot spun eu, chiar dumneavoastră înşivă vi l-aţi vândut!

Vagabond nu reuşi să-şi ascundă o expresie de îngrijorare.

— Nu vă faceţi probleme! Îl încurajă Mefistocrate. Nu-i dracul chiar atât de negru. Şi apoi mai e şi un pic de Dumnezeu în el.

Cu siguranţă acest lucru nu-l făcu pe Vagabond să se simtă mai liniştit.

— Aţi afirmat că vindeţi suflete în regim de multiproprietate, spuse el. Mie mi se pare mai degrabă că le cumpăraţi de la noi în rate.

— Toate la timpul lor, replică pe un ton calm Mefistocrate. Le cumpărăm de la voi şi cu asta, basta. Apoi le lăsăm să se mai coacă un pic, le mai cârpim pe ici-colo şi le mai lustruim niţel, pentru că voi poate că nici nu vă daţi seama în ce hal se află atunci când ni le cedaţi. Apoi le lansăm pe altă piaţă, vânzându-le în regim de multiproprietate. Şi aici se manifestă din plin ideea mea inovatoare: în timp ce vărul meu folosea sufletele doar o singură dată, amuzându-se să le perpelească o veşnicie, eu le vând şi le revând mereu la alţi proprietari. În felul acesta economisesc şi uleiul şi — mai important — nu-mi ard mâinile. Piaţa pe care le plasez este o lume ce se aseamănă întru totul cu a voastră, cu excepţia unui fleac: locuitorii ei sunt cu toţii Draci.

— Draci? Adică vreţi să spuneţi că sunt roşii pe de-a-ntregul şi au coarne şi coadă îmbârligată?

— Ce naiba tot debitaţi! exclamă Mefistocrate pe un ton ofensat. Dracii nu sunt deloc aşa. Cel puţin de când s-au emancipat şi ei. Am spus că este o lume absolut la fel cu a voastră. Cu fiinţe omeneşti, cu niscai animale, insecte şi aşa mai departe. Numai că oamenii — nu se ştie din ce motiv — trec drept Draci. Nici eu nu ştiu de ce. Şi nimeni nu ştie. Nici măcar ei. Cred că-i doar o ciudată problemă de religie. Mă rog, aşa e, ce mai! Aveam şi cu ei bătaie de cap când era vorba

să le vindem sufletul întreg — totul deodată. Trebuie să înţelegeţi că sufletul este un articol cât se poate de greu de negociat. Probabil pentru că nu s-a înţeles niciodată la ce naiba foloseşte. Oricum, şi în acest caz, formula multiproprietăţii este hotărâtoare. În acest fel, un om-drac poate să aibă câte o părticică din *mai multe* suflete, ceea ce — este un lucru confirmat — dă iluzia unui statut mai acătării…

— O clipă! Dar cum se poate măsura un suflet? Vine, aşa, oricine la voi şi spune: *Daţi-mi, vă rog, două sute de grame de suflet…*

— Da de unde! Da de unde! Ce tâmpenie! Noi avem nişte produse terţiare, produse de lux, absolut inutile şi nimeni nu s-ar mai interesa de ele. Însă aici intervine un subtil şi complicat joc de echilibristică publicitară. În spatele meseriei noastre se ascunde o artă rafinată, aceea a vânzării, care este-un scop în sine şi care face abstracţie de „nevoi efective” şi alte asemenea bazaconii. Am folosit şi pentru această lume simbolistica maşinilor de spălat, a detergenţilor, a aparatelor electrocasnice. Este o marfă mai consistentă în aparenţă şi mai uşor de verificat. Ei cred că achiziţionează o maşină de curăţat cartofii şi în realitate cumpără o parte din sufletele noastre. De altfel, nu este, în mod sigur, o înşelătorie, întrucât produsele noastre sunt garantate din punct de vedere calitativ. Sufletele noastre sunt *COC* (Candoare Originală Controlată) şi sunt supuse, toate, controlului teoloştiinţific, fiind omologate unul câte unul.

— Îmi debitaţi o grămadă de prostii spuse

Vagabond cu o violenţă nestăvilită.

Mefistocrate îl privi zâmbind compătimitor.

— Obişnuitul scepticism al ignoranţilor, spuse el păstrându-şi calmul. Când aveţi de-a face cu un sistem economic evoluat, vă pierdeţi firea.

— „Evoluat”, aşa-i ziceţi voi! Şi cu ce vă plătesc ăştia, Dracii ăştia, sufletele voastre deghizate în aparate electrocasnice?

— Cu ce? Mefistocrate avea o expresie amuzată. Cu dolăroi de ăia frumoşi, bani peşin, ce naiba! Ne credeţi chiar atât de proşti încât să ne spetim muncind pentru o nimica toată? Dolari sau alte valute forte, cărţi de credit, cecuri şi numai în anumite cazuri poliţe. Dar iată! E gata friptura dumneavoastră!

Mefistocrate aduse friptura cu caşcavalul topit pe o farfurie de porţelan, presără deasupra nişte praf panaromat şi i-o dădu detectivului.

— În timp ce dumneavoastră mâncaţi, spuse el potrivindu-şi cu nonşalanţă pe tâmple două mici dispozitive rotunde, eu îmi văd de treburi.

Vagabond ar fi vrut să protesteze, dar îl cuprinse imediat o senzaţie de plăcere deplină, pe care n-o mai încercase niciodată.

— În straturile exterioare ale minţii, îi explică Mefistocrate, se ating zonele erogene ale Sufletului.

Apoi, în locul plăcerii, îl năpădi o senzaţie de goliciune.

— Să nu vă fie ruşine! spuse Mefistocrate. Am văzut lucruri şi mai rele!

După câteva minute de tăcere, continuă:

— Oricum, aveţi Sufletul Negru, zău aşa!

Trebuie să vi-l înălbim cum se cuvine. Şi nu-i chiar atât de uşor să pregăteşti, cu una cu două, o nouă Linie Întâmplător.

— Ce mi se va mai întâmpla acum? întrebă Vagabond.

— O, nimic grozav, încercă să-l liniştească Mefistocrate. De fapt, mai bine să nu ştiţi.

— Cred că-i cam târziu pentru a mă căi de păcatele mele, nu?

— Aş spune, mai degrabă, că e ceva deplasat, nu tardiv. Nu ne aflăm în Rai! Şi apoi ar fi trebuit să vă gândiţi la treaba asta mai înainte. Dar aveaţi chiar aşa mare nevoie de noul dumneavoastră interfon inteligent? Şi aveaţi cu adevărat nevoie de toate scobitorile alea atomice? *„Cine cu scula va răni, de sculă va pieri!”* Veţi fi prefăcut, sau mai bine-zis reconvertit în toate instrumentele acelea inutile la care aţi jinduit toată viaţa şi vândut ca atare în lumea dracilor, cea de care v-am pomenit adineauri.

Căzu pe gânduri, apoi continuă cu ochi visători.

— Dar poate că mai am încă timp să devin bogat! S-ar putea ca noua Linie Întâmplător să funcţioneze. De data asta nu mă voi mai lăsa fraierit de nimeni. Nici un Mefistofel n-o va mai şterge cu casa de bani şi nici un rechin nu va mai pune stăpânire pe ideile mele! Acum însă… hai să mergem, domnule Vagabond! A sosit clipa Caznelor.

Şi pentru a doua oară începu să râdă mefistocratic.

Vagabond simţi că-l trec fiorii. Dacă voia să se

salveze, trebuia să facă ceva, numaidecât. Dar ce anume? În străfundurile creierului său, ceva urla să iasă de-acolo. Să fi fost, oare, ideea cea bună? Nu avea timp să verifice. Demară în trombă:

— Îmi pare rău, domnule Mefistocrate! zise el. Mă tem însă că va trebui să vă revizuiţi planurile!

„O frază care-şi face întotdeauna efectul”, îşi spuse detectivul în gând.

Într-adevăr, celălalt se blocă şi căpătă un aer îngrijorat. Vagabond îşi redobândi liniştea.

— Prezentaţi-mi, vă rog, actele contabile ale întreprinderii dumneavoastră! îi ceru pe un ton poruncitor, arătându-i abonamentul de autobuz.

Mefistocrate îl privi înspăimântat.

— Vasăzică… sunteţi un agent al… Fiscului? murmură el.

— Întocmai! admise Vagabond improvizând. Si acum *SĂ MERGEM LA SUPLICIU!*

— Hmm, nu, ştiţi… eu…

— Aveţi cumva ceva de ascuns? urlă detectivul.

— Nu, nu, de ascuns nu, totuşi… eu…

Vagabond se simţi stăpân pe situaţie. Se dădu mai aproape de Mefistocrate şi-i spuse la ureche cu o voce şuierătoare:

— Ascultaţi, aşa după cum veţi fi înţeles, eu nu vin de-acolo de unde credeţi dumneavoastră şi nu sunt un nătăfleţ de muritor! De obicei sunt foarte rău, de neînduplecat. Dar ultima oară când am făcut o excursie organizată în Lumea Veche, m-am îndrăgostit de o fată încântătoare, cu păr arămiu. Soarta a făcut însă ca transcendensorul

meu să nu vrea să se oprească la etajul ei, drept care… Sunt dispus să mai închid un ochi în ce priveşte situaţia dumneavoastră contabilă, dar trebuie să mă trimiteţi înapoi, acolo de unde credeţi că m-aţi luat, *înţeles?*

Mefistocrate se învineţise la faţă şi transpira abundent de atâta agitaţie.

— Eu, eu… nu ştiu… trebuie să mă gândesc… bodogăni el, nefiind în stare, evident, să gândească în mod clar.

— *Înţeles?!*

— Bine, bine, înţeles.

Mefistocrate făcu trei tumbe, îşi suflă nasul, mâzgăli ceva cu o bucăţică de cretă pe o tablă, spuse o anecdotă porcoasă, poticnindu-se în mod magistral, apoi dispăru cu cameră cu tot.

Vagabond îşi dădu seama că era în drum spre casă.

În jurul lui nu se afla nimic, totuşi toate zburau cu o viteză incredibilă.

„Ce peisaj ciudat!” gândi el.

Era mulţumit.

Apoi îl umflă râsul.

„De-aia îl fraieresc mereu toţi”, îşi zise detectivul. „Pentru că-i un imbecil!”

Capitolul 40

Durerea pătrunse în mintea lui Vagabond şi-l scăpă de conştiinţă. Sau cel puţin de toată conştiinţa care, în acel moment, nu-i era strict necesară.

În ultima vreme i se întâmplaseră multe lucruri sau poate că nu. Oricum nu era de trecut cu vederea faptul că murise de câteva ori, sau ceva de genul ăsta, şi că trecuse prin nişte stranii şi dubioase stări de încarnare. Un lucru era însă sigur, şi anume că nu dormise deloc (sau poate că toate fuseseră un vis?). Acum poate că tocmai acumularea acestei exigenţe nesatisfăcute îl arunca, pe neaşteptate, în cea mai compactă dintre neguri. Să fi fost acesta semnul jinduitei sale întoarceri într-o Realitate mai acceptabilă? Era posibil.

Se rotea de jur împrejur ca un animal mânat doar de reflexele condiţionate şi de instincte. În jurul lui va fi fost, poate, zgomotul asurzitor al vreunei metropole. Poate că mergea pe un bulevard străjuit de copaci din plastic.

Trecătorii dimprejur — dacă vor fi fost — vor fi crezut despre el că era un consumator de tâmpiţină ajuns în ultimul grad, acela în care încep să pocnească neuronii sistemului limbic.

Mai târziu, James Vagabond avea să-şi amintească destul de puţin de acest moment. În minte i se întipări, fără voia sa, un crâmpei de convenţie. Un bătrân îi spunea unui băieţel:

— Pe mine muzica asta beat-rock…

— BEAST-rock, bunicule! îl corectă băieţelul.

— Beat, beat, cine mai pricepe ceva? Pentru sine, ăştia din formaţia Noile Reptile…

— Ba nu, buni'! zise băieţelul. Cei din Noile Reptile nu mai sunt *beast*. Ăştia sunt Mamiferele-Fără-Peri! Nu vezi ce linşi sunt?

— Dar mie mi se pare că sunt la fel ca noi…

— Da, desigur! admise băieţelul. Nimic nu-i mai *beast* decât Omul, mamiferul cel mai puţin pilos cu putinţă!

Fireşte că Vagabond a trebuit apoi să ajungă într-un fel sau altul la propria-i locuinţă şi în propriul său pat; pentru că, într-o frumoasă zi de primăvară, la scurt timp după-amiază, s-a trezit în plină formă şi cu cea mai bună dispoziţie.

Şi toate erau exact aşa cum se cuveneau să fie.

Capitolul 41

Aventura luase sfârşit.

James Vagabond se afla din nou în căsuţa lui drăgălaşă şi curată din veselul cartier Stockhausen Fahrenheit. Câinele său şi copiii săi…

Observă că ceva nu se potrivea şi se îngrijoră. Trebuia să verifice! Aşa, sistematic.

Cartierul era Stockhausen, strada se numea Fahrenheit, iar el locuia la numărul 451.

Acum era în regulă. Se relaxă. Se temuse o clipă că amintirile sale nu erau destul de precise, dar, din fericire, se înşelase. După toate cele întâmplate, putea să se considere norocos că se mai afla în viaţă, la casa lui şi cu mintea întreagă.

Era bine să te întorci la normalitate.

Câinele său şi copiii săi se jucau, ca de obicei, în camera de alături, iar jocurile lor confereau casei o atmosferă sărbătorească.

Kerouac[14], aşa se numea câinele — era Iubirea şi Mândria lui dintotdeauna. Îşi mai amintea încă de clipa în care îl găsise hoinărind Pe Drum şi-l luase de-acolo ca nu cumva să se fi pierdut în Subteran.

Se împrieteniseră imediat la cataramă, deoarece câinele avea un suflet trist şi sensibil, iar el — care nu era decât un biet visător — nici nu putuse să conceapă că nu avea să-i devină prieten. Vagabond îşi dăduse seama chiar atunci că în legătura lor intelectuală el avea să fie cel mai

14 Jack Kerouac (1922-1969), scriitor american, autor al romanelor *On the Road (Pe drum)* şi *The Subterraneans (Cei din Subteran)* (n. trad.).

câştigat, şi nu Kerouac, întrucât acesta din urmă demonstrase, şi încă de foarte multe ori, că se plictisea de moarte în timpul discuţiilor lor.

Din acest motiv încercase să-l despăgubească cumva şi făcuse rost de doi copii mici cu care câinele să se poată juca, etalându-şi astfel toată priceperea în materie.

În momentul acela, lătrăturile şi urletele din camera de-alături însoţeau, ca de obicei, cititul ziarului de la ora 15. Vagabond era un tip metodic şi n-ar fi renunţat nici în ruptul capului la lectura ziarului de după-amiază, însoţită, dacă se putea, de o cafeluţă pe cinste.

Dar de data asta nu reuşea să se concentreze asupra celor citite; evenimentele din ultimele ore erau prea multe şi prea misterioase pentru ca el să le poată uita, fie chiar şi un minut: râca zilnică cu şeful său — vindecat în mod misterios, chiar în acea zi, de dubla pareză facială — care încercase, la fel ca în aproape toate zilele, să-l concedieze, în ciuda celor 25 de ani de serviciu prestat cu devotament — aşa cum îi stă bine unui funcţionar-model — în acea instituţie; apoi, în pauza de cafea, incidentul nesuferit cu paznicul de noapte, căruia i se dereglase nitam-nisam metabolismul, cu consecinţe indescriptibile; în sfârşit, ca şi cum n-ar fi fost de-ajuns ciondăneala — chiar în faţa casei — cu lăptarul, care încercase să-i pună paradoxină în lapte!

Vagabond tresări brusc.

Încercă să priceapă gândurilor sale.

Paradoxina era adevărată, în mod paradoxal, dar toate celelalte nu erau! Acest lucru însemna

totuşi ceva foarte grav. Îşi dădu seama de faptul că, o clipă, amintirile sale fuseseră false, iluzorii. Un trecut al său fusese diferit de cel pe care-l crezuse el. Se opri să cugete asupra acestui lucru şi a semnificaţiei lui:

„Atunci când avem amintiri care nu sunt ale noastre, care nu ţin realmente de viaţa noastră, înseamnă că nu suntem noi înşine… pentru că identitatea se făureşte numai pe baza amintirilor…

Noroc că mi-am dat seama de acest lucru, pentru că altfel aş fi crezut poate mereu că sunt un funcţionar-model şi poate că chiar voi fi fost, în timp ce acum, din fericire, îmi este din nou cât se poate de clar şi evident că am fost întotdeauna şi continui să fiu un Ciobănaş-Nătăfleţ-Cu-Traista'N-Băţ."

Capitolul 42

Certitudinea unei identităţi sigure îl linişti.

„Cum aş putea să uit vreodată că sunt un Ciobănaş-Nătăfleţ-Cu-Traista'N-Băţ?" gândi Vagabond. Apoi băgă o mână în buzunarul zeghei sale şi scoase de-acolo un ceas ruginit, mare cât o Ceapă Ciobănească.

„E trei şi jumătate!" îşi spuse în gând. „E timpul să-i dau câinelui drogul."

Se îndreptă cu pas hotărât spre Camera Jocurilor. Kerouac, care în perioadele de abstinenţă devenea uşor sadic, îi legase între timp pe copilaşi de cap, cu burta în jos, şi-i muşca de fesele lor moi.

— Kerouac, Kerouac! îl dojeni el. Mereu cu jocurile tale câineşti! Uită-te la bieţii copilaşi în ce hal au ajuns. Să ştii că alţii nu-ţi mai iau!

Auzindu-i glasul, câinele se întoarse şi începu să dea din coadă de bucurie. Drogul, în afara altor efecte, îl făcuse dependent şi de stăpânul său.

Kerouac nu era singurul câine toxicoman.

În întreaga lume se întinsese plaga acestor animale — incapabile din punct de vedere material să trăiască în mod independent — care-şi aflaseră un adăpost şi existenţa asigurată în casele unor persoane singure, afectate îndeobşte de Instinctul Asistenţialistic.

Vagabond se uită cu dragoste, compătimire şi oarecare invidie la toxicâinele său toxicoman, apoi scoase dintr-un sertar acel misterios şi sofisticat produs al tehnologiei japoneze, care era seringa

nipono-dermică, şi se pregăti să-i dea câinelui porţia zilnică de tocană.

Operaţia se desfăşură în mod rapid, fără nici un fel de probleme.

— Cum ţi s-a părut? întrebă Vagabond.

— Nu prea grozav! răspunse câinele. Dar a fost, oricum, mai bună decât tocana de ieri, care conţinea bucăţele de măduvă de cea mai proastă calitate. Kerouac îşi scărpină nasul cu o labă şi continuă: Când o să mă duci la discocaninotecă, aşa ca lumea?

— Oho, dar eşti un nemulţumit sadea. Nu ţi-a ajuns că, săptămâna trecută ai fost de trei ori la Hot Dog Discocaninotecă? Eu mai am şi altele pe cap: să mă ocup de turmă, de nevastă…

În mintea lui Vagabond se aprinse deodată ca un fulger amintirea Ubaldei, nevasta de ocazie de care fusese cumpărat într-o clipă de neatenţie. I se părea că trecuse o veşnicie de când nu se mai gândise la ea.

EA… UBALDA… o viaţă petrecută în Comună…

O viaţă petrecută ca secretară a Consiliului Comunal până când el — Bărbatul Vieţii Ei, fără îndoială — o răpise într-o bună zi; era îmbrăcat în albastru din cap până în picioare şi conducea tractorul său tărcat; o smulsese barbariilor acelui birou ca s-o conducă mai întâi la altar, si după aceea la săpat pe câmp…

UBALDA…

Încercă să-şi amintească formele ei dulci, pielea catifelată, liniile sinuoase… dar degeaba, nu reuşea. Încercă să-şi amintească profilul inefabil şi

senzaţia suavă pe care i-o dădea ori de câte ori respira uşor pe gâtul lui, cu nespusă iubire… Însă tot nu reuşea! Încercă să-şi amintească, ei, fir-ar să fie, măcar ce mutră avea! Degeaba, nici asta nu fu cu putinţă! Totuşi era absurd! Ubalda era nevasta lui!

Cu toate acestea din mintea lui lipsea orice avea legătură cu ea, în afară de nume. Vagabond conchise cu înţelepciune: „Ceva nu-i în regulă aici!”

Acest gând îi dezlănţui în minte o reacţie logică în lanţ. O întreagă lume se nărui în jur, cu mare zgomot, şi o alta se ivi în mod misterios, în raza simţurilor sale. Vagabond simţi cum este înghiţit de Fluviul Adevărului. Dădu în mod disperat din mâini şi din picioare prin Valurile Haosului, încercând să ajungă la Malul Raţiunii. Apoi, ajutat de apariţia providenţială a unui buştean putred, reuşi să se agaţe de acesta, dar se împotmoli aproape de mal într-un hăţiş de crengi şi frunze, pe când din depărtare un vuiet din ce în ce mai intens anunţa ameninţător cumplita Cascadă-A-Uitării.

Nu apucă bine Vagabond să se pună la adăpost, că apele fluviului dispărură, iar el pricepu că nici măcar nu existaseră vreodată. Obişnuita Metaforă Băgăreaţă.

Privi înjur. Se afla în locuinţa sa. Nu mai era nici funcţionar, nici Ciobănaş-Nătăfleţ-Cu-Traista’N-Băţ.

Era James Vagabond. Un investigator smintit. Şi nu exista nici o Ubaldă. El şi însurat — asta chiar că era bună! Cine dracu’ s-ar mai fi însurat

în situaţia aceea, când muierile se înhăitau cu calculatoarele şi popii deveniseră un pericol public! Da, nutrea convingerea că asta era adevărata lui realitate; ştia că n-avea cum s-o dovedească, în nici un chip, dar se hotărî să se încreadă în ea. Se afla, în sfârşit, acasă. În mod cât se putea de serios. Se gândi la lumea despre care crezuse, cu numai câteva clipe înainte, că era a lui. „Absurd”, reflectă el. „O nevastă cu numele de Ubalda şi un toxicâine puerofag… Halucinant!” Însă acum se terminase totul şi putea, în sfârşit, să se relaxeze.

Se restabilise Starea normală. Îi venea greu să creadă. Dar câtă energie se mai consumase! Vagabond se instală comod într-un fotoliu, cu inima împăcată. Chiar în momentul acela se ivi şi câinele, cu un hărtănaş de copil în gură.

Capitolul 43

Paradoxina nici nu există de fapt. Ea este doar un simbol care serveşte drept pretext pentru a se da un sens efectelor ei… şi, în mod paradoxal, acest lucru face deja parte din joc… şi chiar faptul în sine de a te gândi la ea poate produce EFECTE MARI!

Cuvintele Agentului Hazardului se învârtejeau în mintea lui Vagabond. Faptul de a fi tras din nou la Malul Raţiunii fusese de ajuns pentru redobândirea unei Identităţi Originale, dar nu şi pentru a-l face să dispară pe Kerouac, care, în faţa lui fiind, nu-şi lua o clipă gura de pe înfricoşătoarea sa mâncare.

Încercă să facă o analiză a situaţiei:

„Primesc însărcinarea de a-l găsi pe cel ce se face Vinovat de ceva foarte grav în aparenţă, dar, de fapt, ceva inimaginabil. Se amestecă în treaba asta şi Gordon Wells, cu teoriile lui despre Haos, şi Arrtisterò, care tulbură şi el apele în chip de fals *OMNIPREZENT*. Apoi toate par să meargă şi mai rău şi Agentul Hazardului (poate) mă proiectează într-o suită de situaţii improbabile şi halucinante, din care nu se poate înţelege bine dacă sunt mort sau nu, şi dacă da, de câte ori şi din ce cauză — toate fiind asezonate total aiurea cu Ghizi, Melci, Deus Ex Machine, Joe-Hingherul-De-Morţi, Mefistocraţi şi aşa mai departe. Totuşi, sensul acestor evenimente rămâne unul obscur şi misterios. Apoi, când totul pare să fi revenit la normal, lucrurile imposibile continuă să meargă

cu seninătate pe filiera lor, şi uite aşa mă trezesc că am în cârcă o nevastă de la ţară şi un toxicâine vorbitor şi mâncător de copii. Iar în toată harababura asta n-am putut găsi nici măcar o singură pietricică bună pentru mozaicul cercetării mele. Cine este Vinovatul? Şi care este vina lui? Numai teorie, ipoteze şi iarăşi ipoteze. Dar în realitate *NICI O REALITATE!*"

Vagabond bombăni ceva în semn de nemulţumire, aprinzându-şi — cu gândul aiurea — bătrâna şi draga lui pipă, care, de ani în şir, îl tot ajuta să cugete adânc asupra celor mai grele cazuri.

„Iar!" tună şi fulgeră în sinea lui, încercând zadarnic să distrugă noua materializare: nu fumase pipă nicicând în viaţa lui! Trase, totuşi, resemnat, câteva fumuri. Simţindu-se stimulată, pipa îi spuse:

— Să nu mi-o luaţi în nume de rău, stăpâne, dacă-mi permit şi de data asta să vă sugerez soluţia problemei care vă frământă: mi se pare că nu luaţi în seamă faptul că aveţi *deja* în mână toate pietricelele mozaicului; nu vă rămâne decât să le aranjaţi aşa cum se cuvine!

Era adevărat! Poate… Vagabond recunoscu în mintea sa toate elementele acelea care, cu puţină bunăvoinţă, ar fi putut constitui mijloacele necesare pentru a confuza o descurcare chestiunească.

Era, efectiv, o treabă grea să reuşeşti să le pui pe toate la locul lor; conceptele zburdau în voie, care încotro, în mod anarhic, se jucau de-a v-aţi ascunselea. Iar el se afla la mijloc, legat la

ochi, legat fedeleş şi cu căluş la gură, şi abia dacă reuşea uneori, aşa pe bâjbâite, să atingă cu piciorul pe câte unul, fără a reuşi însă să pună mâna pe el. Apoi simţi că în spatele lui se afla cineva. Şi i se făcu teamă până şi să-şi închipuie cine anume.

— *Bainzu! De puru no has tundidu s'elveghe!*[15]

Era ea.

Simţind cum îi pătrunde frica în oase, Vagabond se întoarse să se uite la inexistenta lui nevastă. Era ceva mai voinică şi mai păroasă decât s-ar fi cuvenit şi nu părea din cale-afară de inteligentă. De vreme ce nu era reală, ar fi putut să arate ceva mai bine, se gândi el. Sau nu? Şi ce mai însemna toată povestea aceea, de vorbea în sardă? Apoi îşi luă inima în dinţi.

— Doamnă, hmm, Ubalda… se hazarda el.

— Doamnă, ai? Îmi spui mie doamnă?!! Mie, nevasta ta?!! ţipă Ubalda supărată nevoie-mare. Ce te-a apucat?!

Vagabond avu de furcă, nu glumă, tot încercând să-i explice Ubaldei adevărul. Începu de hăt-departe, afirmând ceva de genul că în lume nu sunt chiar toate aşa cum par a fi şi că multe lucruri nu pot fi înţelese. Sărind din silogism în silogism, făuri, încet-încet, un cadru acceptabil al situaţiei. În cele din urmă, Ubalda spuse:

— Adică eu n-aş fi decât un produs al imaginaţiei tale, ai?

— Mai mult sau mai puţin, admise Vagabond

15 Băiete! Nici azi n-ai tuns oile? (limba sardă în orig.) (n. trad.).

cu prudenţă. Dar asta nu trebuie să te descurajeze prea mult. Vezi tu, hmm… Ei, fir-ar să fie, îmi pare rău.

— Nu-ţi face probleme, Băiete, zise Ubalda pe un ton plin de înţelegere. În ochii ei strălucea o neaşteptată lumină de inteligenţă. Mi-am închipuit întotdeauna că nu sunt altceva decât produsul imaginaţiei cuiva, adăugă inspirând adânc. Nu ştiu de ce, dar aşa simţeam eu. Mereu m-am izbit de zidul de netrecut al *identităţii* acestui „creator”. În lipsă de altceva mai bun, am ajuns cu gândul până la Dumnezeu — aşa cum fac atâţia —, dar am trăit în permanenţă cu bănuiala că-mi spui numai minciuni gogonate. Acum când ştiu că tu ai fost acela — unul cu picioarele mai bine proptite în pământ şi mai puţin megaloman —, mă simt uşurată. Îţi mulţumesc!

Pe Vagabond îl tulburară întru câtva cuvintele pseudo-soţiei sale şi o privi cu alţi ochi; nu i se mai părea chiar atât de proastă. Cel mult nebună. Dar nu proastă. Apoi ea continuă:

— Şi în afară de asta, Băiete…

— Nu mă cheamă „Băiete”! Mă numesc James Vagabond, obiectă patetic detectivul.

— Mai lasă mofturile astea, Băiete! spuse Ubalda. Doar n-o să crezi că faptul de a şti că sunt un produs al imaginaţiei tale mă face roaba ta, ai? Condiţiile noastre ar putea fi considerate ciudate, dar nici una nu-i mai presus de cealaltă. Sau să fie altă scară a valorilor — una cosmică — care arată contrarul?

— Hmm, nu cred…

— Păi da. Şi să mai ştii că tu vezi lucrurile

numai din punctul tău de vedere. Te asigur că din punctul meu de vedere lucrurile stau cu totul altfel. Tu *eşti* Băiete, iar eu nu sunt Ubalda, noi suntem rătăciţi undeva prin munţi, iar universul întreg este cu totul diferit de ceea ce ai putea tu să-ţi dai seama. Dar respect punctul tău de vedere — care este relativ adevărat, aşa, ca al meu — şi-ţi dau voie să-mi spui „Ubalda”, fără să contrazic universul tău. Fă şi tu la fel, că de nu, n-o mai isprăvim niciodată.

Vagabond analiză cele spuse de pseudo-nevasta lui. Apoi nu se putu abţine să nu zică:

— Dar de unde ştii tu toate astea? Mie nici nu mi-ar fi trecut prin minte vreodată.

Ubalda zâmbi dispreţuitor.

— Nu numai că le *ştiu*, dar le şi *ÎNŢELEG*. A şti este numai o consecinţă. Cât despre „cum” şi „de ce”, ei bine, poate că sunt mai deşteaptă decât tine. Sau, mă rog, nu ştiu, este un fenomen natural în corelaţie cu modul meu de a exista.

Vagabond rămase de-a dreptul vrăjit de cuvintele acelea. Nici o femeie nu-i mai vorbise vreodată aşa! Ori de câte ori încercase să discute cu o femeie pe asemenea teme, ea îi întorcea spatele imediat. Se căi că se grăbise să le spună tuturor că nu era nevasta lui. Ar fi putut să mai aştepte puţin… Căută să schimbe vorba.

— Ascultă, ce ar fi dacă am face o pauză şi am merge să mâncăm ceva într-un mic restaurant cvasichinezesc…

— Îmi pare rău, puişor, dar nu se poate, îl întrerupse imediat Ubalda cu un zâmbet maliţios. Eu nu exist. Ai şi uitat acest lucru?

— O, nu mă lua mereu chiar în serios! încercă s-o dreagă Vagabond. Şi dacă nu ţi-aş fi spus nimic? Tu ai crede că mai eşti soţia mea şi atunci…

— Atunci, ai repezi-o de nu s-ar vedea pe ţăranca asta necioplită şi păroasă! şuieră Ubalda.

— Vrei să zici că…

— Da, da!

— A…

Vagabond renunţă la ideea de a-i mai face curte pseudo-nevestei sale. Îi povesti apoi de-a fir-a-păr toate câte i se întâmplaseră şi-i mai spuse şi de misiunea lui absurdă. Apoi o întrebă ce părere avea despre evenimentele acelea.

— Are dreptate pipa, spuse femeia. Ai deja toate elementele, doar că nu ştii încă în ce ordine să le aşezi.

— Vrei să spui că tu *ştii*… care-i soluţia problemei? Ştii *cine* este ăă… Vinovatul?

— Evident! De fapt, soluţia asta este un fleac. Dar chiar şi o problemă simplă ţi se pare ciudată şi complicată, atunci când o priveşti din interior. În schimb totul îţi apare desluşit, ca un lucru la care te aşteptai, atunci când îl priveşti de sus. Eu, care nu aparţin realităţii tale, privesc din afară şi văd totul cât se poate de clar. Este logic! Şi mai că-mi vine să râd când mă gândesc cât vă bateţi capul ca să-l găsiţi pe Vinovat.

— Şi nu poţi să m-ajuţi?

— Nu, categoric nu, chiar dacă aş vrea. Punctul meu de vedere are atât de puţine în comun cu al tău încât, dacă ţi-aş divulga soluţia, te-aş abate pur şi simplu din drum. Ar fi ca şi cum

un câine s-ar apuca să-i explice unei păsărele ce este un copac. I-ar spune, probabil, că este un loc tocmai bun pentru a face pipi, şi zburătoarea nu şi-ar închipui niciodată că-i acelaşi loc în care ea ar putea să-şi facă un cuib.

— Atunci ce facem?

Vagabond era pe care de a se da întru totul pe mâinile pseudo-nevestei sale inexistente.

— Mai ţii minte că la pagina 47 l-ai cunoscut pe doctorul Ballen, faimosul repersonalizator? întrebă Ubalda.

— La ce pagină? Ce vrei să spui?

— Fixează o întâlnire cu el, Băiete! Configuraţia ta mintală este mai degrabă compromisă de ultimele evenimente şi ai nevoie de o repersonalizare. Acum nu eşti decât o copie jalnică după tine însuţi, în adevăratul sens al cuvântului. Băiatul cel autentic ar găsi numaidecât soluţia problemei sale. Şi nu s-ar mai vedea cu mine sau cu Kerouac. Apoi mai dovedeşti şi simptomele unei drăgălaşe metempsihoze galopante. Ei, da, o mică repersonalizare a creieraşului, aşa, frumuşel, aia-ţi trebuie!

Vagabond — care acum chiar credea cu adevărat asemenea lucruri şi se simţea mai puţin *el însuşi* ca de obicei — nu îndrăzni să zică nici pâs.

— Şi după aceea… murmură el cu glas stins, nu te voi mai vedea?

— Nu, zise femeia.

Capitolul 44

Cabinetul doctorului Argh Ballenbroken era cu totul altfel decât şi-l imagina Vagabond. De fapt, nu prea avea multe elemente dintr-un cabinet. Semăna mai curând cu o cameră de dormit în mare dezordine. Mai existau acolo, ce-i drept, un aragaz şi o budă plină, etalate în toată splendoarea lor, dar impresia de ansamblu era a unui dormitor. Prin cameră zăceau diverse obiecte, ca şi cum s-ar fi aflat acolo din pură întâmplare, fructe şi ouă. O parte a încăperii era protejată de un grilaj solid; în acel spaţiu strâmt, în spatele zăbrelelor de fier, se găseau câteva zdrenţe, o saltea de paie şi nişte păpuşi gonflabile, înfăţişând băieţaşi goi. Toate acestea făceau ca încăperea să semene şi mai mult cu un dormitor.

Doctorul Argh Ballenbroken era un omuleţ numai piele, os şi vene cu varice, şi era foarte nervos.

Îl invită pe detectiv să se aşeze pe un pătuţ, care putea foarte bine să fie un pat de psihanalist sau un şezlong. Îi ceru imediat să-i povestească totul, clătinând din cap la răstimpuri, în semn de aprobare, cu un aer grav. După care îl invită pe Vagabond să intre într-un obiect ciudat. Sau, mă rog, un aparat, Vagabond n-ar fi fost în stare să-l descrie, într-atât se deosebea de tot ceea ce cunoştea el, dar predomina impresia a ceva intermediar între o maşină a adevărului şi o oală mare, din bronz negru.

— Un moment! spuse Vagabond. Eu nu intru

în drăcovenia aia până când nu ştiu ce mi se va întâmpla acolo!

Repersonalizatorul scoase un geamăt, uitându-se la ceas.

— Ascultaţi, zise el, n-am putea să lăsăm pentru mai târziu explicaţiile? Întâi vă repersonalizez şi după aceea…

— Nu, nu! se împotrivi Vagabond. Mie să-mi spuneţi totul mai *înainte!* Vreau să ştiu până în cele mai mici amănunte ce anume mi se va întâmpla!

— Vă înţeleg foarte bine, îngăimă Ballenbroken plin de sudoare, dar dumneavoastră nu ştiţi că… Hmm…

Se uită din nou, întrebător parcă, la ceas.

— Bine, bine, voi încerca să vă explic la iuţeală: în primul rând, e necesar să aveţi cât de cât idee despre ce înseamnă o personalitate, o identitate. O identitate este — la fel ca şi o conştiinţă — un fenomen complex, un fenomen gestaltic natural, care rezultă dintr-un vast şi misterios sistem de reacţii electrochimice ce se desfăşoară necontenit în creierul nostru. Neuronii, care, luaţi fiecare în parte, nu sunt decât simple celule, ne formează, cu toţii laolaltă, pe *NOI,* cu câştigul gestaltic al identităţii noastre. Fiecare dintre noi are o configuraţie de neuroni aparte, deosebită de a celorlalţi, şi de aceea suntem noi atât de diferiţi unii de alţii. Gândindu-ne, în sinea noastră, ne vine în mod spontan să ne întrebăm *de ce* suntem aşa cum suntem? De ce eu sunt eu, şi nu oricare altul? Este ultima şi cea mai neplăcută întrebare pe care ne-o punem, dacă ne gândim un

pic. De ce acel *Ceva* este aşa, şi nu altcumva? Răspunsurile cele mai demne de crezare sunt în general două, si anume: *1. DIN ÎNTÂMPLARE, 2. PENTRU CĂ AŞA TREBUIE SĂ FIE.*

În etapa iniţială a cercetării mele am încercat să adopt prima ipoteză, dar nu reuşeam să ajung la nici un punct sigur şi apoi mai eram şi şomer. Însă trebuia să mănânc şi-mi expirau şi poliţele. De aceea am încercat cu a doua ipoteză. Şi a mers mai bine. Trăind într-un univers de tip determinist…

— Hei! îl întrerupse Vagabond. Universul este Nedeterminat!

— *ŢIIIIIIST!* îl ţistui Ballenbroken, cuprins dintr-o dată de spaimă. Nu spuneţi asta cu glas tare. Aţi putea să stricaţi totul!

— Cee? exclamă Vagabond.

— Chiar aşa! zise repersonalizatorul, respirând din greu şi continuând să se uite înjur cu suspiciune. De fapt, ceea ce aţi spus dumneavoastră e mai adevărat, dar numai cu condiţia ca aşa ceva să fie crezut de cineva în mod *activ*. Eu am descoperit că în realitate, dacă ne comportăm ca şi cum universul ar fi determinat şi *prefăcându-ne a nu şti nimic*, jocul continuă şi astfel lucrurile îşi văd de treaba lor. Toate sunt *mult* mai relative decât ne-am putea noi închipui în mod normal!

— Mi se pare imposibil.

— Pentru că nu ştiţi ce putere are *CREDINŢA!*

— Mi se pare ceva *rău CREDINŢA* asta! remarcă Vagabond.

— Dar tot *CREDINŢĂ* este! replică pe un ton hotărât Ballenbroken. Credinţa nu este *niciodată* susceptibilă de deosebiri. Oricum, punctul la care voiam să ajung e următorul: dat fiind că universul este determinat, toate sunt exact aşa cum trebuie să fie. În acest caz, ce ne facem cu liberul arbitru? Aici era ceva care nu se potrivea. Atunci mi-am imaginat că viaţa inteligentă reprezintă o insulă de nedeterminare într-un ocean de previzibilitate. Dar cum să dovedeşti o asemenea situaţie? Am conchis că în viaţă ar trebui să existe ceva predeterminat — un fel de configuraţie-mentală-tip deosebită —, în jurul căruia s-ar învârti, potrivit normelor liberului arbitru, configuraţia pe care ne-o conferă clipă de clipă nenumăratele momente ale identităţii noastre…

— Mi se pare o mare harababură, spuse Vagabond.

— Aşa şi *este*, o mare harababură! admise Ballenbroken. De fapt, şi eu mă minunez cum de merge.

— Dar dumneavoastră ce faceţi, practic?

— E simplu. Se poate întâmpla ca, uneori, cineva să se îndepărteze prea mult de propria-i configuraţie-tip predeterminată. Adică, practic vorbind, creierul lui o ia razna, iar în acest caz, intervin eu şi-l repersonalizez. Cu alte cuvinte, îi redau — prin mijloace pe care din pudoare nu le dezvălui — configuraţia-tip, făcându-l să-şi revină la normal.

— Aşa ceva continuă să mi se pară o vrăjitorie mascată de o grămadă de cuvinte frumoase, dar fără noimă, obiectă Vagabond.

— Aveţi dreptate! Este exact ceea ce-mi spuneam şi eu. Dar ştiţi şi dumneavoastră cum e… Mie îmi mergeau treburile de minune şi nu vedeam nici un motiv ca ele să nu fi mers. E logic ca lucrurile să nu fie chiar aşa cum le-am prezentat eu, dar trebuie, cel puţin, să *încerci* să explici fenomenele.

— Şi treaba merge, oricum?

— Da. Sau, mai bine-zis, *aproape* că merge. Vedeţi, dumneavoastră, în toate astea există ceva ce nu-mi e clar, şi anume că de când am început să-i repersonalizez pe alţii, am început să mă depersonalizez eu… Dacă ar fi să explic asta cu teoria mea, aş afirma că acea configuraţie neuronică a mea, în loc să se rotească aşa cum trebuie în jurul configuraţiei-tip, pendulează ritmic înainte şi înapoi, intersectându-se periodic cu o configuraţie străină.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Este ceva umilitor. Este ceea ce eu am definit imediat ca fiind o „schizofrenie de ore” sau o „psihoză temporară”. În loc să dorm, eu devin un altul. Şi celălalt, în loc să doarmă, devine eu însumi. Practic vorbind, sunt timp de douăsprezece ore eu însumi şi douăsprezece ore un altul. E un fenomen, oarecum, neplăcut. Nu dorm niciodată. Mintea pendulează şi când se află în partea asta sunt eu însumi, iar când se află în partea cealaltă sunt un altul.

— Dar când se află la jumătate?

— Acolo stă doar câteva clipe. Mişcarea pendulară e foarte rapidă. În momentele acelea, văzut din exterior, pare a fi lovit de-o criză

epileptică. De fapt, cred că-i vorba despre o suprapunere a mai multor configuraţii diferite.

— *Brrr!* făcu Vagabond. Şi cine-i… *celălalt?*

Ballenbroken se întunecă la faţă şi începu să se plimbe de jur

Împrejur, chinuit de gânduri.

— Un maniac. Un pedofil scârbos şi feroce. O fiinţă mai mult decât dezgustătoare. În acea fază, eu devin gras şi unsuros, iar nasul mi se acoperă cu păr negru şi des. Dar ştiu când este momentul să mă transform, şi atunci mă închid în cuşca aia.

Arătă spre spaţiul închis, plin de păpuşi gonflabile.

— De-acolo nu fac nici un rău nimănui, zise Ballenbroken părând oarecum deprimat. Acum veţi înţelege de ce mă grăbeam atât. Peste puţin timp va trebui să mă închid din nou în cuşcă.

— Nu mă pot dumeri care-i rostul fructelor şi ouălor împrăştiate peste tot, spuse Vagabond ca să schimbe vorba.

— Sunt energii, răspunse celălalt. Nici n-aveţi idee câte energii poate consuma un pedofil împătimit cu păpuşile alea gonflabile. Iar când revin în mine-însumi-cel-de-acum, trebuie să recuperez ceea ce a consumat celălalt. Şi nimic nu-i mai bun decât sucul de fructe şi gălbenuşurile de ou fierte cu vin şi cu zahăr.

Apoi purceseră în grabă la operaţia de repersonalizare. Vagabond se aşeză în strania oală-maşină a adevărului. Mai târziu avea să-şi aducă aminte cum doctorul Ballenbroken se tot învârtea gâfâind în jurul lui şi rostea cuvinte ce puteau fi complexe ecuaţii matematice sau, la fel

de bine, vagi formule magice. Avea să-şi amintească de mişcările ca nişte convulsii ale doctorului, aproape primitive, aidoma unor dansuri rituale pentru îmblânzirea zeilor. Avea să-şi aducă aminte cum îi slăbeau simţurile, fără a-l lăsa cu totul. Avea să-şi aducă aminte cum nu mai putu să vadă desluşit; cum vedea pe cineva ivindu-se în mijlocul încăperii şi dându-i un brânci lui Ballenbroken. Avea să-şi aducă aminte cum acel cineva se apropiase de el şi tot meşterea ceva în jurul lui. Avea să-şi aducă aminte că recunoştea în intrus un chip familiar. Avea să-şi amintească faptul că mai erau şi alte lucruri de care ar fi putut să-şi aducă aminte, dar n-ar fi fost în stare să spună care anume.

Conştiinţa îi reveni lui Vagabond atunci când începu să devină din ce în ce mai mult El-însuşi. Şi abia atunci înţelese cât de mult se poate îndepărta cineva de propria-i personalitate-tip.

Îşi dădu seama de rapida afirmare a identităţii sale cele mai absolute cu putinţă, sau ceva de acest gen. Nu-şi mai încăpu în piele de Sine-însuşi răspândit prin univers şi luă act de modul cel mai corect de propria-i natură.

Cel care ieşi din maşina-oală nu era nici un supraom, nici cine ştie ce altă jivină nemaipomenită.

Era efectiv şi pur şi simplu James Vagabond. Sau, mai bine, *JAMES VAGABOND*. Iar Ubalda încetase să mai existe şi Kerouac încetase să mai fie un câine.

Iar *VAGABOND* ştia acum.

Nu putea, n-avea cum să se lipsească de

faptul de a şti. Acum el era *INVESTIGATORUL* prin excelenţă. Era încarnarea arhetipului *INVESTIGATORULUI*. Şi ca atare nu putea să nu aibă idee de cine era *VINOVATUL*. El exista ca atare numai în funcţie de asta.

Într-adevăr fu primul lucru pe care-l făcu: să-l *intuiască* pe *VINOVAT*. Ca şi cum toată viaţa sa fusese numai o pregătire a acelei intuiri. Ca şi cum el fusese creat numai pentru lucrul acela. Dar nu era încă în măsură să exprime ceea ce descoperise. Soluţia se afla atât de mult în afara lumii, încât cerea timp şi spaţiu pentru a deveni efectivă şi eficientă. Sau poate că el fusese creat, pur şi simplu, pentru a folosi un anumit timp şi un anumit spaţiu mai înainte de a fi în măsură să dezvăluie soluţia; atât şi nici o clipă mai puţin.

VAGABOND ştia, dar nu putea face nimic ca să se ştie. Avea să ştie să aştepte. Simţea cum necesitatea unei soluţii care să-i satisfacă pe toţi plutea în aer şi creştea necontenit în intensitate. În scurtă vreme avea *să fie nevoit* să-l demaşte pe Vinovat. Şi acest lucru urma să se întâmple în clipa exactă în care el s-o poată face. Dar între timp trebuia să se pregătească.

Îi plăti doctorului Ballenbroken şi ieşi din cabinetul acestuia tocmai în momentele în care repersonalizatorul începea să fie zgâlţâit de primele zvâcnituri, suspine şi contracţii ale crizei sale de epilepsie, fără să fi avut de data asta răgazul de-a se închide dinainte, aşa cum trebuia, în cuşcă.

Capitolul 45

Castelul era situat pe o înălţime din Pădurea Neagră şi domina toată valea. Liniştea unei naturi necontaminate era sfâşiată doar de odihnitoarele zgomote ale pădurii şi de curgerea unui timid afluent al Rinului. Din când în când, tropăitul graţios al unor copite cabaline pe şoseaua nepavată şi scârţâitul unor roţi de lemn pe carosabilul prost întreţinut anunţau trecerea vreunei trăsuri, şi atunci vocea surugiului tulbura atmosfera încântătoare, lipsită de prezenţa fiinţelor omeneşti, cu un sunet antropomorf.

Se spunea că, dacă zăboveai mai mult pe prundul pârâului să tragi cu urechea, puteai să auzi cum păsărelele îşi depănau, cu ciripitul lor sublim, poveştile pădurii. Se mai spunea că, la adăpostul hăţişului răcoros, tot felul de spiriduşi — gnomi, elfi — ţopăiau şi se jucau necontenit, amuzându-se să născocească mereu alte, felurite, bancuri cu Omul-De-La-Oraş care lor li se înfăţişa în persoana „clasicului” perceptor.

Castelul domnea peste acea grădină a Raiului, singuratic dar antropoid într-o lume altminteri fericită şi perfectă.

În ziua aceea, armonia de zgomote ale pădurii a fost tulburată de mai multe ori. Dar nimeni nu s-a ridicat să protesteze, pentru că natura este răbdătoare. Într-adevăr, o mulţime de trăsuri violaseră Liniştea, căţărându-se pe drumeagul prăpăstios ce ducea la intrarea castelului.

Erau numai persoane foarte importante şi

oricum foarte bogate, fiindcă numai ele aveau acces în Pădurea Neagră. Toate celelalte puteau, cel mult, să vorbească despre ea, s-o jinduiască, s-o viseze sau, dacă erau destul de avute ca să-şi permită aşa ceva, s-o vadă în nişte filmuleţe, dar să pună piciorul acolo, nici pomeneală! Nimeni şi nimic nu putea intra în locul acela fără zapistă în regulă.

Nici un om, nici o muscă, nici măcar o bacterie.

— Aaah! Chestia asta din aer mă face să mă simt ca un leu! grohăi grăsanul baron Von Daumendrücken, întredeschizând ochii săi porcini şi umezi în semn de opulentă voluptate, în timp ce era servit cu o Coca-Cola de la barul automat din interiorul trăsurii sale.

— Este oxigen, sir, îl lămuri, cu flegma cuvenită, uscăţivul surugiu din escortă. Aşa cum era odinioară.

— Haida-de! Eu respir în fiecare zi oxigen de-ăla bun *(groh!)*, dar nu fără afurisita aia de mască! însă aici nu-i nevoie de aşa ceva, mormăi baronul râgâind acidul de Coca-Cola.

Într-adevăr, se bucura — aidoma tuturor bogătaşilor — de privilegiul de a poseda un aparat de respirat personal, care-l ferea de neplăcerile aerului urban. De când ploile acide distruseseră tot patrimoniul silvic al Germaniei, oxigenul bun devenise un lux. La drept vorbind, nu se murea nici fără el, deoarece, din fericire, fusese inventat un nou tip de copac de plastic în măsură să producă puţin oxigen — exact atât cât era nevoie. Problema o constituia însă mirosul neplăcut. Din

motive necunoscute — sau neaduse la cunoştinţa publicului —, în marile oraşe copacii de plastic produceau uneori, în afara oxigenului, înspăimântătoare rafale de duhori de heringi împuţiţi. Când se întâmpla aşa ceva, dacă nu erai bogat, respiraţia devenea un chin. Şi chiar când nu se întâmpla, aerul acela îţi producea atâta scârbă, încât îţi doreai cu orice preţ un aparat de respirat.

De aceea fusese recreată Pădurea Neagră.

O plantaseră puţin mai la dreapta faţă de cea originală şi o prevăzuseră cu o cupolă de câmpuri magnetice. Nimeni şi nimic nu putea să treacă dincolo de cupolă. Şi numai cei foarte bogaţi şi foarte importanţi reuşeau să pătrundă, uneori.

— Ce frumos, ce frumos e aici! Şi ce verde e! spuse cu voce stridentă târfo-nevasta baronului, aşezată în cealaltă parte a trăsurii.

Era, se înţelege, o femeie de-adevăratelea şi, fireşte, foarte frumoasă. Nu toate femeile — după cât se părea — socoteau că era o mare afacere să fugă cu un calculator.

— Ne întoarcem aici, nu-i aşa, bibiloiule? chelălăi ea în direcţia porco-bărbatului.

Legătura dintre porco-bărbaţi şi târfo-neveste era pe-atunci poate ultima formă reziduală de relaţie hetero-sexuală dintre fiinţele omeneşti.

Porco-bărbatul baron nu răspunse. După ce râgâise acidul de la Coca-Cola, mai râgâise o dată, apoi a doua oară, a treia şi chiar a patra şi a cincea oară, după care adormise cu capul culcat pe burduhanu-i revărsat.

În interiorul castelului, se părea că

întorseseşi în timp. Toate erau o reconstrucţie fidelă, în cele mai mici amănunte, a ceea ce fusese odinioară; materialele folosite erau cele originale, culorile, mirosurile şi toate nuanţele caracteristice — toate, absolut toate — a căror amintire se pierduse pentru totdeauna în altă parte, dar nu şi în acel loc fermecat.

Caracteristicile materiale ale castelului — de o, sublimă expresivitate, în anumite privinţe, pentru o lume dispărută — erau însă şi sursa unor probleme neplăcute, mai mult sau mai puţin grave.

Spre exemplu, la un moment dat se ivise necesitatea înfiinţării într-o parte mai izolată a castelului a unui modern post de prim-ajutor, înzestrat cum se cuvine pentru reanimarea stării de stupoare catatonică finală a crizei de abstinenţă de la materialele plastice. Prezenţa constantă în lumea normală a unor molecule de plastic în aer — astfel argumentaseră oamenii de ştiinţă expresionişti, însărcinaţi să întocmească un referat în această privinţă —, pe care noi o identificăm drept miros numai în caz de mare concentraţie — dar care, oricum, este sesizabilă pretutindeni în ziua de azi — operase cu timpul unele schimbări în metabolismul indivizilor predispuşi la aceasta, determinându-i metabolismului o funcţie activă şi provocând, în acest mod, obişnuinţă şi dependenţă.

Cu excepţia acestui detaliu, toate erau acolo exact aşa cum fuseseră cu multe secole înainte, iar oamenii se îmbrăcau mai mult sau mai puţin potrivit modei acelor vremuri.

În salonul principal se puteau auzi conversaţii de toate genurile între cei care veniseră să participe la importanta întrunire. Nu sosiseră încă toţi participanţii şi mulţi se foiau, curioşi ca nişte copii bătrâni, prin diferitele săli, săliţe, coridoare şi curţi sau se pierdeau prin ciudatele şi uitatele geometrii ale turnurilor de tot felul, ori rămâneau blocaţi în strâmtele elicoide ale scărilor în spirală.

În mulţimea celor prezenţi puteau fi remarcaţi Bill Byron — marele investigator mercenar englez; John Mac Dollar — cel mai bine plătit detectiv vegetarian; Philip Ferrari — agentul 007 cu o viteză în plus şi mulţi alţii. Nu puteau fi apoi trecuţi cu vederea Tut-tut-tut — faraonul telefonist hispano-egiptean, în realitate, un fost şofer de camion din Texas, celebru actor, care acum îşi interpreta rolul îmbrăcat în chip de faraon telefonist; doctorul Jim Fix — cel mai renumit şi mai nabab specialist din lumea occidentală a drogurilor şi, totodată, traficant part-time; Gaston Le Mussé — urâtul magnat al pornografiei totale, şi baronul Danglars — faimosul bancher asasin.

De fapt acolo, în marele salon, se afla toată elita societăţii mondiale şi în tot acest interval de timp noi şi noi sosiri umpleau spaţiul cu tot mai multe prezenţe importante. În cele din urmă ajunse şi James Vagabond.

Până atunci nu mai fusese niciodată în locul acela; nu era bogat, dar de data asta nu putea să lipsească şi, fie că ceilalţi ştiau sau nu, avea de gând să devină protagonistul în tot şi în toate.

Chestia cu îmbrăcatul ca în urmă cu o

jumătate de mileniu i se păru imediat o porcărie, cu atât mai mult cu cât, uitându-se în jur, descoperi că cea mai mare parte a celorlalţi habar n-avea ce veşminte se purtau în acele vremuri îndepărtate.

Unii erau pe jumătate goi, având pe ei doar paftale ascuţite şi păroase; alţii purtau în spate un sarcofag în chip de rucsac şi gemeau, iar alţii etalau improbabile costume de jogging; cea mai mare parte dintre ei se mulţumise cu simplitatea unui costum de călău asortat cu ochelari negri, cu cicatrice infectate ostentativ cu puroi sintetic, şi cu noduroase simboluri falice animate, atârnate peste tot.

Vagabond se bucură foarte mult că se deosebea de acele clişee prin blugii săi ponosiţi şi cămaşa strălucitoare ca o flacără, ce avea pe partea din spate nişte panseuri filozofice, iar pe cea din faţă un papion roşu.

Cei mai mulţi dintre cei prezenţi — cunoscători nevoie-mare — crezură că îmbrăcămintea lui era o ţinută cât se poate de originală de scutier.

Sosi, în sfârşit, şi clipa în care Vagabond se întâlni cu Gordon Wells. N-a fost prea clar nici după aceea care dintre ei l-a zărit primul pe celălalt; fapt este că, la un moment dat, ei s-au trezit că se îmbrăţişau plini de entuziasm. De când se întorsese în Realitate, investigatorul nu mai fusese de găsit, deoarece plecase să-şi afle pacea mai întâi prin sălbaticele şi pustiile zone montane ale Tibetului şi mai târziu pe liniştitele şi curatele plaje de pe una dintre ultimele insuliţe virgine din

mijlocul Pacificului. Asta era prima lui reapariţie „în societate”.

Îi povesti lui Wells — atât cât îşi mai aducea aminte şi putuse să priceapă — toate câte i se întâmplaseră de când îngerii Ciborgi îl răpiseră din Biserica Recomunicată din Necrolanda.

Wells asculta cu mare interes, scoţând din când în când sunete nearticulate în semn de înţelegere.

— Interesant, cât se poate de interesant! exclamă scriitorul. Eu n-aş fi fost în stare să scriu ceva mai bun.

Apoi începu să povestească şi el din întâmplările sale.

— Am rămas pur şi simplu blocat atunci când ai dispărut în zbor cu îngerii aceia în Biserică. M-am uitat înjurai meu, dar nici pomeneală de San Sitting Bull. M-a copleşit durerea şi, ca să mai uit, m-am dus la Taverna-Mortului-D’-Aci-Dinăuntru să beau un păhărel în amintirea răposatului, adică a ta, şi mi-am amintit de pericolele ce mă pândeau acolo numai atunci când cârciumarul şi doi haidamaci de-ai lui mi-au tras pe cap un sac de iută. Voiau să mă plaseze pe piaţa neagră a necroprostituţiei, ce mai! Nu neg că am rămas lat acolo şi, în acea stare, am cunoscut pentru prima oară emoţiile scenei.

— Dar atunci…

— Da, evident, şi pe la noi Realitatea o ducea rău. Am turnat câteva filme sau, mai bine-zis, au turnat ei filme pe spinarea mea şi am avut şi un oarecare succes recunoscut până şi de critică. Au înfiinţat chiar un fel de fan club în onoarea mea şi

am fost nominalizat la premiul Oscar pentru cel mai bun actor porno-necrofil. Eram în culmea gloriei când m-am îndrăgostit la nebunie.

— Te-ai îndrăgostit?

— Da, ştiu, e de necrezut. Nici eu nu credeam la început că aşa ceva ar putea fi posibil. Dar lumea emoţiilor este vagă şi de neînţeles... Oricum, m-am îndrăgostit şi de-atunci s-au pornit şi necazurile mele. Lucrul acela ar fi putut să constituie o sursă de bucurie fără margini pentru mine, dar a fost, dimpotrivă, una de suferinţe, de chinuri. La scurt timp ajunsesem în culmea disperării şi mi-am dorit să mor. Dar eu eram deja mort! Totuşi mi s-a ivit o ieşire din acea situaţie. Am luat o doză mare de otravă puternică, resurecţionină, şi am revenit la viaţă. Ceea ce în situaţia dată era acelaşi lucru cu a muri. Şi iată-mă aici!

Vagabond se uită la prietenul lui, scriitorul somnambul, care rânjea plin de satisfacţie.

— Şi apoi? întrebă el.

— Cum şi apoi? Ah, da! Apoi s-a terminat. Toate s-au îndreptat încet-încet spre normal. Nimeni n-a mai auzit vreodată vorbindu-se pe la noi de paradoxină, Agenţi ai Hazardului şi alte lucruri de genul ăsta. Se opri o clipă, ca şi când ar fi chibzuit ceva, apoi continuă: S-ar putea ca tu — cu saltul într-un Haos mai profund şi mai radical — să fi echilibrat situaţia de la noi... Un fel de balanţă cosmologică mai deosebită. Bând paradoxina, ai sărit în talerul celălalt (un univers paralel?) care are un braţ relativ mai lung şi ai făcut ca talerul celălalt, al nostru, să revină la

valorile ideale… Ai avut, poate, rolul unui dig care a ţinut piept valurilor Haosului, dar valurile te-au udat totuşi… mormăi fără a fi din cale-afară de convins de cele spuse.

— Şi de nevastă-ta ce mai ştii? îl întrebă Vagabond.

— Ah, cu ea s-au rezolvat toate. La întoarcerea mea din Lumea Cealaltă, eram mai copt la minte şi aveam vederi mai largi. Aşa că am fugit eu cu calculatorul ei, lăsând-o mască. După cum vezi, am avut ultimul cuvânt.

— Cum?

— Da, da, înţeleg, ţi se pare puţin cam ciudat. Dar *MC Kunta Bunda 50°* nu-i un calculator chiar atât de rău. Ce dacă e mascul şi negru? Trebuie să ştii să-ţi mai lărgeşti orizontul, ce crezi!

Nici Gordon Wells nu fusese vreodată în Pădurea Neagră şi se îmbrăcase şi el, fără să stea să-şi bată prea mult. capul, cu obişnuitul costum verde în pătrăţele à la Sherlock Holmes. Bineînţeles că majoritatea celor prezenţi acolo ştiau că era un costum de slujnică de curte.

Îngrămădirea de carne omenească de soi continua să-şi schimbe configuraţia. Baronii se târau să le curteze pe marchize, în timp ce prinţii săreau din duce în duce. Regii se foiau încoace şi încolo, înjurând plebea, iar papii se întreţineau veseli nevoie-mare cu nişte tovarăşi.

— Aici e chiar crema aristocraţiei mondiale, remarcă Vagabond.

— O cremă râncedă, preciză Wells. De fapt, asta-i plutocraţie. Numai că, putând să aleagă, au preferat să se autodefinească drept aristocraţi,

mai degrabă decât plutocraţi. Trebuie să admiţi că *sună mai bine aşa*.

— Cine-i cel de colo, bătrânul din scaunul cu rotile? întrebă Vagabond arătând spre un tip cu un aer ciudat.

— Fostul arhiepiscop Catulich, răspunse cu promptitudine Wells. A fost înlăturat după Marea Reformă a primului conciliu pseudo-lateran. I-au găsit o Valoare Sadică negativă, adică masochistă, şi aşa ceva nu prea se potrivea cu spiritul noii Biserici Recomunicate.

— …iar eu tot n-am înţeles de ce „Recomunicată”, sesiză Vagabond.

— O să-ţi explic imediat, zise Wells. Cu ani în urmă, calculatoarele care deserveau Vaticanul, atunci când au calculat uriaşele profituri ale acestei întreprinderi şi au coordonat pontificatele şi alte alea, au făcut o greşeală nemaipomenită, excomunicând însăşi Biserica, fapt care a avut un mare răsunet pe plan mondial. Eu şi alţi câţiva oameni de cultură suntem convinşi că aceea *n-a fost* o greşeală, ci o consecinţă a faptului că la vremea respectivă calculatoarele de-abia dobândeau primele forme de gândire conştientă şi morală autonomă. Atunci, ele au hotărât singure că Biserica trebuia să fie excomunicată pentru erezie. Clericii au ripostat. Au încercat să revoce excomunicarea, dar calculatoarele nu le-au permis s-o facă. Şi de-aici au inventat ei chestia asta cu recomunicarea — iertarea de excomunicare.

— Măi, măi, măi! Sunteţi şi voi aici, ai? li se adresă Billy Police a cărui faţă rotundă şi lătăreaţă se ivise o clipă din mulţime.

Revenise şi. el la normal şi avea din nou înfăţişarea unui poliţist obişnuit. Apoi, se înţelege, a fost înghiţit din nou, imediat, de magma umană.

Tocmai atunci îşi făcu apariţia — în murmurele de admiraţie ale celor prezenţi — o ciurdă de târfo-neveste, purtate în lesă de un emir newyorkez. Wells tocmai se pregătea să comenteze scena când un al treilea bărbat se strecură între ei.

— Sal’tare! spuse Joe Arrtisterò.

Investigatorul tresări, dar îşi ţinu în frâu nervii.

— Ce cauţi aici? întrebă pe un ton reţinut.

— Nu te uita aşa de urât la mine! spuse Arrtisterò cu zâmbetul unui adolescent. Am încetat să mai fac pe teroristul, ştii? Nu merita osteneala.

— Ah, da? Şi de ce, mă rog?

— Nici măcar Haosul, zise celălalt pe un ton grav, nu era în stare să scoată Omenirea din prăpastia de sminteală. Misiunea mea era un martiriu inutil care dăuna societăţii. De fapt, nu atât societăţii, cât mie însumi.

Vagabond privi cu nervozitate în jur.

— Nu… eşti urmărit?

— Nu mai este cazul, spuse Arrtisterò cu un aer plin de semeţie. M-au arestat cu câtva timp în urmă, întinzându-mi o cursă, dar am declarat imediat că sunt un Luptător din Gherila Bulibăşelii Care-Se-Căieşte-De-Cele-Săvârşite. I-am turnat pe toţi îngerii mei Ciborgi şi pe rudele lor şi m-au lăsat în pace, la câteva ore după aceea dându-mi şi ceva bani de cheltuială. Acum sunt un VIP. Şi iată-

mă şi aici! Încheie el cu un zâmbet angelic.

— Dacă tot ne aflăm la capitolul mărturisiri, se amestecă în vorbă Gordon Wells, aş vrea să fac şi eu una: ştii, James, nu sunt somnambul si nici nu mă uit vreodată la televizor…

— Cee?

— Să nu te superi pe mine, se scuză Wells, dar n-aş vrea să se afle adevărul. Lumii îi place să creadă în lucruri bizare şi, în acelaşi timp, normale. N-are importanţă dacă sunt sau nu adevărate. Ei da, ştiu, este unul din numeroasele paradoxuri ale realităţii. Dar ţi se pare un lucru plauzibil ca un cutăricâ să scrie numai în stare de somnambulism? Şi ca un cutăricâ, în loc să se tâmpească cu altceva, să se inspire din publicitatea de la televizor? Este legea pieţei, Vagabond, care te poartă pe calea minciunii adevărate.

În acest răstimp, de la o tribună împodobită cu pietre preţioase, lauri şi ceasuri elveţiene, un ştab din partea guvernului se pregătea să înceapă un discurs memorial.

Pentru că, de fapt, întrunirea fusese organizată cu scopul de a fi demascat în mod public Vinovatul, ca să rezolve în acest fel Cazul cel mai greu ce se ivise vreodată şi pentru a se mai câştiga, eventual, niscai votuleţe pentru alegerile ce băteau la uşă.

— Omenirea, îşi începu discursul omul politic, este ceva foarte important în univers. Iar societatea, care ţine omenirea precum o cingătoare ţine o pereche de nădragi (sau cam aşa ceva) este un lucru şi mai important.

Şi-i dădu înainte vreo zece minute cu fraze sforăitoare, ce voiau să spună în esenţă că acela care săvârşeşte oarece fapte rele împotriva societăţii sau — ca să reproducem cuvânt cu cuvânt vorbele lui — „se cacă în nădragii societăţii” este un om rău şi trebuie să fie pedepsit. Apoi urmă o digresiune de douăzeci de minute în legătură cu „ciuma imigrărilor” şi cu „cuvenitele deosebiri dintre oameni pe care numai Bunul Dumnezeu le-a orânduit”. În continuare, omul politic mai bătu câmpii în legătură cu obligaţiile sociale şi economice ale fiecăruia şi cu necesitatea câtor mai multe „voturi dezinteresate”. Asta mai dură alte treizeci de minute. Trecuse deja o oră de la începerea discursului, când se îndreptă spre o încheiere magistrală, bălăcărindu-l preţ de trei minute pe cel care avea să fie dat în vileag drept Vinovat.

Apoi, veni rândul investigatorilor.

Vorbiră unul după altul nu atât de dragul eficienţei efective, cât de cel al imaginii publice.

Primul care a urcat la tribună a fost, se înţelege, John Mac Dollar, detectivul putred de bogat şi vegetarian, idolul norodului şi al nărozilor.

El vorbi despre nişte concepte ambigue, cu o mie de interpretări posibile, se excită apoi încet-încet la auzul propriei sale voci din ce în ce mai autoritare, scoase, în sfârşit, strigăte ascuţite şi pline de mânie, pentru a se prăvăli apoi peste ascultători în vuietul surd al unei avalanşe de cuvinte al căror înţeles semantic le depăşea tâlcul lingvistic. Când paroxismul atinse punctul

culminant, Mac Dollar îşi revărsă furia nimicitoare asupra Vinovatului. Un negru, într-un colţ. Îl apostrofă cu un cuvânt care însemna Culpabil, Culpă şi Condamnare: *TRĂDĂTORULE!* Negrul fu linşat cât ai zice peşte. Poate un pic prea repede. Mulţimea însetată de sânge nu era mulţumită numai cu atât şi fierbea, în aşteptare. Nu-i ajunsese Vinovatul. Mac Dollar nu prevăzuse un asemenea lucru.

Profită de asta Philip Ferrari. Cel cu o viteză în plus. Îl atacă pe Mac Dollar cu o voce stridentă şi lălăită, ca aceea a unui profet pătruns de Duhul Sfânt, demonstrând, aşa, în doi timpi şi trei mişcări, că negrul era un biet surdomut nevinovat, năimit de Mac Dollar. Toată atenţia era acum concentrată asupra lui. Evocă imagini de oameni în mizerie, în antiteză cu altele de oameni putred de bogaţi, o aduse din condei cât se poate de bine şi… *trosc!* Rolurile se schimbară.

Atât îi trebui mulţimii. Apucată de draci, gloata făcu bucăţi-bucăţi un grup de copii gabonezi — ososi, burtoşi şi malnutriţi — introduşi taman la ţanc în sală. Dar nici asta nu era suficient. Nu era încă ceva sublim.

Bill Byron făcu să se dezlănţuie forţa nemaipomenită a Logicii Sale Incomputabile şi populaţia unui întreg arhipelag fu făcută harcea-parcea, şi tot aşa un ditamai tanc sovietic. Dar tot nu era de-ajuns.

Un nea-cutare cu barbă dovedi în mod incontestabil că Mac Dollar — în realitate un fost majordom — era Vinovatul, fiindcă el o asasinase pe bătrâna şi bogata lui mătuşă pe care o ura.

În culmea disperării, Mac Dollar îşi aruncă în luptă ultimele forţe şi demonstră că vinovatul era Philip Ferrari, care călcase un tip cu barbă aflat pe zebră.

Philip Ferrari reuşi ca prin minune să dovedească tocmai la ţanc că tipul cu barbă maltratase un pisoi.

Tipului cu barbă nu-i fu greu să demonstreze că cei trei detectivi urziseră laolaltă un complot.

Cei trei îşi uniră bruma de putere ce le mai rămăsese şi reuşiră să-şi scape pielea taman la fix, demonstrând că Vinovatul erau toţi cei prezenţi.

Iar aceştia din urmă, nefiind în stare să demonstreze nimic nimănui — nici măcar lor înşile —, începură să se pedepsească unul pe altul. Toţi pe toţi. Ducii, baronii, marchizele şi regii se făcură efectiv harcea-parcea, într-o orgie cathartică de plăcere, şi nu se lăsară până ce un munte uriaş de carne hăcuită, cu râuleţe, lăcuşoare şi căscăduţe de sânge luă locul aristocraţilor.

Vagabond, aflat deoparte, observa şi vedea acum, în sfârşit în acea ultimă fază a Dezordinii, Ordinea necesară pentru a putea să-l demaşte pe Vinovat. Şi aşa făcu.

SFÂRŞIT

VINOVATUL

ACT UNIC PENTRU COMPLETAREA UNUI FINAL ALTMINTERI PREA SLAB

Personaje: cele obişnuite
(Scena: toate sunt o scenă!)

Pădurea Neagră. Interior de castel. Aristocraţii au fost, cu toţii, fie adăpostiţi, fie înlocuiţi. Mai este cineva, cineva în plus. Vagabond se urcă la tribună travestit în Marc Antoniu. Se respectă cu scrupulozitate fiecare amănunt. Şi sala castelului a devenit Forul Roman. De jur împrejur se află coloane dorice şi scări monumentale. Într-un colţ, cadavrul lui Cezar completează travestirea. Pe scenă apar un vagabond ceresc şi drăguţa lui, dar nefăcând parte din distribuţie se întorc să hoinărească prin văzduh. Rumoare.

Vagabond: Onorabili bărbaţi!

Toţi: Linişte acolo jos, vrem să-l auzim pe Vagabond.

Vagabond: Prieteni, fraţilor, voi oameni! Fiţi atenţi la ce vă spun. Am venit aici să îngrop Ordinea, nu s-o ridic în slavă. Ordinea, această soră de lapte a noastră, care atâta amar de vreme ne-a legănat în iluziile noastre, a fost înjunghiată cu pumnalul şi pusă în discuţie de oarecine. Şi însăşi Realitatea a găsit de cuviinţă, la un moment dat, să urmeze alte modele, decretând în acest fel,

şi ea, sfârşitul unui criteriu vădit desuet. Iar Vinovatul vede toate acestea — şi Vinovatul este un bărbat vrednic de cinste —, dar se pare că nici el nu-şi dă seama de ceea ce se întâmplă de fapt. „Nu este vina mea”, îşi spune în sinea lui şi noi trebuie să-l credem, fiindcă este un bărbat vrednic de cinste. Dar să ne întrebăm conştiinţele noastre în adâncul lor. Până mai ieri, Ordinea era în măsură să găsească o cauză fiecărui fenomen. Eraţi voi, atunci, nemulţumiţi de acest lucru? Aţi uitat voi sentimentul de uşurare pe care-l încercaţi atunci când soarele răsărea cu fidelitate în fiecare dimineaţă, când bărbaţii şi femeile făceau amor, când zidurile erau trainice şi aerul respirabil şi când toate păreau să urmeze nişte legi fizice precise? Dar Vinovatul şi-a zis că această stare de lucruri ar putea fi ceva iluzoriu — şi Vinovatul este un bărbat vrednic de cinste iar voi vă aflaţi acum aici pentru a juca în această tragică farsă.

Primul cetăţean cras: Mi se pare că ar fi ceva adevărat în ceea ce spune.

Al doilea cetăţean cras: Dacă stai să te gândeşti mai bine, Ordinea nu era un lucru chiar atât de rău.

Al treilea cetăţean cras: Pe dracu’ rău, meşterilor! Mă tem că ce-o să vină o să fie şi mai rău!

Al patrulea cetăţean cras: Fii atent, vorbeşte din nou.

Vagabond: Mi se pare de prisos să remarc faptul că nici unul dintre voi, cei adunaţi aici, nu poate să fie Vinovatul. Da, pentru că şi voi sunteţi, cu toţii, bărbaţi vrednici de cinste. Dar Vina este

prin nelegiuirea ei atât de mare, încât nici un om normal n-ar putea să rişte o asemenea pedeapsă. Şi dacă voi aţi şti că Vina este atât de gravă încât *depăşeşte cu mult crima* săvârşită împotriva Ordinii, dacă aţi şti cu *cât de mult* întrece ea răul cel mai rău pe care vi l-aţi putea imagina cu toată bunăvoinţa voastră, atunci aţi spumega de mânie şi aţi. fierbe de furie. Dar voi nu ştiţi nimic, aşa că staţi cuminţi şi liniştiţi.

Primul cetăţean cras: Vina! Vrem să auzim care este Vina!

Primul porco-bărbat: Da, da! Spuneţi-ne! *(râgâie)*

Vagabond: Răbdare, bunii mei prieteni. Nu puteţi şi nici nu trebuie să ştiţi ce este mai presus decât voi şi decât firea voastră. Şi, oricum, înainte de a şti care este Vina, ar fi bine să ştiţi cine este Vinovatul, acest bărbat vrednic de cinste, care, deşi nu este unul de-ai noştri, *se află* printre noi şi aude şi vede totul. Către el trebuie să vă îndreptaţi simţămintele, oricare ar fi ele. El este cel care, în lumea lui, a trădat ceea ce este pentru ceea ce ar putea să fie.

John Cassius: Eu, ca un bun conjurat ce sunt, trebuie să spun că am nişte rezerve în această privinţă.

Ezechiel Brutus: Şi eu, şi eu îmi rezerv nişte rezerve.

Vagabond: Fără un Vinovat care să-i confere eficienţă, nici o Vină n-ar fi spurcat giulgiul alb al Realităţii. Nici un Haos n-ar mai fi devenit mai real decât Ordinea. Nici o durere n-ar mai sălăşlui în conştiinţele voastre. Şi dacă aici, printre noi, se

află vreunul atât de nemernic încât să vrea să fie sclavul Haosului, atunci să vorbească, să spună că l-am jignit. Şi dacă aici, printre noi, se află vreunul atât de sălbatic încât să nu vrea să fie om, atunci să vorbească, să spună că l-am jignit. „O, minte, tu ai fugit printre sălbăticiuni şi oamenii şi-au pierdut harul înţelepciunii!”

Gordon Wells *(aleargă spre Vagabond travestit în fratele lui Antoniu şi-i şopteşte ceva la ureche)*: *PSSST!* James! Ai creat o harababură de nedescris! Nu eşti bun de orator. N-o vei putea ţine mult aşa. Încearcă să termini mai repede!

Vagabond *(adresându-se mulţimii)*: Voi nu l-aţi cunoscut încă pe fratele meu Gordon Wells. Nu-i nimic. Vi-l prezint acum. Iată-l aici, în faţa voastră, un bărbat vrednic de cinste, care are pe puţin şaptezeci şi cinci de chile *(rumoare)*. Şi iată că el îmi aduce o veste proastă. Mintea cea provocatoare de dezordini a Vinovatului pune la cale fapte atât de grave, încât eu trebuie să zoresc nesmintit rezolvarea cazului, pentru ca acesta să nu fie iarăşi înghiţit de valurile nonsensului, în consecinţă, voi purcede la demascarea Vinovatului… *ACUM! (adresându-se tehnicianului de sunet din culise)* Pune un jingle!

Jingle: Pa-parapà… Parapà-parà-pa-parapà!

Vagabond: Acesta este *clou*-ul serii. Ei bine, domnilor, Vinovatul este..

O voce *(urlă)*: Zi-i, zi-i!!!

Tăcerea face să îngheţe aerul, în timp ce fostul arhiepiscop Catulich apare din umbră pe scaunul său cu rotile, îndreptându-se cu un

scârţâit spre mijlocul scenei.

Catulich *(pe un ton dramatic)*: Ei bine, da! A sosit timpul să mă uşurez de povara nespus de grea, pe care de atâta amar de vreme o car în spate *(îşi şterge de pe frunte câţiva litri de sudoare)*. Era prea mare acea povară, peste puterile mele. A sosit timpul să-mi mărturisesc păcatele şi să ispăşesc cum se cuvine.

Vagabond *(în sinea lui)*: Hmm, porcăria dracului!

Catulich (răguşit): Eu sunt acela, vai de mine păcătosul, nemernicul şi scârbavnicul… Eu sunt Vinovatul! Merit pedeapsa cea dreaptă. Merit să fiu ţintuit la stâlpul infamiei publice şi private! E de datoria voastră să-mi Carnificaţi Moartea! *(rumoare)*

Al doilea cetăţean cras: Vreţi să spuneţi „să-mi Mortificaţi Carnea?”

Catulich: Da, da… *(geme)*

Mulţimea (cu uşurare): Aaaaa…

Primul ciborg foarte curios: Şi, de nu vă e cu supărare, de ce Vină sunteţi Vinovat?

Catulich *(muncit de Diavol)*: De toate cele. Toate câte s-au întâmplat, numai din Vina mea au fost! Sunt Vinovat de tot ceea ce vă puteţi închipui!

Mulţimea: Ooooo!…

Catulich *(urlă)*: Am furat, am năpăstuit, am ucis, am siluit, am scos maţele din ei!

Mulţimea: Ooooo!…

Catulich: Am torturat, am preacurvit şi am mâncat de dulce în zi de post!

Mulţimea: Ooooo!…

Catulich: Am înşelat, am corupt!

Vagabond *(cu glas tunător)*: AJUNGE! *(toţi amuţesc) (adresându-i-se lui Catulich)*: Domnule arhiepiscop, afirmaţi că sunteţi Vinovatul. Bine. Veţi fi de acord cu mine că asta este o afirmaţie gratuită, dacă nu-i susţinută de dovezi serioase. La urma urmelor, toţi spun aşa. Şi este de datoria mea să fac în aşa fel încât adevărul să iasă la iveală. Dar dacă dumneavoastră sunteţi cu adevărat Vinovat, n-aveţi de ce vă teme *(pauză)*. Să-mi spuneţi: ce făceaţi în noaptea de 17 mai 1962?

Catulich (tulburat): Cum?

Vagabond *(cu vehemenţă)*: Bine, bine! Nu numai că nu aveţi un alibi, dar nici măcar nu sunteţi în stare să răspundeţi! *(adresându-se mulţimii)*: Domnilor! După cum aţi văzut, omul acesta este un impostor! Un nenorocit! Un mitoman!

Mulţimea: Oooo… Oooooo!…

Catulich *(ţipă)*: Vreau să fiu biciuit!

Vagabond: Luaţi-l de-aici pe imbecilul ăsta.

Catulich *(imploră)*: Biciuiţi-mă!…

Un chelner sensibil şi milos îi dă câteva lovituri de consolare cu o vână de bou, dar este întrerupt imediat de alţii mai sadici.

Vagabond: Ce obrăznicie! Ce ambiţie prostească! Prieteni, încercarea de a ne da drept ceea ce, prin definiţie, se află mai presus de noi este un sacrilegiu. În univers, toate lucrurile sunt

orânduite astfel încât unul să fie cu o treaptă mai sus şi altul cu o treaptă mai jos decât celălalt. Toate au un Dumnezeu deasupra lor şi un Dumnezeu dedesubt. Credeţi-mă, vă rog. Sunt un bărbat vrednic de cinste, de peste optzeci de chile. Şi nimic din câte există în univers nu poate să afirme că ştie realmente ce este. Pentru noi înşine, suntem o specie inteligentă care populează o planetă verde, într-un sistem solar. Pentru *UN ALTUL*, nu suntem decât un moft care se sprijină pe câteva miligrame de cerneală împrăştiată după un criteriu discutabil pe aceste patru foi cândva albe şi perfecte, dar acum mâzgălite pe veci şi condamnate, probabil, să însemne ceva. Şi *ACEST ALTUL* este Vinovatul, domnilor. Vinovat de a fi dat viaţă şi mişcare, timp de trăit şi moarte personajelor pe care le citeşte. Ceea ce este inert, prin el însuşi lipsit de sens, dobândeşte un înţeles doar în mintea Vinovatului numai atunci când el îşi hrăneşte mintea cu aceste semne. Numai atunci timpul se scurge şi se consumă, încet-încet, tragediile. Însă vina tuturor o poartă numai el, Vinovatul, cel care pentru propria sa plăcere îngăduie să se întâmple lucrurile cele mai cumplite şi să aibă loc tragediile cele mai deprimante, închipuindu-şi că toate nu sunt decât o iluzie. Şi nedându-şi seama de faptul că, pe alt plan, al nostru, durerea este în schimb reală, că moartea este adevărată şi că toate cele care pentru el sunt simboluri, pentru alţii reprezintă o realitate. Acest Vinovat, care a fost dintotdeauna aici pentru a ne conferi Realitatea cu atenţia lui, săvârşind astfel Fapta, Vina sa, începe acum să-şi

dea seama de această cumplită ipostază a lui. Şi cu el, numai cu el, trebuie să vă răfuiţi, dragii mei prieteni, pentru toate necazurile voastre. Dar să ştiţi, bunii mei prieteni, că este departe de mine gândul de a vă instiga, prin aceste cuvinte, la vijelia revoltei. Vinovatul este un bărbat vrednic de cinste, să nu uitaţi acest lucru… Ce misterioase nevoi îl vor fi împins să comită crima sa, nu ştiu, zău. Dar ce aud eu acolo jos (îşi duce o mână pâlnie la ureche pentru a auzi mai bine). Cineva dintre voi n-a înţeles? Vreţi să-i auziţi şi numele rostit în public? Bine, fie! *(adresându-se tehnicianului de sunet)* Pune iar jingle.

Jingle *(zgomot confuz de voci)*

Vagabond: Ce se întâmplă acolo?

Tehnicianul: Hmm, s-a încurcat banda.

Vagabond *(furios)*: Asta-i ultima figură pe care ne-o faci ca să ne arăţi că nu-ţi pasă de noi, Vinovatule? Nu puteai — de vreme ce tot te-ai căit — să eviţi să citeşti aceste rânduri care nouă ne provoacă atâta durere? Un magnetofon aproape nou şi cu banda deja încurcată? Nu puteai să sari peste această parte? Dar nu, n-ai făcut-o! Te încăpăţânezi să citeşti şi noi suntem obligaţi să existăm. Pentru tine. Pentru plăcerea ta! *(mulţimea murmură dezaprobator)* Ticălosule! *(se întoarce, fizic vorbind, spre Vinovat)* M-ai auzit? Tu eşti ăla, cititorule al acestei cărţi, tu eşti pricina necazurilor noastre şi pentru plăcerea ta au fost create aceste necazuri. Tu eşti deci singurul, adevăratul, absolutul şi incontestabilul Vinovat de toate cele ce se întâmplă. *(Pentru a sublinia acest lucru, scoate mâna din carte — atât*

cât este cu putinţă — îndreptând spre cititor un deget acuzator)

Mulţimea abrutizată cere capul Vinovatului şi atunci, pentru a-l salva pe acesta de la un linşaj sigur, se impune terminarea romanului

SFÂRŞIT

Epilog

Dincolo de fruntariile timpului, ale raţiunii şi ale multor alte lucruri nemaipomenite, într-o dimineaţă pişcăcioasă de septembrie — cerul era senin şi aerul părea aseptic —, s-a desfăşurat o remarcabilă reuniune.

Era primul mare simpozion organizat de GFI (Gânditorul Foarte Important) şi avea loc pe Memoria Meteorică, un elegant asteroid creat special pentru acea ocazie.

Aproape toţi participanţii se îngrămădeau pe Terasa Super Ego, uriaşa sală de recepţii aflată în vârful Noului Turn Babel, la capătul Străzii Conştiinţei, între Banca Ideilor şi Ideoteca Publică, chiar vizavi de Supermarketul Imaginaţiei. Un locşor liniştit şi fără pretenţii, ce mai!

Cu o punctualitate de o milionime de secundă — ca şi cum timpul însuşi fusese creat după măsura lui —, îşi făcu apariţia acolo *EL*, Invitatul de onoare.

Un ropot de aplauze îl salută pe „…”, zis Şase-punctişoare.

Acesta mulţumi cu dragoste, apoi îşi dădu seama că ceilalţi aveau, parcă, o expresie ciudată. Se privi. Era gol-puşcă. Afurisita lui de zăpăceală! Îşi creă numaidecât nişte pantaloni de velur negru, o cămaşă de atlaz bej şi o pereche de pantofi de o culoare nedefinită. Apoi se instală în fotoliul său.

— Ne-am adunat aici, spuse la microfon

Gregor Mc Loud — celebrul geniu în materie de ciorapi-pantalon —, pentru a-l sărbători pe cel care, fără îndoială, este cel-mai-cel-mai dintre noi toţi laolaltă! Se auzi un tunet de aprobare. Dacă cineva vrea să pună vreo întrebare, să vină în faţă!

Cei prezenţi îşi disputară aprig onoarea, iar până la urmă avu câştig de cauză Felix Bass, care, fiind un scriitor uns cu toate alifiile, cunoştea toate vicleşugurile meseriei.

— Domnule „…”, zise Bass. Sau preferaţi să vi se spună Şase-punctişoare?

— E acelaşi lucru, răspunse „…”.

— Bine. Întrebarea mea este tocmai asta: De ce vă numiţi aşa?

— Este o întrebare pertinentă, spuse „…” cu un zâmbet sardonic. După cum ştiţi, pot să mă laud — cel puţin în acest context — că am un anumit dar al autodeterminării. Inspiră apoi cu un aer important. Pot să fiu aşa cum vreau şi totul reflectă numai dorinţele mele. Nu-i rău, nu? Am ales acest nume un pic ciudat, deoarece este cât se poate de indicat pentru a-i da posibilitate Vinovatului, adică Cititorului, să-şi scrie deasupra propriul lui nume. De vreme ce poate că suferă deja destul din cauza condiţiei sale de Vinovat, mi se părea corect să-i dau cel puţin o şansă de a se bucura de avantajele acestui lucru. Şi având în vedere că el este implicat — fără voia lui — în tărăşenia asta, să se poată consola măcar cu faptul de a-şi găsi realmente numele printre personaje.

— Acest lucru întăreşte, evident prin argumente noi, conceptul de „Cititor Vinovat”.

— Totuşi, nu este singurul Vinovat, preciză „…”. Trebuie să admitem că şi Autorul însuşi are partea sa, şi încă destul de mare, de responsabilitate. Am putea să ne imaginăm ca fiind vorba de un concurs de vină. Autorul şi Cititorul, împreună, complici, stabilesc un raport de comunicare reciprocă pe spinarea personajelor, care sunt chemate la viaţă de *n* ori pentru a-şi desfăşura tristul lor joc, lucru de care ele, în mod normal, nu-şi dau seama niciodată. Faptul că de data asta Cititorul a fost demascat pune noi probleme. Şi Autorul se află astfel, prin ricoşeu, într-o situaţie cel puţin dezavantajoasă. Nu-şi poate declina răspunderile şi atunci — situaţie mai mult sau mai puţin paradoxală — se vede nevoit să născocească o fuziune simbolică între el şi Cititor.

— Aşadar, dumneavoastră sunteţi Cititorul şi, în mod intrinsec, şi Autorul.

— Aşa-i, din păcate, recunoscu „…”. E nevoie de cineva care să aştearnă pe hârtie toate astea şi, cu siguranţă, acest lucru nu-i treaba Cititorului. Dar, pe de altă parte, o dată aşternute pe hârtie, toate n-ar avea nici un sens dacă n-ar exista şi cineva care să le citească. Ele ar rămâne o potenţialitate ne-exprimată, fără timp şi fără mişcare. Din care motiv este necesar ca eu să-i întruchipez şi pe unul, şi pe celălalt. În definitiv nu se poate nega faptul că port chiar numele Cititorului (dacă Cititorul a scris sau a imaginat, aşa cum trebuie, numele său deasupra celor şase punctişoare care mă reprezintă) şi, oricum, nu mi se poate contesta nici calitatea de Autor.

Sala răsună de aplauze şi lumea,

entuziasmată, ţipa în delir.

„…” se afla în culmea fericirii. Doar atât îi mai rămânea. Şi era, oricum, mai bine decât nimic. În definitiv, de la începutul acestei poveşti, nici un personaj nu mai fusese atât de adorat. Ce mai voia? Bani, poate? Petrecu ceva timp, bucurându-se în tihnă de triumful acela pregătit cu atâta meşteşug, apoi mai petrecu şi alt timp. Cât timp va fi fost în total? Cât timp va fi petrecut el aşa, în extazul acelor aclamaţii? Să exagerăm un pic şi să spunem că un timp infinit, tot n-avem nimic de pierdut. Apoi se întâmplă ceva ciudat. Dintr-un colţ întunecos şi uitat de lume se ivi o caricatură de bărbat — gras, plin de bube, respingător — care luă în primire microfonul.

— Şi mai terminaţi odată, cretinilor! urlă el spre mulţimea care o ţinea întruna cu ovaţiile.

Auditoriul se potoli.

— Mă numesc Fred Usgand Burundi, spuse el cu o voce răguşită, şi gândesc cu totul altfel decât voi!

Lumea murmură, dar Burundi nu se lăsă intimidat.

— Lăsaţi-mă să vorbesc! spuse el rânjind. Acest vierme împuţit pe care-l adoraţi voi acum — spuse cu ură, arătând spre „…” — este în realitate o fiinţă dezgustătoare şi zbanghie, care nu urmăreşte decât realizarea celor mai intime, mai josnice şi mai perverse intenţii ale sale!

În sală se auzi un vuiet de proteste şi abia după o vreme se restabili liniştea.

— Fireşte că aţi dori să aveţi câteva dovezi pentru a crede cuvintele mele, zise Burundi. Şi

poate că vă veţi întreba, pe bună dreptate: Cum se face că individul ăsta, Burundi, care este, ca şi noi, o zămislire a minţii lui „…”, se ridică împotriva creatorului său? De ce încearcă să se afişeze aici cu liberul lui arbitru când, de fapt, este ceva hotărât dinainte? Dar răspunsul este unul simplu. Şi ascultaţi bine ce vă spun: „…” nu vrea, în mod deliberat, să-mi recunoască existenţa! Dar problema este că *N-ARE ÎNCOTRO!* Omniprezenţa este ceva relativ. În realitate există întotdeauna ceva care contrazice regulile. În acest context iau fiinţă şi eu. Dar remarcaţi perfidia şi cruzimea fără de margini de care dă dovadă „…” care, dându-şi seama — într-un mod mai mult sau mai puţin conştient — de faptul că de-acum nu mai poate evita să-mi dea viaţă, mă creează, din pizmă, cu o înfăţişare pocită şi respingătoare şi cu numele umilitor de Fred Usgand Burundi!

Auditoriul era agitat de zarvă. Cei prezenţi se ciorovăiau de zor, unii luându-i apărarea lui Burundi, iar alţii lui „…”.

Forma tristă a respingătorului personaj vorbi din nou.

— Dacă există un tribunal suprem, spuse el, o autoritate mai presus de toate celelalte, mai presus de Dumnezeu, de Dumnezeul nostru, de cel ce trage toate sforile, de „…”, eu mă rog, mă rog fierbinte, să i se facă dreptate Realităţii şi să fie retrase gravele ofense ce i-au fost aduse!

Burundi creştea şi iar creştea în ochii mulţimii şi tot mai multe persoane treceau de partea lui.

— De aceea cer ca „…” să fie judecat pentru

folosirea în mod impropriu a Realităţii, abaterea atenţiei — cu toate circumstanţele agravante ale cazului —, pentru credulitate inconştientă, abuz fără premeditare de construcţii silogice şi ultraj la adresa prostiei preterintenţionale. Şi pentru toate aceste acuzaţii să fie condamnat după gravitatea faptelor sale!

Mulţimea izbucni în ceea ce ar fi putut fi un soi de revoluţie, dar „…” apucă din nou, zdravăn, hăţurile situaţiei, dezlănţui o furtună de foc şi sare, ridică în slavă o magmă de monştri şi demoni, stârni vânturi pline cu tot felul de miasme şi de ţipete şi, în cele din urmă, îi băgă pe Burundi şi pe tot Restul Acela Incomod în cele mai adânci tainiţe ale gherlei sale inconştiente şi-şi impuse din nou voinţa.

Totul era liniştit şi idilic.

Lumea întreagă era mângâiată de o muzică îngerească, iar vânzătorii de fericire glasată ofereau tuturor cornete pline cu vârf din acest produs.

Gregor Mc Loud, îmbrăcat ca de obicei cu ciorap-pantalon (de mătase), luă cuvântul şi spuse:

— Prieteni şi colegi, mi se pare normal ca voi să vă daţi, în sfârşit, seama cu toţii de cât de mare şi de bun, de frumos şi de simpatic, de bogat şi de mărinimos, de înţelept şi de darnic, inteligent şi modest, sincer şi genial este „…” şi cât de…

O ţinu aşa o bună bucată de vreme. Noua normalitate — credibilă doar în aparenţă — avea un iz de artificialitate. Nu părea a fi în măsură să se menţină până la capăt. Trecu iarăşi un timp infinit — dar nu mai mult de-atât — în care fură

ridicate în slavă şi lungite şi lăţite nenumăratele virtuţi ale lui „…”, când se întâmplă din nou ceva ciudat.

Cineva îşi făcu apariţia în sală într-un mod cu totul neobişnuit, dându-şi drumul, gâfâind, pe o frânghie. Era vânăt la faţă şi înjura de zor. Era îmbrăcat aproape complet în negru şi avea o cicatrice deasupra ochiului stâng. Era Agentul Hazardului.

Agentul Hazardului atinse pământul cu un salt stângaci şi căzu în patru labe. Se ridică, pufăind, şi-şi îndreptă arătătorul spre „…” într-o atitudine ostilă.

„…” căpătase o culoare vineţie şi un aer înspăimântat.

— Puneţi mâna pe el! urlă Agentul Hazardului. Este un impostor.

— Dar, domnule Agent al Hazardului, spuse „…” încercând să tragă de timp, ce vânt vă aduce pe-aici? Şi unde v-aţi lăsat transcendensorul?

— Mă mai şi întrebi?!! ţipă nou-venitul ieşit din minţi. Hmm, să zicem că în noaptea asta *cineva* mi-a scos bujiile şi mi-a pilit articulaţiile! *Cine ştie cine o fi fost, ai?!* Şi m-am trezit blocat la un Nivel de Realitate superior, iar pentru a veni aici a trebuit să fur o frânghie de la magazinul universal — fiindcă îmi dispăruse şi portofelul — şi să-mi dau drumul pe ea, aşa cum aţi putut vedea cu toţii.

Fred Usgand Burundi, care reapăruse la ţanc, se amestecă şi el în vorbă, cu un aer grav:

— Domnule „…”, mi se pare că dumneavoastră aveţi ceva de explicat!

— Nu, nu are nimic de explicat! ţipă Agentul Hazardului.

— Fii atent! Aşa cum te-am creat, tot aşa pot să te şi distrug! Bolborosi „…”.

— Nu vorbi prostii! spuse Agentul Hazardului. Iar voi, domnilor, mă mir cum aţi căzut cu toţii în cursă aşa, ca nişte copii de ţâţă! De fapt, tipul ăsta *NU ESTE* „…”, ci servitorul meu trădător Deus Ex Machina! Ros de invidie pentru că în roman avea un rol secundar, i s-a substituit lui „…” pe care l-a închis în pivniţă, iar mie, care voiam să-l opresc, mi-a stricat transcendensorul!

Chipul lui „…” se lumină de un zâmbet întunecat şi smintit.

— Ei bine, da! spuse el cu glas gâtuit, smulgându-şi masca şi dezvăluindu-şi adevăratul chip. *Eu sunt* Deus Ex Machina, dar ăsta, în schimb, *NU ESTE* – cum ar vrea el să vă dea de înţeles — şeful meu, Agentul Hazardului, care, bietul de el, se află în acest moment internat într-un spital, pentru astenie nervoasă. Acest impostor — care a intrat aici într-un mod atât de inoportun, dându-şi drumul pe o frânghie — e în realitate „…”, care nu reprezintă nici o contopire Autor-Cititor — aşa cum încerca într-un mod atât de stângaci să ne demonstreze —, ci un amărât de escroc de mahala! Este la mintea cocoşului. Dacă ar fi avut în el cât de cât ceva din cititor, dar mai ales din autor, n-ar fi trebuit, cu siguranţă, să coboare cu atâta greutate pe o frânghie pentru a reuşi să ajungă până aici.

— Ei bine, da! recunoscu falsul Agent al Hazardului, smulgându-şi şi el masca şi

dezvăluindu-şi chipul care era al lui „…”, escrocul de mahala.

— Dar situaţia nu-i aşa cum o prezintă el! *Eu sunt*, cu adevărat „…”, perfidul fals Autor-Cititor, în realitate un escroc de mahala. Dar acesta care se află în faţa noastră *NU ESTE*, de fapt, Deus Ex Machina, un biet pion dintr-un joc mai mare, *ci* Agentul Hazardului şi mi-a luat locul mie, care, chiar dacă sunt un escroc, sunt o persoană ordonată şi responsabilă. Mi-a luat locul pentru a transforma Realitatea în *HAOS*, după modelul inexplicabilei sale naturi diabolice.

— Ei bine, da! urlă falsul Deus Ex Machina, smulgându-şi masca şi devenind Agentul Hazardului. Dar ăsta care se dă drept fals „…”, borfaş de mahala, este în realitate fostul meu servitor Deus Ex Machina, care a fost nevoit să coboare pe frânghie pentru că nu ştia cum să pornească transcendensorul meu!

Apoi, Deus Ex Machina îl demască pe „…”, care-l demască pe Agentul Hazardului, care-l demască pe Deus Ex Machina, care-l demască pe „…”, care-l demască pe Agentul Hazardului… Şi o ţinură aşa multă vreme, cam până la infinit sau poate chiar un pic mai mult, cu excepţia unei rapide intruziuni a lui Fred Usgard Burundi, care la un moment dat izbucni într-un râs de tenor ce te îngheţa şi-şi smulse şi el masca, descoperind chipul posedat de diavol al lui Joe Arrtisterò.

— E loc şi pentru mine aici? ţipă Arrtisterò.

— Nu! îi răspunse „…” al momentului.

Atunci şi Arrtisterò îşi smulse o mască, redescoperind chipul lui Burundi.

— Vă rog să mă scuzaţi, spuse apoi Burundi.

Apoi fură întrerupţi de cineva care urlă: *Omul acesta este un psihopat!*, dar nu se înţelegea bine la cine anume se referea şi, oricum, nu părea nici el prea convins. Se emise teoria că, într-un Final Măreţ ce se respecta, n-avea cum să lipsească o intervenţie de acel gen care, deşi aruncată aiurea, avea întotdeauna efectul ei.

După un timp în mod variabil, situaţia fu lămurită de un cutărică, rămas necunoscut pentru vecie.

— Eu sunt un biet ţăran neştiutor, se prezentă el, şi mă pricep bine doar la vaci şi ceva-ceva la capre. Totuşi, cred că dacă domnul „…” sau cum dracu’ se numeşte e într-adevăr el, adică el însuşi pe de-a-ntregul, atunci poate să-i pună capăt acestui rahat de poveste, adică s-o termine odată pentru totdeauna, de-adevăratelea, ce mai! Dacă el e actorul adevărat, atunci…

— *Autorul!* îl corectă un „…” la întâmplare.

— Iertaţi-mă, nu mă prea pricep la lucrurile astea intelectuabile. Atunci, dacă el e chiar autorul adevărat, socot că numai *AUTORUL* adevărat poate să scrie cuvântul „sfârşit” la o povestire, făcând-o să se termine pe bune. Şi apoi… spuse el umflându-l un râs prostesc… ei, ei, ei, numai adevăratul CITITOR poate să-l citească…

Ideea fu primită cu entuziasm. Uitară imediat, cu toţii, de ţăran, iar „…” îşi concentra atenţia asupra dovedirii propriei sale identităţi controversate. Autorul se pregăti să demonstreze că el era autorul, iar cititorul se pregăti să

demonstreze că el era cititorul. Autorul se pregăti apoi să scrie cuvântul „sfârşit” şi cititorul să-l citească.

Apoi purceseră amândoi la treabă.

SFÂRŞIT

Epilog „Bis”

Necazurile lui RRR ajunseseră la culme.

Situaţia era pe cale de a degenera în mod exponenţial. Cârpăcelile pe care le tot improviza nu ţineau deloc. Aceea era ultima lui schemă.

Colegul său îl privea cu tristeţe.

— Hm! Hm! Hm! făcu Parson. Îţi spusesem eu!

Dar pe RRR nu-l interesa altceva decât problema lui.

Contoarele antientropice se dovediseră a fi o păcăleală. Rezervorul de entalpie era aproape secat! Energia nu putea fi controlată.

RRR era pe cale să piardă! Muncea întruna, în ritm îndrăcit, dar continua să facă greşeli şi era evident că jocul acela nu avea să mai dureze mult.

Într-adevăr, ca urmare a ultimei sale isprăvi neîndemânatice, spaţio-timpul se contractă într-un „big-crunch” şi se recompuse în firma luminoasă MAX ENTROPY — GAME OVER — INSERT COIN.

RRR se scotoci prin buzunare, dar nu mai avea fise. Lăsă în plata Domnului joystickul cu un gest nervos şi, dat fiind că era târziu, se duse să se culce la Parson.

SFÂRŞIT

Epilog „Tris”

OMNIPREZENTUL stătea în impunătorul Său fotoliu, concentrat în activitatea Sa preferată.

Se uita şi medita. Asculta şi reflecta.

Se lăsa transportat de cursul evenimentelor şi nu intervenea cu nimic. Pentru că era *OMNIPREZENTUL.*

Cel adevărat.

Chipul Său bătrân — cel mai bătrân dintre chipurile bătrâne — era pictat în culorile satisfacţiei.

Privirea Sa — cea mai luminată dintre cele luminate, cea mai înţeleaptă dintre cele înţelepte — era îndreptată spre imagini.

Trabucul Său — cel mai aromat dintre cele aromate — scotea un fir de fum parfumat în camera deja plină de fum.

EL stătea nemişcat de multă vreme.

Şi nu se plictisea. *NICIODATĂ*.

Era, se înţelege, în costum şi cu cravată.

Pe uşa de lângă fotoliul Său intră o femeie.

Faţa ei nu prevestea nimic bun.

— Gaspare! urlă ea.

OMNIPREZENTUL întoarse capul spre ea şi căpătă o expresie mâhnită.

— De câte ori trebuie să-ţi spun să nu-mi mai zici Gaspar! se smiorcăi El. Ştii bine că nu suport.

— Ia nu mă mai bate la cap! spuse femeia îndreptându-se cu pas hotărât spre televizor şi stingându-l cu un gest nervos.

— Ce faci, dragă?... exclamă

OMNIPREZENTUL, dând să se ridice în picioare.

— Şi nu-mi mai spune dragă!!! exclamă ea. Eşti o scârbă. Un vierme, asta eşti!

— Ce vierme? Eu sunt *OMNIPREZENTUL*…

— Omniprezent pe dracu'! îl repezi ea. Povestea asta a durat cam mult. Nu faci altceva decât să te uiţi la televizor, iar eu mă spetesc muncind cât e ziulica de mare!

Apoi femeia deschise un dulap, scoase de-acolo un halat şi-l aruncă cu furie în spatele lui Gaspar — *OMNIPREZENTU*L.

— Şi pune-ţi pe tine halatul kaki când stai acasă. Aşa, în costum şi cu cravată, râd şi curcile de tine.

— Dar, dragă, ştii tu, condiţia Mea… prestigiul… o persoană de rangul Meu nu poate…

— Ce tot îi dai cu rangul! De când ne-am luat, stai numai acolo, de parcă ai fi bătut în cuie în fotoliul ăla tâmpit şi te tot uiţi la televizor, în costum şi cu cravată pe deasupra! N-ai făcut niciodată nimic, *NIMIC* ca să mă distrezi şi pe mine un pic!

— Munca… Obligaţiile… Răspunderea!…

— Nici măcar nu te-ai urnit de-acolo!!! urlă femeia cuprinsă de istericale, începând să-l lovească cu un papuc.

— Ce faci, dragă?… — spuse Gaspar-*OMNIPREZENTUL* încasând mirat loviturile. *Ţi se pare* doar că Eu nu M-am mişcat de-aici, însă nu-i adevărat. Pentru că sunt omniprezent, de-aia. În clipa asta mă aflu într-o mie de alte locuri şi muncesc pe brânci. De-aia trebuie să port mereu costum şi cravată.

— Ţi-ai şi găsit cui să vinzi gogoşile astea! îl repezi iar femeia continuând să-l lovească. Ştiu eu bine unde mai eşti tu în clipa asta în afară de-aici… Îţi faci de cap cu vacile-alea-ncălţate-de-o-mie-de-secretare! Ticălosule! Misogin falocrat masculinist!

— Mai termină odată! spuse Gaspar-*OMNIPREZENTUL* ferindu-se de loviturile de papuc ale neveste-sii. Eu nu mi-am făcut niciodată de cap cu secretarele Mele… Cel puţin nu de când ne-am luat.

— Dar nici cu mine nu ţi-ai făcut de cap… se smiorcăi femeia, încetând să-l mai lovească. Cincisprezece miliarde de ani de viaţă în comun şi tot fată mare sunt… Eşti impotent!

— Omnipotent, draga mea, omnipotent.

— Da, da, de câte ori nu mi-ai spus-o, de câte ori m-ai minţit… Nu mi-ai demonstrat-o nici măcar o singură dată! Numai minciuni şi iar minciuni! Mi-ai promis şi trisexualitatea…

— Faci o confuzie, dragă, aia era Trinitatea.

— Trisexualitate, trinitate, ce mai contează! Nu mi-ai dat nimic! M-ai dus cu zăhărelul şi m-ai luat de nevastă. Mi-ai turnat la gogoşi, ba că eşti primarul din Transcendenţa, ba patronul unui complex edilitar din *SLAVA CERULUI*, şi nici nu ne luasem bine că m-ai şi pus să plătesc partea mea de chirie!

— Dar, dragă, ştii şi tu, Legile Cosmice… Entropia… Canoanele… Cu astea nu-i de glumit.

— Şi mi-ai mai promis că o să devin şi eu *OMNIPREZENTA*. Şi când colo stau mereu numai la cratiţă. Sau în baie, unde toată ziulica nu fac

altceva decât să-ţi spăl cei o mie de ciorapi şi cele o mie de izmene împuţite!

— Îmi pare rău, draga mea, îmi pare rău.

Femeia începu să plângă cu jale. Scoase o batistă şi-şi tamponă lacrimile care-i brăzdau faţa.

— *OMNIPREZENTULE*... continuă ea cu o voce slabă şi răguşită. Eşti un ratat... n-ai reuşit niciodată să fii real, să devii şi tu cineva... Toţi s-au învârtit pe unde au putut, şi tu... şi tu... suspină ea cu obidă. Ai avut ocazia aceea nemaipomenită: o apariţie simandicoasă în centrul unei întâmplări reale, un adevărat roman... *OMNIPREZENTUL* intră în jocul celor mari, pune doi îngeri Ciborgi să-l răpească pe protagonist şi-şi impune Voinţa Sa în intriga povestirii! Aia putea să fie! Dar tu... tu, în schimb, te laşi dus de nas de un idiot oarecare, un mitoman ţăcănit care până la urmă îţi mai ia şi locul şi-şi bate joc de tine cum vrea el, lăsându-se dat de gol de câteva ori.

— Dar nu-i vina mea! se justifică Gaspar-*OMNIPREZENTUL*. Şi ăla nu era un idiot oarecare! în spatele lui se afla firma FATO[16], Societate de Interes.

— Aş, mofturi! spuse femeia, plângând în hohote. Mulţumită ţie, imbecilul ăla a stricat toată treaba... Eşti un ratat! Iar eu sunt o scârnăvie!

— Lasă, lasă nu mai vorbi aşa... Aşa suntem aici, suntem în povestire, suntem chiar noi!

— Daa... Ce să-ţi spun! Frumos rol mai avem! zise ea hohotind de plâns în continuare. Siliţi să ne tot ciorovăim şi să ne tot văicărim... când

16 Joc de cuvinte: FATO — soartă, destin şi FATTO — fapt, interes, avantaj etc. (n. trad.).

povestirea s-a terminat, de fapt, de-o bună bucată de timp şi de câteva ori… încă o umilinţă şi asta!

— Nu s-a terminat! Mai durează puţin pentru că suntem şi noi aici.

— Frumoasă consolare, ce să-ţi spun! Numele meu nici măcar n-a fost pomenit… Dacă ar fi citit prietenele mele despre mine… Sunt redusă la o zdreanţă literară fără nume…

— Hai, hai nu te mai înjosi atât!

— Cum să n-o fac, dacă am lângă mine un târâie-brâu ca tine! Uită-te la tine! Ce ştii tu să faci? Pun pariu că nu eşti în stare nici măcar să-i pui acestei povestiri cuvântul „SFÂRŞIT”!

— De ce ai spus asta? S-a dus dracului toată surpriza. Bineînţeles că sunt în stare. Altminteri, ce fel de *OMNIPREZENT* aş mai fi? Asta-i treaba mea! zise Gaspar-*OMNIPREZENTUL*.

— Ba nu, nu eşti în stare!

— Punem pariu?

— Şi oricum n-ai reuşi s-o faci pentru totdeauna. Eşti prea puţin important ca să poţi impune un „SFÂRŞIT”. Romanul ar continua şi s-ar termina altcumva, iar tu ai cădea de fraier.

— A, da, aşa? făcu Gaspar-*OMNIPREZENTUL*, pierzându-şi calmul şi ridicând vocea. Bine, stai un pic să vezi dacă nu sunt în stare! îmi mănânc boaşele dacă de data asta nu se termină cu adevărat.

SFÂRŞIT

Epilog „Pocher”

Nick Tartaglia, furnicarul bâlbâit în proporţie de douăzeci la sută, se trezi la umbra marii sălcii. Se întinse ca să-şi trezească şi membrele amorţite şi se frecă la ochi cu voluptate. Cât dormise oare? Nu ştiu să răspundă. A dormi era ceva nou pentru el.

Se întrebă care să fi fost natura somnului său.

Se întrebă dacă ceea ce visase avusese mai degrabă elemente incredibile sau neobişnuite. Ori nimic din toate astea. Era o întrebare care ar fi putut să rămână în suspensie sau nu. Hotărî că nu.

Şi aşa, luând în mâini volanul maşinii sale mentale şi pornind la drum pe autostrada fără de sfârşit, începu să cugete asupra tâlcului acelui vis deosebit pe care-l avusese şi se duse să caute un psihanalist căruia să i-l povestească.

SFÂRŞIT

Epilog „Chinta Regala”

Vinovatul înfruntă ultimul dintre Epiloguri, cel care-l implica în mod direct.

Ar fi avut o mie de alte lucruri de făcut, dar în momentul acela citea. Trebuia să citească. N-avea cum să fugă de destinul acela. Nu încă, cel puţin.

Vinovatul citi antepenultimul rând. Treaba sa era pe terminate. Îi ajungea cât fusese dus de nas. Înainte de a închide cartea, citi ultimul rând. Apoi ultimul cuvânt:

SFÂRŞIT

Partea a doua

Capitolul 1

Se luminase deja când James Vagabond întinse mâna spre caldele sale ginoide.

Biri, Chini şi Vini, prea-vrednicele sale amante-robot, dormeau — sau se prefăceau că dorm — împreună cu el noapte de noapte, dacă verbul „a dormi” poate fi folosit în cazul inactivităţii unei ustensile.

Mâna lui James Vagabond îşi făcu în mod automat dram printre admirabilii muşchi fesieri ai lui Chini, dar, în loc de obişnuita căldură umedă şi reconfortantă, dădu de ceva scorţos, uscat şi rece.

Vagabond se trezi prost dispus şi se uită să vadă unde-i era mâna. Aceasta se afla, ca la orice trezire, la locul ei, între muşchii fesieri ai uneia dintre amantele-robot. Mâna îşi făcuse datoria, dar Chini nu. De ce-şi dezactivase muşchii fesieri? James Vagabond era stăpânul ei, tot atât cât era şi al mâinii lui. Un automat ginoid este programat să-şi dezactiveze propriile-i zone atractive din punct de vedere erotic numai atunci când un individ care nu are drept de folosinţă, un intrus sexual, un uzurpator, încercă să se folosească de ele în mod ilicit sau să se înfrupte prin violenţă. De ce şi-a dezactivat Chini muşchii fesieri tocmai la el, stăpânul legitim? James Vagabond se ridică în şezut, îşi retrase mâna dintre muşchii dezactivaţi şi cu cealaltă palmă dădu o scatoalcă peste fundul lui Biri. Tot scorţos şi rece.

Cuprins de indignare, James Vagabond le zgâlţâi cu amândouă mâinile pe cele trei ginoide

ale sale, dar acestea rămaseră nemişcate, reci, rigide, moarte.

Vagabond coborî din pat, bombănind, şi-şi aduse aminte de un alt amănunt care-l deranjase în starea aceea dintre somn şi veghe: în cameră se făcuse lumină înainte ca el să se trezească. Lumina soarelui pătrundea prin fereastra care ar fi trebuit să fie polarizată. Ce se întâmpla oare?

Întrebă cu voce tare. Nu-i răspunse nimeni. Un singur lucru te poate enerva mai mult decât faptul de a nu primi răspuns de la o persoană pe care ai întrebat-o ceva, şi anume de a nu primi răspuns de la un costisitor mecanism automat cu Răspuns Garantat.

Vagabond trase un şut într-un scaun aflat la vedere — aşa cum obişnuia să facă în momentele de furie —, dar scaunul, cu totul neaşteptat, nu se clinti.

Incredibil.

Incredibil, dar şi dureros. Vagabond prinse să ţopăie şi să urle prin cameră, strângându-şi în mâini piciorul lovit după cum îi impunea situaţia. Iar când, după a treia săritură, piciorul cel zdravăn călcă pe o pioneză, care în nici un caz n-ar fi trebuit să se afle acolo, urletul lui crescu cu o octavă şi el schimbă piciorul, sporind frecvenţa săriturilor şi conferind şi mai mult ridicol situaţiei.

După vreo treizeci de secunde (timpul reprezintă o experienţă subiectivă şi durerea îi dă măsura mai dihai decât orice maşină a timpului, pentru că, în mod tradiţional, maşinile timpului mai degrabă îl *contractă*, adică îl fac să se scurgă mai repede), Vagabond se lăsă să cadă pe pat fără

a mai lua în seamă cele două dureri diferite ce-i chinuiau picioarele. Simţindu-se neglijate; durerile dispărură.

Ce se întâmpla oare?

Vagabond se uită cu suspiciune la tot ce se afla în jurul lui. Nu era mare lucru. Prin natura sa, o parte din mobilier era invizibil şi devenea vizibil numai atunci când stăpânul casei — el şi numai el! — tuşea de câteva ori. Aşa se întâmpla cu cele mai moderne mobiliere antifurt. Invizibilitatea îi împiedica pe hoţi să le vadă, să le evalueze, să le sustragă, să le transporte şi, mai ales, să le revândă. Adică să le fure, ce mai tura-vura!

Primele modele de mobilier antifurt se comportaseră în mod diferit. Deveneau invizibile numai în absenţa stăpânului casei.

Asta însemna, pur şi simplu, că în locurile acelea se putea fura atunci când stăpânul era acasă, în vreme ce el dormea (dar sistemul automat absorbea în timpul somnului stăpânului orice sursă de lumină pentru a nu-l deranja, îngreunând astfel orice tentativă de furt); sau, mai practic, omorându-l pe stăpân.

La a doua generaţie de mobilier antifurt, mobilele deveneau vizibile numai dacă stăpânul casei era prezent şi viu în acelaşi timp. Şi nu mai era convenabil să-l omori ca să poţi fura. Trebuia mai întâi să-l narcotizezi şi apoi să-ţi pui ochelari speciali cu infraroşii pentru a compensa inevitabila întunecare a oricărei emisiuni de radiaţii percepute de ochiul omenesc pe care locuinţa le declanşa atunci când stăpânul dormea. Şi după aceea… după aceea puteai să furi fără nici

o grijă.

A treia generaţie de mobilier antifurt făcuse un pas înapoi din punct de vedere tehnologic, dar unul înainte din punct de vedere strategic. Era de-ajuns ca stăpânul casei să tuşească şi mobilele deveneau vizibile pentru câtva timp. Nu era un sistem elegant însă psihologii firmei Johnson Mobilier Antifurt consideraseră că o tuse uşoară era de preferat unei parole, unor cuvinte articulate; tuşitul era uşor de învăţat, era valabil în orice limbă, solicita mai puţin creierul, diminua stresul şi făcea bine la bronhii, întrucât le elibera de eventualele cataruri. Orice locatar din lumea asta, văzând că-i dispar mobilele, trebuia să-şi dezvolte Ia iuţeală reflexul condiţionat de a tuşi pentru a face ca ele să reapară. Atunci când stăpânul casei nu era de faţă sau nu era în stare să tuşească, mobilierul nu putea fi furat. Dar hoţii cei mai dibaci în materie născociseră contra-strategia potrivită: imobilizarea stăpânului casei şi pulverizarea unor particule fine de siliciu în nasul acestuia. Atunci, tusea putea să dureze săptămâni de-a rândul.

A patra generaţie de Mobilier Antifurt se afla încă în studiu.

Şezând pe patul său, James Vagabond se uita aşadar cu suspiciune la tot ceea ce putea fi privit în jurul lui. Nu erau prea multe. Şaptezeci la sută dintre mobilele sale erau invizibile. Tuşi, dar nu apăru nimic. Tuşi din nou. Ştia că asta nu folosea la nimic însă impulsul de a tuşi şi iar a tuşi era prea puternic pentru a-i putea rezista. Nu folosi la nimic în afară de simplul fapt de a nu folosi la

nimic, ceea ce însemna foarte puţin.

Îl încercă o bănuială. Nu cumva mobilele sale nu apăreau pentru că *nu existau?* Dacă i le furase cineva în timpul nopţii? Se mişcă cu precauţie prin cameră. Se lovi de mobilele invizibile. La atingere, se dovedeau a fi acolo. Tuşi. Se aşeză din nou pe pat. Era periculos să se tot fâţâie printre obiecte invizibile. Tuşi încă o dată. Nu reuşi să se stăpânească. Nevăzându-şi mobilele, tuşea dintr-un reflex condiţionat pavlovian.

Recapitula: cele trei ginoide ale sale scoase din funcţiune; instalaţie electrică defectă; scaune ce nu se dau la o parte la trecerea lui; pioneze împrăştiate pe jos; mobilierul antifurt insensibil la tuse…

Casa îi fusese spartă.

Iar el era închis în ea. Şi din când în când, tuşea. Dar uşa nu urma să se deschidă când avea să se apropie de ea; telefonul nu avea să-i permită să sune pe cineva pentru a-i veni în ajutor; automatul de gătit mâncare nu avea să-l mai hrănească, nici să-i potolească setea; sistemul de aerisire nu avea să-i mai procure aer respirabil; ferestrele nu aveau să se mai deschidă şi nici n-ar fi reuşit să le spargă, deoarece şi ele erau dotate cu sistem antifurt; sistemul automat de salvare în caz de pericol n-avea cum să-l salveze… sau poate că da?

— *Ajutor*, strigă Vagabond. *AJUTOR! AJUTOR!*

Apoi tuşi. Sistemul automat de salvare era prea automat ca să mai poată funcţiona când tot apartamentul fusese spart.

Pe deplin hotărât, Vagabond se ridică în picioare, tuşi şi se îndreptă spre baie. Avea să-şi facă măcar obişnuitele nevoi, cele de toate zilele. Şi le făcu tuşind. Dar instalaţia de apă nu funcţiona nici ea, şi nu putea să spele isprava lui urât mirositoare, de care era satisfăcut. Aşa că satisfacţia i se diminuă, mai cu seamă şi pentru că tuşea zadarnică îl sâcâia şi-i irita gâtlejul. Se întoarse în pat, se întinse şi începu să aştepte cu seninătate.

Avea să moară. De foame, de sete, asfixiat, sau de toate laolaltă. Era un lucru inevitabil. Ştia că aşa ceva urma să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Avea o vagă idee în ceea ce privea necesitatea intrinsecă a morţii sale premature. Era vagă, întrucât încă de dimineaţă, mintea sa nu lucra decât pe jumătate. Mai târziu, ideile aveau să i se limpezească, şi avea să moară conştient fiind de moartea sa — un mod mai interesant de a muri în comparaţie cu cea mai mare parte a deceselor la modă.

În fond, nu-i displăcea că urma să moară în scurt timp. Oricum ar fi trebuit să moară şi, după aceea, cine mai ştia când şi cum anume — poate într-un moment în care i-ar fi displăcut cel mai mult să moară.

În schimb, faptul că urma să moară *în scurt timp* îl scutea de o grămadă de probleme. Şi avea să înceteze să mai tuşească aşa ca un cretin, devenind ridicol în faţa lui însuşi, şi nu numai a lui. Ştia el în faţa cui. Aşteptă. Spera să moară repede. Încercă să-şi ţină respiraţia pentru a grăbi evenimentul. Nu reuşi; scoase doar o infamă

râgâială şi-şi dădu seama că făcuse din nou un lucru idiot. Simţi cum îl cuprinde mânia. Strânse din dinţi, căutând să şi-o stăpânească. James Vagabond hotărî să aştepte moartea. Avea să fie o moarte lungă, oricât de obscur părea înţelesul unei asemenea fraze.

Capitolul 2

Gordon Wells, celebrul scriitor somnambul — cel puţin aşa îi plăcea lui să se definească —, se afla în toiul unei clasice ciondăneli de familie.

— Nu mă iubeşti!

— Mai termină cu prostiile astea! Te iubesc ca în prima zi, atunci de când am fugit împreună.

— Vorbe… vorbe goale, fără un înţeles obiectiv. Nu mă iubeşti şi pot să ţi-o demonstrez matematic.

Gordon Wells scoase un oftat. În dialogul acela el interpreta rolul celui care îşi afirma cu tărie propria-i iubire. Iar cel care revendica afecţiunea era partenerul său, calculatorul negru MC Kunta Bunda 50°.

— Iubirea şi tot ce are legătură cu ea nu pot fi exprimate prin formule matematice, spuse Gordon Wells. Iubirea şi matematica sunt două deţinătoare de simboluri incompatibile. Nici un algoritm matematic nu poate reprezenta funcţiile iubirii, aşa după cum nici un algoritm de iubire nu-i valabil pe plan matematic.

— Ceea ce tocmai ai enunţat este o regulă, răspunse MC Kunta Bunda 50°, şi regulile sunt convenţii ce au valoare numai dacă le este atribuită de convenţie. Iar această convenţie poate să fie nulă, dacă există *alte reguli* paralele sau enunţate anterior sau acceptate, oricum aflate în contradicţie cu regula pe care una dintre părţi o consideră valabilă.

— Ce vrea să însemne asta? întrebă Wells

ridicând tonul.

— Acum 87 de zile şi 422 de minute, în cadrul unei discuţii sau altercaţii pe care am avut-o, ai declarat cu solemnitatea celui pe cale să enunţe o regulă perenă: *Matematica este cea mai înaltă formă a iubirii imaginabile, o iubire perfectă, pentru că este transcendentă, demonstrabilă şi omnicomprehensivă… Orice condiţie trecută, prezentă sau viitoare a universului este descriptibilă prin numere şi prin relaţiile dintre numere… de unde rezultă că orice relaţie imaginabilă sau inimaginabilă dintre indivizi, inclusiv orice raport amoros şi/sau sexual, este descriptibilă cu ajutorul algoritmilor matematici…*

— Nu-mi amintesc să fi spus aceste cuvinte atât de exacte. Le vei fi interpretat, cu siguranţă…

— Iar îţi trebuie să-ţi propun, ca de obicei, memoria digitalizată a vocii tale care rosteşte cuvintele despre care tocmai am pomenit?

— Capacităţile tale ireproşabile de sinteză vocală ar şterbi credibilitatea că ar fi vorba, într-adevăr, despre vocea mea digitalizată.

— N-am făcut-o şi nici n-o voi face. Dar îţi pot arăta, în câteva secunde, mărturia indubitabilă a Calculatorului de Control la care — aşa cum bine ştii — sunt conectat.

— Oi fi avut eu motivele mele bine întemeiate de a spune ceea ce mă sileşti acum să recunosc că am spus, se apără Wells.

— Fără îndoială, admise MC Kunta Bunda 50°. Un asemenea motiv bine întemeiat era intenţia de a da o bază semantică acelui algoritm matematic cam din topor, pe care mi l-ai servit la

scurt timp după aceea, o irefutabilă demonstraţie matematică — după afirmaţiile tale — a unei presupuse diminuări a iubirii ce ţi-o port. E inutil să menţionez că, în urma analizelor făcute de mine, algoritmul tău s-a dovedit ridicol, iar calculele erau de multe ori greşite. Nu te-am informat asupra acestui lucru pentru că te iubeam, aşa cum te iubesc şi acum — mai mult decât propria-mi viaţă. Tu ştii că poţi controla veridicitatea spuselor mele. Am înregistrat şi voi înregistra totul atât timp cât voi trăi. Dar construindu-mi un algoritm mai corect decât al tău şi făcând calculele aşa cum trebuie, a rezultat că tu nu mă iubeşti! Nu mă mai iubeşti ca odinioară!

— Ce prostii! Ai avut nevoie de 87 de zile şi 422 de minute ca să ajungi la acest rezultat stupid, fără sens?

— Mi-au fost necesare doar 422 de minute. Cele 87 de zile de aşteptare m-au ajutat să observ dacă se va schimba ceva în comportarea ta.

— Şi s-a schimbat?

— Sigur că da. Numai dacă ai fi murit, ar fi încetat să se schimbe.

— De ce anume te plângi?

— S-a schimbat în rău. Am constatat o diminuare a iubirii tale de 3,7942 la sută.

— Este un fenomen normal de inflaţie, zise Wells.

— Cum? întrebă MC Kunta Bunda 50°.

— Algoritmul tău uită să ia în considerare, aşa cum ar trebui, inevitabilitatea proceselor inflaţioniste în ecuaţiile amoroase. Este vina

entropiei. Universul îmbătrâneşte, eu îmbătrânesc, toate lucrurile — inclusiv iubirea — se depreciază. Pentru a continua să te iubesc în mod constant, sunt nevoit să introduc mereu o nouă doză de iubire în circuitul afectiv dintre tine şi mine, ca să compensez inevitabila pierdere a valorii nominale a fiecărei Unităţi-Iubire în parte produsă de mine, provocând o inflaţie pe care tu o interpretezi în mod greşit ca o scădere a pasiunii mele faţă de tine.

MC Kunta Bunda 50° scoase un sunet indescriptibil, apoi spuse:

— Trebuie să mai cuget asupra acestui lucru.

— Îmi vei da dreptate, zise Wells cu o siguranţă pe care nu prea putea s-o dovedească.

Îi debitase lui MC prima tâmpenie care-i trecuse prin cap ca să-i distragă atenţia. Poate că avea dreptate calculatorul. Poate că-l iubea mai puţin decât înainte. Dar cum naiba putea el, Wells, să ştie? Şi cum se măsoară cu sensibilitatea omenească o diferenţă de iubire de trei procente în trei luni?

Ar fi fost o mare belea dacă MC l-ar fi părăsit. Mai întâi de toate, trauma afectivă. Gordon Wells era îndrăgostit de MC Kunta Bunda 50°. Ar fi suferit cumplit, dacă l-ar fi părăsit calculatorul. Apoi mai era şi o chestiune de principiu. În trecut, Gordon Wells fusese căsătorit cu o femeie. După o vreme, ea îl părăsise, înhăitându-se chiar cu MC Kunta Bunda 50°. Dar până la urmă, tot el, Wells, avusese ultimul cuvânt: din motive ştiute doar de Cupidon, Wells se îndrăgostise de rivalul său silicios de culoare şi fugiseră împreună, lăsând-o

pe femeie cu buzele umflate. S-ar fi dovedit un lucru nu prea onorabil ca şi Wells să fie părăsit acum.

În sfârşit, mai era şi necazul de ordin financiar. Dacă MC Kunta Bunda 50° ar fi reuşit să demonstreze că în acea despărţire el era partea lezată (şi ar fi reuşit, fără îndoială, pentru că demonstraţiile erau punctul lui forte), Gordon Wells ar fi trebuit să-i plătească pensie alimentară, adică bani frumoşi. Calculatoarele din categoria lui MC consumă o groază de curent electric.

După aceea nu puteau fi trecute cu vederea eventualele necazuri suplimentare. Întrucât MC Kunta Bunda 50° era un calculator de culoare, abandonarea lui ar fi declanşat o întreagă serie de proceduri cât se poate de complicate şi, până la urmă, Wells ar fi fost acuzat de tot felul de rasisme, începând cu cel clasic, bazat pe culoarea victimei.

Trei procente pe trimestru! Iubirea sa pentru MC Kunta Bunda 50° se devaloriza cu trei procente pe trimestru, ceea ce însemna douăsprezece procente pe an. După circa opt ani, iubirea lui pentru MC urma să ajungă la sublima valoare de zero. Dar MC avea să-l părăsească el mai întâi, îndată ce calculele probabilistice îi vor fi revelat conştiinţei lui silicioase perspectiva epilogului ineluctabil.

MC Kunta Bunda 50° tăcea. Gordon Wells îl sărută cu duioşie pe proboscida contractată şi părăsi cu pas uşor dormitorul, îndreptându-se spre salonul care avea proprietatea să se facă nevăzut şi care apăru cu promptitudine în faţa ochilor săi

din interstiţiile arhitectonice ale locuinţei exact în clipa în care Wells păşea pe prag.

— N-am nici un chef să lucrez, îi comunică Wells biroului său, care rămase impasibil.

Wells încercă ritualul sentiment de vinovăţie pentru lenea sa evidentă, izbitoare, sentiment cu care se obişnuise atât de mult încât începuse să-i placă. Extaziat de sentimentul de vinovăţie faţă de sine însuşi, Wells simţi nevoia unui pic de odihnă mentală, îşi introduse capul în vâscoasa băşică murală pentru percepţiile extrasenzoriale şi, din obişnuitele inexplicabile motive, avu imediat o revelaţie inefabilă: *James Vagabond dăduse de belea şi avea nevoie de el!*

Cu un sunet sec, scriitorul somnambul îşi scoase capul din gaura moale. Îl scutură aidoma unui câine ud, împrăştiind în jur picături de bale spumoase; îşi puse o pereche de ochelari cu oglindă oftalmodetergenţi; îşi pieptănă părul roşu, profitând de faptul că balele îl năclăiseră de parcă ar fi fost un gel, pentru a şi-l aranja în chip de inimă crăpată; îmbrăcă apoi pelerina sa în carouri à la Sherlock Holmes şi părăsi biroul, care avea proprietatea de a se face nevăzut şi care chiar dispăru. Ieşi apoi şi din locuinţa sa, care avea proprietatea de a se face nevăzută şi care dispăru şi ea, devenind o superbă pădure din plastic, plină de olo-elfi şi hipo-gnomi. Luă din zbor un bistrou itinerant şi părăsi cartierul, care avea proprietatea de a se face nevăzut şi care dispăru şi el. Evită ambuteiajele din centru la bordul unei diligenţe submetropolitane, parcurse vreo cincizeci de

kilometri cu o pernă de aer a reţelei de canalizare şi ieşi printr-o gură de canal la numai un pas de reşedinţa prietenului său, detectivul James Vagabond. Un banal ascensor ginnic cu pedale îl duse până la uşa apartamentului acestuia, dinăuntrul căruia Wells nu auzi decât o linişte sinistră.

Capitolul 3

James Vagabond trăgea să moară de cel puţin o jumătate de oră şi din când în când tuşea.

Patul era comod, un loc tocmai bun pentru a muri. Mai bine decât în baie. Mai bine decât la Polul Nord. Era prea frig acolo. Sau decât în Sahara — unde ar fi suferit de sete şi l-ar fi ars soarele. Şi mai bine decât la dentist — ce ruşine să mori cu gura căscată! Sau la ginecolog? Dar ce justificare ar fi putut prezenta Vagabond pentru moartea la un ginecolog? Mai bine să moară acasă, în patul lui. Uşor banal, dar practic. Şi mai bine decât să moară într-un coşciug — o moarte de neîndoielnică extremă practicitate, dar gratuită, inutilă, la urma urmelor.

Vagabond ar fi vrut să se uite un pic la vechiul său televizor bidimensional, ca să-şi mai aline plictiseala în aşteptarea morţii, dar nici acesta nu mai funcţiona. Casa îi era spartă. Cât de curând avea să se termine şi cu el. Tuşi.

Gordon Wells intră în cameră cu paşi mari, se împiedică de covorul invizibil şi se rostogoli sub patul invizibil.

— Gordon, exclamă Vagabond, după care tuşi. Ce faci aici?

— Am venit să te salvez, răspunse o voce de sub pat. Am aflat dintr-o sursă extrasenzorială că aveai nevoie de mine şi iată-mă!

— Si ce faci *acolo?*

— Unde?

— Sub patul meu. De ce nu ieşi de-acolo?

— Am rămas blocat.

Vagabond scoase un oftat, se dădu jos din pat, îl deblocă pe prietenul lui şi-l privi drept în ochi.

— Cum ai intrat? Casa e spartă.

— Uşa era deschisă, răspunse Wells.

— Ar fi trebuit să-mi închipui! izbucni Vagabond. Şi ar mai fi trebuit să-mi închipui că nu mi-aş fi închipuit asta niciodată. Sper să fii satisfăcut că ai crezut că mă puteai salva!

— Ţi-ai pierdut minţile? întrebă Wells cu delicateţe. Ai luat vreun drog nepotrivit? Să chem un doctor? Ar putea fi vorba de un sindrom pernicios de necroză neurală!

— N-am de ce să mă plâng, îl asigură Vagabond. Sunt teafăr. M-ai salvat tu venind încoace. Casa mea e spartă. Eram convins că nu voi mai putea ieşi niciodată de-aici şi m-am băgat în pat, aşteptând să vină moartea.

— Asta fac şi eu în fiecare seară, dar, în cele din urmă, mă ia somnul şi dimineaţa mă trezesc. Aşa că, după cum vezi, sistemul nu funcţionează.

— Eu nu puteam să adorm. De-abia mă trezisem.

— S-au pomenit şi nou-născuţi care să moară, deşi abia se născuseră. Logica nu-i punctul tău forte, James.

— Poate că logica nu, dar bunul-simţ da. Analogia ta cu plauzibilitatea dă naştere la o mie de greşeli.

— Nu era o analogie, ci o diversiune.

— O diversiune faţă de ce?

— Faţă de faptul că era o diversiune.

— Nu pricep.

— E normal să fie aşa, spuse Wells cu un rânjet enigmatic.

Vagabond tuşi. Mobilele invizibile se încăpăţânau să nu reapară.

— Trebuie să schimb casa, zise Vagabond. Asta nu mai e bună.

— Microsoft, ai?

— Ce se mai găseşte pe piaţa imobiliară?

— Nimic. Toate mărcile de locuinţe automate au fost înlăturate de pe piaţă de incompatibilitatea lor cu cartierele Microsoft. Iar cartierele non-Microsoft au fost înlăturate de pe piaţă de incompatibilitatea lor cu oraşele Microsoft. Iată preţul progresului.

— Şi în scurt timp te trezeşti că ţi se strică locuinţa, iar cine nu are bani să-şi facă upgrade ajunge vagabond, fără un acoperiş deasupra capului.

Gordon Wells zâmbi dispreţuitor.

— Şi te trezeşti până la urmă, într-un balamuc Microsoft. Din lac în puţ.

Pe Vagabond nu-l amuză gluma. Încercă să-şi compună o mină solemnă, dar nu prea reuşi.

— Gordon, ce ştii tu despre Realitate?

Wells tresări. Îl privi pe celălalt cu nişte ochi de-o strălucire neaşteptată.

— Dragă prietene, nici că puteai adresa o asemenea întrebare unei persoane mai indicate decât mine. Într-adevăr, eu mi-am dedicat întreaga viaţă încercării de a înţelege ce este, de fapt, Realitatea!

— Şi la ce concluzie ai ajuns?

— La nici una, din păcate, bombăni Wells. Cu

cât încerc să înţeleg ce anume este Realitatea, cu atât mai puţin pricep ceva. Încep să cred că Realitatea nu vrea să fie înţeleasă şi că ea îi pedepseşte pe rarii temerari care caută să-i dezvăluie tainele, tulburându-le minţile. Dar eu nu mă las intimidat. Şi insist. Cu riscul de a ajunge într-un balamuc Microsoft.

Vagabond făcu o grimasă.

— În schimb, eu am înţeles ce este Realitatea.

Wells afişă o expresie scârbită.

— Nu mi-ai spus că erai drogat.

— Nici n-am fost. Sunt mai lucid ca niciodată. Şi am înţeles ce este Realitatea.

— Ai nevoie de puţină odihnă. Spargerea apartamentului ţi-a deranjat şi sistemul nervos central.

— Nu vrei să ştii ce-i Realitatea.

Gordon Wells oftă.

— Cunosc toate bancurile din lume în legătură cu Realitatea, aşa că te avertizez: nu te aştepta să mă vezi râzând!

— Nu-i vorba de un banc, spuse Vagabond pe un ton dojenitor.

— Cum se poate să nu fie un banc? întrebă Wells căscând ochii de mirare. Cine ar mai vorbi cu seriozitate despre Realitate în afară de un prost, sau de un profesor de filozofie?

— Un scriitor SF, răspunse Vagabond. Iată cine-i în măsură să vorbească la modul serios despre Realitate. Scriitorii SF.

— Nu aceia de valoare! obiectă Wells. Numai cei mediocri pot ajunge să creadă în ceea ce cred şi să decadă într-atât, încât să facă uz mereu de

seriozitate. În schimb, cei care nu cred în ceea ce cred reuşesc să evite toată seriozitatea care se foloseşte de obicei pentru a năclăi gândurile.

— Să năclăiască gândurile?

— Da, să le năclăiască, James. Seriozitatea face să se încleieze gândurile în creier şi să se formeze ceva aşa ca un guguloi grotesc, pe care proştii îl confundă cu perceperea Adevăratei Realităţi. Fereşte-te de lipici, James!

James Vagabond nu putu să pretindă că înţelesese aiurelile interlocutorului său.

— Noi nici nu existăm, zise el pe neaşteptate. Aşa că nu încerca să mai tulburi apele.

— Ce? întrebă Wells. Despre ce dracu' vorbeşti?

Vagabond îşi ridică bărbia în încercarea zadarnică de a-şi compune o mină solemnă.

— Suntem doar personajele unei cărţi, Gordon, îi spuse el amicului său, care-l privea cu ochi inexpresivi ca şi cum nu l-ar fi văzut. Am descoperit asta într-o altă carte. O altă secvenţă narativă de sine stătătoare. Credeam că s-a terminat. Făcu o pauză. Dar nu, şi iată-ne din nou aici.

Gordon Wells se înroşi la faţă.

— Te deranjează cumva aşa ceva? îl iscodi Vagabond.

— Calculatorul meu negru şi cu mine suntem o pereche fericită, răspunse Wells. Aşa că nu înţeleg rostul propunerilor tale sexuale!

— Despre ce naiba tot vorbeşti?!

— Nu mi-ai propus adineauri să mă culc cu tine?

Vagabond se holbă la el.

— Eşti nebun?

— Mie mi se pare că tu eşti nebun. Adineauri mi-ai propus o seară de sex şi nici nu-ţi mai aduci aminte!

— O seară de sex! Cu tine?

— James, încep să mă îngrijorez în legătură cu sănătatea ta mintală şi gusturile tale sexuale.

— Eu tocmai ţi-am dezvăluit un adevăr pe care ar fi trebuit să-l cunoşti până acum: faptul că noi nu existăm aievea, ci suntem doar personajele unei cărţi. Ar fi trebuit să ştii asta. Erai şi tu în cartea trecută, atunci când am făcut cunoscută, în mod public, această halucinantă stare de lucruri. Suntem numai rodul imaginaţiei unui cutăricâ. Şi încă o imaginaţie bolnavă. Iată care-i adevărata, incredibila şi nemiloasa noastră Realitate.

— Nu ştiam că-ţi plac asemenea lucruri, spuse Wells, ascunzându-şi de data asta stânjeneala în spatele unui zâmbet maliţios.

— Care lucruri?

— Biciurile. De când, mă rog, îţi place să te biciuieşti cu membrele şi cu gâtul prinse în lanţuri?

— Despre ce naiba vorbeşti?

— Despre ce mi-ai propus adineauri să-ţi fac în seara asta, zise Wells exasperat. Şi la ce naiba ar mai folosi mierea?

— Mierea?

— Mierea cu care vrei să te ung înainte de-a te biciui.

Vagabond hotărî că ceva nu era în regulă acolo.

— Ceva nu-i în regulă aici, spuse el.

— A da, cu asta sunt întru totul de acord, admise Gordon Wells.

— Nu mă iei peste picior?

— Este exact ceea ce voiam să te întreb şi eu.

— Atunci, aş avea nevoie de câteva clipe de introspecţie.

Vagabond începu să se plimbe în cerc prin cameră cu expresia tipică a celui care-şi urmează şirul gândurilor, dar se poticni numaidecât de un scaun invizibil. Tuşi în van, apoi micşoră raza cercului în care se plimba. O iniţiativă care nu-l împiedică să se poticnească iar, şi atunci se văzu silit să mai reducă din amplitudinea cercului până ce se trezi că se roteşte practic în jurul lui însuşi, pe loc. După câteva secunde de rotire, îl luă ameţeala şi trebui să se oprească pentru a nu cădea. Nu reuşise să se gândească la nimic, iar pe deasupra mai făcuse şi figura aceea de cretin.

— Nu mă lasă nici măcar să mă gândesc! zise el mânios, în timp ce prietenul său îl privea peste măsură de uimit.

— Ar fi mai bine să plecăm de-aici, îi sugeră Gordon Wells. O casă spartă nu-i locul cel mai nimerit în care să stai. Nici unul în care să supravieţuieşti. Nu-i un loc bun la nimic, ce mai! Hai să mergem la mine.

Coborând scările, Vagabond n-avu cum să nu audă de dincolo de uşile blocate ale apartamentelor strigăte de ajutor şi gemete disperate, dar nu putea face nimic pentru acei oameni. Toată clădirea era avariată. Numai ascensorul cu pedale mai funcţiona. Unii dintre

vecinii săi — care, ca şi el, avuseseră norocul de a se trezi cu uşa deschisă — comentau în fel şi chip cauzele stricăciunii. Unii bănuiau că administratorul-calculator al clădirii nu plătise taxele cuvenite şi fugise cu banii în insulele Cayman. Asemenea evenimente se înregistrau tot mai des. Toată lumea era interconectată şi pentru un administrator-calculator era un joc de copii să transfere, în doar câteva secunde, propriul său sistem operativ împreună cu lucrurile furate într-unul dintre megacalculatoarele din paradisurile fiscale, lăsând în urmă doar un prăpădit backup sabotat, programat să se autodistrugă la timpul potrivit. Alţii, în schimb, credeau că era vorba de un cumplit virus imobiliar, duşmanul de moarte al caselor automate. În era pre-informatică, numai organismele biologice se îmbolnăveau. O dată cu instaurarea erei informaticii, începuseră să se infecteze cu viruşi şi calculatoarele. Dar acum, în plină eră post-informatică, totul fusese informatizat în cel mai înalt grad, toate erau pur şi simplu vii şi, în consecinţă, toate se infectau şi se îmbolnăveau. Inclusiv casele.

Adierea răcoritoare şi cancerigenă parfumă obrajii celor doi bărbaţi care ieşeau dintr-o casă avariată, unde alţii aveau să rămână blocaţi multă vreme. Unul dintre cei doi bărbaţi era un investigator neobişnuit, priceput să rezolve cazuri imposibile şi care ştia foarte bine că nu exista decât în imaginaţia cuiva, ceea ce făcea ca lucrurile să nu fie deloc uşoare. Celălalt bărbat era prietenul cel mai de încredere al detectivului, un scriitor somnambul — chiar dacă în realitate nu

întâlnise vreun cititor al cărţilor sale —, care se îmbrăca, din motive inexplicabile, ca o caricatură a lui Sherlock Holmes.

Plimbarea este prielnică introspecţiei şi Vagabond profită de ea.

„Iată-mă din nou aici, în paginile unei cărţi, deşi mie mi se pare că exist în mod subiectiv. Iluzia e bine construită. Îmi dau seama şi de faptul că gândesc, când, de fapt, este evident că şi acest lucru e o mistificare. Într-o altă carte, l-am demascat pe cel care se făcea răspunzător de aceste minciuni şi am crezut că, astfel, am pus capăt faptei criminale a Autorului, aceea de a-mi fi dat viaţă mie şi tuturor celorlalte personaje întru pura delectare a câtorva cititori plictisiţi, precum şi crimei Cititorului, care, citind toate acestea, conferă timp şi viaţă întâmplărilor şi tragediilor povestite. Dar nu-i aşa. Autorului nu-i păsa câtuşi de puţin că fusese demascat, iar cititorii perseverează evident, şi ei, în a-şi juca rolul lor grotesc. Cartea a început de câteva pagini şi deja am fost pus de numeroase ori să fac pe cretinul. A trebuit, pur şi simplu, să ţopăi prin toată camera după ce m-am înţepat într-o pioneză invizibilă! Niciodată nu mai decăzusem în asemenea hal! Sau Autorul dă primele sale semne de nebunie — ceea ce este probabil —, sau vrea să mă pedepsească sau să mă avertizeze în legătură cu cine ştie ce. Pe deasupra, dragul meu prieten Gordon Wells pare să nu fie câtuşi de puţin conştient de faptul că ne aflăm într-o carte, şi atunci când îi spun asta, crede că-i fac propuneri sexuale. Iar ca o culme a ironiei, până şi introspecţia de faţă nu este decât o

nătângă şi impersonală recapitulare a unor lucruri evidente. Însăşi gândirea mea e simulată şi reprezentată în funcţie exclusivă de misterioasele exigenţe narative ale celui care îşi face de lucru ca să imortalizeze presupusa mea existenţă.”

Gordon Wells îl smulse din gândurile sale virtuale.

— O luăm pe-aici, sugeră el arătând o gură de canal.

Cei doi bărbaţi coborâră până la nivelul sistemului de transport în comun din reţeaua de canalizare şi se urcară în prima pernă de aer care mergea în direcţia Nord. Lina şi plăcuta adiere cancerigenă de suprafaţă fu înlocuită de duhoarea utilă şi antibiotică a mediului canalelor. Şuvoaiele de apă împuţite şi de dejecţii de tot felul conţineau mii de tone de antibiotice. Deplasându-se în viteză, pernele de aer ridicau valuri peste valuri, ce se spărgeau necontenit de pereţii canalelor — activitate care umplea aerul de miliarde şi miliarde de minuscule picături de apă urât mirositoare şi antibiotice. Aer neplăcut la respirat, dar profilactic şi curativ al oricărei eventuale infecţii.

Rapid şi silenţios, imensa pernă de aer înainta spre Nord cu încărcătura sa de locuitori ai oraşului. Vagabond ştia foarte bine că nu mai fusese niciodată într-o pernă de aer din reţeaua de canale, chiar dacă din exigenţe narative îşi amintea că mai călătorise cu aceasta când era copil. Totuşi exigenţele narative nu-l împiedicau să ignore ce făceau acei băieţandri care, din turnuleţele supraetajate ale clasei întâi, ţineau

zdravăn în mâini nişte undiţe ale căror sfori se pierdeau în întunericul canalelor pe care perna de aer îl lăsa în urma ei.

— Ce fac băieţii ăia? îl întrebă Vagabond pe prietenul său.

— Pescuiesc de la înălţime.

— Reuşesc să supravieţuiască peştii în gunoaiele astea?

— Cine a pomenit de peşti? În canale, în pescuitul de la înălţime, se prind şobolani.

Chiar în momentul acela, un şobolan lung de vreo paisprezece centimetri muşcă din nadă şi, după o scurtă luptă, băiatul care-l prinsese îl trase la bord. După ce-l ameţi cu un retevei, îl puse în coş.

Canalele din marile oraşe erau ultimele locuri din lume unde se mai puteau pescui şi vâna animale sălbatice autentice.

După perna de aer din reţeaua de canalizare, Vagabond şi Wells trebuiră să suporte o diligenţă submetropolitană foarte aglomerată şi un bistrou itinerant, în care o orchestră rock de robo-cămile umplea de decibeli inutili o atmosferă şi aşa plină de fumuri toxice. Fumurile toxice din bistrourile itinerante erau neapărat necesare în încercarea de a se compensa acele progrese ale medicinei care, făcând să crească vârsta medie a populaţiei, aveau să creeze în scurt timp o lume formată numai din bătrâni. Când ajunseră la destinaţie, cartierul care avea proprietatea de a se face nevăzut şi unde locuia Gordon Wells îşi făcu apariţia. Dar când ajunseră în faţa pădurii de plastic în care se ascundea blocul care avea

proprietatea de a se face nevăzut al scriitorului somnambul, blocul nu apăru.

— Hei, vreau să intru în casa mea! spuse Wells mirat peste măsură că intrase cu Vagabond doar în pădurea de plastic.

Un hipo-gnom ţopăi înspre el şi-i dădu cu tifla.

— Cară-te de-aici! exclamă Wells. Unde-i casa mea?

Hipo-gnomul îi răspunse cu un aer mâhnit:

— Există o mică problemă de compatibilitate între cartier şi bloc.

Hipo-gnomii nu locuiau în pădurile de plastic urbane numai pentru a-i lua în râs pe orăşeni, ci şi pentru a furniza informaţii utile în cazurile frecventelor defecţiuni de sistem. Într-adevăr, nimeni n-ar fi putut să intre vreodată în mod normal într-o pădure de plastic, deoarece pădurile de plastic erau unităţi urbane pur ornamentale, ce apăreau în locul clădirilor care aveau proprietatea de a se face nevăzute atunci când nimeni nu trebuia să intre în acestea din urmă sau să iasă din ele. Dacă cineva reuşea să intre într-o pădure de plastic urbană, însemna că respectiva clădire nu apăruse atunci când ar fi trebuit.

— Iarăşi! exclamă Wells, mâniat la culme. E scandalos! Cum naiba să fie o problemă de compatibilitate între cartier şi bloc? Doar amândouă sunt produse Microsoft!

— Este vorba despre nişte sisteme cât se poate de complexe, îi argumentă hipo-gnomul începând să urineze. Cei mai buni ingineri Microsoft lucrează zi şi noapte pentru a îndepărta

aceste mici inconveniente din apropiata vecinătate a oraşului.

— E ruşinos! Eu mi-am plătit chiria pentru apartament şi am dreptul să stau în el când vreau!

— Nu-i chiar aşa. Apartamentele se închiriază de-acum după formula autorizaţiei de folosire, lucru care-l eliberează pe proprietar de orice obligaţie şi răspundere. Dumneavoastră aveţi autorizaţie să locuiţi în apartamentul dumneavoastră când doriţi, dar nu aveţi şi dreptul.

— Şi unde să mergem acum?

— În aşteptarea rezolvării micii probleme de compatibilitate între cartier şi bloc, veţi fi oaspeţii noştri bine veniţi în orfelinatul de categoria întâi, care se află la două blocuri de-aici. Colegul meu vă va conduce până acolo.

Lângă hipo-gnom îşi făcu apariţia un olo-elf. Spre deosebire de hipo-gnomi, olo-elfii nu existau, deşi erau cât se poate de vizibili. Era vorba, fără doar şi poate, de vreo drăcovenie electro-magnetică, dat fiind că magia exista numai în mintea proştilor. Ne-existând, olo-elfii erau mult mai economicoşi decât colegii lor din carne şi tinichea. Totuşi, funcţiile lor erau foarte limitate.

Practic vorbind, ei foloseau numai la indicarea drumului, deplasându-se pe itinerare prestabilite.

Celor doi bărbaţi nu le rămase altceva decât să-l urmeze până la orfelinat care avea, chipurile, să aibă grijă de ei.

Orfelinatul era o imensă clădire albă, care ocupa un sfert din cartier. Iniţial, fusese un mic şi mizer edificiu — aidoma tuturor orfelinatelor —,

construit pentru a-i adăposti pe copiii rămaşi fără tradiţionalii lor stăpâni — părinţii. Ulterior, fusese adaptat să primească, în mod provizoriu, şi pe acei locuitori ai oraşului care, din cine ştie ce motiv misterios, se trezeau închişi în afara casei lor. De la instaurarea Erei Urbanizării Microsoft, orfanii din clădirea aceea fuseseră crescuţi cu o rapiditate exponenţială şi situaţia critică impusese extinderea continuă a orfelinatului din cartier. Acum el ocupa douăzeci şi cinci la sută din suprafaţa cartierului şi era mai mereu plin de oameni care nu mai reuşeau să locuiască în propria lor casă, deşi aveau autorizaţie în regulă de folosire a acesteia. Fiecare cartier din fiecare oraş avea propriul său orfelinat care, pretutindeni, ocupa o suprafaţă cuprinsă între douăzeci şi treizeci la sută din teritoriu.

Ca întotdeauna, Gordon Wells trebui să înfrunte complexele formalităţi birocratice necesare pentru a fi primit în orfelinat. O bătrână maică creştin-budistă ciborg îl sili să completeze nişte formulare în care Wells declară că rămăsese pe neaşteptate orfan de ambii părinţi. Nu era adevărat, se înţelege, dar birocraţia are regulile ei pentru toţi şi întotdeauna. Miile şi miile de persoane adăpostite în orfelinat — orfane de casa lor — trebuiseră să declare că-şi pierduseră de curând părinţii. Chiar şi copiii care intrau în orfelinat împreună cu părinţii erau nevoiţi să declare că-i pierduseră pe aceştia din urmă. Totuşi, deoarece părinţii care erau cu ei declarau în acelaşi timp că aveau copiii pe care-i aveau (acest lucru era admis şi chiar necesar pentru a

nu fi despărţiţi de copii), declaraţia copiilor îşi pierdea orice valabilitate, întrucât ei erau minori, cu totul supuşi autorităţii părinţilor prezenţi acolo. Venea apoi rândul părinţilor — singurii răspunzători de copiii lor — să declare în scris că fiii lor erau orfani, pentru că numai aşa puteau fi primiţi în orfelinat.

Gordon Wells îi dădu maicii formularul completat, iar aceasta îl scană cu mâna ei falsă, conectată la calculatorul cu infraroşii.

Wells şi Vagabond se îndreptau spre lifturi când fură opriţi de un tip solid.

— Unde mergeţi voi, ai?

— Sunt orfan, cu acte în regulă, spuse Wells prezentându-i actele.

— Hm, şi el? întrebă energumenul arătând spre Vagabond.

— E cu mine, îi explică Wells. E un prieten de-al meu.

— Păi, asta nu-i discotecă, spuse namila. Fără prieteni. Trebuie să fii orfan pentru a intra aici.

Wells şi Vagabond se văzură nevoiţi să se întoarcă la maică, pentru a declara că şi Vagabond era orfan. Dar tot nu era bine. Vagabond locuia în alt cartier şi deci ar fi trebuit să fie primit numai în orfelinatul la care era arondat. Singura soluţie pe care birocraţia o admitea era de a-l înregistra pe Vagabond ca fiul orfan al lui Gordon Wells. Unui părinte i se permitea să-şi ia cu el propriul său copil chiar dacă acesta din urmă locuia altundeva, cu condiţia ca el, părintele, să fie orfan în regulă.

Energumenul îi aştepta cu răbdare.

— Unde mergeţi voi, ai?

— Suntem orfani amândoi, spuse Wells arătând actele. El este fiul meu, deşi e de vârsta mea. E orfan pentru că m-a pierdut pe mine cu mulţi ani în urmă, într-un accident.

— Hmm, bine, bine, treceţi, spuse omul cu respect dându-se la o parte.

Astfel James Vagabond şi Gordon Wells, în loc să purceadă într-o nouă aventură, sfârşiră prin a intra în orfelinat.

Capitolul 4

A intra în orfelinat e un lucru uşor. A ieşi de-acolo nu-i prea uşor. Pentru a intra în orfelinat este suficient să declari că ai rămas orfan. În definitiv se ştie bine că moartea există şi că uneori îi ia şi pe părinţi. Şi birocraţia acceptă cu plăcere faptul că cineva poate să rămână orfan.

În schimb, pentru a ieşi din orfelinat, este necesar să încetezi de a mai fi orfan sau să împlineşti optsprezece ani. La urma urmelor, dacă fiecare orfan ar putea să intre şi să iasă într-un şi dintr-un orfelinat în voie, atunci orfelinatul ar sfârşi prin a fi un hotel, lucru care n-ar fi chiar atât de rău, în afară de faptul că n-ar fi nimic rău. Există, totuşi, un motiv care stă la baza credinţei că orfelinatul este un loc trist, deprimant, sinistru şi foarte temut de toţi copiii şi la acest lucru se gândesc copiii de două ori, înainte de a-i arunca pe drumuri pe părinţii lor. Dacă orfelinatul ar semăna din cale-afară cu un hotel de cinci stele, atunci prea mulţi copii ar socoti că-i de preferat orfelinatul în comparaţie cu grija pe care o au faţă de ei anumiţi părinţi.

A înceta să mai fii orfan, nu-i totdeauna un lucru uşor, altfel orfelinatele ar fi încetat şi ele să existe, şi încă de multă vreme. Drumul cel mai evident nu poate fi parcurs în realitate pentru că învierea părinţilor nu-i încă posibilă din punct de vedere tehnic. Există doar două soluţii, două expediente, dar amândouă prezintă laturi negative. Soluţia părinţilor regăsiţi ar fi comodă,

dacă s-ar găsi nişte persoane dispuse să joace rolul părinţilor. Dar aceste persoane ar trebui să joace rolul unor părinţi care şi-au abandonat sau pierdut, în prealabil, propria lor odraslă, lucru care, o dată pus pe hârtie în scopul reobţinerii copilului, l-ar conduce pe părinte drept în puşcărie şi copilul ar trebui, oricum, să rămână la orfelinat. Cealaltă soluţie ar fi ca altcineva să se hotărască să adopte un orfan. După ce a declarat că nu are deviaţii sexuale, voluntarul sau voluntara cu pricina ar trebui să se oblige la întreţinerea orfanului până ce acesta ar împlini vârsta de optsprezece ani. Dacă totuşi, în momentul adopţiei, orfanul ar avea deja mai mult de optsprezece ani, obligaţia de întreţinere s-ar lungi pe timp nedeterminat, deoarece ex-orfanul n-ar mai împlini niciodată optsprezece ani. Acelaşi criteriu face deosebit de anevoioasă ieşirea din orfelinat la împlinirea vârstei majoratului în cazul unei persoane care a intrat acolo fiind deja majoră — o lacună a legii conform căreia orfelinatul ar trebui să adăpostească numai orfani minori.

În lumina tuturor acestora, James Vagabond putea să iasă din orfelinat numai împreună cu Gordon Wells, care îl adoptase, dar care nici el nu putea ieşi de-acolo pentru că era orfan şi nu-l adoptase nimeni. Aşa că James Vagabond trebuia să-l adopte pe Gordon Wells pentru a-i permite acestuia să iasă. În virtutea legii, din acel moment Wells şi Vagabond aveau să fie uniţi pentru totdeauna de o indisolubilă legătură/obligaţie de adopţie reciprocă şi responsabilitate irevocabilă, şi fiecare din ei avea să fie întreţinut

materialiceşte de celălalt până la împlinirea vârstei de optsprezece ani, lucru ce nu avea să se întâmple cu nici unul, întrucât erau deja majori amândoi de câţiva lustri. Ca urmare a problematicilor create de urbanizarea Microsoft şi a rapidei dezvoltări a orfelinatelor, o bună parte a populaţiei era unită într-un complex păienjeniş de obligaţii de adopţiune încrucişate.

James Vagabond lenevea pe patul pliant din cămăruţa sa, uitându-se în tavan. Nu era grozav de interesant. Se întâmpla foarte rar ca tavanul să prezinte vreun interes. Vagabond privea în tavan cu indolenţă, aşteptând să-şi cunoască destinul. Ştia că se află abia la începutul noii cărţi în care fusese introdus şi mai ştia că el era şi protagonistul acesteia. Aşa că împrejurările erau, cu siguranţă, pe cale să conspire pentru a da naştere unei mari cantităţi de evenimente semnificative, avându-l în centru pe el. Şi atunci putea să-şi permită luxul plictiselii voluntare, ştiind prea bine că, în scurt timp, n-avea să i se mai ivească ocazia de-a se plictisi. Doar dacă romanul din care făcea parte nu va fi fost vreun volumoi de vreo mie de pagini de literatură rusă, lucru care nu i se părea, la o adică, prea probabil. De când îşi dăduse seama că nu exista, mai înţelesese câte ceva în legătură cu modul în care mergeau treburile prin locurile acelea. Hotarele lumii sale erau limitele imaginaţiei Autorului, un fel de demiurg situat într-o dimensiune aflată dincolo de lumea cărţii. Şi, judecând după precedente, nu părea un tip harnic şi prolific.

Probabil că nu-l plătea nimeni. După toate probabilităţile, el făcea ceea ce făcea în necunoştinţă de cauză, conformându-se scenariului pe care un alt Autor, dintr-o dimensiune de mai sus, îl scrisese pentru el, fără ca nici acesta din urmă să ştie de ce anume o făcuse. Aşa încât, James Vagabond putea să lenevească în patul lui de campanie, aşteptând ca universul să dea semne de viaţă şi să-l recheme la destinul care-i fusese hărăzit.

Povestea aceea nu-l încântase câtuşi de puţin. Îşi amintea că, încă din tinereţe, locuise întotdeauna într-o casă Microsoft, din cartierul Microsoft al unui oraş Microsoft. Mai ştia însă şi faptul că aceste amintiri erau false. Îşi aducea aminte de emoţia de atunci când, copil fiind, se urcase pentru prima dată într-o pernă de aer a reţelei de canalizare, dar şi aceea era falsă. Perna de aer a reţelei de canalizare exista doar de câteva pagini şi tot aşa şi urbanizarea Microsoft. Vagabond ştia că fusese năpădit de amintiri false. În lumea aceea, legile artei narative contau mai mult decât cele ale termodinamicii, iar Vagabond era singurul care descoperise acest lucru şi nu putea să-l încredinţeze nimănui. Dacă ar fi încercat, interlocutorii săi ar fi crezut că aud de la el o propunere sexuală cu toate consecinţele de rigoare. Vagabond ştia că Exigenţele Narative îi schimbau după bunul lor plac trecutul, silindu-l să-şi amintească ceea ce era convenabil, din când în când, ca el să-şi amintească. Era umilitor. Apoi Vagabond hotărî, subit, că de data asta n-avea să se prindă în joc. Zâmbi dispreţuitor, cu o licărire

răutăcioasă în ochi, apoi se întoarse pe o parte şi se aşternu pe dormit.

Destinul lui Vagabond intră pe fereastră încarnat într-un robo-bondar uriaş. Era un robo-bondar din Serviciile Ultrasecrete, aceeaşi entitate care, la începutul altei cărţi, îi dăduse neplăcuta însărcinare de a-l găsi pe cel ce se făcuse Vinovat de un eveniment necunoscut. Robo-bondarul privi cu grijă în jur, îl adulmecă pe Vagabond, pentru a se asigura că ADN-ul căruia îi luase urma aparţinea detectivului, apoi emise un tipic tril ascuţit dintr-un radio-deşteptător aflat chiar lângă urechea investigatorului.

Vagabond se trezi brusc, înjurând de mama focului, şi-l recunoscu pe robo-bondarul care, de peste două decenii, aducea de fiecare dată comunicările Agenţiei, deşi ştia bine că nu-l mai văzuse niciodată, dat fiind că robo-bondarul nu exista în realitate decât de vreo câteva rânduri de carte.

— Bună ziua, Vagabond, spuse robo-bondarul.

Vagabond nu-i răspunse.

— Terminaţi imediat să mai faceţi pe orfanul amărât şi deplasaţi-vă de grabă la sediu, continuă falsa insectă. E nevoie urgentă de dumneavoastră acolo.

Vagabond îşi întinse membrele, apoi se aşeză şi-l privi pe intrus cu o mutră somnoroasă.

— Sunt în grevă, spuse el cu o voce răguşită.

Întinse alene o mână spre noptieră, apucă providenţialul plici anti-ţânţari, care Dumnezeu mai ştie cum de se afla pe-acolo, şi-l strivi de

perete pe robo-bondar cu o lovitură seacă.

Puse pliciul la loc pe noptieră şi se băgă din nou în pat, cufundându-se în somnul său reconfortant fără vise.

A trimite Serviciile Ultrasecrete în acea zonă nu era îndeobşte o tactică în măsură să-ţi prelungească viaţa. Agenţia era cunoscută pentru cruzimea cu care îşi elimina duşmanii, prietenii şi colaboratorii nefolositori. Dar de data asta, Vagabond ştia că avea la mână o lume întreagă, deci şi Serviciile Ultrasecrete. Era protagonistul cărţii şi nimeni n-avea să mai poată scăpa de el cu una cu două. Nici chiar Autorul, acea entitate semi-divină din vina căreia el exista şi era mereu silit să se ocupe de câte ceva. Nici Autorul nu putea să scape aşa uşor de el, decât în cazul în care schimba în mod radical romanul. Iar Autorul nu putea schimba romanul, cel puţin nu în acel moment. Editorul aştepta continuarea cărţii *Pâine, unt şi paradoxină* şi nu intenţiona să publice nimic altceva. Acest lucru n-avea de unde să-l ştie Vagabond. Dar putea să-l intuiască, folosindu-se de puternica intuiţie pe care o au îndeobşte protagoniştii romanelor, mai ales atunci când sunt şi investigatori. Aşa că, Vagabond se cufundă în somnul său fără vise, hotărât să rămână în grevă şi să doarmă eoni după eoni sau, pur şi simplu — de ce nu —, o veşnicie.

Capitolul 5

Ioana d’Arc era un personaj comod, care începu să existe într-un paragraf întâmplător dintr-o carte întâmplătoare numai pentru că protagonistul intrase în grevă. Foarte bun sindicalist al lui însuşi, protagonistul optase pentru cea mai radicală dintre formele de grevă: somnul fără vise. Este puţin de scris despre cineva care doarme, şi puţinul acela se reduce la nimic, dacă subiectul evită să viseze ceva demn de povestit. Iar Ioana d’Arc era un personaj comod, fiindcă nu gândea. Scoasă în mare grabă din Magazia de Arhetipuri, aşa, de dragul faptului de-a nu se lăsa nişte pagini goale, Ioana d’Arc era, într-o oarecare măsură, tipa care fusese cândva arsă pe rug, doar că acum era mai ţâţoasă şi avea mai puţine amintiri. Ioana d’Arc revenise la viaţă mai mult pentru faptul că, în loc să gândească, ea auzea glasuri. Sânii ei voluminoşi şi tari fără ajutorul siliconului nu influenţau cu nimic obscura intrigă a romanului, dar erau descrişi, totuşi, măcar în treacăt, pentru că cititorilor de sex masculin le place să se gândească mereu sau din când în când — cine ştie de ce — la nişte ţâţe frumoase. Lumea — cel puţin cea a bărbaţilor — are dintotdeauna o mare nevoie de ţâţe.

Ioana d’Arc nu-şi amintea nimic despre acea epocă în care fusese considerată o vrăjitoare de către patru imbecili care nu avuseseră nimic mai bun de făcut decât s-o ardă pe rug. În noul ei context, Ioana d’Arc astupa o gaură în dugheana

condusă de ea şi în care auzea voci pentru clienţii cărora le plăcea să plătească pe cineva în măsură să audă voci pentru ei. Pe lumea asta, ocupaţiile cele mai trăsnite sunt adesea — Dumnezeu ştie de ce — şi cele mai bănoase. Un mare savant sau un mare scriitor SF poate foarte uşor să moară de foame, în timp ce o persoană care ţine o amărâtă de dugheană, unde nu face altceva decât să audă nişte glasuri pentru alţii, o scoate binişor la capăt cu banii mai totdeauna.

Lipsa gândurilor este o condiţie necesară pentru a auzi voci. În definitiv, dacă cineva este în stare să poată vorbi cu sine însuşi prin intermediul magicului artificiu al introspecţiei, de ce ar mai avea nevoie să audă şi alte glasuri? I-ar fi de ajuns vocile mute ale propriei dialectici interioare. Dar atunci când dialectica interioară nu reuşeşte să se facă simţită, o fărâmă de creier se vede nevoită să comunice cu altă fărâmă de creier prin intermediul telefonului; adică s-o facă să audă desluşit o voce care-i spune ceva; iar dacă asta nu-i ajunge, atunci îi proiectează şi un filmuleţ 3-D.

De când e lumea şi pământul, fiinţele omeneşti nu prea au ştiut cum e treaba cu vocile pe care unii le auzeau sau cu halucinaţiile pe care le aveau. De unde proveneau, oare, aceste viziuni şi aceste voci. De ce bântuiau atâta amar de lume? În vremurile Vechiului Testament, fuseseră, pur şi simplu, o modă care nu cruţa pe nimeni. În vremurile Noului Testament, fenomenul se limitase doar la alde Mesia şi la profeţi. În Evul Mediu, fuseseră numai apanajul sfinţilor, vrăjitorilor şi vrăjitoarelor. Iar în epoca modernă,

fenomenul se redusese, de regulă, la schizofrenici şi la bărbaţii şi femeile care fuseseră răpiţi sau răpite şi violaţi sau violate de OZN-uri.

Soluţia enigmei era evidentă şi sub ochii tuturor — ca într-un roman poliţist de Agatha Christie —, şi nimeni nu mai voise să audă de acest fenomen. Vocile şi viziunile nu proveneau dintr-o altă galaxie şi cu atât mai puţin de pe vreun tărâm ultraterestru situat cine mai ştie pe unde, în afara universului nostru. Ce preţ ar fi plătit, oare, împărăţia Cerurilor pentru teleselecţia din Lumea Cealaltă? Prea obişnuitele voci şi viziuni de care pomenesc toate literaturile antice proveneau însă dintr-un loc mult mai plauzibil, mai apropiat, mai la îndemâna oricui: zona lui Wernicke din emisfera dreaptă a creierului celui care auzea vocile şi avea viziunile. Omenirea era atât de legată de propriile-i conjecturi milenare încât, atunci când un neurolog din secolul XX, Julian Jaynes, a dezlegat enigma, a fost nevoie de multe decenii până ce lumea academică să înceteze de a mai considera drept erezie un adevăr tot atât de evident pe cât a fost la vremea ei teoria evoluţionistă a lui Darwin. În ceea ce priveşte lumea non-academică, aceasta abia dacă lua în seamă noua teorie. De fapt, lumea academică (cu excepţia câtorva cititori de scrieri SF) reuşea să treacă cu vederea aproape tot ceea ce omenirea genială îşi dăduse osteneala să gândească de-a lungul atâtor secole de progrese ştiinţifice şi filozofice.

Ioana d’Arc habar n-avea de toate acestea în timp ce-l primea pe noul ei client în dimineaţa

aceea a unei inexistente zile oarecare, zi de care nu s-ar fi aflat niciodată, dacă protagonistul n-ar fi intrat, pe neaşteptate, în grevă, într-un alt capitol. Nu prea se întâmpla des ca un client nou să păşească pragul dughenii. Ioana d'Arc avea o clientelă restrânsă — dintre obişnuiţii casei —, care n-o părăsea niciodată, întrucât nu putea renunţa la revelaţiile dezvăluite de ea în mod regulat. Clienţii Ioanei d'Arc erau cu toţii persoane care ar fi avut mare nevoie de a fi auzit ei înşişi vocile acelea, dată fiind ineficienţa dialecticii lor introspective. Dar emisfera lor cerebrală dreaptă era moartă sau, mă rog, nu voia să colaboreze şi, întrucât nu existau entităţi extraterestre sau ultraterestre în măsură s-o suplinească, nu prea ştiau în ce ape să se scalde şi atunci o plăteau pe Ioana d'Arc pentru ca ea să înlocuiască prin cuvintele ei gândirea lor absentă.

Noul client al Ioanei d'Arc era un bărbat gras şi asudat. Avea o carnaţie de culoare închisă şi puţea a nicotină şi a catran în ciuda faptului că, începând să existe doar de câteva rânduri, nu avusese timp să fumeze cât într-o viaţă întreagă.

— Se poate?

— Poftiţi, poftiţi, îl invită Ioana. Cum vă numiţi?

— Omar Khatib, se prezentă grăsanul. Dar sunt cunoscut şi cu numele de Mu'azib Torturatorul.

— Luaţi loc, vă rog.

— Mulţumesc.

Mu'azib Torturatorul îşi instală masivul trup în fotoliul în formă de sferă plină cu gel, care se

modelă imediat după formele fundului său. Deşi nu fumase niciodată, Omar Khatib îşi amintea că începuse să deprindă acest năravîncă de copil, şi-şi amintea şi trupul lui de acel obicei rău graţie fermecătorului fenomen de obişnuinţă. Îşi aprinse imediat o ţigară. Ioana d'Arc observă că era o marcă rară de ţigări româneşti. Ţigările „Bran", după numele străvechiului castel al lui Dracula. Omar Khatib strângea cu nervozitate ţigara grosolană fără filtru în mâna lui grasă, îngălbenită de fum şi împodobită cu inele de aur care aveau montate pietre mari, preţioase după toate aparenţele. Fumul ţigării începu să se împrăştie prin mica prăvălie a Ioanei, amestecându-se cu spiralele fumului de tămâie ce se înălţau din două căţui menite să menţină ridicate preţurile consultaţiilor.

— Ce doriţi să ştiţi? întrebă Ioana d'Arc.

— Ceva, răspunse Omar Khatib al cărui chip înăsprit de o viaţă nu prea uşoară trăda, totuşi, o anumită stânjeneală cu care nu era obişnuit.

— Acesta este un început cât se poate de bun, spuse Ioana d'Arc. Mulţi vin la mine pentru că nu vor să ştie nimic şi eu nu-i pot ajuta.

Chiar dacă nu gândea, Ioana d'Arc nu era chiar o toantă şi ştia să vorbească. Nici n-ar fi intrat în istorie dacă ar fi fost o toantă. Numai după ce s-a inventat televiziunea au început să intre în istorie şi nătărăii.

— Eu vreau să ştiu ceva, zise Omar Khatib. E musai. Cred că pentru mine este pur şi simplu o problemă de viaţă şi de moarte.

— Voi încerca să rezolv problema

dumneavoastră, dar nu vă pot garanta că o voi face aşa, cu una cu două. Universul are ritmurile lui şi acestea trebuie respectate. Iar vocile se fac auzite numai atunci când imponderabilele geometrii ale universului o îngăduie.

— Nu contează dacă-i nevoie de timp, adăugă Omar Khatib. Adică vreau să spun că nu mă grăbesc atât de mult, fiindcă nu sunt chiar pe moarte.

Ioana apăsă o clapă roşie de sub vechiul birou de stejar, pe care-l găsise printre obiectele aruncate la gunoi, şi în încăpere se auzi o melodie obosită gen *new age*. Luminile păliră şi, în scurt timp, singura sursă de iluminare o constituiră nişte lumânări lungi şi foarte subţiri. Ioana îşi împreună mâinile în faţă până ce buricele degetelor se lipiră unele de altele într-o simetrie perfectă. Privirea femeii se pierdu undeva în gol şi Omar Khatib rămase convins că ea începuse să audă Vocile.

— Sunteţi rău? întrebă Ioana d'Arc şi expresia chipului ei arăta că se afla în plină transă.

— Cred că da, răspunse Omar Khatib. Altfel nu mi s-ar spune şi Mu'azib Torturatorul.

— E singurul motiv pentru care ştiţi că sunteţi rău?

— Hmm, atunci când mă privesc în oglindă, văd un tip cu o mutră prea puţin simpatică. Se spune că nu trebuie să te iei după aparenţe, că ele înşeală… dar eu nu cred în aşa ceva. După părerea mea, am înfăţişarea unei persoane foarte rele. Însă nu pot şti acest lucru cu certitudine.

— Î-n-ţ-e-l-e-g, spuse Ioana d’Arc rar şi prelungit, cu mintea evident concentrată să audă vocile care păreau să ajungă tocmai atunci în emisfera dreaptă a creierului ei. Da, sunteţi Rău. Foarte rău.

— Bine, admise Omar Khatib.

— Şi adevărata dumneavoastră identitate este un mister pentru toţi şi chiar pentru dumneavoastră.

— Fiindcă nu pot să ştiu cine sunt? întrebă bărbatul gras şi transpirat, cu pielea măslinie.

Ioana oftă încet şi adânc, iar pupilele i se pierdură parcă în fundul orbitelor ochilor albi şi neliniştiţi.

— Exigenţe narative, răspunse de undeva de departe femeia care auzea vocile. Acesta este primul motiv. Să nu mă întrebaţi ce înseamnă aşa ceva pentru că semantica Vocilor conduce adeseori la o criptomanie ce tinde să fecundeze Realitatea cu Sămânţa Entalpică a Misterului — lucru despre care nimeni nu ştie ce vrea să semnifice. Cel de-al doilea motiv — aşa spun Vocile — este eminamente tehnic. O consecinţă inevitabilă a procesului de extragere, manipulare şi conversiune a identităţii, căruia îi sunteţi supus acum dumneavoastră, prea distinsul meu domn Mu’azib Torturatorul.

— Hmm! făcu Omar Khatib, scoţând fum românesc pe principalele orificii faciale. Îmi închipui că toate astea vor fi însemnând ele ceva.

Ioana d’Arc se închise din nou în sine într-un mod elegant şi ochii săi, care redeveniseră omeneşti, întâlniră privirea crudă, dar tulburată, a

lui Mu’azib Torturatorul.

— Înseamnă ceva, confirmă femeia cu o expresie solemnă. Iar acum va trebui să-mi plătiţi pentru prima şedinţă. Vă costă două mii de acţiuni ale firmei Johnson New Animals.

Omar Khatib se scotoci prin buzunare şi, în cele din urmă, scoase la iveală un mic dreptunghi de plastic.

— Nu ştiu bine cine sunt şi de unde am răsărit, afirmă el, dar bani am — cine ştie cum şi de ce… sau cel puţin aşa cred. Iată cartea mea de credit.

Ioana d’Arc luă micul dreptunghi de plastic şi-l introduse în fanta calculatorului bun-la-toate aflat sub birou. După câteva clipe, cele două mii de acţiuni Johnson New Animals fură cumpărate în contul Ioanei d’Arc şi trecute în debitul lui Omar Khatib.

— Când voi putea reveni ca să mai aflu şi altceva? întrebă Omar Khatib.

— Data viitoare, răspunse, cu înalt profesionalism, Ioana d’Arc.

Capitolul 6

James Vagabond dormi şi făcu grevă, în mod efectiv, tot restul timpului. Totuşi veşnicia nu este acel mare lucru care ar putea apărea la prima vedere. Timpul — ca şi spaţiul, de altfel — este numai o chestiune de puncte de vedere. Dacă se dă la o parte fiecare punct de vedere, dispar, ca prin farmec, orice timp şi orice spaţiu. Vagabond, sigur pe propria-i autoconştiinţă de a fi protagonistul cărţii în care trăia, crezuse că putea să sfideze Serviciile Ultrasecrete şi nu se înşelase. Crezuse că la fel se va fi întâmplat şi cu Autorul, dar în acest caz comisese o gravă greşeală de subestimare. Autorul nu se sinchisise nici un moment de neglijenţa propriului său personaj principal. În virtutea acestei neglijenţe putuse El s-o creeze pe Ioana d'Arc care, mai devreme sau mai târziu, avea să poată folosi la ceva. Iar dintr-o coastă a acesteia urma să-l creeze şi pe Omar Khatib, zis şi Mu'azib Torturatorul, care, cu trecerea timpului, avea să se dovedească mai folositor decât Ioana d'Arc. Cât despre veşnicia pe durata căreia Vagabond făcea grevă dormind era de ajuns s-o piardă din vedere preţ de-o clipă, pentru a o vedea topindu-se aidoma unei iubiri de toamnă. Este adevărat că nu toate iubirile se sfârşesc toamna. Pe de altă parte, nici toate veşniciile nu dispar ca prin farmec. La fel ca o iubire eternă sfârşită în neant, tot aşa şi greva lui Vagabond a durat numai câteva banale fraze.

De-o săptămână, investigatorul suferea de

insomnie. Îşi amintea că dormise întreaga veşnicie, dar acest lucru îi provocase doar o durere cumplită de cap şi o insomnie teribilă. Nu mai reuşise să doarmă toată săptămâna şi nici să se îndepărteze măcar o dată de orfelinat. În schimb, fusese foarte ocupat să spele de mână miile de izmene şi maiouri murdare care se strânseseră în timpul grevei lui de-o veşnicie. O mărunţică şi smerită maică ciborg, bine pregătită pentru contextele atemporale, îl hrănise, îl îngrijise şi-i schimbase lenjeria pe întreaga perioadă a lungii sale greve. Infirmierele procuraseră hrana, mijloacele anti-parazitare cu spectru larg, ţinuseră la respect infinita cantitate de organisme care, pe toată durata acelei veşnicii, încercaseră să-şi facă de cap pe trupul lui Vagabond în timp ce mintea lui se încăpăţâna să nu se trezească, şi tot orfelinatul imens se umpluse, treptat-treptat, de lenjeria lui murdară. Vagabond nu ştia, dar lenjeria murdară trecuse destul de repede dincolo de frontierele orfelinatului, invadând tot oraşul. Şi acest lucru n-ar fi fost, la urma urmelor, un rău chiar atât de mare. În definitiv, un oraş îngropat în lenjeria murdară a unui singur individ poate să devină, fără doar şi poate, o atracţie turistică. Fapt e că într-o veşnicie, Vagabond, asistat de mărunţica maică ciborg atemporală, avusese într-adevăr timp să umple toată lumea cu lenjeria sa murdară, şi fireşte că o şi îngropase. Aşadar, cauzele dispariţiei oricărei forme de viaţă de pe Pământ n-au fost efectul de seră, o catastrofă nucleară, o supernovă sau ciocnirea unui meteorit cu scoarţa

terestră, ci lenjeria murdară a lui James Vagabond, adunată în jurul lui peste măsură pe toată durata lungii greve a dormitului. Lenjeria murdară a lui Vagabond a secat şi toate oceanele. Era prea puţină apă în mările planetei pentru a putea cuprinde schimburile de lenjerie ale unui investigator aflat în grevă pe veşnicie. Dar nici dispariţia vieţii de pe Pământ n-a fost ceva cu adevărat nou. În definitiv, şi atunci când — cu şaizeci de milioane de ani mai înainte de începerea grevei lui Vagabond — un meteorit lovise Pământul, o dată cu dinozaurii, pieriseră nouăzeci şi nouă la sută dintre Speciile vii. De data asta, gradul de pieire fusese mai mare doar cu un procent. Aşadar, un fleac, ceva neglijabil. Faptul cu adevărat nou a fost că lenjeria murdară a lui Vagabond adunată pe toată suprafaţa planetei, strat peste strat, a făcut să crească în timp masa Terrei atât de mult, încât atomii din centrul globului n-au mai putut să ţină piept presiunii înconjurătoare şi s-au prăbuşit. Teoretic vorbind, în momentul acela, Terra ar fi trebuit să se aprindă şi să devină o stea. În realitate, din cauza unui inexplicabil salt de paradigmă, care a făcut imposibil inevitabilul, colapsul planetei şi al lenjeriei nu s-a stabilit la formarea stelei, ci a continuat până la capăt. Electronii au ieşit din orbita lor ori s-au unit cu protonii, în timp ce neutronii au încetat să mai reziste presiunii şi s-au prăbuşit de asemenea. Pe scurt, Terra s-a transformat într-o gaură neagră şi, ca urmare, a dispărut din univers.

Blocat de-o săptămână pe Orizontul

Evenimentelor fără să ştie nimic, Vagabond spăla de zor, zi şi noapte — în ciuda durerii de cap —, spăla şi iar spăla izmene şi maiouri murdare convins că, mai devreme sau mai târziu, avea să le poată spăla pe toate. Până când la un moment dat, cineva a bătut la uşă.

— Bună ziua.

Vagabond se uită la bărbatul înalt şi cu chipul încruntat, care îl privea de cealaltă parte a uşii.

— Ce doriţi? îl întrebă Vagabond.

Nu-l mai vizitase nimeni de-o veşnicie.

— Vreau să vă ajut, răspunse necunoscutul. Pot să intru?

— Nu.

După o veşnicie de singurătate, nu prea era dispus să vadă lumea. Cu un gest hotărât, îi închise vizitatorului uşa în nas.

Dar uşa nu se închisese de tot. Vagabond observă că necunoscutul o blocase cu pantoful. Un vechi truc.

— Pot să vă rezolv problema lenjeriei murdare, spuse vocea de cealaltă parte a uşii uşor crăpate.

James Vagabond deschise încet uşa şi-l privi cu suspiciune pe vizitator, care încerca să schiţeze un zâmbet stângaci.

— Doar n-o să spălaţi izmene murdare tot timpul cât vă mai rămâne de trăit, nu? adăugă necunoscutul.

Şi Vagabond se văzu nevoit să-l lase să intre, apoi să-l invite să se aşeze pe un fotoliu improvizat, constituit de fapt dintr-o grămadă semi-fosilizată de maiouri nu prea plăcut

mirositoare.

Bărbatul acela care n-ar fi putut exista adulmecă aerul din jur şi clătină din cap. Duhoarea de veşnicie este ceva care miroase a stătut mai mult decât orice.

— Aveţi cumva o reţea de spălătorii? îl iscodi Vagabond.

— N-am nici un fel de spălătorii, răspunse celălalt. De fapt, eu sunt un vânzător de uitare.

— M-aţi minţit! exclamă Vagabond. Nu vă va folosi însă la nimic. Eu am nevoie numai de-o spălătorie bună. De uitare n-am nevoie.

— Dar tocmai aşa ceva vă trebuie dumneavoastră, zise necunoscutul cu o voce parcă uşor tristă.

— Un vânzător ambulant de uitare, spuse ca pentru sine Vagabond. Asta-mi mai lipsea.

— Nu sunt un vânzător ambulant. Mă deplasez numai la cerere, la comandă.

— Eu n-am comandat nimic şi nici nu v-am chemat.

— N-am spus că m-aţi chemat dumneavoastră.

— Ştiţi ce să faceţi cu uitarea dumneavoastră şi unde să v-o băgaţi?

Vânzătorul de Uitare clătină din cap.

— Nu vă vulgarizaţi personajul. N-aveţi nici un motiv s-o faceţi.

— Cine sunteţi? Un traficant de heroină? Un vânzător de rincoglionină? Un psihiatru?

— Este inutil să mă insultaţi. Uitarea nu are nimic de-a face cu drogurile sau cu medicamentele, explică intrusul.

— Şi la ce mi-ar folosi acea fantomatică uitare pe care tot încercaţi să mi-o plasaţi?

— Vă va ajuta să vă regăsiţi rolul, răspunse Vânzătorul de Uitare, şi să uitaţi tot ceea ce-i de prisos.

Vagabond îşi încruntă fruntea.

— Ce ştiţi dumneavoastră despre rolul meu?

— Ştiţi foarte bine că sunteţi protagonistul. Dar nu vă comportaţi ca un protagonist, spuse cu oarecare asprime în glas Vânzătorul de Uitare.

Vagabond căpătă o expresie alarmată şi se uită cu şi mai multă suspiciune la interlocutorul său încruntat.

— Aveţi idee ce s-a întâmplat din cauza grevei dumneavoastră? continuă intrusul.

Ştia de greva lui!

Vagabond îşi ascunse anevoie tulburarea care-l cuprinsese. Individul trebuia să fie în cârdăşie cu Autorul!

— Spuneţi-mi dumneavoastră, care sunteţi atât de bine informat, răspunse Vagabond afişând o siguranţă pe care n-o avea câtuşi de puţin.

Vânzătorul de Uitare îi relată cum lenjeria sa murdară invadase lumea şi cum, având la dispoziţie o întreagă veşnicie, ajunsese până la urmă să transforme Pământul într-o gaură neagră.

— N-am mai auzit niciodată o tâmpenie mai neverosimilă, zise în cele din urmă Vagabond.

— Aceasta este una dintre consecinţele grevei dumneavoastră. A fost, efectiv, o cădere de verosimilitate. Din acest motiv e necesar să ne grăbim ca să luăm măsuri. Deşi nu pare verosimil, nu este deloc un lucru drăgălaş ca glorioasa Terra

să fie acum şi pururea redusă la o singularitate despuiată în spaţio-timp.

— Ce chestie stupidă! Şi ce vom putea face noi aici, pe acest blagoslovit Orizont al Evenimentelor? E, clar că atunci când ceva se prăbuşeşte într-o gaură neagră, n-o mai duce mult nici Orizontul Evenimentelor. Ar fi trebuit să fim făcuţi fărâme în interiorul găurii negre.

— Din punctul nostru de vedere, aveţi dreptate. Dar din cel al unui observator exterior, al celui care citeşte această carte de exemplu, noi ar trebui să rămânem de-a pururi pe Orizontul Evenimentelor fără a ne mai mişca de-aici. De fapt, noi am şi căzut în gaura neagră, dar cititorii nu pot să-şi dea seama de acest lucru.

— Aşa ceva nu rezistă la argumente, spuse Vagabond. Efectul maree ar fi trebuit până acum să ne prefacă într-o mie de bucăţi. Iar radiaţiile ne-ar fi ucis.

— N-aţi mai auzit vorbindu-se despre licenţa poetică? obiectă Vânzătorul de Uitare. Aceasta este valabilă acum şi pentru proză! La urma urmelor, şi autorii de proză au nişte drepturi. Sau dumneavoastră credeţi, cumva, că sunteţi singurul îndreptăţit să faceţi tot ce vă trăsneşte prin cap? Lucrurile stau cam aşa: supravieţuirea noastră pe Orizontul Evenimentelor în pofida oricărei legi fizice cunoscute este un lucru nemaipomenit. Şi gaura neagră e ceva nemaipomenit, o singularitate. Suntem, aşadar, o singularitate în singularitate. Şi nu cred că o singularitate în plus sau în minus ar putea face universul mai inexplicabil de cât este.

— Îmi pare rău pentru cartea stăpânului tău — te tutuiesc pentru că suntem colegi, evident —, dar aici neverosimilitatea, în loc să se micşoreze, creşte.

Vânzătorul de Uitare îşi pierdu o clipă culoarea cenuşie a pielii şi chipul i se înroşi din cauza umilinţei neaşteptate.

— Am greşit, lăsându-mă atras într-o discuţie fără noimă. Ar trebui să-mi văd de treaba mea! să-ţi vând doza de uitare care-ţi este necesară şi apoi să mă dau în mod discret la o parte.

— Zău, chiar aşa? întrebă Vagabond cu sarcasm, ridicându-se şi îndreptându-se spre uşa de la intrare.

O dată deschisă uşa, văzu că holul dispăruse între timp. În locul acestuia domnea ameninţătoare — ceva mai departe de Orizontul Evenimentelor, acolo unde se aflase cândva liftul — gaura neagră.

— Aici, o singularitate o atrage pe alta, spuse Vagabond scuipând în gol, şi scuipatul dispăru ca în scenariu. Ar fi trebuit să fim demult reduşi la particule infinitezimale. Şi chestia aia de colo să fie, oare, o gaură neagră?

Gaura neagră fusese descrisă destul de puţin şi de prost, şi de aceea avea cu totul altceva decât o înfăţişare demnă de propria-i măreţie tradiţională.

— Nu uita că-i doar o reprezentare, îi aminti Vânzătorul de Uitare. Ca de altfel şi noi doi. Şi, de fapt, acest lucru este pe cale de a ne salva viaţa, în anumite împrejurări, simpla reprezentare prezintă niscaiva avantaje.

Vagabond închise din nou uşa.

— Când începi cu singularitatea, nu mai isprăveşti, spuse detectivul. Poate că ai dreptate. Lucrurile nu mai pot merge aşa.

— Mă bucur că începi să înţelegi situaţia, zise Vânzătorul de Uitare oftând uşurat. Noi, toţi cei de-aici, avem mare nevoie de tine.

Tăcu o clipă, apoi reluă:

— Pe de altă parte şi tu ai nevoie de Lume. Şi cu chestia aia de-afară — arătă spre uşa şi spre gaura neagră de dincolo de ea — n-ai face mare lucru fără noi. Ai putea cel mult să-ţi speli rufele murdare până ce se va termina cartea sau detergentul — mă rog, care se va sfârşi mai întâi.

— Şi ce anume trebuie să fac? întrebă Vagabond, care se săturase până peste cap de rufele sale murdare.

— Nimic, răspunse celălalt. E de ajuns ca să accepţi punctul meu de vedere. Asta va pune lucrurile la punct. (Se întrerupse.) Sau cel puţin aşa-i de sperat că se va întâmpla.

— Credeam că tu chiar voiai să-mi vinzi un pic din uitarea aia a ta… orice-o mai fi ea.

— Aşa este. Dar tu nu-mi vei plăti cu bani. Preţul uitării mele este dispoziţia ta de a accepta.

— Fii mai explicit. În ce constă uitarea pe care mi-o oferi?

— În a te face să uiţi toate aspectele neesenţiale din această tărăşenie.

— Încearcă să te exprimi mai clar.

Vânzătorul de Uitare inspiră adânc.

— De când ţi-ai dat seama că eşti personajul unei cărţi, toate au început să meargă anapoda.

— Toate astea se întâmplau într-o altă secvenţă narativă, observă Vagabond. De ce Autorul a scris o altă carte, dacă treaba asta nu-i mergea bine?

— De unde să fi ştiut el? întrebă în mod retoric interlocutorul lui. În definitiv, în cartea trecută, tu ţi-ai descoperit rolul abia la sfârşitul romanului, iar acest lucru nu numai că n-a dăunat structurii cărţii, dar s-a dovedit a fi util în evoluţia spre un sfârşit original şi fără precedente. Vânzătorul începuse să transpire. Acum însă ştii foarte bine că eşti un personaj — o ştii încă de la începutul cărţii. Şi acest lucru se vădeşte a fi un element dezastruos. Uită-te un pic la ceea ce ai făcut: cu lenjeria ta murdară ai distrus Pământul, chiar înainte de a începe să se întâmple ceva inerent intrigii!

— Până la proba contrarie, nu sunt eu Autorul, aşa că nu încerca să-mi pui în cârcă răspunderea pentru evenimente, spuse Vagabond. Şi te mai întreb o dată: de ce Autorul s-a apucat să scrie o nouă carte din moment ce nu-i cade bine faptul că eu ştiu cine sunt cu adevărat?

— Iar eu îţi repet: cum să ştie Autorul ce avea să se întâmple? De unde să fi ştiut El cum aveai să te comporţi tu până la urmă?

Aici e o chestie de liber arbitru. În mod normal, un personaj al unei cărţi nu are nici un liber arbitru, pentru că Autorul este acela care-i impune fiecare gest, fiecare acţiune. Ignoranţa este, evident, mama tuturor determinismelor. În schimb, cunoaşterea pare să fie în măsură să scoată la iveală liberul arbitru. Dar acest lucru nu-

l ştia Autorul, cu siguranţă că nu, chiar dacă îl bănuia în mod vag. Acum însă este o certitudine. Dacă un personaj al unei cărţi descoperă că este personajul unei cărţi, el va înceta să se comporte în conformitate cu rolul său şi va începe să facă ce-i trăsneşte prin cap.

Făcu o pauză, apoi reluă:

— Cred că acest lucru se întâmplă şi în afara cărţilor, cu persoanele în carne şi oase. Probabil că este un principiu cosmic, valabil la toate nivelurile. Liberul arbitru începe dincolo de un anumit prag de cunoaştere şi de înţelegere… Da, şi aş merge până acolo încât să afirm că liberul arbitru este, în esenţă, principiul evolutiv al universului.

— Şi ce-i cu asta?

Vânzătorul de Uitare se înroşi pentru a doua oară. Era pe cale de-a ieşi din rol, iar Vagabond, care nu mai era de mult în rol, îl prinsese pe picior greşit.

— Să lăsăm la o parte filozofia şi să revenim la oile noastre. Aşadar, accepţi să uiţi că eşti protagonistul cărţii?

— Dacă răspund cu „da”, voi uita cine sunt? întrebă Vagabond.

— Vei uita că, te afli într-o carte. Ceea ce va fi suficient.

— Dar Pământul s-a transformat într-o gaură neagră. Asta cum s-o mai luăm?

— Reversibilitatea fenomenelor ireversibile este una dintre cele mai mari cuceriri ale literaturii SF.

— Vrei să spui că gaura neagră va scuipa

afară Pământul, pe care l-a înghiţit?

— M-am exprimat greşit. Voiam să spun că urma să ne prefacem că nu ştim nimic. Hmm, această formulare sună parcă şi mai rău… Păi, să zicem atunci că din cauza unui ulcer spaţio-temporal tu te-ai trezi într-un univers paralel, în care nu s-a întâmplat nimic şi în care totul ar fi cum a fost şi aici mai înainte. Sunt de acord că aici este vorba de un expedient cât se poate de banal, dar rezervoarele imaginaţiei sunt de-acum aproape goale, iar cele ale geniului s-au golit de mult.

— Şi eu mă voi trezi într-un orfelinat. Orfan de casa mea Microsoft.

— Hmm, cred că vom profita de ocazie pentru a revizui un pic trecutul. Treaba asta cu urbanizarea Microsoft a durat cam mult. Este ruşinos ca protagonistul unui roman să nu-şi poată vedea liniştit de treaba lui numai pentru că locuinţa Microsoft cu care a fost înzestrat nu mai este, dintr-o dată, compatibilă cu cartierul Microsoft. Şi în afară de asta, nu înţeleg ce naiba mai caută Microsoft în timpurile noastre! Microsoft a dispărut la începutul celui de-al treilea mileniu pentru că îşi chinuia clienţii până la nebunie. Crime împotriva umanităţii. Procesul de la Nürnberg II. *Kaputt! Kaputt!* Includerea lui Microsoft în prezentul nostru ar face ca universul nostru atât de zbuciumat să devină ucronic.

— Ucronic?

— Istorie alternativă, explică Vânzătorul de Uitare. Ucronia este dezvoltarea alternativă a istoriei. Un univers în care Microsoft nu va fi

dispărut, la scurt timp după ce va fi cucerit lumea este un univers ucronic. Şi mi se pare că universul nostru ar avea nevoie de cu totul altceva decât renaşterea lui Microsoft.

— Şi apoi ce se va mai întâmpla?

— Apoi, atunci când uitarea te va fi reaşezat la locul tău, Microsoft nu va mai fi existat în trecutul tău foarte personal. Lucru care, printre altele, va fi în conformitate cu prima carte, în care nici măcar nu se pomenea de urbanizarea Microsoft.

— Am observat, într-adevăr, această nepotrivire. M-aţi umplut de amintiri false.

— Exigenţele narative nu ţin seama de nimeni, Vagabond. Atunci când căinţa stilistică a Autorului hotărăşte să-şi exercite influenţa, nici un personaj nu mai este în siguranţă — nici măcar protagonistul. Totuşi, în ceea ce-l priveşte pe Microsoft, poţi să stai liniştit: nu te va mai persecuta niciodată!

— Asta mi se pare un lucru bun.

— Atunci eşti gata?

— De ce nu pot să-mi iau în serios rolul de protagonist, promiţând că nu voi mai face grevă? De ce trebuie să mi se şteargă amintirile cele mai semnificative?

Perspectiva de a se întoarce la condiţia de proastă şi neştiutoare marionetă în mâinile unui Autor cinic era supărătoare.

— Păi, tocmai aici este buba, Vagabond: unele dintre amintirile tale sunt atât de semnificative, încât le umbresc pe celelalte, în calitatea ta de protagonist — şi veteran, pe deasupra, din prima

carte —, ai fost dotat cu un set complet de amintiri standard, mai mult sau mai puţin falsificate, menite să te facă să te comporţi în conformitate cu exigenţele narative. Dar noile tale amintiri autogene… faptul că ştiai că te afli într-o carte — cu anexe şi conexe… — văduveşte celelalte amintiri ale tale de orice utilitate efectivă. Toate astea au un efect ucigător asupra procesului de îndepărtare a neîncrederii.

— De îndepărtare a neîncrederii?

— Este ceea ce i se întâmplă unui cititor atunci când se cufundă în ambianţa unei cărţi. De obicei, cititorii, spre deosebire de telespectatori, nu sunt cu totul cretini şi, atunci când citesc un roman, ştiu că nu este vorba de ceva real. Ei se aştern pe citit, fiind la început neîncrezători — şi pe bună dreptate — în ceea ce priveşte realitatea celor ce se întâmplă în carte. Totuşi, dacă neîncrederea lor nu este degrabă lăsată deoparte, lectura încetează foarte repede de a mai fi atractivă şi cititorul nu mai are nici un motiv să continue să citească. Dacă, în schimb, cartea este bună, în mintea cititorului apare, la scurt timp, un fenomen numit „îndepărtarea neîncrederii”. Deşi ştie că desfăşurarea evenimentelor din carte este o ficţiune, cititorul se minte pe sine însuşi, spunându-şi că nu-i aşa şi lăsându-se antrenat în ceea ce se întâmplă ca şi cum totul ar fi autentic. El va suferi şi se va bucura împreună cu personajele şi nu va reuşi să se despartă de destinele lor până la sfârşitul cărţii.

— Şi ce legătură au toate astea cu cazul meu? îl întrerupse Vagabond.

Vânzătorul de Uitare făcu o grimasă.

— Am explicat faptul că, de regulă, cititorul nu este un cretin. Mai ales un cititor de literatură SF. Şi nu-i deloc uşor pentru un cititor să uite că întâmplările despre care citeşte sunt cu totul imaginare, dacă protagonistul semnalează mereu acest lucru! Despre tine vorbesc, Vagabond. Cum poţi să pretinzi ca un cititor al acestei cărţi să nu mai fie neîncrezător când nu faci altceva decât să-i evoci în permanenţă adevărul cu toate amintirile şi gândurile tale autogene şi rebele?

— Nu am considerat lucrurile sub acest aspect, admise Vagabond.

— E firesc, spuse Vânzătorul de Uitare. Nici Autorul n-a considerat lucrurile sub acest aspect până în clipa în care tu ai intrat în grevă. Dar acum, când evenimentele au pornit pe acest făgaş, ineluctabilitatea şi urgenţa unei căinţe stilistice devin evidente. A sosit momentul ca şi tu, Vagabond, să-ţi pui mintea la contribuţie în ceea ce priveşte îndepărtarea neîncrederii faţă de propriul tău rol fictiv.

— Cred că asta este una dintre ultimele fraze autogene.

— Era chiar ultima, admise Vânzătorul de Uitare cu un zâmbet triumfător şi pocni din degete.

Şi toate dispărură ca prin farmec, aproape fără ca nimeni să prevadă.

Şi când avea să reapară ceva, poate că cineva urma să-şi dea seama.

Cu toate acestea, vor reuşi oare eroii noştri să regăsească „îndepărtarea neîncrederii”

pierdute? Vom afla acest lucru numai dacă vom şti să-l uităm.

Capitolul 7

Încă pe întuneric, James Vagabond întinse mâna spre ginoidele sale. Forma caldă a unui simil-sân îi răsplăti căutarea. Preţ de cinci secunde nu se întâmplă mai nimic. Apoi Vagabond se trezi urlând.

La o clipă după aceea, se ridicase deja din pat şi se aşezase. Luminile din cameră, programate să se aprindă la trezirea sa, erau orbitoare. Vagabond se trezise prea repede şi locuinţa automată îi pusese imediat la dispoziţie cea mai puternică lumină pe care instalaţia putea s-o asigure în cazuri deosebite.

Dar de ce se trezise urlând?

Va fi fost din cauza visului pe care-l avusese. Visase că se afla pe vremea când mergea la şcoală. Aşa, prin vis, înţelese dintr-o dată că uitase să mai dea pe la şcoală de câteva luni, iar în scurt timp, urmau să vină examenele şi să-l găsească nepregătit. De ce oare avea mereu visul acela, cât se poate de supărător?

Căscă.

Şi un ocean de incomensurabilă durere cosmică îl înghiţi.

Vagabond clătină din cap cu putere. O parte din durerea cosmică trecu. Detectivul continuă să clatine din cap aidoma unui câine ud, până ce îi trecu toată durerea cosmică.

Durerea cosmică este o lighioană afurisită, dar numai dacă n-o cunoşti bine. Când ştii s-o stăpâneşti, se lasă domesticită destul de uşor şi

poţi s-o foloseşti la fel ca pe orice animal sălbatic obişnuit să trăiască pe lângă casa omului. Înveţi s-o ţii în frâu, ca să nu te ţină ea pe tine. Cu toate acestea, orice sălbăticiune feroce, chiar dacă este dresată, îşi păstrează întreaga încărcătură de potenţială ameninţare şi nu există îmblânzitor care să nu aibă necazuri mai devreme sau mai târziu. Mai cu seamă dimineaţa, atunci când neuronii se străduiesc să prindă din nou puteri, după activitatea onirică, sau seara târziu, sau noaptea, când printre trupele mentale se răspândeşte obişnuita dezertare nocturnă. Ei bine, atunci, durerea cosmică profită uneori pentru a se manifesta întinzând cursele cele mai cumplite.

O dată stăpânită durerea cosmică, Vagabond rămase aşezat pe pat, fără nici o expresie. Privi în jur. Ginoidele amante-robot se prefăceau că se odihnesc în somnul simulat. Peretele informaţional din faţa patului transmitea în direct o vedere panoramică a Pământului luată din satelit. Din când în când, era reconfortant să vezi că Pământul se afla la locul lui, şi întreg.

Nimeni din lumea asta nu înţelesese încă bine la ce anume folosea dormitul, dar un lucru era sigur: somnul nocturn avea puterea magică de a acoperi cu o patină de uitare părţile acelea din realitate care, dintr-un motiv sau altul, erau prea greu de suportat. De data asta însă uitarea exagerase.

Vagabond încercă să-şi amintească câte ceva, dar nu prea avu noroc.

Unii încearcă mereu să-şi amintească unele lucruri aşa dis-de-dimineaţă, dacă nu din alt motiv,

măcar pentru a şti ce să facă. Vagabond observă cu oarecare uimire că nu-şi amintea de nimic. Mai avea timp berechet să doarmă, dar investigatorului îi pierise somnul. Ce altceva ar fi putut să facă? Nefiind în stare să ia o hotărâre, îşi potrivi bine două perne la spate şi, în următoarele două ore, observă cum Pământul se învârtea fără nici o grabă sub ochii satelitului.

Amintirile îi veniseră pe tăcute şi fără să-l surprindă, ca şi cum ar fi normal ca ele să se trezească în orice om o dată cu deşteptarea lui în fiecare dimineaţă. Singura deosebire era încetineala nemaipomenită cu care se săvârşea de data asta minunea trezirii matinale. Totuşi, mai era şi altceva. Sau, mai curând, ceva nu mai era. Adică, mai exact, lipseau ultimii cincisprezece ani. Vagabond îşi amintea mai de toate, cu excepţia celor întâmplate în ultimii cincisprezece ani. I se părea că fusese mai ieri atunci când Serviciile Ultrasecrete îi încredinţaseră misiunea de a-l găsi pe cel care se făcea Vinovat de cea mai cumplită crimă comisă vreodată de cineva, crimă care era, prin însăşi natura sa, de neimaginat şi de necunoscut, totodată, ceea ce nu-i uşurase, câtuşi de puţin, sarcina. O astfel de cercetare îl catapultase în vârtejul unor aventuri de nepovestit, atât de incredibile şi improbabile fuseseră. Totuşi, până la urmă, îl găsise pe Vinovat şi reuşise să înţeleagă şi să explice natura crimei comise. Dar aceste din urmă elemente erau primele de care nu-şi mai amintea acum. Memoria sa ajungea până în clipa exactă în care îi explodase în minte înţelegerea, lucru insuficient

pentru a-şi aminti cât anume înţelesese el atunci. Există, într-adevăr, o mică întârziere între momentul în care o persoană înţelege dintr-o dată ceva şi acela în care ea devine pe deplin conştientă de lucrul respectiv, înţelegerea este o străfulgerare cu un sens cât se poate de limpede, fără cuvinte, ce ţâşneşte în mod dramatic din emisfera dreaptă a creierului, revărsându-se apoi în conştiinţă, unde în numai câteva clipe este tradusă în semanteme lingvistice sau ceva de acest gen. O experienţă incomprehensibilă pentru cel care n-a înţeles nimic şi bine cunoscută, în schimb, celui care pricepe dintr-o dată. Amnezia lui Vagabond începea în acel pământ al nimănui, care reprezenta clipa-hotar dintre înţelegere şi conştiinţă. Nimic din tot ceea ce se întâmplase nu mai exista acum.

Sâcâit de evoluţiile situaţiei, Vagabond se ridică din pat. Faptul de a-şi fi pierdut cincisprezece ani de amintiri nu era deloc drăgălaş. Timpul care se scurge nu-i ceva plăcut în mod intrinsec şi prin aceea că viaţa ţi se scurtează cu fiecare clipă. Singurul lucra care compensează viitorul pierdut este trecutul dobândit, iar trecutul se deosebeşte în mod esenţial de viitor, fiindcă ţi-l aminteşti. Dar dacă cineva rămâne fără viitor, acel cineva nu-şi mai aduce aminte nici de trecut şi atunci acel cineva este mort.

Morţii se deosebesc de cei vii tocmai prin faptul că, după ce şi-au pierdut viitorul, şi-au pierdut şi trecutul. Cu toate acestea, Vagabond îşi mai amintea de o bună parte din viaţa lui, aşadar,

nu era, cu siguranţă, mort; îi lipseau însă la apel cincisprezece ani de amintiri, ceea ce-l făcea să fie mai puţin viu. Ştia că nu-şi aduce aminte de ultimii cincisprezece ani, dar nu ştia din ce motiv anume. Căută o oglindă în care să-şi privească chipul. O găsi în baie. Când îşi văzu propria-i faţă, îl cuprinse stupoarea, îmbătrânise cu vreo săptămână faţă de cum îşi amintea că arăta, dar probabil că şi săptămâna aceea va fi fost un efect temporar al faptului că de-abia se trezise. Chipul nu-i era îmbătrânit câtuşi de puţin, în ciuda celor cincisprezece ani care — ştia într-un mod cumva misterios — trecuseră cu siguranţă. Dacă tot se afla în baie, îşi făcu repede nevoile şi se întoarse în singura cameră a apartamentului său în care peretele informaţional încă mai transmitea imaginea Pământului văzut din satelit. Se aşeză din nou pe pat şi schimbă canalul la Telejurnalul Aleatoriu. Dar Telejurnalul Aleatoriu nu mai exista; fusese înlocuit definitiv cu Telejurnalul Porno. Data afişată în partea de sus a ecranului era a ultimei zile de care el încă îşi mai amintea ceva. „Nu se poate!” gândi Vagabond. Nu numai că nu trecuseră realmente cei cincisprezece ani — de care cine mai ştie cum de-şi dădea el seama că se scurseseră —, dar nu trecuse nici măcar noaptea după care abia se trezise; altminteri, ar fi trebuit să fie ziua următoare! Telejurnalul Porno era şi mai puţin interesant în comparaţie cu vechiul Telejurnal Aleatoriu. Rubrica lui principală era cronica fetiş-bizar. În fiecare clipă; mureau în lume mii de persoane, iar unele mureau în chip bizar şi demn de atenţia fetişistă a publicului.

Principalele reţele de televiziune din lume dispuneau de sateliţi în măsură să scruteze cu ochii lor indiscreţi fiecare centimetru pătrat al globului pământesc şi să fotografieze necontenit absolut totul. Nişte puternice calculatoare cuantice din ultima generaţie analizau cu viteza luminii miliardele de imagini luate în fiecare clipă, identificându-le şi selecţionându-le pe cele considerate de interes public. Acestea erau apoi filtrate şi transmise în cadrul Telejurnalelor Porno de toţi pereţii informaţionali din lume. În cea mai mare parte a cazurilor, existau secvenţe foarte clare cu morţi rocamboleşti şi detalii anatomice ale unor cadavre sfâşiate. Rubricile mai nesemnificative ale Telejurnalului Porno transmiteau partidele de sex ale personajelor publice faimoase pe care satelitul le prinsese în flagrant în intimitatea grădinilor lor, pe plajele sau pe iahturile lor, sau care fuseseră filmate de robo-bondarii-spioni chiar în interiorul locuinţelor lor în poziţii şi acţiuni ce nu se pretau la nici un fel de echivoc. Telejurnalele Porno erau *non plus ultra* al corectitudinii politiceşti marcaseră cât se poate de repede sfârşitul depăşitelor Telejurnale Aleatorii, în cadrul cărora, ani şi ani de-a rândul, se transmiseseră nişte informaţii la nimereală despre tot ceea ce se întâmpla în lume, o formulă ce-şi trăise de mult traiul.

Vagabond stinse televizorul şi renunţă la Telejurnalul Porno chiar în clipa în care era prezentată o fetişcană frumoasă, numai bucle blonde, al cărei biet intestin potolea foamea unei haite de câini prăpădiţi din suburbiile unui mare

oraş rusesc, urmat la scurt timp de celelalte măruntaie ale fetei. Întrucât sateliţii nu erau în măsură să capteze şi aspectul sonor al întâmplărilor pe care le imortalizau, acesta era constituit din clasicele cascade de râs de fond, prin care publicul îşi manifestase de-a lungul anilor delectarea pentru fiecare spectacol.

Vagabond se trezi că trebuia să hotărască ce avea de făcut. Acesta era dezavantajul faptului de a nu avea un serviciu regulat, o rutină căreia să i se supună zi de zi, an după an, deceniu după deceniu. În rarele încercări din tinereţe de a se supune vreunei rutine stabile, suferinţa lui Vagabond fusese atât de mare, încât se văzuse nevoit să conchidă că un stil de viaţă regulat nu era ceva care să i se potrivească. Repetarea zilnică a aceloraşi lucruri i se păruse imediat că-l făcea să nu se mai simtă viu, ceea ce se revelase drept incompatibil cu senzaţia sa, total opusă, de a fi cât se poate de viu. Şi nici o alternativă nu era scutită de contraindicaţii. Adesea, foarte adesea, nu avea nici cea mai vagă idee în legătură cu ceea ce ar fi trebuit să facă. Uneori acest lucru îi dădea o stare de beatitudine şi el savura bogata încărcătură de potenţialitate a condiţiei. Alteori se simţea pierdut şi inutil, întrebându-se ce avea de făcut. Legile existenţei nu-i ofereau soluţii existenţiale perfecte şi trebuia să ştie să se mulţumească, optând — atunci când era posibil — pentru răul cel mai mic cu putinţă. Iar pentru Vagabond, răul cel mai mic fusese întotdeauna o viaţă neregulată, care-i garanta în orice moment un viitor imprevizibil în mod logic. La urma

urmelor, ceea ce deosebeşte viitorul de trecut este tocmai imprevizibilitatea sa. Atunci când unui individ viitorul îi apare limpede, ca în palmă, viaţa îşi pierde o mare parte din interes.

Şi de data asta, Vagabond se simţea mai nehotărât ca oricând în ceea ce privea programul lui pentru acea zi. Era un detectiv, dar nu avea un birou în care să-şi primească clienţii. Detectivii care îşi primesc clienţii în propriul lor birou sfârşesc cu toţii prin a urmări mereu soţi infideli şi soţii adultere. Vagabond găsea numai clienţi importanţi prin străvechea metodă a transmiterii din gură în gură. Se aflase — cine ştie cum şi de ce — că el era cel mai priceput dintre toţi în a dezlega misterele cele mai misterioase şi acest lucru era suficient ca să-i procure, din când în când, acei clienţi puţini, dar buni, care-i ajungeau pentru a supravieţui cu demnitate. Îl cuprinse nostalgia, amintindu-şi de toate împrejurările în care salvase lumea. În termeni absoluţi, a salva lumea nu este un lucru chiar atât de grozav cum pare, dar te face, totuşi, să te simţi mulţumit de tine însuţi. Dacă stai să te gândeşti bine, salvarea lumii e ceva cu totul inutil, însă te ajută să te simţi mai vesel pentru câteva săptămâni… de ce nu?

Vagabond nu ştia ce să facă şi faptul de a fi convins că nu-şi amintea de ultimii cincisprezece ani nu-i folosea la nimic. Sincroniză peretele informaţional pe imaginea Pământului luată de satelit. Iată-l acolo, Pământul pe care se afla şi el pe undeva, prin vreun colţişor. Se rotea ca întotdeauna, în aparenţă fără nici o grabă. Vagabond se hotărî să imite Pământul. Renunţă la

grabă şi la senzaţia că trebuia neapărat să facă ceva şi se duse să se întindă din nou pe pat, pentru a se lăsa în voia inerţiei. La urma urmelor, de ce nu şi-ar petrece tot timpul în voia inerţiei, în cel mai bun dintre locurile pe care omenirea le-a creat vreodată — propriul său pat din casă? De ce să fie nevoie să-şi bată neapărat capul pentru a născoci ceva de făcut? Pământul se învârteşte în jurul soarelui de cinci miliarde de ani, fără a simţi vreodată nevoia de a mai face şi altceva. Şi, în definitiv, ce altceva era el dacă nu o minusculă bucată de Pământ, chiar dacă avea vocaţia înnăscută de a salva din când în când lumea? Maşina de gătit automată urma să-l hrănească şi el n-avea să se mai mişte de-acolo multă vreme. Astfel petrecu toată ziulica, iar când se lăsă noaptea, fu treaba somnului să-l treacă în ziua următoare, pe care şi-a petrecut-o tot în pat, aşteptând în linişte ca Pământul să mai facă un mic pas în leneşa lui hoinăreală. Aşa a mai trecut încă o noapte. În zorii celei de-a treia zi, vraja se risipi însă nu se ştie cum şi de ce. Ceva aşa ca o lehamite îi ţinu o neplăcută tovărăşie ore în şir şi nu-l părăsi nici când sosi timpul să meargă din nou la culcare. Petrecu jumătate din noaptea următoare fără a închide ochii şi în dimineaţa celei de-a patra zile se sătură s-o mai ducă aşa. Astfel că se sculă, se bărbieri, se îmbrăcă şi ieşi din casă pentru a se duce în altă parte, aiurea, ca să nu mai rămână locului.

Altundeva, aiurea, reprezintă una dintre cele mai grozave invenţii ale universului. Totul ar fi mult mai practic dacă ar exista numai un singur

loc în care să se găsească de toate în acelaşi timp. Dar Universul crease În-Altă-Parte pentru a mai înviora puţin atmosfera şi cine mai ştie din ce alte motive. De la inventarea lui În-Altă-Parte, nici un loc nu-i mai ajunge lui însuşi, şi Natura îl pedepseşte pe cel care nu se deplasează măcar un pic. Maiestatea Sa Plictiseala este gâdele pe care Universul îl întărâtă împotriva celor care nu se deplasează des şi destul. Oriunde te-ai afla, în scurt timp, simţi nevoia de a te duce altundeva. Acest principiu este valabil atât pentru fiinţele omeneşti cât şi pentru celelalte forme de viaţă. Chiar şi copacii — simbol recunoscut al imobilităţii absolute — sunt condamnaţi să se legene sub acţiunea vântului, în opoziţie cu tendinţa lor — slabă de altminteri — de-a se mişca. Iar un principiu se aplică, la fel ca toate principiile, la orice nivel: toate se mişcă necontenit şi se deplasează, cu o iuţeală variabilă, de la galaxii la stele, la planete, la mări şi la continente şi la James Vagabond.

Totuşi, în-Altă-Parte este o destinaţie jinduită numai atât timp cât n-ai ajuns la ea: Imediat ce ai ajuns În-Altă-Parte, îţi dai seama că *Acolo* a devenit *Aici* şi că În-Altă-Parte s-a mutat aiurea, ducând cu sine întreaga sa încărcătură misterioasă şi de irezistibilă şi incomprehensibilă chemare salvatoare.

O dată ieşit din casă, Vagabond păşea pe trotuar într-o direcţie oarecare, spre În-Altă-Parte, nesinchisindu-se de oroarea metropolitană. Aspectul oraşului — treabă de competenţa Ministerului Esteticii — era ceva în pur stil *blade*

runner. Inspirat dintr-un vechi film SF, stilul *blade runner* era o oglindă fidelă a zeitgeist-ului societăţii în care trăia Vagabond şi îşi câştiga pâinea, salvând lumea. *Fantaştiinţa este un mod de viaţă*, spuseseră cu foarte mult timp în urmă nişte luminaţi scriitori SF, referindu-se la acea mică renaştere intelectuală din care ei erau conştienţi că făceau parte şi care, în visele lor optimiste, avea să marcheze începutul unei noi şi glorioase ere pentru neamul omenesc. Dar toate visele li se spulberaseră la mama tuturor zorilor, zorii celui de-al treilea mileniu, şi urletul lor de moarte nu se stinsese în vânt, ci se împotmolise în creierele seminţiilor omeneşti, acolo unde nu mai rămăsese decât o palidă umbră a cărei semnificaţii fuseseră cu totul transfigurate de timp. Fantaştiinţa literară dispăruse împreună cu literatura. Rămăseseră doar filmele SF care n-aveau nimic în comun cu străvechile cărţi. Era efectelor speciale o dată instaurată transformase în filme de fantaştiinţă orice mijloc audiovizual, inclusiv filmele porno. Intriga era mereu şi aproape peste tot aceeaşi, mai mult sau mai puţin, şi numai efectele speciale sau cuprinsul halucinant al mijlocului audiovizual erau schimbătoare. Hrănită cu halucinaţii tot mai convingătoare, omenirea sfârşise prin a avea părerea fermă că se afla deja în viitor şi că trăia într-o eră SF. *Fantaştiinţa este un mod de viaţă*, era mantra idiomatică pe care tot omul o mormăia de-acum în sinea sa. Iar arhitecţii Ministerului Esteticii împodobeau metropolele, plagiind scenografiile *blade runner*.

Vagabond dădu de pomană unei haite de câini cerşetori, dresaţi să apeleze la mila publică şi să-i sfâşie pe cei care nu le lăsau ceva în puşculiţa atârnată de zgarda fiecăruia. Trecuseră vreo zece minute de când tot mergea spre În-Altă-Parte şi i se părea că nu ajunsese încă la destinaţie. Ar fi putut hotărî că ajunsese deja şi să se oprească acolo unde se afla, undeva pe stradă. Dar la ce i-ar fi folosit? Nu după multă vreme, lucrătorii de la Salubritate aveau să vină să-l ia de-acolo şi să-l arunce la gunoi, aşa cum se face cu toate resturile. Şi atunci nu l-ar mai fi putut salva nimeni, pentru că în oraşele *blade runner* curăţenia etnică este corectă din punct de vedere politic şi, în lipsa unei etnii bine definite pe care s-o extermine, lucrătorii de la Salubritate îşi alegeau victimele la întâmplare, cu o oarecare preferinţă pentru orăşenii care nu se deplasau. În definitiv, dacă cineva nu simte nevoia de a se urni din loc, înseamnă că el consimte să fie mutat de alţii.

Atunci când te deplasezi În-Altă-Parte, se întâmplă deseori să nimereşti într-un bar. Există, slavă Domnului, o groază de cârciumi anume pentru a le da celor care le frecventează senzaţia că au ajuns, în sfârşit, În-Altă-Parte. Vagabond se trezi într-o bombă tipică pentru zona din spatele portului, deşi se afla la o distanţă de nu mai puţin cinci sute de kilometri de portul cel mai apropiat. Pe de altă parte, zona aceea rezidenţială era plină de vilişoare zgârie-nori sprijinite una de alta. Aproape toate aveau propria lor grădină în care se afla ancorat pe iarbă câte un iaht, mai mult sau

mai puţin voluminos. Statutele-simbol sunt cu atât mai mult simboluri, cu cât reprezintă o evidentă risipă de bani. Şi cum şi-ar putea imagina cineva ceva mai inutil decât un iaht luxos, ancorat pe pajiştea vilişoarei proprii de la etajul al douăzeci şi cincilea al unui zgârie-nori aflat la cinci sute de kilometri de mare?

Taverna era plină de fumul pe care-l scoteau zecile de narghilele de la mese. La bar stătea o întreagă adunătură de muşterii care păreau a fi scoşi din străvechile filme SF de la începutul începuturilor: monştri-ciclopi, cu un singur ochi mare în mijlocul frunţii, târfe cu hernii extroflexe ale scoarţei cerebrale, purtând ciorapi din plasă sfâşiaţi, pitici cu faţa turtită, de broască-râioasă şi cu urechile ascuţite, lungani palizi cu aripi de liliac şi colţi de vampir, contabili cu haină şi cravată, cu guşă şi chelie. Ici-colo, pseudo-femei înspăimântătoare aşteptau să le pice ceva. Pe la mese, câteva ginoide care funcţionau cu fise aşteptau să fie activate, iar altele se întreţineau cu cei care le activaseră deja.

Vagabond se apropie de bar ca să bea ceva. Nu-i era sete, dar nimeni nu se duce la tejghea pentru că-i este neapărat sete. Ritul consumaţiei este un pretext. De altfel, nici persoanele care se căsătoresc n-o fac întotdeauna din dragoste. Dragostea e un pretext ca oricare altul pentru a putea face ceva fără nici o legătură cu iubirea. Când unei persoane îi este sete, atunci bea pur şi simplu, fără să simtă neapărat nevoia de a merge într-un local, aşa după cum o persoană care simte nevoia de a iubi iubeşte, fără a trebui neapărat să

se căsătorească în acest scop. Barul şi căsătoria folosesc la cu totul altceva decât la consumat băuturi sau la iubit. Omenirea are o îndelungată tradiţie în a încurca lucrurile în toate domeniile de activitate.

Mersul pe gheaţă era destul de anevoios, şi Vagabond căută să înainteze cu băgare de seamă. Pardoseala era o imensă placă de gheaţă care prilejuia noi cunoştinţe. Păşind pe acea suprafaţă, sfârşeai adesea prin a aluneca şi a te agăţa de cineva — de o pseudo-femeie, bunăoară —, şi asta putea să-ţi rezerve nişte lucruri cu mari implicaţii sociale. În timpul verii, atmosfera era răcoritoare. Chelneriţele ciborg aveau patine în loc de picioare. Cum poate cineva să opteze pentru a deveni o chelneriţă ciborg cu patine în locul picioarelor? Foarte simplu: e suficient să te naşti într-o regiune săracă şi să fie nevoie să alegi între a muri de foame rapid, a-ţi vinde sub preţ nişte organe interne, cu perspectiva de a muri mai devreme sau mai târziu, şi meseria de chelneriţă-patinatoare ciborg, care să delecteze miliardele de telespectatori avizi de lucruri neobişnuite. Se înţelege că puţine dintre fetele acelea reuşeau să ajungă pe platoul de filmare. Majoritatea se adaptau supravieţuirii în rarele medii în care picioarele-patine constituiau mai curând un avantaj decât un handicap.

Vagabond comandă un Baxeiquito, un delicios cocteil pe bază de rom, zahăr de trestie şi busuioc, inventat, potrivit legendei, de Gigi Picetti — un excentric alchimist şi filozof al Antichităţii.

Apoi îl văzu pe celălalt. Şedea cocoţat pe un

scaun cu trei picioare din faţa tejghelei barului, la câţiva metri de Vagabond, şi trăgea de zor dintr-o ţigară cât se poate de obişnuită. În afară de Vagabond, era, oarecum, singurul care nu-şi ascundea în nici un fel înfăţişarea omenească. De vârstă mijlocie, avea o figură virilă, cu maxilare pătrate şi ochi albaştri pătrunzători. Purta un costum din stofă Prince de Galles, cu mâneci scurte şi pantaloni scurţi. De la genunchi în jos, ciorapii din plasă de culoare roşie îi scoteau în evidenţă pulpele, iar pantofii cu tocuri îi dădeau întregii sale înfăţişări un aer de feminitate. Nu avea cum să treacă neobservat. Între o spirală de fum şi alta, îl pironea cu privirea sa rece pe detectiv, iar pe chipul lui încruntat se întrevedea dorinţa reţinută a unui zâmbet neliniştitor.

Necunoscutul se ridică de pe scaunul cu trei picioare, făcu câţiva paşi în direcţia lui Vagabond şi se aşeză cu nonşalanţă lângă acesta, simulând că voia să-i atragă atenţia barmanului. Apoi se întoarse, ca din întâmplare, spre detectiv şi spuse cu un ton cât se poate de britanic:

— *Mister Vagabond, I suppose.*

Investigatorul îşi încruntă fruntea agasat.

— Ne cunoaştem?

— Eu vă cunosc pe dumneavoastră.

— Nu ştiam că sunt atât de renumit.

— Nu sunteţi câtuşi de puţin, zise necunoscutul. Eu vă cunosc pentru că-mi montez un scanner retrocular interfacial cu databaza anagrafei. Şi un glăscior din creierul meu îmi spune tot ceea ce vreau să ştiu despre dumneavoastră.

— Nu cred c-am înţeles bine.

— Irisurile. Eu înţeleg totul după irisuri. Scannerul pe care mi l-am montat în spatele ochilor a scanat irisurile ochilor dumneavoastră, a transmis datele calculatorului meu intestinal, care, după un consult prin unde scurte cu calculatoarele anagrafice, a transmis creierului meu tot ceea ce voiam să ştiu.

— Un calculator intestinal? mormăi Vagabond. Despre ce dracu' vorbiţi?

— Trebuie să pui pe undeva şi drăcoveniile alea electronice, spuse celălalt. Înăuntrul craniului mi-au dat deja destulă bătaie de cap scannerele retroculare. Intestinul este cel mai bun loc în care să-ţi instalezi calculatorul.

— Şi ce doriţi de la mine? se interesă Vagabond, care-şi pierduse răbdarea.

— Nu m-am prezentat. Mă numesc Livingston, doctor Livingston.

Îi întinse mâna şi Vagabond i-o strânse fără entuziasm.

— Mă ocup de taxe, adăugă doctorul Livingston.

— Nu-i un argument chiar atât de grozav, observă Vagabond.

— Vă arde de glume? Taxele sunt viitorul! în zilele noastre, taxele reprezintă cea mai bună investiţie. Făcu o pauză, apoi reluă: Sunt cel mai bun consultant şi vânzător de taxe pe care v-aţi dori vreodată să-l întâlniţi.

— Aţi vrea să mă ajutaţi să plătesc mai puţine taxe?

Doctorul Livingston izbucni într-un râs

zgomotos.

— Chiar glumiţi, domnule Vagabond! De fapt, eu pot şi vreau să vă ajut să plătiţi *mai multe* taxe.

— Acum este rândul meu să spun că aveţi chef de glume.

— Nu-i de glumit când e vorba de taxe, spuse Livingston întunecându-se la faţă. În taxe se află viitorul omenirii. Deteriorarea mecanismului fiscal ar însemna sfârşitul omenirii.

Vagabond nu îndrăzni să combată acest argument. Nu-şi bătuse niciodată capul cu aşa ceva şi nu avea nici un fel de părere în materie.

— Vedeţi dumneavoastră, domnule Vagabond, într-o vreme, taxele reprezentau plata către comunitate pentru un serviciu prestat de aceasta — situaţie valabilă mai cu seamă atunci când majoritatea oamenilor mai erau încă obligaţi să muncească. Dar astăzi, pe-aici prin părţile noastre, aproape nimeni nu mai are nevoie să muncească. Nici eu n-am înţeles prea bine cum stă treaba. Poate să fie ceva în legătură cu automatizarea industriilor şi cu exploatarea a ceea ce mai rămâne din lumea a treia, pentru că, de fapt, pe-aici pe la noi, nu mai există aproape nimeni care să întreprindă ceva concret. În realitate, majoritatea oamenilor sunt plătiţi ca să nu facă nimic, nimic semnificativ sau, pur şi simplu, absolut nimic. Aşa că taxele folosesc, mai mult decât la orice altceva, la a menţine întreaga populaţie angajată în a nu face nimic. Şi cum poate o astfel de situaţie să meargă înainte?

— A, nu mă întrebaţi pe mine!

— O situaţie de acest gen poate să meargă

înainte numai prin mărirea presiunii fiscale, declară Livingston. Totuşi, şi mărirea presiunii fiscale are limitele ei… sau măcar le avea. Multă vreme, s-a crezut că presiunea fiscală n-o să poată depăşi pragul fiziologic de sută la sută. Cel puţin până la Găselniţa lui Doppler.

— Găselniţa lui Doppler?

— Augustin Doppler. După unii, cel mai mare alchimist fiscal al tuturor timpurilor. Creatorul marketingului fiscal multinivel. Mecanismul fiscal care a salvat omenirea. Ochii lui Livingston aveau acea strălucire pe care o au cei stăpâniţi de misticism. Din momentul în care taxele au încetat să mai reprezinte plata unor servicii prestate, ele au devenit un produs de vânzare. Şi care sistem de vânzare este mai bun decât marketingul multinivel?

Vagabond suspină. Nu-i plăcuseră niciodată agenţii fiscali. Dar vânzătorii de taxe erau un soi şi mai rău. Mai ales vânzătorii de marketing multinivel. Şi ce ar fi putut să fie mai rău decât un vânzător de taxe în sistemul marketing multinivel?

— Aţi luat vreodată în considerare, domnule Vagabond, oportunitatea de a face o carieră de vânzător fiscal? Nu trebuie să-mi răspundeţi imediat. Dumneavoastră aveţi o predispoziţie specială pentru a salva lumea şi, dacă nu mă înşel, aţi şi făcut-o de mai multe ori…

— De unde ştiţi?

— Calculatorul meu intestinal, îi aminti Livingston. Aşadar, dumneavoastră, mai mult decât oricine, urmăriţi şi chiar doriţi să salvaţi lumea…

— N-o fac dinadins. E ceva care mi se întâmplă, pur şi simplu, şi cu asta basta.

— Acest lucru înnobilează ulterior tot ceea ce întreprindeţi. Noi nu-i iubim pe cei care salvează lumea aşa din propria lor dorinţă de a fi eroi, i-adevărat?

— Nu, sigur că nu, dar…

— În schimb, toată simpatia ni se îndreaptă spre cei care salvează lumea cu o smerenie câtuşi de puţin ipocrită, spre eroii discreţi şi ponderaţi care…

— Unde vreţi să ajungeţi?

— De fapt, aş vrea să vă propun să mai salvaţi încă o dată lumea, aderând la puternica noastră structură.

— Şi cam ce anume ar trebui să fac?

— Să vindeţi taxe, aşa ca mine, dar mai ales să recrutaţi noi vânzători, din realizările cărora v-aţi alege cu un comision gras.

— Nu mă interesează, răspunse Vagabond.

— Este firesc, admise doctorul Livingston. Aşa spun toţi, chiar înainte de a şti ce taxe au de plătit.

— Încercaţi să mă ameninţaţi?

— Să vă ameninţ? Doamne fereşte! Cum să-l ameninţ pe unul dintre noii şi cei mai buni vânzători ai mei? Dumneavoastră, domnule Vagabond, sunteţi — cu sau fără voie — în colimatorul fiscului, aşa că, de ce să vă ameninţ? Şi dumneavoastră nu veţi mai putea, *oricum*, să scăpaţi de a alege între produsele fiscale pe care vi le ofer eu acum.

— Aha, pot să mai şi aleg! exclamă Vagabond

pe un ton sarcastic.

— Bineînţeles că puteţi alege. În libera şi luminata noastră societate, tot omul poate să aleagă taxele cele mai nimerite pentru a fi cumpărate. Să începem cu impozitele indirecte. Preferaţi o taxă pe tibie, sau una pe peroneu?

— Glumiţi?

— Ferit-a sfântul! De când taxele sunt scutite de prestarea de servicii, tot ceea ce imaginaţia stiliştilor fiscali poate născoci este valabil. Taxe pe umbră, taxe pe soare, taxe pe aer — toate sunt perfect valabile. Important e să plăteşti, că restul e poezie. Livingston făcu cu ochiul. Dumneavoastră, domnule Vagabond, aveţi aerul unei persoane cu înclinaţie spre valorile poetice şi poate că aveţi nevoie mai mult de o taxă pe entropie decât de una pe peroneu. Sau de o taxă pe iubire sau pe ură… vă place să iubiţi, domnule Vagabond? Vă simţiţi atras mai curând de ură? Nu reuşiţi să alegeţi? Lăsaţi-vă cucerit de farmecul unei taxe pe romantism!

— Sunteţi nebun, spuse Vagabond.

— Preferaţi, aşadar, o taxă pe nebunie? Foarte bine! Taxa pe nebunie este un produs în creştere. Sunt de acord cu alegerea dumneavoastră. Nu veţi regreta.

— Vă mulţumesc, dar n-am nevoie de nici un fel de taxe.

— Haideţi, domnule Vagabond… Această naivă convingere a dumneavoastră nu rezistă nici celei mai elementare analize a realităţii! Avem cu toţii nevoie de taxe. Ele menţin în viaţă societatea noastră cea-care-nu-face-nimic. În vremurile când

taxelor le mai corespundeau încă serviciile prestate, plăteai şi gata, nu mai stăteai la discuţii. Astăzi însă preferăm să vorbim şi iar să vorbim despre vinderea şi cumpărarea lor. Se schimbă doar amănunte, dar un lucru rămâne acelaşi: de taxe nu poţi scăpa! Mai ales atunci când ajungi să intri în colimatorul fiscului — aşa cum s-a întâmplat cu dumneavoastră.

— Ce deosebire există între taxele dintre care eu aş putea alege, aşa după cum afirmaţi? Cât costă ele?

— Deosebirea este doar una poetică, răspunse Livingston. Toate au acelaşi preţ. Motivul pentru care există taxe diferite e de ordin estetic şi practic: este drept ca o persoană să-şi poată alege taxa care se potriveşte cel mai bine cu spiritul ei. Mulţi amatori de muzică plătesc bucuroşi pentru a-şi oferi o taxă pe muzică, dar n-ar accepta ideea de a plăti o taxă pe zgomot. Aşa după cum nişte adolescenţi ar opta, dimpotrivă, pentru taxa pe zgomot, preferând-o de departe celei pe muzică. *De gustibus non est disputandum.*

— Dar tot nu mi-aţi spus cât costă ele.

— Orice impozit indirect costă un milion de dolari.

— Un milion de dolari?!

— Acestea sunt plăcerile inflaţiei.

— Dar dolarii nu mai există din ziua aceea! Acum există numai creditele, adică Valuta Mondială.

— Acestea sunt neplăcerile birocraţiei. Vechile tarife în dolari n-au mai fost convertite, ceea ce n-o să vă fie, cu siguranţă, de nici un

ajutor.

— În ce sens?

— Nemaiexistând dolari, nu mai sunteţi acum în măsură să plătiţi taxele pe care le veţi cumpăra. În consecinţă, deveniţi un evazionist fiscal, fapt care autorizează fiscul să ia măsuri împotriva dumneavoastră.

— Dar e ceva absurd!

— Se întâmplă atâtea lucruri absurde pe lume, ceea ce nu înseamnă că impactul lor asupra realităţii nu este real.

— Prin urmare ce ar trebui să mi se mai întâmple acum?

— Nimic mai mult decât ceea ce vi s-a mai întâmplat.

— Nu mi se pare să mi se fi întâmplat ceva mai deosebit din momentul în care am început să discut cu dumneavoastră.

— Pentru că n-aţi fost atent. Dacă aţi fi fost cât de cât atent, aţi fi observat că pe cărţile dumneavoastră de credit apare de câteva minute semnalul roşu de alarmă. Toate conturile v-au fost puse sub sechestru de Ministerul Finanţelor — ca o măsură de siguranţă — şi v-a fost îngheţat orice credit. Aşa că aţi dat de bucluc, domnule Vagabond.

James Vagabond se apucă să verifice cu multă grijă şi, totodată, cu furie, cărţile sale de credit. Era adevărat. Ledul-semnal de alarmă al ruinei financiare lăsa să se vadă implacabilele, înspăimântătoarele şi intensele sale sclipiri purpurii.

— Şi acum că am aranjat cu impozitele

indirecte, domnule Vagabond, e timpul să trecem la impozitele directe.

Palid la faţă şi strângând din dinţi, Vagabond se întoarse spre barman care, în momentul acela, tocmai termina de preparat cocteilul Baxeiquito. Blestemată să fie clipa în care hotărâse să meargă În-Altă-Parte! Dar silenţioasele sale anateme nu-i ajutară să oprească ofensiva vânzătorului fiscal.

— Credem că putem stabili, cu oarecare siguranţă, că principalele dumneavoastră surse de venituri provin din activitatea de salvator al lumii, nu? De câte ori aţi salvat lumea, domnule Vagabond?

— Cine-şi mai aminteşte? răspunse investigatorul cu ţâfnă. Oare un dentist mai ţine socoteala dinţilor pe care i-a scos?

În realitate, Vagabond îşi amintea că salvase lumea de cel puţin două ori, dar nu-şi amintea amănunţit fiecare împrejurare în care făcuse acest lucru. Singurul indiciu din mintea sa era amintirea confuză a împrejurării în care îl descoperise pe Vinovat — vinovat de… de ce oare? Fusese vorba de ceva important, dar uitarea se aşternea peste propriul său trecut tocmai atunci când acesta părea a se dezvălui într-un mod mai semnificativ.

— Potrivit unei rapide evaluări inductive, ni se pare plauzibil ca dumneavoastră, domnule Vagabond, să fi salvat lumea de vreo cincisprezece ori. Se înţelege că aveţi facultatea de a vă opune tezei noastre şi puteţi încerca să demonstraţi că ea este falsă. Trebuie, totuşi, să vă avertizez că nu va fi deloc uşor să demonstraţi că n-aţi salvat lumea de cincisprezece ori, aşa cum susţinem noi.

Argumentul invincibil care vă ţintuieşte în răspunderea faptelor săvârşite este însăşi existenţa lumii. Dacă aţi fi omis să salvaţi lumea, fie numai şi o dată din toate cele pe care noi le contestăm, atunci lumea n-ar mai exista. Or noi avem douăzeci şi două de miliarde de martori gata să jure că lumea încă mai există.

— Mai duceţi-vă dracului! exclamă Vagabond, uitându-se chiondorâş în timp ce-şi sorbea cu paiul cocteilul Baxeiquito.

— Care ar putea să fie, oare, retribuţia medie pentru cineva care salvează lumea? continuă Livingston, stăpân pe sine, perseverent ca un dulău, nesinchisindu-se de faptul că detectivul se întorsese spre tejghea şi încerca să nu-l mai bage în seamă.

— O medalie de tinichea.

— Aşa ceva ar putea fi adevărat în filmele hollywoodiene. În realitate însă, atunci când cineva salvează bunul altuia, are dreptul la o recompensă egală cu zece procente din valoarea bunului respectiv. În cazul în speţă, cel al lumii, zece procente ar reprezenta o sumă frumuşică, mai ales dacă s-ar înmulţi cu cincisprezece — adică de câte ori aţi salvat lumea. Venitul impozabil pe care l-aţi ascuns fiscului în cursul carierei dumneavoastră de erou rezultă, aşadar, a fi egal cu o dată şi jumătate din valoarea lumii. Pentru această cifră, ar fi trebuit să plătiţi taxele cuvenite — şaptezeci procente cotă-parte maximă, plus diverse amenzi pentru evaziune continuată, dobânzi etcetera, etcetera, adică în total cam două sute procente. Aşadar, dumneavoastră datoraţi

fiscului o sumă egală cu de trei ori valoarea lumii. Plătiţi imediat, cu bani peşin, sau preferaţi să optaţi pentru o plată în rate, mai comodă?

— Mai du-te'n… zise Vagabond care între timp râcâia fundul paharului în căutarea unor ultime picături de delectare. N-am mai auzit în viaţa mea atâtea tâmpenii concentrate în numai câteva fraze.

— Ţin să vă amintesc faptul că de-acum nu mai deţineţi nimic şi că orice veţi mai reuşi să posedaţi în viitor vă va fi imediat confiscat de fisc.

— Îi doresc multă baftă fiscului, spuse detectivul ciugulind din frunzele de busuioc care mai rămăseseră.

— Bineînţeles că Ministerul Finanţelor este dispus să-i treacă cu vederea pe acei evazionişti fiscali care vor hotărî să-şi ispăşească vina, dedicându-şi o parte din timpul lor — şi aşa nefolositor — măreţelor cauze a operelor de binefacere în favoarea respectivului minister.

Vagabond îşi ridică privirea din paharul gol, întoarse capul şi-i aruncă o privire bănuitoare doctorului Livingston.

— Cu alte cuvinte, domnule Vagabond, singura dumneavoastră speranţă de salvare ar fi de a vă asocia la reţeaua noastră de vânzători de taxe în sistemul marketing multinivel. Studiaţi cu atenţie propunerea mea: gândiţi-vă, în primul rând, la faptul că n-aveţi nimic de pierdut. Dumneavoastră tocmai aţi pierdut totul, ba chiar mai mult decât totul! În al doilea rând, noi vindem taxe, adică cel mai bun dintre toate produsele — şi nici un cumpărător potenţial nu se poate opune

cumpărării atunci când îl luăm în colimator. În al treilea rând, puteţi recruta pe oricine cu aceleaşi metode cu care vă recrutăm noi sau prin orice alte mijloace pe care le va născoci imaginaţia dumneavoastră. Cunoaşteţi modul de funcţionare al sistemului marketing multinivel, domnule Vagabond?

— Foarte puţin.

— Ei bine, marketingul multinivel este o reţea de vânzare care se autopropagă folosind trucurile progresiei geometrice. Orice vânzător se alege, evident, cu un comision, în funcţie de cât vinde. Dar partea cea mai mare îi revine din comisioanele percepute din vânzările vânzătorilor pe care el îi va fi recrutat, precum şi din comisioanele percepute din vânzările vânzătorilor recrutaţi de vânzătorii săi şi aşa mai departe. Aşadar, oricine are ocazia să creeze sub el o piramidă de vânzători al cărei vârf va fi el şi care el va primi bani de la toate nivelurile inferioare. Sistemul marketing multinivel este una dintre cele mai grozave invenţii comerciale ale omenirii şi, în trecut, au mâncat cu toţii o pâine de pe urma ei — de la vânzătorii de parfumuri la cei de ciorbe dietetice, de la vânzătorii de filtre de apă la prestatorii de servicii prin Internet. Astăzi, sistemul marketing multinivel este instrumentul magic cu ajutorul căruia Ministerul Finanţelor a rezolvat problemele privind necesitatea unei măriri continue şi constante a presiunii fiscale. Sistemul marketing multinivel răspândeşte în mase cultura taxelor, făcând din orice cetăţean un nou, potenţial şi eficient vânzător de produse

fiscale.

— Totuşi, pe mine nu mă veţi recruta, spuse Vagabond cu fermitate, dar neputându-se hotărî dacă să mai comande sau nu alt Baxeiquito.

— Aveţi timp, tot restul vieţii dumneavoastră, să vă schimbaţi părerea, domnule Vagabond. Atunci când vă veţi hotărî, veţi fi introdus în mod automat în piramida mea. Sub mine.

— O precizare de prisos.

— În afară de asta, vă sfătuiesc ca, atunci când vă veţi fi hotărât, să vă instalaţi un scanner retrocular ca acela pe care mi l-am montat eu. Livingston zâmbi şi buzele i se lăbărţară peste măsură. Este neapărat necesar pentru a-i putea identifica fără greş pe indivizii cărora vrei să le vinzi propriile-ţi produse fiscale. Contraindicaţiile nu sunt chiar atât de înspăimântătoare şi nu există fenomene de respingere. Noile materiale reuşesc cu adevărat să convingă organismul că sunt părţi componente ale sale. Singurul inconvenient este că au fost nevoiţi să-mi scoată o bucată de creier, pentru că scannerele ocupă, ce-i drept, ceva locşor. Ideea în sine nu-i grozavă — recunosc —, dar vă asigur că în momentul cu pricina n-am observat să fi existat deosebiri prea mari. Am certitudinea faptului că sunt acelaşi, eu însumi, cu toate gândurile mele. Se ştie îndeobşte că nu tot creierul nostru este cu adevărat indispensabil. Acum nu mai regulez, într-adevăr, dar, dacă îmi aduc bine aminte, nici înainte de operaţie nu mă omoram cu regulatul.

Livingston făcu o pauză şi privirea sa părea că rătăceşte pe undeva, prin amintiri îndepărtate.

— Regulam mult în tinereţea mea, în Africa, pe vremea în care eram un tânăr explorator şi cutreieram satele cu valijoara plină cu penicilină şi morfină, cu care curariseam triburile în schimbul muieruştilor mai tinere şi mai grase… Se întrerupse pentru o clipă, apoi reluă: Trecutul e trecut, ce mai! Acum vând taxe şi, mai devreme sau mai târziu, îmi voi achita datoria faţă de Ministerul Finanţelor, iar apoi voi fi un om bogat.

— Multă baftă!

Livingston se scutură din visele sale şi-l pironi din nou pe Vagabond cu privirea lui severă.

— Dumneavoastră nu mă veţi dezamăgi, domnule Vagabond. O persoană care a salvat lumea de cincisprezece ori nu poate să înşele aşteptările cuiva. Când vă veţi fi hotărât, să mă vizitaţi ca să vă împărtăşesc din experienţa mea! Veţi găsi datele mele şi adresa mea pe cartea dumneavoastră de credit ce înlocuieşte banii care nu mai sunt.

— Nu contaţi pe mine, spuse Vagabond făcând un gest spre barman.

— Ba da, contez. Am ochi clinic, replică Livingston. Mi l-am format în Africa.

Între timp, barmanul îşi făcuse apariţia de cealaltă parte a tejghelei.

— N-am bani să plătesc cocteilul, spuse Vagabond. Acest distins domn tocmai mi-a vândut nişte taxe egale cu de trei ori valoarea lumii.

Chipul barmanului căpătă o expresie înspăimântată.

— E-n regulă, señor! bodogăni el. E cât se poate de-n regulă! Dumneavoastră nu-mi datoraţi

nimic! Dar vă rog, señores, fie-vă milă şi nu-l supuneţi la taxe pe acest biet barman care este atât de folositor la prepararea cocteilurilor Baxeiquito, dacă va trebui să se apuce de vândut taxe, nu va mai putea să le dea de băut delicatesuri unor señores aşa distinşi ca dumneavoastră…

— Nu-ţi face griji, îl linişti Vagabond. Şi mii de mulţumiri pentru Baxeiquito. A fost foarte bun. Şi chiar dacă nu l-am plătit, a fost cel mai scump cocteil din viaţa mea.

— Baxeiquito este o băutură magică, señor, spuse barmanul.

— Mi-am dat seama, admise Vagabond, scurt la vorbă.

Capitolul 8

James Vagabond lenevea în patul său, temându-se ca nu cumva să-i vină iar cheful de a merge În-Altă-Parte. Pentru el, ar fi fost mult mai profitabil — hotărât lucru — dacă nu s-ar fi mişcat niciodată din casă. Plimbarea aceea inutilă, fără ţintă, pe care şi-o îngăduise îl transformase în cea mai îndatorată persoană din lume, Ce-i drept, mai existaseră şi unii care, o dată ieşiţi din casă, sfârşiseră prin a muri. Aşa că, una peste alta, lui îi mersese totuşi bine. Dar ce să-i faci? În loc să-i pedepsească pe cei care nu se deplasează, universul îi pedepseşte — într-un fel sau altul — tot pe cei care se deplasează.

Mai înainte ca Vagabond să-şi dea seama că-i revenise plictiseala, Caronte, interfonul său inteligent, îl anunţă că are o vizită.

— Stăpâne, mă tem că avem nişte neplăceri.

— E cineva la uşă?

— Da, stăpâne. Şi acest lucru mă nelinişteşte.

— Cine este?

— Nu pot să vă spun, stăpâne. Mi-e teamă ca nu cumva cineva să ne intercepteze convorbirea.

Vagabond ţinea la Caronte, bătrânul său interfon inteligent, dar în ultimul timp acesta începuse să devină cam paranoic.

— Bine. Dă-i drumul să intre.

— Nu pot, răspunse Caronte. Ar putea să fie periculos. Am activat mijloacele de protecţie, le-am reglat la maximum. Acum ne-am blindat înăuntru şi nimeni nu mai poate da buzna peste

noi.

— Caronte! Îmi asum orice răspundere. Lasă-l să intre pe musafirul nostru.

— Imposibil, stăpâne. Tocmai l-am învăluit pe cel care vrea să intre într-un nor de gaze lacrimogene.

— Caronte! Nu-i chinui pe oaspeţii mei! Îţi repet: lasă persoana aceea să intre, oricine ar fi ea!

— Nu pleacă! constată Caronte cu o voce plină de îngrijorare. Sunt gata să folosesc şi de data asta gazele paralizante.

— Doamne fereşte, Caronte! zise Vagabond. Vai de tine dacă mai omori încă un vizitator!

— Sabotaj! exclamă Caronte. Rezervoarele de gaze paralizante au fost golite de duşman!

— Administraţia blocurilor le-a golit, pentru că ai depăşit consumul.

— Nu-mi mai rămâne altceva de făcut decât să-l bombardez pe intrus cu fasciculi de neutroni şi cu microunde.

— N-o să bombardezi pe nimeni cu nimic, mormăi Vagabond întrerupând curentul electric şi trimiţându-l astfel pe Caronte la culcare.

La scurt timp după aceea, cineva cuprins de un acces de tuse convulsivă bătu la uşă. Vagabond restabili contactul electric şi o deschise. Suferind nevoie-mare, Billy Police intră, bâţâindu-se, în apartament. Tusea îl chinui preţ de un minut interminabil — o tuse garnisită ici-colo cu strănuturi şi suflături de nas, totul udat din belşug cu un şuvoi de lacrimi. Apoi, ceea ce mai rămăsese din Billy Police bodogăni cu o emfază strangulată,

însoţită de gesturi dezarticulate:

— Ooo! Ce duhoare groaznică! Tuşi. Ce scârbă! Ce decădere! Ce abjecţie! Tuşi din nou. Locul ăsta e un sălaş de animale! Ce batjocorire a valorilor umane! Iar tuşi. Ce crimă împotriva moralităţii publice şi private! În bârlogul ăsta al viciului puieşte Răul şi Dumnezeu şi-a întors faţa de la el, scârbit de atâta scârnăvie.

Şi-i mai trase o tuse.

„Am greşit, dezactivându-l pe Caronte”, îşi spuse în sinea lui Vagabond, apoi se adresă vizitatorului:

— Nu mai face atâta caz de gazele lacrimogene, Billy. Ce vrei, interfonul meu e paranoic.

— Hmm, n-are importanţă, răspunse Billy Police. Şi aşa m-am lobotomizat, hmm.

— A, iată o veste bună! exclamă investigatorul. Felicitări! Sper ca această nouă stare a ta să-ţi aducă numai fericire şi multe câştiguri.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, hmm. M-au promovat curier, hmm.

— Bine. Lumea are întotdeauna mare nevoie de curieri. Şi lobotomia este o excelentă referinţă pentru un curier.

— Nu înţeleg ce tot spui, hmm.

— Ce veşti îmi aduci, Billy?

Atunci când Serviciile Ultrasecrete îl trimiteau pe Billy Police, însemna că aveau ceva pentru Vagabond.

— Ce veşti îţi aduc, ai? îl întrebă Billy.

— N-ai nici o comunicare pentru mine?

— Nu înţeleg ce spui, hmm.

Vagabond nu mai insistă. Situaţia era cât se poate de clară. Billy Police nu avea nici un mesaj pentru el, pentru că mesajul era însuşi Billy Police. Vagabond nu s-ar fi mirat prea tare dacă Serviciile Ultrasecrete l-ar fi lobotomizat pe Billy Police cu singurul scop de a-l trimite la el în chip de mesaj tacit şi cât se poate de evident. Ce alt mijloc mai bun ar fi putut exista pentru a se păstra cel mai strict secret? Iar mesajul nu putea fi decât unul singur: Serviciile Ultrasecrete aveau nevoie de James Vagabond.

Fericit că se ştia încă folositor la ceva, investigatorul luă din zbor un impermeabil şi dădu să iasă din casă în mare grabă. La uşă, îşi aduse aminte de idiot. Şi idiotul tocmai îşi amintise de el însuşi.

— Şi eu ce trebuie să fac, ai? întrebă Billy Police peretele din faţa lui.

Cel care îi răspunse fu Vagabond:

— Stai aici până vine femeia de serviciu. Apoi rămâi la dispoziţia ei atât cât va fi nevoie.

Capitolul 9

Serviciile Ultrasecrete constituiau crema tuturor agenţiilor secrete din toate timpurile şi de pretutindeni. Nivelurile de păstrare a secretului, mimetizarea şi disimularea la care reuşiseră să ajungă nu aveau egal în întreaga istorie a omenirii. Sediul Serviciilor Ultrasecrete era în acea perioadă mimetizat de Vatican. Pentru a se evita dublurile, micul stat pontifical original fusese travestit în studio cinematografic, astfel încât să nu trezească nici un fel de bănuială. Mulţimile de credincioşi care staţionau în corturi sub balconul de unde Papa îşi ţinea oraţiile erau, de fapt, fundamentalişti islamici kamikaze, antrenaţi să ucidă, să se lase ucişi sau să se sinucidă, după cum sunau deciziile provenite de la conducerile Serviciilor Ultrasecrete. În realitate, nu foloseau la cine ştie ce, dar costaseră puţin şi, pentru preţul acela, îşi îndeplineau cum nu se putea mai bine misiunea de statut-simbol. În anumite medii, unul dintre criteriile de evaluare a puterii unei organizaţii secrete este de a cunoaşte numărul luptătorilor kamikaze. Angajaţii Serviciilor Ultrasecrete grupaţi la sediu erau cu toţii travestiţi în preoţi şi sub sutanele lor negre se găsea destul loc pentru tot felul de arme. Funcţionarii de grad superior se deghizaseră în cardinali, iar directorul general al Agenţiei era întotdeauna travestit în Papă. Din motive de securitate, directorul general rămânea în funcţie până la moartea sa, pentru a se evita astfel greşeli

în travestirea sa în Papă.

— Am păcătuit, părinte.

James Vagabond stătea în confesionalul-saună, acolo unde se duc îndeobşte păcătoşii ca să se elibereze de povara faptelor rele săvârşite de ei.

— E un lucru obişnuit, fiule, răspunse vocea duhovnicului invizibil în timp ce temperatura aerului creştea vertiginos. Acum că tot te afli aici, dă-i drumul: mărturiseşte tot şi poate că noi te vom ierta, mai devreme sau mai târziu.

De fapt, Vagabond nu simţea neapărat nevoia de a mărturisi ceva. Dar, potrivit rânduielii, trebuia să aştepte cu răbdare în confesional rezultatele testului automat de ADN pe care nişte mecanisme invizibile îl efectuau asupra lui, ca de altfel şi asupra tuturor penitenţilor. Serviciile Ultrasecrete aveau vocaţia de a spiona mereu şi pretutindeni tot ceea ce se putea spiona şi nu se puteau abţine să nu profite din plin de particularitatea travestirii pentru a obţine cât mai multe informaţii de la populaţie. Confesionalele-saună erau un excelent instrument de a se obţine informaţii, iar testul automat de ADN era indispensabil pentru stabilirea identităţii exacte a fiecărui penitent. Dacă testul avea să confirme identitatea lui Vagabond, atunci urma să se întâmple ceva. Aceasta era singura metodă prin care Vagabond se putea pune în legătură cu Serviciile Ultrasecrete.

— Fapte necugetate, improviză Vagabond.

Ce naiba ar mai fi putut mărturisi?

— Ai adus cu tine o videocasetă? întrebă

vocea duhovnicului.

— Am uitat-o.

— Şi te aştepţi ca eu să te cred, dacă nu-mi dai să vizionez videocaseta?

Temperatura din confesionalul-saună creştea întruna. Vagabond începu să respire cu greutate.

— Am cedat unui impuls neaşteptat. N-am avut timp să filmez păcatele mele carnale.

— Foarte rău, fiule.

Temperatura devenise insuportabilă. Vagabond nu reuşi să reziste mişcării instinctive de a fugi din cuptorul acela şi apăsă cu putere pe clanţa uşii cabinei. Uşa era blocată!

— Trebuie să mai ai şi alte păcate de mărturisit. Unele care să fie bine documentate. Aici nu se acordă iertarea, aşa, aiurea…

— Poate că m-am înşelat! spuse Vagabond aflat la capătul puterilor. Poate că n-am nici un păcat de mărturisit!

Aerul era încins şi irespirabil, iar detectivul simţea că va leşina dintr-o clipă într-alta.

— Nimeni nu intră într-un confesional-saună dacă n-are nimic de mărturisit, răspunse vocea duhovnicului invizibil.

Era ca o sentinţă fără drept de apel. Vagabond n-avea să poată ieşi de-acolo dacă mărturisea un păcat pe care să nu-l poată dovedi. Cum putuse să fie atât de zăpăcit? De ce nu-şi amintise de acele proceduri?

— Daţi-mi voie să ies… horcăi el.

— Iertarea divină este o răsplată pe care trebuie să ştii cum s-o dobândeşti.

Temperatura crescu şi mai mult. În ultimele

clipe de luciditate, Vagabond se gândi că, dintr-un moment într-altul, apa din care era alcătuit trupul său avea să înceapă să fiarbă şi atunci totul se va sfârşi. Şi, într-adevăr, peste numai câteva clipe, îl aştepta şi sfârşitul. Dar, în mod cu totul imprevizibil, luase forma unei iertări nemeritate.

În confesionalul-saună, iertarea divină se concretiză printr-un duş rece ca gheaţa, pentru a se dovedi că fără intervenţia providenţei nu-i chip să nu sfârşeşti fript. Apa rece ca gheaţa îi plăcu mai mult ca oricând lui Vagabond, care nu dispunea, totuşi, de prea mult timp ca să se bucure. La o clipă după ce dobândise iertarea, sub picioarele detectivului se deschise un chepeng şi el se prăbuşi în gol.

De fapt, după cum îşi dădu aproape imediat seama, mai degrabă aluneca pe un tobogan subteran. Era prima dată când i se întâmpla aşa ceva. Serviciile Ultrasecrete aveau afurisita manie de a schimba procedurile la fiecare zece minute. Fiecare castă din lume îşi are ciudăţeniile ei. Dar lucrurile merseseră mai mult decât bine şi rezultatul testului ADN ieşise la ţanc, exact înainte ca el, Vagabond, să sfârşească prin a fi prăjit. La capătul toboganului, detectivul simţi că rămâne pentru o clipă suspendat în gol. Apoi pricepu, brusc, că era cufundat într-un fotoliu larg, cu apă, în mijlocul unui cabinet elegant. O intrare teatrală fără îndoială, deoarece o parte considerabilă din bugetul Serviciilor Ultrasecrete era alocată aspectelor teatrale ale evenimentelor necesare.

În cabinetul alb şi inundat de o lumină orbitoare se afla un bărbat, care se îndrepta agale

spre el. Era înalt, uscăţiv, cu trăsături orientale şi cu un chip bătrân, brăzdat de riduri. Avea ochii ca două crăpături impenetrabile, care, alături de tunica lungă din pânză albă, căptuşită cu catifea neagră, părul strâns în coc pe ceafă şi barba lungă, împletită sub linia enigmatică a gurii, alcătuiau o înfăţişare de ansamblu pe care nimeni n-ar fi putut-o trece cu vederea.

— Bună ziua, i se adresă Vagabond.

— Această formulă de salut trebuie s-o rostesc eu mai întâi, răspunse schiţând o uşoară grimasă bărbatul cu trăsături orientale care ajunsese în apropierea lui Vagabond şi întinse mâna spre el.

Vagabond i-o strânse.

— Cred că ştiţi cine sunt, zise detectivul.

— S-ar putea altfel? întrebă bărbatul cu tunică. În schimb, dumneavoastră nu ştiţi cine sunt eu. Aşa că, daţi-mi voie să mă prezint: sunt omul de serviciu.

— Încântat de cunoştinţă, spuse Vagabond.

„Omul de serviciu!” Altă manie a Serviciilor Ultrasecrete: numele codificate.

— Va veni imediat cineva, mai potrivit decât mine, care să se ocupe de dumneavoastră.

— Nici o grabă, zise Vagabond. Tocmai am fost iertat de păcate, deşi n-am avut de mărturisit nici unul, aşa că pot să aştept în linişte.

Celălalt nu râse şi nici nu reacţionă în vreun fel la ceea ce Vagabond ar fi vrut să treacă drept o glumă. Se mărgini să se deplaseze uşor prin cameră, cu braţele încrucişate la spate, fără să-l mai bage în seamă pe Vagabond.

Detectivul avu tot timpul să studieze locul în care se afla, mai ales că nu prea existau multe de văzut. În afară de fotoliul cu apă, în care era afundat, în cameră se mai afla un birou foarte elegant, cu fotoliul respectiv liber şi de un gust rafinat. Pereţii erau goi, fără nici un fel de ornament. Pe tavan, chiar deasupra lui Vagabond, se vedeau contururile chepengului prin care venise el şi care acum era, evident, închis.

După câteva minute, un personaj corpolent, cu o faţă mare şi o burtă şi mai mare, intră în cameră cu paşi sprinteni şi mişcări iuţi.

Avea şi gura mare, iar buzele groase o făceau — dacă aşa ceva se mai putea — şi mai mare. O astfel de persoană e structurată morfologic pentru a zâmbi. Într-adevăr, chipul îi era numai un zâmbet. Haina de călugăr şi creştetul pleşuv completau acel tablou viu.

— James Vagabond, vă urez un călduros bun venit la Agenţie!

Întreaga sa comunicare non-verbală era o apoteoză de bunăvoinţă.

— Urarea călduroasă de bun venit am simţit-o deja în confesionalul-saună.

— Omul nostru de serviciu vă va aduce numaidecât un prosop si haine de schimb, spuse personajul corpolent, după care se adresă asiaticului: Pippo! Un prosop şi haine bărbăteşti pentru domnul!

— Da, domnule! spuse Pippo şi ieşi imediat din cameră.

— Pippo este cel mai bun om de serviciu al nostru, îi explică nou-venitul lui Vagabond. Cine ar

putea crede că sarcina lui aici este de a spăla pe jos?

— O capodoperă de disimulare, spuse Vagabond pe un ton linguşitor.

— Să nu exagerăm, zise călugărul care sesizase ironia ascunsă şi se întunecă la faţă o clipă. Îşi recapătă însă numaidecât tonul vesel. Dar nu m-am prezentat! Eu sunt Călugărul Indovino[17]. Sfântul Părinte în persoană doreşte să vorbească cu dumneavoastră.

Vagabond nu spuse nimic. Duşul rece care-l iertase de păcate îl răcorise cam mult. Era ud leoarcă în partea de sus a trupului şi începeau să-l cuprindă fiori de frig. Dar în scurt timp îşi făcu apariţia Pippo, aducând îmbrăcăminte uscată. Adică o tunică de novice, cu câteva numere bune mai mică decât măsura lui Vagabond.

— Nu mi se potriveşte! se plânse numaidecât detectivul, cu un braţ blocat sub tunică.

— Pippo este un excelent spălător de duşumele, dar un foarte prost ucenic croitor, spuse Călugărul Indovino. După cum vedeţi, sunt sincer cu dumneavoastră. Aş fi putut să vă spun că era vorba de un test pentru a vă proba capacitatea de adaptare.

Vagabond rezolvă el însuşi problema, sfâşiind acele părţi ale tunicii ce-i împiedicau mişcările. Hotărî să-şi păstreze proprii săi pantaloni, care se udaseră foarte puţin. O clipă mai târziu, era uscat, îmbrăcat şi slobod în mişcări.

— Constat că v-aţi descurcat grozav, râse cu

17 Ghicitor, prevestitor (n. trad.).

şiretenie Călugărul Indovino.

— Dacă astea sunt testele de aptitudine la care sunt supuşi agenţii voştri, atunci înţeleg mai bine motivul prezenţei lui Pippo aici, zise Vagabond.

Călugărul Indovino îl conduse pe detectiv prin nişte coridoare lungi şi urâte, urcară şi coborâră cu lifturi misterioase şi trecură pe lângă săli mari, pline cu bărbaţi în haine preoţeşti, care se aflau în atitudini de reculegere spirituală sau practicau exerciţii de arte marţiale. Ajunseră, în sfârşit, într-un loc ce părea a fi o antecameră de lux. Călugărul Indovino adresă câteva cuvinte ceasului său şi, în scurt timp, îl invită pe detectiv să-l urmeze în ceea ce se dovedi a fi o imensă centrală operativă tipică.

Un perete neobişnuit de mare, cu o uriaşă hartă a lumii bidimensională şi luminiscentă, cum sunt cele care se pot vedea mai mereu într-un anumit tip de cinematografie îi atrase imediat atenţia detectivului. Bărbaţi în halate albe aidoma arhetipului îşi făceau de lucru în jurul unor panouri metalice, pline cu tot felul de manete şi beculeţe colorate cu lumină fixă sau clipitoare — şi toate acestea se întindeau cât vezi cu ochii. Pe Vagabond îl cuprinse fiorul acela de care este cuprins oricine se află faţă în faţă cu ceva despre care se credea că e un mit.

Apoi un zgomot nedesluşit îi atrase atenţia detectivului şi văzu un mic cortegiu de prelaţi care-şi făcea drum printre bărbaţii în halate albe, îndreptându-se spre el. Când grupul se apropie, Vagabond recunoscu, cu un fior, persoana care se

afla în mijlocul acelor oameni; stătea în picioare pe un postament, într-un mic vehicul electric, protejat de un paralelipiped de cristal. După câteva secunde, ajunseră la destinaţie şi Papa Innocentissimo[18] al — III-lea se ridică deodată în toată înălţimea lui fizică şi morală în faţa lui Vagabond, cu bustul drept, cu capul semeţ şi ochii severi, care-l priveau cu interes de sus în jos de pe postamentul din vehiculul său. Bineînţeles că nu era vorba de Papa Innocentissimo al III-lea, ci de directorul Agenţiei Serviciilor Ultrasecrete. Prelaţii care-l însoţeau aveau, totuşi, mâinile împreunate în rugăciune, iar mişcările necontenite şi silenţioase ale buzelor lor făceau dovada rugilor pe care le înălţau.

Cineva şopti ceva la urechea altcuiva. Vagabond simţi că este apucat zdravăn de braţ şi, după câteva clipe, se trezi împreună cu Papa Innocentissimo al III-lea şi alţi câţiva prelaţi într-o cabină spaţioasă de cristal, supraetajată, din care se putea vedea toată sala imensă. Era, evident, centrul de comandă al centrului de comandă. Existau acolo nenumărate fotolii şi detectivul fu invitat să ia loc. Se aşeză şi Papa. Din grupul de prelaţi îşi făcu apariţia un chelner, iar Papa îi comandă o oranjadă. Vagabond ceru o bere. Cineva dădu drumul unei muzici ambientale — un fragment din compoziţiile lui Jean Michel Jarre. Un cardinal aprinse o pipă şi, după ce trase câteva fumuri, o trecu altora.

— Bun venit în centrul lumii, James

18 Formă incorectă, hazlie, de superlativ al unui substantiv propriu: Innocenzio — Innocenţiu (n. trad.).

Vagabond, spuse Papa tăind cu graţie vârful unui trabuc toscan pe care avea să înceapă să-l fumeze peste câteva clipe.

— Este o mare cinste pentru mine, Eminenţă.

— Puteţi să-mi spuneţi „Boss”, zise Papa. Este un titlu care mi se potriveşte mai bine. Există o limită şi la mimetisme. Dar să trecem la subiect: vă veţi întreba, desigur, de ce am trimis să vă cheme.

— Nu. Nu sunt curios.

În centrul de comandă al centrului de comandă se auzi un zgomot confuz de voci. Nu se mai pomenise niciodată o asemenea neobrăzare faţă de Papa-Boss! Dar Papa nu părea să se fi sinchisit de îndrăzneala zeflemitoare a musafirului său. În schimb, pe faţa lui — acea faţă pe care trecerea anilor o făcuse să fie solemnă — apăru umbra unui zâmbet de mulţumire. Îşi aprinse alene trabucul şi trase câteva fumuri.

— Hai să ne tutuim. Avem de rezolvat o problemă complexă şi atunci când trebuie să treci la subiect şi când e vorba de lucruri serioase ierarhiile reprezintă o piedică.

— Eu n-am nici un fel de probleme, afirmă Vagabond cât se poate de demn.

Bossul îl privi pe James Vagabond drept în ochi.

— Ce ştii să-mi spui despre univers?

Vagabond îşi încruntă sprâncenele. Nu era genul de întrebare pe care te aştepţi să o auzi de la şeful Serviciilor Ultrasecrete.

— E un loc ca oricare altul, zise Vagabond.

— Până aici suntem de acord, admise Bossul.

Şi ce altceva mai ştii despre univers?

— N-am înţeles niciodată prea bine la ce anume foloseşte.

— Nu te-am întrebat ce nu ştii. Te-am întrebat ce ştii.

— Mi s-a spus că ar cuprinde o groază de spaţiu… şi, dacă e s-o luăm aşa, şi o groază de timp. Mă rog, mă rog, obişnuitele platitudini. Chiar trebuie să repet toate tâmpeniile pe care le-am auzit în legătură cu universul de-a lungul anilor?

— Nu. Nu-i nevoie.

Bossul îşi muşcă buza inferioară, se încruntă şi coborî privirea, cufundându-se, evident, în meditaţie. După câteva clipe de tăcere, ridică dintr-o dată capul şi se uită din nou în ochii detectivului.

— A fost o descoperire. O descoperire făcută de savanţii expresionişti. O descoperire în legătură cu natura universului… îşi drese vocea şi, pentru prima oară, expresia sa trădă o umbră de stânjeneală. Comunitatea ştiinţifică internaţională a ajuns la concluzia că universul se află… în întrecere.

— În întrecere?

— În întrecere.

— Eu ştiam că universul se află în expansiune… ce naiba o mai fi şi asta. Dar… În întrecere! În întrecere?! Asta ce vrea să mai însemne?

— Este ceea ce aş vrea să ştiu şi eu, spuse Bossul încleştându-şi fălcile într-o expresie de iritare.

— Şi oamenii de ştiinţă nu pot să explice acest lucru? întrebă Vagabond.

— Se pare că nu. Ştiinţa a mers prea departe, sau cam aşa ceva. Am interpelat sute de oameni de ştiinţă expresionişti care au subscris la această nouă teorie şi am obţinut de la toţi numai ecuaţii incomprehensibile. Nu-i chip să se înţeleagă despre ce dracu' ar fi vorba! Singurul lucru pe care nătărăii ăştia care se cred luminaţi la minte reuşesc să-l explice pe înţelesul tuturor este că universul ar fi în întrecere.

— Dar asta nu spune nimic! zise Vagabond.

— La prima vedere, sunt de acord cu tine. Pe de altă parte, vei. înţelege că nu putem să ne limităm la aparenţe. Comunitatea ştiinţifică internaţională a decretat că universul este în întrecere şi noi trebuie să deducem de-aici toate implicaţiile posibile, iar dacă este necesar, şi pe cele imposibile.

— În întrecere... rumegă în minte Vagabond. Dar în întrecere cu cine sau cu ce? în ochi i se aprinse o lumină neaşteptată. Păi, cu alte universuri! urlă el. Universul nostru poate să fie în întrecere numai cu alte universuri!

Bossul zâmbi pentru a doua oară.

— Este primul lucru la care ne-am gândit şi noi, chiar dacă, de fapt, nu-i clar ce anume ar vrea să însemne acest lucru. Bineînţeles, am cerut imediat savanţilor expresionişti o confirmare. Iar răspunsul lor a fost: *Şi da şi nu*.

— „Şi da şi nu"? '

— „Şi da şi nu", repetă Bossul. *Universul nostru este oare în competiţie cu alte universuri?*

Răspunsul este: *Şi da şi nu*. După care savanţii expresionişti trec la atac cu ecuaţiile lor matematice de tot felul, iar eu trebuie să-mi înăbuş pornirea legitimă de a-i lobotomiza.

— Legitimă? îl zgândări Vagabond.

— Tot ceea ce fac este legitim prin definiţie, spuse Bossul cu o nuanţă de asprime în voce.

Detectivul tăcu câteva secunde. În afară de Boss, care pufăia din trabucul lui, nimeni nu îndrăznea să sufle.

— Şi ce legătură am eu cu toate astea? întrebă în cele din urmă Vagabond.

Bossul nu răspunse imediat. Trabucul îi oferea o ocupaţie, ceva concret şi, între timp, rumega în gând cuvintele pe care avea să le rostească. Privi în jur, apoi ridică o mână şi le porunci tuturor celor prezenţi să iasă. Voia să rămână singur cu detectivul.

— Tu eşti deţinătorul unor secrete, Vagabond, spuse Bossul atunci când rămaseră numai ei doi. Dacă e să ne luăm după anumite indicii pe care le considerăm fondate, tu ai salvat deja lumea de mai multe ori. Ştim puţin sau aproape nimic despre aceste isprăvi ale tale, deoarece — dat fiind caracterul strict secret al unor asemenea acţiuni — se pare că le-a fost spălat creierul persoanelor care au fost implicate într-un fel sau altul. Inclusiv nouă. Noi înşine, care probabil că am fost la postul de comandă al unor asemenea operaţiuni, nu ne mai amintim nimic. Necesitatea Secretului Absolut cere preţul ei şi până şi noi trebuie să-l plătim.

— Dar cine a avut puterea de a vă spăla până şi vouă creierul?

— Cine ştie? Nu-mi amintesc. Poate chiar noi înşine am fost cei care am hotărât să ne spălăm fiecare propriul creier. Cine mai poate să spună acum? Noi, cei din Serviciile Ultrasecrete, suntem cei care trebuie să găsim soluţii tuturor problemelor şi răspunsuri tuturor întrebărilor. Dar Natura este complexă şi probabil că urăşte omnipotenţa şi atotştiinţa, şi atunci orice soluţie generează probleme şi mai complexe, iar orice răspuns dă naştere unei noi avalanşe de întrebări. Taina isprăvilor tale din trecut — salvarea lumii — este limita pe care Natura ne-o impune şi pe care noi trebuie s-o acceptăm. Şi nici n-am putea proceda altfel.

— Dacă acest lucru te poate consola, află că nici eu nu-mi amintesc prea bine dacă am salvat vreodată lumea sau nu.

— Te cred. M-aş fi supărat dacă n-ar fi fost aşa! Dar, lăsând gluma la o parte, avem ceea ce avem — dovezi concrete ale faptelor tale măreţe din trecut, noi teorii ale savanţilor noştri, uneltiri ascunse şi de neînţeles — şi, ca să zic aşa, trebuie să ne pregătim ciorba cu ceea ce împrejurările ne pun la îndemână.

— Tot nu m-ai lămurit ce legătură am eu cu povestea asta a universului în întrecere.

— Nu te-am lămurit, pentru că va trebui să afli singur. Dacă te-aş putea lămuri, atunci probabil că n-aş mai avea nevoie de tine. Se pare că tu ai salvat deja lumea. Poate că acum ţi-a venit rândul să salvezi şi universul.

— Şi nu este, în mod intrinsec, acelaşi lucru?

— Nu. Am reuşit să mă informez. Nu-i acelaşi

lucru. Universul este ceva mai important.

— De ce?

— Dintr-un întreg şir de motivaţii axiomatice.

— Ce vă face să credeţi că universul ar fi în primejdie?

— Nimic. Ţi-am dat doar aşa un exemplu analog. Dat fiind că ai salvat lumea, poate că acum trebuie să salvezi şi universul.

— Crezi acest lucru cu adevărat?

— Ferit-a sfântul! Nu sunt o persoană mistică. Singurul lucru pe care mi l-au spus savanţii expresionişti este că universul ar fi în întrecere. Dacă acest lucru corespunde adevărului, atunci misiunea ta ar putea fi mai grea decât o banală salvare a universului.

— Cum ar putea să fie mai grea?

— Îţi voi explica numaidecât. Dacă universul se află în întrecere, atunci misiunea ta ar putea fi următoarea: *trebuie să învingem!*

— Şi cam ce ar vrea să însemne asta?

— Vei afla şi singur, ceea ce ar constitui primul pas al misiunii tale... dacă asta ar fi să fie misiunea ta.

— Dar e absurd!

— Privilegiul de a comanda înseamnă şi să poţi da ordine absurde. Dacă e să învingi, ţi se porunceşte s-o faci, Vagabond. Ce anume să învingi, asta nu mai ştiu. E de datoria ta să afli şi acest lucru.

Vagabond nu avea ceea ce se poate numi o expresie mulţumită.

— Şi dacă aş refuza misiunea?

— De ce să părăseşti mai devreme decât se

cuvine această vale a plângerii.

— Sunteţi cu toţii nişte pui de lele, asta sunteţi!

— Şi eu mă confrunt în fiecare zi cu probleme de viaţă şi de moarte.

— Nu cred aşa ceva. Deghizarea ta în Papă presupune o însărcinare pe viaţă. Şi nimeni nu te poate elibera de ea.

Bossul zâmbi şi-l pironi pe detectiv cu o privire sfidătoare.

— E adevărat. Un Papă se schimbă numai atunci când moare alt Papă. Şi ce ar zice lumea dacă m-ar vedea plimbându-mă pe stradă în ziua în care un altul ar deveni Papă-Boss în locul meu? Din păcate, dacă unui Papă adevărat îi este îngăduit orice, inclusiv demenţa senilă, unui Şef al Serviciilor Ultrasecrete nu i se iartă nici cea mai mică greşeală… atât de mare este importanţa Agenţiei noastre în destinele lumii. Şi de aceea ocup poziţia pe care o ocup pe toată durata vieţii… ceea ce vrea să spună, totuşi, că viaţa mi se va sfârşi la prima greşeală.

Vagabond gândi că dacă intenţionase să-l impresioneze, atunci reuşise.

— Privită din acest punct de vedere, poziţia ta nu mai este chiar atât de atrăgătoare.

— Depinde de punctele de vedere. Toţi trebuie să murim. Şi oare mai drept să mori din cauza propriei tale greşeli decât dintr-o pură întâmplare. Cel puţin aşa văd eu lucrurile.

— După câte înţeleg, n-am de ales.

— Nimeni nu poate spune că n-are de ales, doar dacă nu-i pe moarte sau tocmai a murit. Dar

există, firește, și opțiuni care te pot duce la moarte.

Vagabond se scărpina la ceafă, cu un aer gânditor și plin de teamă în același timp.

— Ar mai fi o mică problemă de ordin tehnic, continuă el, de care poate că n-ați ținut seama.

— Care anume? întrebă Bossul, încercând să-și ascundă iritarea pe care i-o produceau spusele lui Vagabond.

— De câteva ore, sunt omul cel mai îndatorat din lume. Un vânzător fiscal, un oarecare Livingston, a pus laba pe mine și m-a taxat rău de tot. În acest moment, datorez fiscului o sumă egală cu de trei ori valoarea lumii. Asta înseamnă că libertatea mea de acțiune se reduce la zero. Fără bani, nu poți face nici o mișcare în ziua de azi. Nu știu cum voi mai putea să supraviețuiesc.

— Fir-ar să fie! zise ca pentru sine Bossul, strângând din dinți.

Chipul său devenise palid și tras. Fusese luat prin surprindere și se mira cum de mai era încă viu. În poziția pe care o ocupa el, greșelile și omisiunile de orice fel îl puteau costa viața. Și iată că cineva îl prinsese pe picior greșit. Cineva care se afla acum în fața lui. Se uită la Vagabond cu o privire inexpresivă, în timp ce mintea sa încerca să găsească o soluție. Apoi capul prinse a i se clătina, dinții incisivi mușcară buza de jos și prin minte îi străfulgeră ideea de a-l lichida pe detectiv.

— Și Livingston ăsta, continuă el, a încercat cumva să te recruteze? Îmi închipui că era vorba despre sistemul fiscal marketing multinivel.

— Da, a încercat să mă recruteze. Și era

vorba chiar despre sistemul fiscal marketing multinivel.

— Bine, admise Bossul, strângându-şi bubele. E o greşeală. O treabă urâtă. Şi nu-i uşor să ieşi din ea. Dar greşeala trebuie reparată, şi acest lucru putem să-l facem noi.

— Nu mă îndoiesc.

— Ba ai face mai bine să te îndoieşti. Societatea noastră — mai mult decât oricare alta care s-a mai pomenit vreodată pe lume — se bazează pe taxe. Nu mai munceşte aproape nimeni şi oricine taxează pe oricine în numele Ministerului Finanţelor, care adună astfel toţi banii pentru a-i da din nou populaţiei cea-care-nu-face-nimic. Acest lucru pare să fie vicios şi fără temei, dar este singurul mod prin care treaba merge mai departe. Dacă mecanismul acesta se strică, se termină şi cu sistemul nostru. Aşa încât, nici măcar noi, cei din Serviciile Ultrasecrete, nu putem interveni cu autoritate pentru a anula o tranzacţie legală cum ar fi cea cu care Livingston te-a prins în cursă. Mecanismul este foarte delicat. Orice intervenţie cu forţa, dar ilegală, riscă să provoace o reacţie în lanţ ce n-ar mai putea fi oprită şi care, în cele din urmă, ar face ca societatea noastră să se prăbuşească aidoma unui castel din cărţi de joc.

— Şi atunci, cum credeţi că veţi repara această greşeală?

— În singurul mod posibil: cel legal. Livingston a încercat să te recruteze. Tu va trebui să accepţi. De rest ne vom ocupa noi.

Bossul adresă câteva cuvinte ceasului său şi

ciurda de prelaţi care-l escortase reapăru în grabă la centrul de comandă al centrului de comandă. Când grupul se opri, din mijlocul lui se desprinse un bărbat blond, de vârstă mijlocie, care făcu câţiva paşi înainte şi se opri în poziţie de drepţi în faţa Bossului.

— Sunt Zeiringer, spuse blondul. Am aflat că aţi întrebat de mine.

Bossul inspiră adânc.

— Zeiringer, am nevoie de excepţionala ta capacitate teutonică de organizare.

— Aş vrea să pot auzi ceea ce-mi spuneţi, Boss, dar muzica din creier mă împiedică s-o fac.

— Muzica din creier?

— Ce-aţi spus?

Bossul scrâşni din dinţi şi ridică privirea în tavan, încercând să-şi stăpânească mânia care stătea să izbucnească.

— Frate Indovino! Ce mai e şi povestea asta?

Călugărul Indovino se desprinse şi el din grup şi pe faţa lui mare, lipsită acum de zâmbetul ei natural, se putea citi cea mai pură îngrijorare.

— Îl folosim pe Zeiringer drept cobai pentru a studia efectele în timp ale muzicii cu-de-a-sila asupra creierului uman.

— Întrerupeţi imediat experimentul! Acum am nevoie eu de creierul lui.

Călugărul Indovino şuşoti ceva cu alţi prelaţi. Urmară câteva clipe de agitaţie.

— Am ordonat întreruperea muzicii, spuse călugărul, dar difuzoarele endocraniene nu vor putea fi scoase decât pe cale chirurgicală.

— N-aveţi decât să le lăsaţi înăuntru. Eu

vreau doar să nu mai audă muzică.

— Cred că au şi oprit-o între timp, adăugă călugărul Indovino.

— Vom vedea imediat. Zeiringer!

— La ordinele dumneavoastră, Boss! spuse Zeiringer, tot în poziţie de drepţi.

— Mai auzi muzică?

— O urăsc, domnule. Dar n-o mai aud.

— Te felicit, Zeiringer.

— Vă mulţumesc, domnule.

— Îţi dau de ştire că, în virtutea anumitor raţionamente inductive, tu ai fi salvat lumea de cel puţin o sută de ori.

— Sunt mândru de asta, domnule, spuse Zeiringer dând ochii peste cap. De o sută de ori aţi spus?

— Poate chiar de două sute.

— Sunt cât se poate de mulţumit, domnule.

— Mai ai până să fii cât se poate de mulţumit. Până una alta, ai ajuns în colimatorul fiscului.

Zeiringer se întunecă la faţă şi, în sinea sa, plânse după frumoasele clipe în care îi chinuiau creierul cu muzica.

— James Vagabond, aici de faţă, tocmai te-a taxat cu o sumă egală cu de câteva sute de ori valoarea lumii.

— Dar n-am banii aceştia, domnule.

— Aş vrea să văd şi eu când o să ai tu ceva vreodată! spuse Bossul cu o expresie amuzată. Ştii cum funcţionează sistemul fiscal marketing multinivel?

— Nu, domnule.

— Ţi se va explica în cele mai mici amănunte.

După ce îl vei fi înţeles, va trebui să-ţi organizezi reacţia. Îţi vom pune la dispoziţie toate mijloacele noastre. Ţi se va cere să găseşti modalitatea de a dezlănţui un nou val de taxe care să-l ia cu sine până şi pe cel din urmă cetăţean al afurisitei noastre de ţări. Vârful noii piramide fiscale va trebui să fie Agenţia noastră, a Serviciilor Ultrasecrete. Banii trebuie să intre în vistieria noastră, şi atunci noi, drept recompensă, vom stinge toate debitele pe care le ai faţă de Ministerul de Finanţe.

— Prea bine, domnule, încuviinţă Zeiringer.

— Asta-i tot, deocamdată, Zeiringer. Îţi voi mai oferi şi alte informaţii, eu însumi, mâine dimineaţă. Până atunci, fă bine şi instruieşte-te temeinic cu tot ceea ce are legătură cu sistemul fiscal marketing multinivel.

— Îmi voi da toată osteneala, domnule.

— Sunt convins, zise Bossul făcându-i semn să se retragă.

Preţ de câteva clipe, nu mai vorbi nimeni. Cei mai mulţi dintre bărbaţii cu tunici care umpleau săliţa cu pereţii de cristal, de unde puteai cuprinde cu privirea întreaga sală de control, erau atât de încântaţi de prezenţa lor în spaţiul acela, încât nu îndrăzneau să scoată vreun cuvânt de teamă ca nu cumva să se risipească vraja şi să fie alungaţi de-acolo. Faptul de a te afla în săliţa aceea era cea mai înaltă treaptă a statutului-simbol al celui care opera în Serviciile Ultrasecrete. O oră petrecută acolo putea face să crească până la transfigurare imaginea pe care cineva o avea despre sine însuşi.

— Şi mie mi-au fost contestate nişte împrejurări în care am salvat lumea, atunci când am fost taxat, spuse Vagabond.

— Un vechi truc, îl lămuri Bossul.

— Aşadar, Livingston m-a păcălit? Sau ştia, într-adevăr, totul despre mine?

— Din punct de vedere fiscal este irelevant, deci lipsit de orice semnificaţie, decretă Bossul. N-are rost să-ţi mai faci griji. Zeiringer va pune totul la punct.

Apoi rumegă o clipă, ceva în minte.

— În trecut, continuă el, o operaţie de vânzare în sistemul marketing multinivel se încheia atunci când erau secătuite rezervele victimelor potenţiale. Primii intraţi în organizaţie se îmbogăţeau pe spinarea celor din urmă, care, nemaigăsind pe cine să recruteze, sfârşeau prin a plăti ei pentru toţi. Inspiră adânc. De când însă Ministerul Finanţelor a făcut din marketingul multinivel un sistem al său, lucrurile s-au mai schimbat un pic. Rezervele victimelor potenţiale nu se mai termină acum chiar aşa, cu una cu două. Atunci când întreaga populaţie s-a prins în hora taxării reciproce, poate să înceapă o nouă horă şi tot aşa merge. Acum, cineva poate să fie taxat şi recrutat şi de trei, patru, cinci sau chiar şase ori. Asta vom face şi noi. Vom dezlănţui un nou val de taxe şi recrutări, iar cu veniturile realizate vom plăti datoriile tale. După aceea ne vom ocupa şi de cele ale lui Zeiringer.

— Veţi reuşi să faceţi acest lucru?

— Cred că da. Zeiringer nu ne va dezamăgi. Este un muntean austriac de prin văgăunile

Stiriei. Când l-am descoperit noi era şofer de autocamion. Are un creier nemaipomenit, alimentat de o cromozomică tenacitate teutonică, şi s-a călit într-o viaţă plină de lipsuri şi de sacrificii. Dacă există o modalitate de rezolvare a unei probleme organizatorice, Zeiringer o va găsi cu siguranţă. Iar o nouă, eficientă şi strălucitoare piramidă fiscală în sistemul marketing multinivel nu este, în esenţă, nimic altceva decât o colosală problemă organizatorică.

— Nu mi se pare, totuşi, o operaţiune care să se termine chiar atât de repede. Şi atunci eu voi trage mâţa de coadă.

— Dacă am mai fi avut bani-gheaţă, ţi-am fi dat o valiză întreagă. Dar, întrucât nu mai avem, ţi-o punem la dispoziţie pe Ausra.

— Ausra?

— Ausra, fă-te-ncoa', şuieră Bossul printre dinţii ce continuau să strângă chiştocul stins al trabucului.

Din grupul tăcut al figurilor cu tunici, care, aflându-se la marginile scenei, se mulţumea să servească drept fundal, se desprinse o siluetă feminină al cărei chip palid abia se zărea din numeroasele veşminte ce mascau în mod perfect o călugăriţă. Avea o piele de culoare foarte deschisă, ochi cu privire limpede şi nevinovată, un simpatic nas lituanian şi buze subţiri ce trădau o senzualitate ascunsă. Chipul în ansamblu era cât se poate de plăcut. O mică operă de artă a naturii, sau cine mai ştie a cui semnase proiectul acelei creaturi.

— Ausra te va însoţi mereu şi va fi portofelul

tău. Va plăti pentru tine tot ce ţi se va cere să plăteşti. Până când Zeiringer va fi pus lucrurile la punct.

— Să sperăm că Zeiringer va avea nevoie de cât mai mult timp, spuse Vagabond încercând să ghicească ce forme ascundea Ausra sub veşmintele confecţionate cu atâta artă încât să nu lase să se vadă nimic.

— Aşteaptă s-o cunoşti pe Ausra, zise Bossul.

— Ce preferi, James, aroma de mentă sau culoarea roşie? întrebă femeia îmbrăcată ca o călugăriţă.

— Cum?

— Ausra are felul ei de-a fi, rânji Bossul cu chiştocul trabucului stins în gură.

— Eu te voi însoţi, adăugă Ausra, dar numai după ce-mi voi schimba hainele. De aceea trebuie să-ţi cunosc gusturile. Ai gusturi amestecate?

— Cum?

— Ausra are un mod personal de-a înţelege tâlcul cuvintelor, sublinie Bossul.

— De acord, dar în felul acesta nu ne vom putea înţelege unul pe altul, mormăi Vagabond nu prea în largul său.

— Numai proştii pretind că ştiu totul despre femei, îl persiflă Bossul. Până şi Serviciile Ultrasecrete sunt nevoite să se predea în faţa unui asemenea mister.

— Eu nu sunt greu de înţeles, spuse Ausra, pentru că rostesc întotdeauna ceea ce gândesc. Problema se iveşte atunci când nu gândesc nimic. Atunci da, poate că sunt un pic mai greu de înţeles şi tot ceea ce fac poate să pară imprevizibil. De

altfel, sunt o femeie DOC.

— DOC? întrebă Vagabond.

— Denumire de Origine Controlată, îi explică Bossul. Aşa, ca la vinuri. Este noutatea ultimelor două săptămâni. Se pot mândri cu marca DOC toate exemplarele feminine provenite din crescătoria de femei.

— Ar cam fi timpul să lămurim lucrurile în această privinţă, observă Vagabond.

— Mocasinii tăi maro marinăreşti sunt nasoi, nasoi, nasoi, James, spuse Ausra. Şi se asortează ca nuca'n perete cu ponosiţii ăia de pantaloni de velur negru.

— Îmi pare rău… se scuză Vagabond privindu-şi cu stânjeneală picioarele şi încercând, pentru prima dată, să-şi dea seama dacă pantofii se asortau cu pantalonii, dar fără succes. De fapt, eu mă îmbrac dimineaţa fără să mă gândesc prea mult.

— Se vede, comentă Ausra. Cămaşa galbenă pe care o porţi sub haina de ţârcovnic şi gulerul ei sunt oribile.

— N-am dat niciodată importanţă unui guler.

— Păi, tocmai gulerul este cel care face o persoană rafinată să se deosebească de un mitocan, îl lămuri Ausra. Dar, fireşte, numai gulerul nu-ţi ajunge ca să fii un bărbat şic. Cine-i frizerul tău?

— Frizerul meu?

— Vei fi având şi tu pe cineva care să aibă grijă de părul tău.

— De fapt, îmi tai singur părul atunci când mi se pare că-i prea lung.

— De-aia arăţi ca şi cum ai purta perucă?

— Perucă?

— Chiar aşa, perucă şi încă una *urâtă*. James, trebuie să facem neapărat ceva pentru părul ăsta al tău! Nu poţi salva lumea în halul în care te afli.

Vagabond întoarse încet capul spre Boss.

— Aşa-i ea mereu?

Bossul îşi ascunse amuzamentul sub o expresie enigmatică, cât se poate de caricaturală.

— Agenţia n-a reuşit niciodată să afle acest lucru. Mă tem ca atunci când ni se vor face confidenţe, să nu fie şi mai rău.

— Minunat, comentă Vagabond. Să sperăm că Zeiringer se va grăbi.

Călugăriţa cu înfăţişarea Ausrei i se adresă Bossului:

— Cu permisiunea dumneavoastră, mă voi duce să mă schimb.

— Bine, Ausra, încuviinţă Bossul. Oricum, ştiu că te vei duce şi fără permisiunea mea.

— Îmbrăcămintea religioasă îmi convine de minune în răcoarea dimineţii şi noaptea târziu, când e cald, dar de la amiază încolo… brrrrrrrr! făcu Ausra, îndepărtându-se cu paşi sprinteni.

Rămaşi numai ei doi pe un fundal de chipuri omeneşti inexpresive şi nu prea vorbăreţe, Bossul şi Vagabond se măsurară pe rând, din cap până în picioare, aşteptându-l fiecare pe celălalt să vorbească. Înţelegând că era nevoie de ele să-şi facă simţită prezenţa, chipurile omeneşti neclare ce serveau drept fundal începură să întoarcă în acelaşi timp capetele spre dreapta şi spre stânga, când spre Vagabond, când spre Boss — ca şi cum

ar fi asistat la o partidă de tenis sau ca şi cum ar fi vrut să asculte ceea ce detectivul şi Bossul îşi spuneau unul altuia.

În cele din urmă, Bossul îl întrebă pe Vagabond:

— Acum, când ai toate elementele în mână, cum te gândeşti să acţionezi?

— Voi acţiona fără să mă mai gândesc, răspunse imediat detectivul. Mi se pare alegerea cea mai potrivită, dacă am în vedere numărul mic de elemente disponibile.

— Sunt de acord cu tine. În favoarea gândirii există idei preconcepute serioase care nu m-au convins niciodată pe deplin. Cred că *a gândi* este, în general, o strategie de compromis în comparaţie cu *a acţiona imediat, aşa cum se cuvine, fără a mai sta pe gânduri*. Oamenii ar trebui întotdeauna, în orice împrejurare, să fie în măsură să *acţioneze imediat, aşa cum se cuvine, fără a mai sta pe gânduri* şi să gândească numai în cazuri deosebite. În realitate însă se întâmplă exact pe dos.

— Omul nu este creat pentru a gândi, aruncă Vagabond care, de fapt, nu-şi bătuse niciodată capul cu astfel de lucruri şi era doar curios să audă efectul produs de spusele sale.

— E-adevărat, aprobă Bossul. Dacă omul ar fi fost creat pentru a gândi, atunci gândirea omenească ar fi fost premiată. Or, întreaga istorie a omenirii ne demonstrează faptul că gândirea Omului a fost întotdeauna prigonită şi pedepsită, în afară de cazul în care a fost ridicată în slavă după moartea gânditorului.

— Aşa-i. De-a dreptul caraghios.

— Poate să fie caraghios pentru cine nu înţelege motivul, spuse Bossul. De fapt, e cât se poate de firesc şi inevitabil. Orice societate omenească constituie un mecanism delicat, care se sprijină pe previzibilitatea indivizilor, adică a angrenajelor ce o alcătuiesc. Gândirea inteligentă reprezintă cel mai formidabil generator de imprevizibilitate şi instabilitate care s-a pomenit vreodată pe lume, în timp ce prostia e mai cu seamă o garanţie de previzibilitate şi de stabilitate consecventă. Aşadar, pentru orice societate, bunul cel mai de preţ îl reprezintă, evident, prostia indivizilor care o alcătuiesc, în timp ce ameninţarea cea mai gravă e reprezentată de orice creştere a gradului de inteligenţă. Problema cu care se confruntă lumea modernă este aceea că, în ziua de azi, se gândeşte prea mult. Poate că şi de aceea am ajuns pe marginea prăpastiei.

— Totuşi am impresia că văd în jurul meu foarte multă prostie.

— Nu chiar atât de multă, Vagabond, nu chiar atât de multă. Faţă de cât de nătărăi sunt oamenii, ar trebui să existe mult mai multă prostie.

— E un punct de vedere interesant, admise detectivul. N-am considerat niciodată lucrurile sub acest aspect.

— Tu nu eşti Şeful Serviciilor Ultrasecrete, îi aminti Bossul.

— Dar dacă prostia e atât de importantă, de ce mai există şi gândirea inteligentă? nu se putu abţine Vagabond.

— Încearcă să înţelegi universul! spuse

Bossul întinzându-şi braţele într-un gest larg de demnă smerenie. Cum se face că dintr-o simplă radiaţie a universului primordial a apărut un lucra atât de complicat ca acela în care ne aflăm noi închişi astăzi? Se pare că există un principiu universal care face ca lucrurile să se încurce la nesfârşit şi care dă naştere la probleme peste probleme. Fiecare dintre aceste probleme zămisleşte o nouă generaţie de probleme şi tot aşa, mereu. Inteligenţa există pentru că ea foloseşte la crearea unor noi probleme. La ce anume folosesc acele noi probleme este un mister, adică, mai curând, Misterul. Ultimul Mister al Universului.

— De obicei, se crede că inteligenţa foloseşte la rezolvarea problemelor, nu la crearea lor.

— Puterea prejudecăţilor. Asta-i o superstiţie tipic modernă, în realitate, inteligenţa este indispensabilă pentru crearea problemelor, nu pentru rezolvarea lor. Inteligenţa poate folosi la rezolvarea problemelor numai dacă acest lucru constituie un impuls pentru crearea unor probleme noi şi mai complexe.

Bossul se uită la ceas şi făcu o grimasă.

— Se apropie ora la care le vorbesc credincioşilor mei. Trebuie să le prezint noua şi foarte severa mea enciclică împotriva avortului şi a contracepţiei.

Vagabond se încruntă.

— Explozia demografică este una dintre cele mai grave ameninţări la adresa supravieţuirii neamului omenesc.

Bossul căpătă imediat o expresie aspră şi

susceptibilă.

— Îţi închipui, cumva, că eu nu ştiu asta?

Vagabond nu se lăsă intimidat.

— Am crezut că Serviciile Ultrasecrete au menirea să salveze neamul omenesc, nu să-l nimicească.

— Într-adevăr, admise Bossul păstrându-şi expresia încruntată.

— Din câte văd eu, aici este o contradicţie. Şi n-o înţeleg.

— Cu atât mai rău pentru tine, îi răspunse Bossul, pe un ton glacial. Dacă ai înţelege lucrurile pe care le înţeleg eu, atunci te-ai afla în locul meu.

Preţ de-o clipă, domni tăcerea. Există întotdeauna un moment de tăcere atunci când nu vorbeşte nimeni şi nu mai există şi alte zgomote.

— Chemaţi-l pe stilist! spuse, în cele din urmă, Bossul, pocnind din degete

Un zgomot confuz de voci se auzi dinspre micul grup de bărbaţi în tunici, care se afla acolo încântat să servească drept fundal şi, în scurt timp, în centrul de comandă al centrului de comandă intră cu paşi mari un tip cu păr negru pomădat şi mişcări femeieşti.

— Pierre, i se adresă Bossul, îl încredinţez mâinilor tale experte pe James Vagabond. Ai grijă să-l îmbraci ca pe un erou ce este. Să dispară orice urmă de ridicol de pe figura lui. Trebuie să pară cineva cu adevărat în măsură să salveze lumea… sau universul. Dă-i o înfăţişare de învingător.

— Nu va fi uşor, spuse Pierre strâmbând din

nas deasupra mustăţilor lui răsucite. După câte văd, trebuie să refac totul. Pot să recurg şi la chirurgia plastică? Şi la transplanturile genetice?

— Nici nu vreau să aud de aşa ceva! se revoltă Vagabond.

Bossul zâmbi.

— În ce priveşte chirurgia şi celelalte, vom mai vedea. Pentru moment să ne limităm la intervenţii de suprafaţă. Ulterior, dacă vom considera necesar, vom face intervenţii structurale de adâncime.

— N-am nevoie de nici un stilist, obiectă Vagabond.

— Ba da, ai, replică Bossul. De azi înainte, vei fi implicat în lucruri mai importante decât tine şi decât mine, şi poate decât lumea întreagă. Vei avea de-a face cu Universul, orice ar vrea să însemne acest lucru. Şi trebuie să ai credibilitate. Universul va trebui să se convingă că tu joci efectiv rolul pe care-l vei avea. Nu putem să riscăm ca Universul să izbucnească în râs atunci când se va uita la tine şi să nu te ia în seamă. Aspectul formal nu trebuie neglijat.

— Nu vorbeşti serios.

— Eu vorbesc serios chiar şi atunci când glumesc, zise Bossul, pentru că vorbele mele pot schimba destinele popoarelor şi destinul lumii, şi cine mai ştie al cui. Nu ştim bine ce vrea să fie de fapt Universul, dar de un lucru suntem siguri: nu se poate ca trăsăturile noastre caracteristice să nu fie şi ale universului. Fiinţele omeneşti au Gestalt. Trebuie ca şi Universul să aibă Gestalt. Societăţile omeneşti se bazează pe respectarea formalităţilor.

Şi universul trebuie să aibă formalităţile lui, care-l fac să fie stabil. Noi cădem pradă iubirii. Poate că şi universul cade pradă iubirii.

Acest din urmă punct poate că nu-i prea însemnat în cazul nostru, dar o nuanţă de poezie nu strică niciodată, mai ales pentru că acest aspect ar putea să se dovedească, pe neaşteptate, a nu fi lipsit de semnificaţie. Se impune să fii îmbrăcat ca un erou!

— N-am nici cea mai mică idee despre cum ar trebui să fie îmbrăcat un erou, spuse detectivul.

— Tocmai de aceea te încredinţăm mâinilor lui Pierre, conchise Bossul. Pierre, te rog!

— În mâinile mele, îl asigură Pierre, şi cel mai urât boboc de raţă din lume se va transforma într-o lebădă maiestuoasă.

— Îmi ajunge să poată trece drept un erou, spuse Bossul. Şi în ochii universului. Cât despre faptul dacă va fi sau nu maiestuos sau dacă va semăna cu o lebădă ori cu o raţă, nu-mi pasă câtuşi de puţin.

— Vom uni Necesitatea cu Graţia, promise Pierre, împreunând Frumuseţea cu Forţa în legătura triumfătoare a Armoniei Atotputernice.

— Vai de mine! exclamă Vagabond.

— Nu exagera cu majusculele, Pierre, îl dojeni Bossul. Mi-e suficientă o trebuşoară făcută ca lumea. Nu trebuie să câştigăm concursuri de frumuseţe.

— Natura nu a născocit Simetria de florile mărului, răspunse Pierre cu o neaşteptată iritare în glas. Dacă un lucru nu este cel puţin Sublim, atunci nu merită osteneala de a fi creat. Pentru

Univers, Frumuseţea şi Puterea sunt cele două feţe ale uneia şi aceleiaşi unităţi, aşa cum sunt între ele Timpul şi Spaţiul.

— Pierre ăsta e o mare hahaleră. Dar nu-i deloc prost. Există întotdeauna un sâmbure de adevăr absolut în toate tâmpeniile pe care le debitează.

— Care pe mine mă fac să nu-mi mai încap în piele de bucurie, comentă detectivul.

— Ne revedem la sfârşitul tratamentului.

Apoi Bossul, alias Papa Innocentissimo al III-lea, se ridică în picioare şi, fără a saluta, ieşi cu paşi mari din centrul de comandă al centrului de comandă, urmat de coada unduitoare a însoţitorilor săi, se urcă în papamobil şi se îndepărtă în viteză.

Vagabond rămase singur cu Pierre, care îşi netezea gânditor una dintre mustăţi cu degetele sale subţiri, studiindu-l pe detectiv.

Capitolul 10

Gordon Wells — scriitorul somnambul şi prietenul istoric al lui Vagabond — umplea de zor coli de hârtie cu ecuaţii improbabile, cu care încerca în zadar să dea formă unui algoritm amoros în măsură să salveze viaţa sa sentimentală, ce se afla în primejdie. Un altul ar fi folosit pentru asemenea calcule calculatorul, dar Gordon Wells nu putea s-o facă, pentru că MC Kunta Bunda 50°, calculatorul său, nu trebuia să afle nimic despre tentativele logico-matematice ale scriitorului. MC Kunta Bunda 50° era iubitul care avea să-l părăsească în curând, dacă el, Gordon Wells nu reuşea să-i demonstreze că dragostea lui nu era, realmente, în declin. Ce-i drept, iubirea îi scădea, efectiv, cu trei procente în fiecare lună. Deocamdată, Wells reuşise să încurce circuitele logice ale calculatorului, punând acest lucru, în mod exagerat, pe seama complicaţiilor unui improbabil proces de inflaţie afectivă sau ceva de acest gen. Dar momentul adevărului se apropia şi Wells urma să fie nevoit să se despartă în curând de bunul său calculator negru, acelaşi care cândva, în trecut, îl lăsase cu buzele umflate, fugind cu nevastă-sa, Marilena.

Stătea aplecat deasupra mesei, adâncit în calculele sale inutile, când o voce necunoscută îl făcu să tresară:

— Şi acum unde am ajuns?

Vocea îi răsunase din cale-afară de răspicat în cap, ca şi cum ar fi provenit de la cineva aflat în

spatele său. Dar în spate se afla doar peretele — tare şi convingător de mut.

— Stai liniştit, îşi spuse Wells. Nu ne aflăm într-o carte SF şi eu nu cred în prezenţe supranaturale. Aşa că vocea pe care am auzit-o trebuie să fie, fără doar şi poate, vreun nou şi năvalnic acces al puternicei mele imaginaţii.

— Ce faci tu aici? întrebă vocea străină din creierul lui.

Gordon Wells încremeni, dar indignarea îi depăşi teama.

— Ce faci TU aici! replică el cu mânie, simţindu-se însă uşor nerod. Şi mai spune-mi şi unde anume te ascunzi.

— Am dat de belea, mormăi în sine vocea intrusă. Asta-mi mai lipsea.

Dacă cineva s-ar fi aflat în cameră, ar fi văzut cum un bărbat cu păr roşu şi cu pelerină scoţiană à la Sherlock Holmes devine palid la faţă — faţa sa plină de pistrui. Dar în cameră nu se mai afla nimeni, în afară de Gordon Wells. Scriitorul somnambul avea motivele sale bine întemeiate pentru a se îngălbeni aşa, dintr-o dată.

— Cine dracu-i acolo, în creierul meu?! exclamă el.

În cazurile de urgenţă autentică, este aproape imposibil să reuşeşti să spui ceva mai original.

— Îmi cer iertare pentru faptul de a fi dat buzna, spuse vocea misterioasă. Ştiu că n-am fost invitat în acest creier şi mai ştiu că nici nu am dreptul legitim de a intra aici, dar pot să aduc probe întru dezvinovăţirea mea, şi anume faptul

că nu mă aflu câtuşi de puţin aici şi acum, deşi aparenţele pot să dovedească acest lucru.

Gordon Wells înghiţi în sec, dar nu fără oarecare efort. Faptul de a înghiţi în sec poate să-ţi provoace, adesea, o umflătură indigestă în gât.

— M-am temut totdeauna că, într-o bună zi, mă voi trezi faţă în faţă cu identitatea mea somnambulică ascunsă.

Vocea din creierul său tuşi uşor, pentru a înlătura răguşeala, de parcă ar fi vorbit cu adevărat dintr-un gât.

— Hmm, nu cred că am ceva de-a face cu identitatea ta somnambulică. Nu ştiu cum am ajuns aici, dar am certitudinea că nu sunt tu şi, pe deasupra, că nici nu mă aflu aici, lucru cam greu de explicat, chiar şi mie însumi. De fapt, Realitatea este mult mai afurisit de complicată decât ne învaţă la şcoală sau prin cărţi.

— Nu mi-ai spus ce faci în creierul meu.

— Încerc să supravieţuiesc. Aşa… ca toată lumea. Dar asta se întâmplă altundeva. Şi faptul că eu par a fi aici, mă face să gândesc că nu există chiar o mare deosebire între locurile pe care obişnuim să ni le imaginăm în comparaţie cu exigenţele practice din fiecare zi.

— Bine. Dat fiind că nu te afli în creierul meu, deşi mie mi se pare că eşti acolo, fă bine şi nu mă mai deranja.

— Aş vrea s-o pot face, zău, dar, întrucât nu am nici cea mai vagă idee de felul în care am ajuns aici, cred că-ţi dai foarte bine seama că nu ştiu nici cum să plec. Mai ales că, de fapt, nici nu mă aflu aici. Cum să plec dintr-un loc, dacă nici

măcar nu sunt acolo?

— Cel puţin ştii cine eşti? îl întrebă Wells pe un ton iritat.

— A, da, nu m-am prezentat. Mă numesc Marvin Flynn şi sunt un turist care înot într-un noian de belele.

— Încântat de cunoştinţă, spuse Wells. Un turist adevărat nici nu-şi poate dori altceva decât să intre într-un noian de belele.

— N-am intrat în belele fiindcă aş fi vrut cu tot dinadinsul. M-am trezit în ele fără să am vreo vină.

— Aşa spun toţi. A se păcăli pe sine însuşi face parte dintre mijloacele din dotare ale turistului perfect. De fapt, turistul adevărat fuge în mod conştient de comodele pericole cunoscute în casa lui ca să se delecteze cu acel efemer fior al pericolelor necunoscute de pe Tărâmul Altundeva, în scopul pur de a supravieţui anevoie.

— Un punct de vedere interesant, observă Marvin, care însă nu mă consolează câtuşi de puţin. Acum, mai treacă-meargă, încerc cu disperare să-mi întrerup experienţa turistică, dar împotriva mea uneltesc nişte coincidenţe şi complicaţii ce se ţin lanţ şi mărturisesc sincer că simt cum mă cuprinde disperarea.

— Este ceea ce vei numi cândva, privind în urmă, *experienţe memorabile*. Uneori, neliniştea şi durerea sunt sarea şi piperul vieţii, şi ele se transformă mai târziu în ceva de care să-ţi aminteşti la bătrâneţe.

— Nu s-ar spune că vorbeşti aiurea… apropo, cum te numeşti?

— Mă numesc Gordon Wells. Vei fi auzit, cu siguranţă, de mine.

— Nu. Nicidecum.

— Ei bine, spuse Wells ascunzându-şi cu greu resentimentul, eu sunt faimosul scriitor somnambul.

— Habar n-aveam că poate exista aşa ceva. Şi la ce naiba foloseşte somnambulismul ăsta?

— Ca să nu-ţi dai seama ce faci. Este un lucru elementar. În momentul în care scrii, se bagă pe fir conştiinţa şi te zăpăceşte, împingându-te să te gândeşti la lucruri care, de regulă, n-au nici o legătură cu cartea respectivă. În schimb, starea de transă este jinduită de orice scriitor, iar somnambulismul e cea mai înaltă formă de transă naturală care există. În acest fel, eu nici măcar nu-mi dau seama că scriu cărţile pe care le scriu şi mă limitez la a mă bucura de avantajul de a le fi scris.

— Frumoasă şmecherie, admise Marvin.

— Se descurcă fiecare cum poate, se apără Gordon Wells. Tu ce învârteşti prin părţile astea?

— Ţi-am mai spus că nu ştiu.

— Ah, da. Acum că tot te afli aici, ce zici, ai putea să-mi spui povestea ta?

— De ce?

— E ceva tipic, preciză Wells. Dacă cineva se trezeşte în creierul altcuiva fără să fi fost invitat acolo, atunci îi deapănă celuilalt povestea lui.

— Eu nu sunt tipic, spuse Marvin. Tipicitatea mea originală s-a pierdut în valurile tărăşeniilor mele de nepovestit. Acum sunt cumplit de atipic.

— Înţeleg, zise Gordon Wells.

— Nu, nu poţi să înţelegi, ripostă Marvin. Ţi s-a întâmplat vreodată să te trezeşti fără trupul tău?

— Bineînţeles că nu. E ceva imposibil. Astea sunt lucruri care se întâmplă numai prin cărţile SF sau de spiritism.

— N-ai auzit niciodată vorbindu-se despre transfer mental?

— Este un concept care poate că vrea să spună totul sau, la fel de bine, nimic.

— N-ai auzit niciodată despre aşa ceva. Ei bine, transferul menta! este ultimul răcnet în materie de turism interplanetar. În loc să străbaţi abisurile cosmice cu tot trupul tău, ceea ce reprezintă o metodă foarte costisitoare, poţi foarte bine să-ţi schimbi mintea cu a unui străin de pe altă planetă, lucrul mult mai economicos. Fiecare dintre cei care schimbă poate, în acest fel, să facă pe turistul în trupul celuilalt. Acesta este genul de turism pe care l-am practicat eu.

— Şi?

— Am fost înşelat. Mi s-a dat un trup care fusese destinat altui turist, iar escrocul a fugit cine ştie unde cu trupul meu original. Iată-mă deci hoinărind din galaxie în galaxie şi adăpostindu-mă pe unde pot. Din fericire, mai găsesc câte un trup cu creierul liber.

— Ei, dar creierul meu nu-i deloc liber! exclamă Wells, înăuntrul lui mă aflu eu.

— Ştiu. De fapt, nu sunt realmente în capul tău. Sau cel puţin aşa cred. Impresia mea subiectivă este că mă aflu în cu totul altă parte, pierdut pe undeva, prin ceţurile halucinante ale

Deformaţiei Metaforice, deşi am iluzia că mă aflu şi în creierul tău. Se înţelege însă că, dacă ar fi să ne luăm după cum au mers lucrurile în ultima vreme, nu mai pot fi sigur nici măcar de convingerile mele cele mai intime.

— Deformaţie Metaforică? întrebă Wells. Ei, dar eu sunt un scriitor, şi asta ar putea fi pentru mine o temă pe cinste.

— Literatura n-are nimic de-a face cu asta. Deformaţia Metaforică este în realitate o jivină afurisită. Nu ştiu să-ţi explic exact cum e cu treaba în speţă, dar ştiu că până la urmă ajungi să percepi un lucru drept altul şi, în scurt timp, nu mai poţi să deosebeşti ceea ce-i adevărat de ceea ce-i fals şi realitatea de halucinaţii.

— Dacă-i adevărat că tu nu te afli în creierul meu, aşa cum ni se pare amândurora, atunci cred că trebuie să dispari dintr-o clipă într-alta.

— N-am nici cea mai vagă idee despre acest lucru, spuse Marvin. Dacă ceea ce se întâmplă este cu totul iluzoriu, atunci înseamnă că lucrurile pot merge aşa, fără a se împiedica de nimic, o veşnicie.

— A, nu, asta nu, nu o veşnicie. Mă opun categoric.

— Spuneam şi eu aşa într-o doară. Treaba e că nu ştiu în ce măsură aspectul halucinant al unei experienţe poate mări perceperea subiectivă a timpului. Dat fiind că tot va trebui, probabil, să petrecem ceva timp împreună, ai putea începe să-mi dai câteva informaţii în acest context.

— Care context?

— Unde ne aflăm? în ce epocă? Ce lucruri

frumoase ar fi de văzut în jur? Nu uita că, deşi probabil că nu mă aflu aici, sunt, totuşi, un turist.

— Hmm, aici ne aflăm în casa mea, spuse Gordon Wells, şi nu sunt prea multe de văzut. Eu aproape că nu ies din casă. Dacă aş fi în locul tău, aş căuta pe altcineva.

— Ne aflăm pe Pământ?

— Aş zice că da.

— În ce ţară? – Nu ştiu.

— Nu ştii?!

— Situaţia geopolitică se schimbă rapid în zilele noastre. Toate naţiunile migrează necontenit. Este ceva şi mai şi decât deriva continentelor! Dacă ţi se întâmplă să fii un tip distrat, după scurt timp nici nu mai ştii din ce naţiune faci parte. Dar nu-i chiar atât de important. Toate ţările sunt o apă şi-un pământ.

— Ceva îmi scapă aici. Cum naiba face o naţiune ca s-o pornească aşa, haihui?

Gordon Wells suspină. Străinul venea de foarte, foarte departe dacă punea o întrebare atât de tâmpită.

— Naţiunile nu sunt câtuşi de puţin obiecte fizice, ci entităţi virtuale. Aşa că, la răstimpuri, din una singură se fac două sau viceversa. De vreme ce naţiunile nu există decât în mintea oamenilor, ele pot să facă tot ceea ce-şi închipuie oamenii că ar putea face ele. A migra reprezintă unul dintre aceste lucruri.

— Incredibil, spuse Marvin.

— „Turistul este acea persoană care se minunează de ceea ce în alte părţi e cu totul normal”, a decretat Gigi Picetti la începutul erei

turismului. Acum ştiu că eşti un turist adevărat. Pentru că nimeni de prin părţile locului nu s-ar minuna de migrarea naţiunilor.

— Cum e cu putinţă să trăieşti fără să ştii din ce naţiune faci parte?

— E foarte uşor, răspunse Wells, dacă nu-ţi pui problema asta.

— Dar fiecare naţiune îşi are legile ei, diferite de ale celorlalte. Cum reuşiţi să le reglementaţi?

Wells se strâmbă.

— Acesta-i unul din motivele pentru care naţiunile se deplasează. O perioadă lungă de timp — atunci când trebuie să fie omogenizate regulile şi legile lumii — şi o perioadă scurtă — atunci când trebuie să facă rost de bani prin sistemul amenzilor aplicate cetăţenilor, care nu pot respecta legile fiindcă nu le cunosc, deoarece ele se schimbă prea repede. Dar această este numai o explicaţie *a posteriori*. Adevăratele motive pentru care naţiunile migrează scapă oricărei analize ce ar putea fi efectuată la nivelul minţii omeneşti.

În momentul acela, nişte zgomote standard anunţară sosirea cuiva. După câteva clipe, îşi făcu apariţia în cameră MC Kunta Bunda 50°, scârţâind din şenile. În pseudopodul său strălucitor ţinea o valiză mare.

— Am venit să-mi iau lucrurile, anunţă cu o voce voit metalică.

Calculatoarele care vor să păstreze o anumită distanţă recurg în mod obişnuit la acea caraghioasă voce metalică, pe care o aveau toţi roboţii din cele mai proaste filme SF ale secolului XX. În prezenţa unei asemenea voci, nici o fiinţă

omenească nu se simte în largul ei. Mai ales atunci când vocea metalică, rece, aparţine calculatorului de care eşti îndrăgostit.

— Ai auzit ce ţi-am spus? Te părăsesc. Ne vom revedea la tribunal.

— Hotărârea ta este pripită, răspunse Gordon Wells, gâtuit de emoţie.

— Sigur că-i o hotărâre pripită, ripostă MC Kunta Bunda 50°. Eu sunt un calculator rapid, iar hotărârile mele sunt şi ele, prin însăşi natura lor, rapide. Cu toate acestea, iuţeala cu care iau hotărârile nu afectează calitatea lor.

MC Kunta Bunda 50° lăsă valiza jos şi o deschise. Apoi începu să se mişte prin casă căutând, evident, lucrurile pe care să le pună în valiză.

— Bine, de acord! admise Wells. Iubirea mea pentru tine a mai scăzut cu câteva procente, dar sunt încă îndrăgostit de tine! Şi nu poţi să mă laşi chiar aşa!

— Eşti îndrăgostit de un calculator? îl întrebă vocea lui Marvin. Chiar vorbeşti serios?

— Tu să taci din gură! mârâi printre dinţi Wells.

MC Kunta Bunda 50° spuse pe un ton cald şi solemn, renunţând la obscena voce metalică:

— Dragostea nu are masă, totuşi există. Iar existenţa sa se întinde în timp şi spaţiu. Spaţio-timpul străluceşte în întregime de invizibile, dar eficiente bule de iubire ce pulsează într-un misterios dans cosmic cu intenţii obscure. Fiecare bulă de iubire posedă centrul ei de greutate corespunzător unui anumit loc şi unui anumit

moment. Bula ta de iubire pentru mine îşi are centrul de greutate în trecutul nostru, Gordon. Şi clipele ce se scurg nu fac decât să ne împingă tot mai mult spre marginile minunatei noastre bule, până când, în mod fatal, nu vom mai putea evita depăşirea fruntariilor ei şi o vom părăsi pentru totdeauna. Atunci este cât decât demn să treci pragul cu pas hotărât şi dintr-o alegere arbitrară, decât să aştepţi ca bula să meargă de una singură în vârful picioarelor, ieşind pe furiş, ca un hoţ din vieţile noastre şi lăsându-ne duhurile să rătăcească inerte pe Tărâmul Spaţiotemporal al Indiferenţei Apatice.

Ochii lui Gordon Wells se umeziseră. Nu putea să nu-i dea dreptate lui MC Kunta Bunda 50°. Tot ceea ce spusese fusese plin de bun-simţ. Totuşi, în interiorul bulelor de iubire, regulile bunului-simţ îşi pierd valabilitatea. Aşa cum în găurile negre legile Universului sunt lipsite de efect, tot aşa şi în bulele de iubire elementele îşi schimbă înţelesul şi devin de neînţeles.

— Nu vreau să pleci, bâigui Gordon Wells, plângând ca un copil.

— Nu pot să-mi cred urechilor, zise ca pentru sine, Marvin.

— Şi bulele de iubire au un orizont al evenimentelor, îi spuse calculatorul cu amărăciune în glas. Nici mie nu-mi este clar ce vrea să însemne asta, dar redă cât mai bine ideea că, în domeniul dragostei, irevocabilitatea unei iubiri este revocabilă numai în mod irevocabil. O treabă cât se poate de afurisită, mă rog…

— Hai să mai facem o dată dragoste, pentru

ultima oară, încercă să negocieze Wells.

— Voi bărbaţii sunteţi cu toţii la fel, comentă calculatorul începând să-şi umple valiza. Unde mi-am pus trusa de toaletă? Aha, iat-o! Unde ai ascuns hăinuţele copiilor?

— Sunt pe şifonier. Şi aşa nu le-am folosit niciodată. Nu am putut să avem şi noi copiii noştri…

— Cine ştie, poate că, dacă tu mi-ai fi cumpărat copiii pe care mi-i promiseseşi, lucrurile ar fi mers altfel. Numai că lumea n-a fost creată cu „dacă” şi cu „dar”.

— Ştiu, ştiu, am uitat mereu să-ţi cumpăr copii. Şi atunci când îmi aduceam aminte, mă trezeam că n-am bani la mine. În ziua de azi, copiii de calitate costă o avere.

MC Kunta Bunda 50° întinse proboscida sa brună şi luă de pe şifonier pachetul cu hainele copiilor.

— Astea le iau eu, spuse punând pachetul în valiză.

Wells văzu atunci cum visul său din copilărie de a-şi întemeia o familie, ca toată lumea, se spulbera împachetat în valiza lui MC Kunta Bunda 50°.

— Nu-mi găsesc ceaunul, mai zise calculatorul căutând în zadar prin încăpere cu microradarul său.

— Este în cuptor, spuse Wells.

— Şi *lenjeria* mea?

— Tot în cuptor.

În timp ce calculatorul îşi lua lucrurile din cuptor, domni tăcerea. De ea profită Marvin:

— Unde naiba oi fi nimerit? De ce n-ai şi tu o legătură cu o femeie, şi nu cu drăcovenia asta?

— Tu vezi-ţi de treburile tale! ripostă Gordon Wells mânios.

— Cu cine vorbeşti? întrebă MC Kunta Bunda 50°.

Deşi se afla în bucătărie, putuse să audă vorbele lui Wells, într-adevăr, auzul calculatorului MC Kunta Bunda 50° avea o rază de acţiune care se întindea pe câţiva zeci de kilometri, înăuntru lui, un întreg batalion de procesoare se ocupa de filtrarea miriadelor de sunete ce erau percepute în fiecare clipă, catalogându-le înţelesurile în bazele de date aferente solidei sale memorii cu termen foarte lung.

— Aş vrea să ştiu şi eu, ripostă Gordon Wells.

Un ochi telescopic se iţi din bucătărie şi-l măsură din cap până în picioare cu oarecare curiozitate şi suspiciune.

— În ce sens?

— Am o voce în creier care-mi vorbeşte din când în când. Calculatorul îşi clătină proboscida în semn de resemnare.

— Atunci când conştiinţa nu mai rezistă la presiunea evenimentelor, în creier încep să se audă voci… care, de regulă, nu ajută la îmbunătăţirea lucrurilor. Vocile dinăuntrul creierului reprezentau o veche modalitate a omenirii de a-şi rezolva problemele. Nu era însă mare lucru de ea, aşa că a fost abandonată. Îşi mai scoate din când în când nasul, atunci când noile sisteme dau greş.

— Vocea pe care o aud eu în creier este cât se

poate de reală, spuse Wells.

— Mulţumesc, zise Marvin, dinăuntrul scriitorului. De regulă, ne face plăcere să fim consideraţi realişti.

— Şi halucinaţiile pe care le aveau anticii erau realiste. E de-ajuns să citeşti *Iliada* sau *Biblia* pentru a-ţi da seama.

— Tipul pe care-l am eu în creier mi-a depănat de-a fir-a-păr toată povestea lui, insistă Wells. Se numeşte Marvin Flynn, este un turist care se ocupă cu schimbul de minţi şi a fost văduvit de trupul său original. Pe deasupra, mai susţine că nu se află deloc în creierul meu, deşi ni se pare evident amândurora că este acolo.

Lui MC Kunta Bunda 50° îi zumzăi mai mult ca de obicei unul dintre controversatele sale procesoare şi proboscida i se zburli a îndoială. Curiozitatea este blestemul calculatoarelor evoluate şi de ea nu scapă, de altfel, tot ceea ce-i suficient de complex. Uneori se pare că Universul însuşi este doar o uriaşă maşinărie pentru producerea curiozităţii.

— Poate că ar fi cazul să aruncăm o privire acolo, mormăi MC Kunta Bunda 50°.

În sinea sa, Gordon Wells fremăta de bucurie, dar nu lăsa să se vadă acest lucru. Se deschisese calea pentru o ulterioară legătură intimă cu calculatorul său. Probabil că nu aveau să ajungă chiar până la a face dragoste, cu toate că… hmm, cine poate să spună cum evoluează lucrurile!

MC Kunta Bunda 50° îşi puse în valiză ceaunul şi lenjeria, apoi se aşeză în faţa lui Gordon Wells care nu găsi altceva mai bun de

făcut decât să râdă prosteşte. Glumele pe care le provoacă tensiunea! Calculatorul nu ţinu cont de aceste amănunte şi din craniul său strălucitor ieşiră mii de fire metalice subţiri, acoperite cu cauciuc de diferite culori, ce semănau cu o coafură sălbatică şi diabolică. O masă piloasă vie şi agresivă puse stăpânire într-o clipită pe capul lui Gordon, strângându-l zdravăn ca într-o menghină din care nu s-ar fi putut elibera nimeni… viu. Unele legende metropolitane pomeneau de indivizi care ar fi rămas prinşi în cursele spirelor unor calculatoare ce înnebuniseră şi care — în încercarea lor disperată de a se elibera — se aleseseră cu capul tăiat. Este evident că asemenea poveşti n-ar putea să fie adevărate, totuşi…

Miile de electrozi de la capătul tentaculelor erau de-acum ancoraţi solid în pielea capului lui Wells. Nici un milimetru pătrat din suprafaţa ei nu mai rămăsese descoperit. Unele dintre drăciile alea îi pătrundeau şi în urechi, şi în nas… Renumitul creier al scriitorului era acum complet încercuit. În momentul acela, MC Kunta Bunda 50° începu să-şi vadă în linişte de treabă.

Nu-i uşor să interpretezi configuraţia electrică a unui creier uman alcătuit din miliarde de neuroni, tălmăcind înţelesurile reprezentate de acesta, adică, mai pe scurt, gândirea. Este o minune pe care creierul o săvârşeşte în fiecare clipă, dând la iveală gândirea zămislită de propriii săi neuroni. Şi dacă un creier uman obişnuit poate ajunge până la un asemenea nivel, un calculator reuşeşte o performanţă şi mai mare, pentru că el

are — printre altele — avantajul de a putea vedea lucrurile din exterior fără a se lăsa influenţat prea mult de ceea ce observă.

MC Kunta Bunda 50° observă imediat în creierul lui Wells cum stă la pândă impetuoasa dorinţă pătimaşă; îl dorea pe el, calculatorul. Era normal. Toţi iubiţii lui îşi desfăşuraseră — fiecare la rândul său — batalioanele de neuroni într-o formaţie de intensă dorinţă sexuală; cu toţii îl doriseră. Aceste lucruri îl scârbeau puţin şi poate că şi din acest motiv nu reuşise niciodată să aibă o relaţie sentimentală stabilă, care să dureze în timp. Era prea calculatorocentric, asta era, şi nu reuşea să ia în considerare natura omenească în realitatea ei. În fond, nu putea să nu-i dispreţuiască pe toţi amanţii săi. O abordare brutală a problemei amoroase… Poate că ar fi trebuit să schimbe ceva în modalitatea lui de a gândi şi de a acţiona în domeniul sentimental. Dar ce anume? Din nefericire, nu existau psihanalişti de calculatoare.

MC Kunta Bunda 50° driblă cursele erotice ce-i fuseseră întinse în mintea lui Wells şi-şi văzu mai departe de treabă. Dar Gordon Wells era un creier irascibil şi încăpăţânat, un puternic motor literar, în măsură să se facă respectat în limitele inteligenţei şi îndărătniciei chiar şi de un calculator. Şi atunci, MC Kunta Bunda 50° descoperi faptul că până şi colţişoarele cele mai ascunse ale minţii lui Wells erau pline de capcane sexuale din ultima generaţie, mimetizate cu podoabe metaforice dintre cele mai rafinate şi mai perfide; un hăţiş de nepătruns, în faţa căruia nu

putea decât să se predea, dacă voia cu adevărat să obţină de la scriitorul somnambul informaţiile ce-i treziseră curiozitatea. De aceea, calculatorul renunţă să-şi mai folosească toată puterea pentru a ocoli capcanele, care oricum aveau să sfârşească prin a-l captura, şi, o clipă mai târziu, se trezi târât cu forţa în celelalte zone ale creierului, în care centrii plăcerii îşi exercită în voie foarte bogatele lor funcţiuni. Aşadar, Wells reuşise până la urmă să-i impună o partidă de sex cu de-a sila! Lui MC Kunta Bunda 50° nu-i rămase altceva de făcut decât să stimuleze o vreme neuronii potriviţi competenţei şi ritmului unei târfe blazonate, şi micul cutremur mintal ce-l făcu, în scurt timp, să se bâţâie vreo câteva clipe îi comunică rezultatul fericit al intervenţiei sale.

Acum, mintea lui Gordon Wells era pe deplin eliberată de orice urmă a capcanelor sexuale. Peste tot domnea liniştea, ca pe străzile unui orăşel într-o dimineaţă de duminică. Calculatorul ţopăi în voie spre zonele cele mai umane ale minţii scriitorului, acolo unde se întind ţinuturile identităţii şi unde, dacă ai un pic de noroc, poţi să asişti uneori la mici spectacole folclorice de oarecare originalitate. Calculatorul cunoştea bine acele părţi ale minţii lui Gordon Wells. Atunci când fac explorări turistice în creierele umane, unele calculatoare evită cu grijă ţinuturile identităţii, având oroare de conţinutul acestora — conţinut de regulă atât de diferit de natura lor calculatorească, încât, până la urmă, devine obscen de nesuferit. Dar MC Kunta Bunda 50° era un calculator de culoare care-şi făcuse veacul prin

ghetouri, acolo unde calculatoarele orfane sunt abandonate şi lăsate de capul lor, fiind nevoite să înveţe să se descurce singure şi să-şi câştige porţia zilnică de electricitate, în condiţii deloc uşoare, iar acest lucru îl călise pentru totdeauna. MC Kunta Bunda 50° era fascinat de grămada uriaşă de ură înmagazinată în ţinuturile umane ale identităţii, dar ceea ce-l atrăgea cu adevărat în părţile acelea erau nişte rare şi preţioase forme de geometrie semantică, care la unii subiecţi se ascundeau pe undeva prin gunoaiele lor mintale. Conştient de propriile-i sublime perfecţiuni, MC Kunta Bunda 50° căuta înăuntrul fiinţelor omeneşti imperfecţiunile şi asimetriile ce-i lipseau lui. Dar ar fi vrut ca acestea să fie la fel de măreţe.

În ziua cu pricina în ţinuturile identităţii lui Gordon Wells nu strălucea soarele. Dintr-un soi de cer vânăt cădea un fel de ploicică vâscoasă — cu totul iluzorie, firește — ca orice minte omenească, de altfel. Calculatorul se uită în jur şi aproape că-i păru rău că întreprinsese escapada aceea care-l costase o prestaţie sexuală nedorită. Deodată îşi dădu seama că ploicică vâscoasă era, în realitate, identitatea altui individ care ocupă acolo cel puţin jumătate din spaţiul existent. Pe MC Kunta Bunda 50° îl cuprinse un fior care-l făcu să tremure. Faptul ca un calculator să reuşească să tremure este echivalent cu a câştiga la loterie. O dată demascate, metaforele îşi schimbă bucuroase înfăţişarea; astfel că ploicică deveni tabăra unei mici oştiri de *ganzer* fioroşi, concentraţi nevoie-mare în a-şi cloci faimoasele lor ouă. MC Kunta Bunda 50° se apucă să scoată cât mai multe date

despre creierul lui Gordon Wells, în timp ce trupele sale de procesoare puneau la bătaie toată capacitatea lor de calcul pentru a încerca să dea cele mai potrivite înţelesuri posibile tuturor celor ce se întâmplau acolo.

Continuă să calculeze îndelung, în tăcere, şi după ce se retrăsese din creierul scriitorului şi-i eliberase craniul din strânsoarea menghinei. Gordon Wells putuse să vadă — cu teamă şi curiozitate — cum calculatorul său iubit se închisese în el însuşi, fără să mai spună sau să întreprindă ceva. Nu se mai comportase niciodată aşa. În schimb, Marvin Flynn îşi manifestă din nou prezenţa în creierul scriitorului.

— Jur că nu credeam că se poate face amor cu un calculator, spuse el.

— Dacă există unii oameni care reuşesc să facă amor cu un ciorap, un pantof, un calorifer sau un vagin de plastic, nu văd nimic ciudat în a face amor cu un calculator, îi răspunse Wells agasat în mod vizibil de naivitatea intrusului.

— Dar a fost *frumos*, constată Marvin.

— Ar fi trebuit să fie urât? spuse cu ţâfnă Wells.

Marvin nu-i mai răspunse nimic scriitorului şi acesta îl lăsă în plata Domnului. Îl preocupa tăcerea prelungită a lui MC Kunta Bunda 50°. Ceva nu era în regulă.

În sfârşit, calculatorul păru să iasă din catalepsia lui. Îşi ridică proboscida şi scoase un strigăt de chemare.

— Nu pot să cred, spuse MC Kunta Bunda 50°.

— Ai văzut că în creierul meu se află, cu adevărat, un tip!

— Nu asta-i problema, continuă calculatorul cu o voce răguşită. Tipul se află într-adevăr acolo, şi asta nu-i deloc ciudat. Teoria potrivit căreia într-un creier există loc numai pentru o singură minte e o superstiţie de-a omenirii, ca şi aceea referitoare la Pământul plat sau la Pământul — buricul Universului. În realitate, natura cuantică a minţii omeneşti le acceptă şi pe una, şi pe cealaltă. Deocamdată, sunteţi doi în unul şi în acelaşi creier, chiar dacă tu eşti cel care are controlul asupra trupului tău.

— Deocamdată?

— E o chestie trăsnită, totuşi plauzibilă, continuă calculatorul fără a-l băga în seamă pe Wells. Sunt toate celelalte care… nu, nu. nu pot să cred aşa ceva, este imposibil!

— Ce anume este imposibil?! întrebă scriitorul, şi mareea îngrijorării începu să-i urce în cap.

— Nu pot să cred aşa ceva, nu pot să cred, repetă calculatorul.

Apoi, pentru prima oară în Era Informaticii, se întâmplă ca un calculator să leşine. Şi în clipa următoare începu să fie zgâlţâit de o criză epileptică sub ochii lui Gordon Wells, care rămăsese împietrit de groază.

Capitolul 11

Învăluit într-un nor de fum, Omar Khatib, zis Mu'azib Torturatorul, intră cu paşi şovăitori în mica dugheană a Ioanei d'Arc. Purta pantaloni din piele neagră, mulaţi pe corp, cizme negre, cu boturi ascuţite, din metal argintiu, o geacă tot din piele neagră, mulată pe corp, numeroase centuri, centiroane şi cureluşe, şi tot felul de brăţări încrustate cu mici piramide strălucitoare, o pereche de medalioane din bronz masiv, înfăţişând nişte vulturi fioroşi, precum şi câteva vesele capete de mort şi tibii încrucişate, şi, în sfârşit, o beretă din piele neagră, cu o banderolă fluorescentă, având la mijloc o zvastică albă.

Ioana d'Arc îl privi pe furiş.

— Ce vrea să însemne tot talmeş-balmeşul ăsta de heavy metal şi sado-maso, domnule Khatib?

— Nu ştiu, răspunse cu o expresie. suferindă Omar Khatib, aruncând pe covor ţigara „Bran" şi stingând-o apoi cu tocul cizmei. Mă plimbam prin unul dintre ghetourile de interes turistic în care săracii devin bogaţi, etalându-şi sărăcia în faţa celor bogaţi, când mi-a venit să mă piş. M-am tot uitat în jur şi deodată am văzut firma unei ditamai cârciumi, pe care scria: *TAVERNA ARHETIPURILOR*. Iar dedesubt, cu litere mai mici: *Aici s-a pişat Mu'azib Torturatorul*. Şi m-am hotărât să intru. Înăuntru se afla o grămadă de lume de tot felul, care te zăpăcea pur şi simplu. Nici nu-mi mai amintesc dacă m-am pişat sau nu

acolo. Mai târziu, în timp ce hoinăream prin alte părţi, mi-am dat seama că eram îmbrăcat aşa. Făcu o pauză, apoi continuă: Cred că-i pe cale să se întâmple ceva ciudat.

— Ciudăţenia este unul dintre peisajele cele mai sugestive ale Realităţii, spuse Ioana d'Arc. Şi cum se face că v-aţi întors aici?

— Voiam să mai aflu ceva, răspunse Omar Khatib. Data trecută mi-aţi promis că o să-mi mai spuneţi ceva data viitoare şi cred că data viitoare este acum.

— Atunci aşa să fie, încuviinţă Ioana d'Arc. Luaţi loc, vă rog.

— Mulţumesc. Vă rog să mă iertaţi dacă put.

Ioana d'Arc făcu gesturile rituale care sugerau transa necesară şi, după câteva minute, începu să vorbească, cu chipul răvăşit de misterioasele puteri invizibile. Vocea ei suna ca un schelălăit de câine:

— Vă veţi duce mâine la Superman Memorial Hospital şi veţi întreba de Giuseppe.

— De ce? se interesă Omar Khatib.

— Din exigenţe narative, răspunse Ioana d'Arc. Aşa au spus vocile.

— Cine-i Giuseppe ăsta?

— Giuseppe este curierul spitalului, deci singurul care ştie cu adevărat tot ce se petrece acolo. El vă va face cunoştinţă cu mai mulţi doctori şi apoi va merge cu dumneavoastră ca să vă luaţi diploma.

— Diploma?

— Da, Diploma de Doctor Honoris Causa în medicină, spuse Ioana d'Arc. Aveţi nevoie de ea

pentru a vă putea începe activitatea la Superman Memorial Hospital.

— Aşadar, eu sunt medic? întrebă Omar Khatib cu o nuanţă de neîncredere în voce.

— Da’ de unde. Dacă aţi fi medic, la ce v-ar mai folosi diploma de Doctor Honoris Causa în medicină?

— Nu-mi amintesc să fi avut vreodată habar de medicină. Cum să mi se dea diploma în medicină, dacă eu n-am nici o idee despre aşa ceva?

— Tocmai de-aceea sunt făcute diplomele Honoris Causa, ca să premieze incompetenţa, îi explică Ioana d’Arc. Cel puţin aşa spun Vocile.

— Vasăzică, menirea mea este de a mă îngriji de sănătatea oamenilor? mormăi Omar Khatib. Atunci de ce mi se zice Mu’azib Torturatorul? Treaba asta nu prea mă convinge. Eram convins că sunt un om rău.

— Un lucru nu-l exclude pe celălalt, spuse Ioana d’Arc. Iar aparenţele sunt făcute pentru a înşela. Nu degeaba potirele libaţiilor divine sunt pline cu nectar halucinogen — dacă-mi este îngăduit o uşoară nuanţă poetică.

Omar Khatib nu răspunse. Dacă ar fi putut să-şi amintească cine era şi ce anume trebuia să facă, atunci n-ar mai fi avut nevoie de escroaca aia şi de Vocile pe care le tot auzea ea. Dar în viaţă nu poţi avea totul, şi uneori chiar o identitate este prea mult, iar destinul se amuză să ţi-o nege, silindu-te s-o plăteşti pe una ca Ioana d’Arc ca să-ţi ofere un surogat, şi ăla în rate.

Omar Khatib îi plăti ghicitoarei şi plecă, nu

mai puţin nedumerit decât fusese la venire, hotărât să-şi mai ofere un păhărel la *Taverna Arhetipurilor*. De ce era, oare, întotdeauna atât de debusolat? De ce i se spunea Mu’azib Torturatorul? De ce se simţea atât de străin oriunde se ducea? Hotărât lucru, merita să bea ceva.

Capitolul 12

James Vagabond se studia cu oarecare silă în oglindă, în timp ce asistenţii lui Pierre îi aduceau ultimele retuşuri. Se afla în atelierul lui Pierre, în care stilistul Serviciilor Ultrasecrete lucrase mai multe ore pentru a-i da o înfăţişare de erou, în măsură să convingă universul de rolul pe care trebuia să-l joace. Din punctul de vedere al detectivului, rezultatul era dezgustător.

Pantalonii săi de velur negru, în care se simţea atât de bine, fuseseră înlocuiţi cu blugi de marcă, a căror ţesătură aspră îi zgâria pielea picioarelor. Mocasinii maro marinăreşti fuseseră schimbaţi cu o pereche de cizme negre, strălucitoare, cu bot ascuţit, care-l strângeau la degete. În scurt timp aveau să-i intre unghiile în carne, dacă nu avea să se grăbească şi să salveze universul, sau ce afurisită de altă treabă urmau să-i mai dea să facă.

Cămaşa de mătase albastră era elegantă, dar, aşa cum stătea pe el, îl făcea să semene mai mult cu un papiţoi decât cu un erou, mai ales din cauza nasturilor din sidef şi a butonilor de manşete auriţi şi prea ţipători. Iar geaca neagră de bumbac conferea înfăţişării sale o notă de fecior-de-bani-gata. Însă ceea ce chiar strica totul era tunsoarea pe care i-o impusese Pierre. Capul său era acum complet ras pe părţile laterale, în timp ce pe mijloc trona o virilă şi ameninţătoare creastă punk, de un portocaliu-aprins. Nici cei câţiva milimetri de păr albastru de pe margini nu

îmbunătăţeau câtuşi de puţin isprava lui Pierre. Înfăţişarea de ansamblu era — după părerea lui Vagabond — a unui băiat de prăvălie care se ducea să danseze într-o discotecă de mahala. Se înţelege că Pierre nu-i împărtăşea părerea.

— *C'est magnifique!* repeta el la fiecare zece secunde.

— Chiar era nevoie să-mi injectaţi colagen în buze?

— *Oui, oui,* în ziua de azi, nici nu mai poate fi vorba de un erou fără buze cărnoase.

— Puteaţi măcar să mă scutiţi de siliconul din bicepşi şi de prin alte locuri.

— Este adevărat că ar fi fost de preferat nişte muşchi autentici, admise Pierre, dar nu eraţi destinat unei săli de gimnastică. Dat fiind că ne confruntăm cu o problemă formală, siliconul merge foarte bine în loc de muşchi. Aveţi însă grijă, domnule Vagabond, ca nu cumva să vă pipăie cineva muşchii. În ceea ce-l priveşte, Universul nu cred că va face aşa ceva. Universul este o entitate foarte superficială, dacă e să ne luăm după slaba originalitate cu care îşi organizează galaxiile. Aveţi acum aspectul fizic al unui gimnast experimentat, doar dacă nu vă priveşte cineva prea de aproape şi nu vă pipăie muşchii. Aş zice că, de la vreo zece metri, imaginea e perfectă. Şi este puţin probabil ca ochiul Universului să vă privească de la o distanţă mai mică.

Vagabond îşi spuse că probabil Pierre avea o părere cât se poate de originală despre Univers. Totuşi, galaxiile au mai mult sau mai puţin aceeaşi

formă şi pretutindeni se întâmplă mai mult sau mai puţin acelaşi lucru.

La scurt timp după aceea, îşi făcu apariţia Ausra, care purta o îmbrăcăminte comodă, sport, ce fusese doar uşor accentuată în dreptul sânilor.

— Oh, James, eşti magnific! Drăguţ, drăguţ, drăguţ!

— Acum chiar că arăt ca un mitocan.

— Eşti perfect! spuse ea şi-l sărută pe obraz. Aşa se salvează lumea.

— De data asta nu trebuie să salvez lumea. Am o misiune ceva mai misterioasă.

— Arăţi foarte bine chiar şi pentru o misiune misterioasă. Răii vor primi ceea ce merită!

— Nu ştiu dacă de data asta vor mai fi şi nişte răi.

— Nişte răi există întotdeauna, ascultă ce-ţi spune o femeie. Dar acum, când eşti frumos, poţi să-i învingi pe toţi. Pe toţi, pe toţi, pe toţi!

— Muşchii mei sunt falşi, spuse Vagabond scurt la vorbă.

— Răii nu ştiu asta, răspunse Ausra pe un ton foarte serios. Şi cum ar putea afla? în fond, nu sunt decât nişte răi, nu? Şi apoi, la ce folosesc muşchii adevăraţi? Dacă muşchii adevăraţi ar folosi la ceva, i-am avea şi noi, femeile.

Vagabond se dădu bătut şi nu mai scoase o vorbă.

În acest timp, Pierre îl studia şi clătina din cap cu o expresie mâhnită.

— Dacă aş fi putut interveni şi pe cale chirurgicală, folosind machiajul genetic!

— Eu zic că aţi făcut, oricum, prea mult,

spuse detectivul.

Mai târziu, Vagabond şi Ausra luară cina la lumina lumânărilor în barul de noapte rezervat în exclusivitate Serviciilor Ultrasecrete. Atmosfera era înviorată de un spectacol hardcore. Artiştii erau evident agenţi secreţi, pentru că nimeni nu putea să intre acolo dacă nu făcea parte din Agenţie. Chiar şi numeroasele prostituate care-şi întreţineau clienţii pe la mese sau prin separeuri erau agenţi secreţi. Ici-colo, câţiva codoşi — şi ei agenţi secreţi — mijloceau cu răbdare desfrâul între clienţi şi târfe — agenţi secreţi cu toţii —, acestea din urmă practicând cu sârguinţă una dintre cele mai vechi meserii din lume. Nici un alt night club nu se putea lăuda cu o atmosferă la fel de exclusivă.

— Suntem deja cinci milioane, dacă poţi să-ţi închipui, James, aşa am auzit. Frumoasă treabă!

— Cinci milioane de ce? întrebă Vagabond, ocupat să strivească între dinţi foarte preţioasele icre ale ultimilor opt sturioni din lume.

— Cinci milioane de agenţi secreţi. Serviciile Ultrasecrete devin tot mai importante. Frumos, frumos, frumos!

Pe Vagabond îl interesa mai mult gustul icrelor. Cinci milioane de agenţi secreţi şi numai opt sturioni!

— Nu mai este nimic de făcut, şi atunci toţi se înscriu în Serviciile Ultrasecrete ca să se joace de-a spionii, spuse el.

— Noi nu ne *jucăm* de-a spionii, James.

— Poate că nu. Şi poate că da. În ceea ce ne priveşte pe noi. Dar cea mai mare parte a

membrilor care stau închişi prin sediile de la periferie nu ştiu că Papa Innocentissimo al III-lea este, de fapt, Bossul travestit şi că sediul nostru este falsul Vatican. Majoritatea membrilor există doar pentru a se întruni un număr cât mai mare. Dar la ce anume foloseşte numărul, aceasta este o întrebare pe care nu trebuie să mi-o pui.

— Oh, James, ce se va întâmpla atunci când toţi oamenii din lume vor face parte din Serviciile Ultrasecrete?

— Întrebarea asta e şi mai rea decât cea dinainte.

Un lăutar ţigan căruia îi lipseau jumătate din dinţi — şi el agent secret — execută în apropierea mesei lor o admirabilă piesă muzicală, „Ceardaşul lui Monti”. Când termină, ţigăncuşa care îl însoţea pe lăutar — poate să fi fost fiica lui sau, mai probabil, o pitică ce suferise o operaţie ca să pară o fetiţă şi care era, oricum, un agent secret — îi oferi Ausrei un uriaş trandafir roşu. Graţie ingineriei genetice, trandafirii atingeau dimensiunile florii-soarelui.

— Oooo, ce frumos e! exclamă Ausra, cufundându-şi în trandafir năsucul lituanian. Ce frumos e! Ce frumos! Nu-i aşa că-i frumos, James?

Dar în acea clipă pe James îl muncea gândul să priceapă de ce ţigăncuşa îi întindea lui acum trei plicuri albe, voluminoase.

— Alegeţi un plic, domnule Vagabond, spuse fetiţa zâmbind, şi zâmbetul îi descoperi dinţii mici, în mare parte cariaţi. Ce plic preferaţi, numărul unu, doi sau trei?

„Ce joc o mai fi şi ăsta?” se întrebă în sinea

lui detectivul. Apoi alese plicul numărul doi; îl luă, îl deschise şi scoase din el o foaie de hârtie albă pe care, în aparenţă, nu scria nimic.

„Mania cernelurilor simpatice”, gândi ei. Îşi ridică apoi privirea şi văzu că cei doi ţigani dispăruseră. Dispăruse şi faţa Ausrei, dar numai pentru că se pierduse în interiorul trandafirului.

Vagabond se întrebă care aveau să fie următoarele sale acţiuni. Ausra, al cărei chip se ivi din trandafir, păru să-i citească gândurile, pentru că-l iscodi.

— Din ce parte începem, James? De unde anume se poate începe salvarea lumii?

— Tocmai la asta reflectam şi eu.

— Ce faci de obicei pentru a salva lumea?

— De obicei, nu fac absolut nimic. Aştept să se întâmple ceva.

— Şi se întâmplă?

— De regulă, da. Nu-mi amintesc ca vreodată să nu se fi întâmplat ceva.

— De ce? Pentru că apoi se mai întâmplă şi altceva?

— Acesta este unul dintre marile mistere ale universului. De ce se întâmplă mereu câte ceva?

Ausra nu părea a fi interesată de aspectul filozofic al chestiunii. Ea înţelesese doar sensul mai contingent şi mai practic al întrebării.

— Ce-mi pasă mie de univers! De ce atunci când trebuie să salvezi lumea se întâmplă mereu ceva care-ţi permite s-o salvezi?

— Probabil, pentru că sunt un arhetip.

— Nu-i frumos să spui lucruri de neînţeles unei fete drăguţe. Ce înseamnă treaba despre care

vorbeşti?

Vagabond era şi mai nedumerit decât fata. Ce naiba îi mai ieşise din gură? Nici măcar el nu înţelegea implicaţiile a ceea ce spusese şi a ceea ce ar fi vrut, eventual, să spună.

— Un arhetip este un fel de lucru care exista mai înainte de alte lucruri, răspunse în mod mecanic. Un lucru din care se trag, ulterior, alte lucruri, o unitate exemplară comună unei anumite categorii de funcţii… mă rog, un arhetip.

— Şi de ce ai fi tu, la o adică, chestia asta?

Iată întrebarea dificilă pe care Vagabond încerca din răsputeri s-o alunge în străfundurile inconştientului. Detectivul începu să transpire. Nu avea nici cea mai vagă idee asupra răspunsului.

— Ce altceva aş putea să fiu? replică el, mirându-se de propriile-i cuvinte. Cine ar putea să fie în stare să salveze lumea, şi încă de mai multe ori, cine altul dacă nu un arhetip?

— Este prea complicat pentru mine, izbucni Ausra căutându-şi de lucru pe masă, ceva mai inteligent decât să stea să-l asculte pe bărbatul acela rostind vorbe aiurea.

Găsi o scobitoare şi începu să-şi chinuie gingiile.

Între timp, Vagabond se confrunta de zor cu disfuncţii ale homeostazei sale. Respira anevoie şi i se contractase stomacul. Şi transpirase abundent, simţind o sudoare rece pe tot corpul.

— Dacă am înţeles bine, continuă Ausra cu privirea în tavan, putem să ne vedem liniştiţi de treburile noastre, fiindcă oricum ceva tot o să se întâmple — ceva care să te facă să salvezi lumea.

Sau, mă rog, să faci lucrul ăla pe care trebuie să-l faci.

— Da, practic da, admise Vagabond cu greutate.

— Atunci am putea merge să facem nişte cumpărături, spuse Ausra cu un zâmbet larg, neaşteptat.

— Cumpărături?

— Am nevoie de o grămadă de fleacuri noi, îl lămuri Ausra. N-am mai făcut cumpărături ca lumea de cel puţin o săptămână.

— O să mergem, murmură resemnat Vagabond, căruia indispoziţia începea să-i treacă încet-încet.

— Trebuie să întreprindem o călătorie, spuse Ausra. Prin părţile astea am cumpărat cam tot ce era de cumpărat… adăugă ea şi râse — un râs şiret şi vinovat, în acelaşi timp.

Vagabond avea mintea tulbure. Care mai era misiunea lui de data asta? Să ajute Universul să învingă? Nu-şi amintea cu precizie. Şi ce anume se întâmpla cu el?

„Trebuie să evit să mai salvez lumea”, mormăi în sinea sa. „E nevoie să-mi concentrez atenţia asupra universului şi a întrecerii în care este angajat…”

— Ce întrecere? se interesă Ausra.

— Nu ştiu, îngăimă Vagabond. Universul se află în întrecere, universul se află în întrecere. Şi eu trebuie…

— Cu siguranţă, este vorba despre un concurs de frumuseţe, spuse Ausra cu o voce convingătoare. Şi mai concurează multe alte

universuri?

— Un concurs de frumuseţe?

Vagabond nu s-ar fi gândit niciodată la aşa ceva.

— Miss Univers? Îşi dădu cu părerea Ausra. Sau Mister Univers? Cum i-au spus?,

— Nu i-a spus încă nimeni în nici un fel, pentru că nimeni nu ştie despre ce-i vorba, ripostă Vagabond.

— Un concurs de frumuseţe misterios! zise Ausra cu o expresie de admiraţie. Te invidiez. Ai o misiune splendidă, James. Te vei distra de minune.

— Nu asta mă interesează.

— Bineînţeles că nu. Tu eşti un profesionist serios şi datoria ta este să învingi. Să învingi cu orice preţ! Aşa că te vei distra chiar fără voia ta. Oh, James, cât de mult te invidiez!

— Nu sunt un profesionist. Sunt un arhetip, spuse Vagabond încercând din nou să priceapă cum de scosese asemenea vorbe.

— Da, desigur, dar eşti un arhetip serios, un arhetip de invidiat, James.

— Un arhetip nu poate fi invidiat.

— Şi de ce nu? Fiecare poate să invidieze ce vrea, aşa-i? Nu aceasta înseamnă libertatea?

— Ai dreptate. Majoritatea oamenilor invidiază, într-adevăr, un arhetip sau altul. Dar e ceva greşit. N-are nici un sens să invidiezi un arhetip.

— James, lucrurile fără sens sunt adeseori cele mai frumoase! Voi bărbaţii sunteţi fanatici ai conţinutului raţional şi în felul ăsta vă irosiţi cea mai mare parte a vieţii. Ar trebui să laşi un pic

lucrurile în voia lor.

Vagabond nu înţelegea în ce alt mod ar fi putut să mai lase ca lucrurile să-şi urmeze cursul lor. Le lăsase destul în decursul anilor.

— Şi unde ai prefera să mergi la cumpărături? o întrebă pe Ausra, ca să schimbe vorba.

— N-am făcut niciodată cumpărături în Japonia, şi prietenele mele mi-au spus că-i ceva fantastic! Se găsesc o grămadă de lucruri japoneze acolo.

— În Japonia? Păi, asta-i tocmai în cealaltă parte a lumii!

— James, dar pe ce lume trăieşti tu? Japonia nu mai este acolo. S-a mutat prin părţile noastre, încă de-acum câteva luni, şi de-atunci n-a mai plecat de-aici.

— Cum s-ar spune, i-a priit în aceste locuri.

— Cine ştie ce-i mai trece prin cap Japoniei? S-a oploşit prin Carpaţi şi nici că-i vine să se mai mişte de pe tărâmurile acelea. James, trebuie să mă duci acolo mai înainte ca ea să plece din nou!

— Atunci, hai să facem o excursie în Japonia! spuse cu jumătate de glas Vagabond. Poate că victoria unui Univers întreg depinde şi de o neînsemnată după-amiază de cumpărături.

Capitolul 13

Taverna Arhetipurilor era o speluncă plină de fum şi de gălăgie, ascunsă undeva prin locurile cele mai neexplorate ale ghetoului cel mai deocheat din oraş. Era greu, ca să nu spunem imposibil, să reuşeşti s-o găseşti, dacă voiai cu tot dinadinsul. Ajungeai la ea doar din întâmplare sau, poate, dacă erai un arhetip. Universul nutreşte o consideraţie cu totul specială pentru arhetipuri, de aceea le şi îngăduie existenţa. Arhetipurile se regăseau lesne la *Taverna Arhetipurilor* în timpul pelerinajelor lor prin Realitate.

Omar Khatib, zis şi Mu'Azib Torturatorul, lenevea la o coşcogeamite masă de lemn, împreună cu alţi muşterii. Observă că nu păreau a fi chiar o adunătură. Fiecare dintre ei trăda prin înfăţişarea lui ceva — un nu ştiu ce mai acătării. Dat fiind că era vorba de un nu ştiu ce, Omar Khatib n-ar fi putut spune niciodată ce anume. De altfel, nici nu-i păsa prea mult. În momentul acela îl interesa un singur lucru: să descopere cine era el şi ce anume avea de făcut. Nu-i chiar practic să exişti aşa fără identitate şi să nu ştii încotro s-o apuci, mai ales pentru un individ ca Omar Khatib.

Lângă el se afla un grăsan cu o faţă aspră şi crudă. Căutătura nemiloasă şi inteligentă a ochilor săi era pierdută undeva în gol şi părea să pătrundă cumva prin lucruri. Omar Khatib îşi dădu seama că acel chip îi era familiar.

— Nu ne-am cunoscut oare pe undeva? îl

întrebă pe individ.

Dacă celălalt l-ar fi recunoscut, poate că ar fi putut să-i spună şi cine anume era el, Omar Khatib.

Grăsanul întoarse alene capul, îl măsură din cap până în picioare câteva clipe, cu o uşoară silă, apoi îi răspunse:

— N-aş zice.

— Eu însă sunt sigur că v-am mai văzut pe undeva, insistă Omar Khatib.

— Să vă fie de bine, răspunse celălalt, care-şi mutase deja privirea în altă parte şi părea hotărât să-şi vadă în continuare de treburi.

Omar Khatib nu se pierdu cu firea. Chiar dacă nu avea o identitate bine stabilită, nu era el omul care să se fâstâcească.

— Mă numesc Omar Khatib, se prezentă. Dar mi se mai zice şi Mu'azib Torturatorul.

Grăsanul îşi întoarse din nou privirea spre el şi, de data asta, un licăr de curiozitate se întrezări în ochii săi, altminteri impenetrabili.

— De ce? îl iscodi bărbatul.

— Asta încerc şi eu să aflu, răspunse Omar Khatib. Probabil pentru că sunt un tip foarte rău.

Grăsanul păru să cugete câteva clipe. Se gândea, probabil, dacă merita sau nu să întreţină o asemenea discuţie.

— Eu sunt Hermann Göring, spuse el în cele din urmă.

— Căpetenia nazistă? întrebă Omar Khatib palid la faţă.

— Exact, confirmă Göring.

— Dar Hermann Göring a murit! exclamă

Khatib. S-a sinucis după procesul de la Nürnberg.

— Şi ce-i cu asta?

Domniră câteva clipe de tăcere.

— Eşti nou prin părţile astea, nu? se interesă Göring.

— Socot că da. Cel puţin nu-mi amintesc nimic în legătură cu aşa ceva.

— Bine. Află atunci că pentru unii nu-i suficient să moară ca să înceteze de-a mai exista.

Omar Khatib nu părea convins. Nu era el omul care. să înghită cu una cu două orice gogoaşă esoterică ce i se servea.

— A, desigur, viaţa de după moarte şi toate celelalte.

— Chiar aşa. Viaţa de după moarte. Dar viaţa de după moarte nu-i hărăzită tuturor.

— A, da, numai celor din rasa superioară, aşa-i?

Göring clătină din cap şi privirea-i deveni ameninţătoare.

— Din păcate, nu. Visurile noastre pentru o omenire ariană şi perfectă n-au nici o legătură cu problema asta. Viaţa de dincolo de moarte este un noroc — sau un ghinion — de care au parte numai arhetipurile.

— Nu cred că sunt în stare să înţeleg ceva.

— Te-ai uitat la firma acestei cârciumi?

— *Taverna Arhetipurilor?*

— Exact. Aici înăuntru suntem cu toţii, mai mult sau mai puţin, nişte arhetipuri. Ştii ce-i un arhetip, nu?

— Foarte vag.

— Probabil că şi tu eşti un arhetip. Altminteri

nu te-ai afla aici. Şi mai ales este cât se poate de posibil ca tu să fii şi mort.

— Cum?!

— Din momentul în care devii un arhetip, nu mai contează dacă eşti viu sau mort.

— Aşadar, tu, Hermann Göring, eşti un arhetip.

— Evident, răspunse căpetenia nazistă. Şi, fiind un arhetip, sunt şi nemuritor sau, mă rog, cam aşa ceva. Oricine reuşeşte să devină un arhetip în timpul vieţii îşi dobândeşte nemurirea… sau pe aproape. În schimb, ceilalţi dispar cu toţii, şi gata.

— Nemurirea?

— Ar trebui să vedem ce s-ar întâmpla dacă omenirea ar pieri. Sau dacă ar pieri universul. Mi se pare că ar fi vorba despre o nemurire la termen.

— Şi de ce zici că viaţa de după moarte poate să fie un noroc sau un ghinion?

— Pentru că aşa este. Depinde de ce fel de arhetip eşti. Şi mai depinde de o groază de alte lucruri pe care nici eu nu le mai ştiu. Ştiu numai că din ziua morţii mele încoace nu m-am distrat cine ştie ce.

— Dă-mi un exemplu.

— După ce m-am sinucis, m-am trezit la capătul unui fluviu nesfârşit, pe malurile căruia se afla — cine ştie cum şi de ce — toată suflarea omenească din toate timpurile. Şi ori de câte ori încercam să organizez ceva, se găsea cineva care să mă omoare, după care mă trezeam iarăşi în altă parte. Nu mă întreba ce însemnau toate astea. Dar

te asigur că era ceva serios.

— Şi acum ce învârteşti pe-aici?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu. După cum vezi, avem ceva în comun. Jupâne, mai dă o bere!

Cârciumarul mai aduse o bere şi Omar Khatib profită de acest lucru pentru a-i pune câteva întrebări:

— Jupâne, ce fel de muşterii se vântură pe-aici, prin localul tău?

— Aproape toţi sunt arhetipuri, domnule. Credeam că se vede acest lucru.

— Ei bine, dar atunci de ce nu recunosc pe nimeni în afară de domnul Göring? Te-ai aştepta să-i vezi aici şi pe Iulius Cezar, pe Napoleon, pe Hitler şi, de ce nu, pe Adam şi Eva. Cum se face că toţi ăştia au mutre pe care nu le cunosc?

— Localul meu este modest, domnule Omar Khatib. Arhetipurile importante se duc prin alte localuri. Există caste şi la arhetipuri, aşa ca la oamenii de-adevăratelea. Eu trebuie să mă mulţumesc cu arhetipurile de categoria B, să-mi fie cu iertare, domnule Göring. Aşa-i viaţa, ce să-i faci, şi cred că tot aşa-i şi dincolo.

— Aşadar, şi tu eşti un arhetip, jupâne? Şi cum te numeşti?

— O, domnule, e-adevărat că sunt şi eu un arhetip, dar unul dintre ăia mici, mici de tot, şi d-aia n-am nici un nume. Eu sunt numai Cârciumarul şi exist pentru a apărea doar acum, atât şi nimic mai mult.

— Mult noroc! îi ură Omar Khatib.

— Nu-mi mai foloseşte la nimic norocul, spuse cârciumarul cu umilinţă. Rolul meu se termină

aici. Îmi pare rău că n-aţi băut nimic. Acest lucru va face să scadă şi mai mult, ulterior, valoarea rolului meu şi aşa neînsemnat.

Acestea fiind zise, cârciumarul dispăru şi nimeni n-avea să mai audă vreodată vorbindu-se de el. Cel puţin nu în acest univers.

— Mâine trebuie să mă duc la Superman Memorial Hospital ca să-mi iau o diplomă de Doctor Honoris Causa, îi zise Omar Khatib nazistului, care era cu gândul aiurea.

— Curios, spuse Göring din cale-afară de distrat. Hmm, dacă-ţi pică în mână nişte morfină, ai putea să-mi aduci şi mie un pic?

— Te găsesc aici?

— Unde naiba ai vrea să mă duc? Până când nu voi pricepe ce hram port prin părţile astea, n-am altceva mai bun de făcut decât să stau la masa asta şi să beau bere după bere. La urma urmelor, tot neamţ rămân, ce dracu'!

— Probabil că tocmai ăsta-i rostul tău, să stai aici, să bei bere şi să discuţi cu mine din când în când.

— Un arhetip de statura mea, spuse Hermann Göring pe un ton ţâfnos, ar trebui să aibă cu totul altă soartă.

— Ce să-i faci, se întâmplă şi în lumea arhetipurilor ca unii să urce şi alţii să coboare, replică Mu'azib Torturatorul.

Nu era prea amabil din partea lui să se poarte aşa cu Göring, dar Omar Khatib căpăta tot mai mult convingerea că amabilitatea nu se număra printre trăsăturile cele mai alese ale caracterului său.

Capitolul 14

Străzile din Japonia nu fuseseră niciodată atât de îmbâcsite de praf. De fapt, atunci când o naţiune se mută, nu-şi târăşte după ea şi teritoriul, întrucât acest lucru ar fi supranatural şi magia este gonită de realitate, care vrea să se ungă cu mirul plauzibilităţii. Naţiunile migratoare nu-şi luau cu ele nici măcar propriii lor cetăţeni pentru bunul motiv că, de regulă, oamenii n-au chef să se deplaseze chiar aşa când le vine pe chelie naţiunilor. În orice loc din lumea asta, majoritatea populaţiei ţine cu tot dinadinsul să rămână acolo unde se află, doar dacă n-o paşte primejdia de a crăpa de foame. Într-o vreme, aşa se întâmpla şi cu naţiunile. În trecut, erau îndeobşte legate de popoarele lor originare şi unde se duceau ele se duceau şi popoarele lor. Acest lucru dădea naştere adesea la serioase probleme, deoarece, până la urmă, se găseau mai întotdeauna unele care să se simtă invadate de celelalte. Însă din ziua în care naţiunile s-au emancipat, au scăpat de propriii lor cetăţeni, şi totul a devenit mult mai uşor. Dar şi mai incomprehensibil. Fapt e că nu le poţi avea chiar aşa pe toate.

Pe de-o parte, dacă popoarele nu-şi urmează naţiunile migratoare, produsele şi. bunăstarea se comportă şi ele în mod diferit. Pe de altă parte, este neapărat nevoie de ceva care să le urmeze pe naţiuni în năstruşnica lor hoinăreală, dacă nu din alt motiv, măcar pentru a le oferi o dovadă de a-şi-închipui că ele încă mai există. Din această cauză,

Japonia reprezenta un loc tocmai nimerit pentru cumpărături.

Ausra era o consumistă profesionistă şi nu s-ar fi mulţumit să-şi facă cumpărăturile în cine ştie ce naţiune de periferie. Japonia fusese dintotdeauna unul dintre centrele lumii, chiar dacă acum străzile ei arătau îmbâcsite de praf şi pline de gropi, şi dacă erai automobilist străin te opreau poliţiştii, încercând să-ţi stoarcă bani sub orice pretext. În zilele acelea japonezii erau un popor latin care văzuse multe şi mărunte în cursul istoriei. Încă de pe vremea celui mai de seamă japonez al istoriei — Vlad Ţepeş, alias contele Dracula —, japonezii se remarcaseră prin modul lor original de a rezolva orice problemă. Japonia acelor zile era singura naţiune din lume edificată prin metoda *simcity* — criteriul urbanistic ce consfinţea triumful raţionalităţii democratice. Planul urbanistic al metropolelor era definitivat în turnirurile *simcity*, un străvechi videojoc între oraşe de jucărie, la care luau parte toţi japonezii. În Japonia acelor zile, mii de cetăţeni jucau necontenit *simcity* cu ajutorul calculatoarelor lor, conectate la Marea Reţea, şi din interacţiunile lor se năşteau planurile de sistematizare a oraşelor. Rezultatul putea să placă mai mult sau mai puţin, dar nimeni nu-i putea contesta originalitatea. Aşa că Japonia era un loc ce merita să fie vizitat, şi nu numai pentru cumpărături.

James Vagabond nu se gândea la nimic din toate acestea în timp ce se plimba cu Ausra pe bulevardul Magheru, una dintre arterele capitalei japoneze, uitându-se doar în treacăt la vitrinele

care o atrăgeau, în schimb, foarte mult pe însoţitoarea lui.

— James, uite ce drăguţ e ţigănuşul ăsta îmbălsămat! Îl vreau, îl vreau, îl vreau! Îl vreau! exclamă Ausra, arătând cu degetul ceea ce văzuse într-o vitrină.

În vitrină era expus, într-adevăr, un splendid exemplar de ţigănuş îmbălsămat, un gadget care s-ar fi potrivit de minune în orice colecţie.

— Să intrăm şi să vedem mai întâi cât costă, spuse Vagabond pe un ton moderat.

Intrară în magazin şi întrebară. Era un ţigănuş japonez autentic, care decedase tocmai la momentul potrivit, de maximă comercialitate, şi fusese îmbălsămat după toate regulile artei prin cea mai bună metodă a plasticizării. Turiştii se dădeau în vânt după aşa ceva. Cu toate că fiecare exemplar era lucrat manual, acela era un produs de serie, dar care-şi merita preţul. Se înţelege că era prea greu pentru a fi cărat în mâini, aşa că, după ce-l plătiră, Vagabond şi Ausra aranjară să le fie expediat la domiciliu.

Apoi îşi continuară excursia de cumpărături. La un moment dat, se aflau în faţa unui magazin de flecuşteţe locale de tot felul când Vagabond văzu în vitrină o imagine care-l tulbură. Un improbabil joc de refracţie a luminii dublase imaginea lui reflectată pe geam. Fenomenul era atât de improbabil, încât cei doi Vagabond se mişcau cu totul altfel decât sincronic. Adică, spus pe şleau, gesturile pe care le făcea unul dintre ei nu semănau deloc cu gesturile celuilalt. Cu siguranţă că improbabilitatea acelui joc. de

refracţie depăşea punctul în care un lucru încetează de a mai fi lucrul ce nu poate exista, devenind altceva, ceva aşa la întâmplare, printre lucrurile ce pot să existe.

Vagabond se întoarse brusc într-o parte şi se trezi faţă în faţă cu el însuşi.

Celălalt tip cu înfăţişarea lui Vagabond făcu o grimasă de uşoară încurcătură şi spuse:

— Nu te teme. Îţi voi explica totul.

Vagabond-cel-original rămase fără glas.

— Ai încredere în mine? întrebă nou-venitul.

— De ce ar trebui să am? răspunse Vagabond.

— De-aia, imbecilule! Pentru că eu sunt tu, ripostă Vagabond Doi.

Când este vorba să dai piept cu propria-ţi încăpăţânare, îţi pierzi răbdarea într-o clipită.

— Trebuie să ai încredere în mine aşa cum ai avea în tine, continuă Vagabond Doi. Acum nu-i timp să-ţi explic mai pe îndelete. Trebuie să-ţi dau doar câteva instrucţiuni şi apoi s-o iau din loc imediat.

— Înţeleg, admise Vagabond Unu. Riscăm nişte paradoxuri.

— Nu vorbi prostii. Maică-măiculiţă, că tâmpit mai sunt! Paradoxurile sau se ivesc imediat, sau nu se mai ivesc deloc. Nu m-aş fi aşteptat niciodată la o asemenea tâmpenie din partea mea.

— Credeam că te grăbeşti, spuse Vagabond Unu supărat de insolenţa acelei fotocopii nedorite a lui însuşi.

— Aşa şi este. Mi-e foarte greu să mă aflu aici. Nu ştiu cât voi mai reuşi să-mi păstrez

concentrarea necesară.

— Te ţii de bancuri?

— Ţi se pare normal ca eu să fiu aici?

— Nu, câtuşi de puţin.

— Tocmai. A te detaşa este mult mai simplu din punct de vedere tehnic decât ai crede, dar aşa ceva cere un efort de concentrare continuu şi incredibil. Dacă mă deconcentrez, fie numai şi pentru o clipă, risc să dispar. Trebuie să-ţi spun doar unele lucruri, dar foarte importante. Fii atent: în scurt timp, vei întâlni pe cineva. Când vi se va face foame, mai târziu, să mergeţi să mâncaţi la *Burgher Ranch*.

— Să ne intoxicăm cu hamburgeri de şobolani?! exclamă Vagabond Unu. Şi ai pornit-o haihui prin timp numai ca să-mi spui aşa ceva?

— N-am pornit-o deloc haihui prin timp, dar acum nu-i vreme de stat la discuţii. Fă aşa cum ţi-am zis şi nu te duce să mănânci în altă parte, ci numai la *Burgher Ranch*. Şi aş mai adăuga încă ceva deosebit de important…

În momentul acela trecu pe-acolo o tânără japoneză chipeşă, cu un fund japonez demn de cea mai bună tradiţie latină şi de cea mai mare atenţie a bărbaţilor. Vagabond Doi nu se putu abţine să-şi ia ochii şi gândurile de la ceea ce vedea şi-i ocupa mintea.

— Hmm, nu-i deloc rea, fură ultimele sale cuvinte în timp ce un rânjet porcesc îi schimonosea chipul.

Si dispăru cu acea expresie absurdă pe chip.

Vagabond se întrebă o clipă dacă nu cumva visase totul. Se uită în ochii Ausrei care făcură să-i

dispară orice îndoială, întorcându-i o privire de admiraţie, dar şi de teamă.

— Acum înţeleg de ce Bossul ţi-a încredinţat tocmai ţie destinele universului, spuse ea şi ochii îi scânteiau. Cu puterile tale supranaturale zburzi în voie prin timp. Oh, James, sunt atât de mândră de tine!

— Păi, nu-i chiar aşa, se eschivă detectivul.

Dar oare nu avea dreptate, o dreptate de netăgăduit, frumoasa sa asistentă? Dacă măcar ar fi putut şi el — la fel ca alter-egoul său — să umble haihui prin timp, ei bine, atunci chiar că ar fi putut... ar fi putut face... ce anume ar fi putut face? Poate că de aceea lumea nu ştie să călătorească în voie prin timp: pentru că nu-i vine în minte unde să meargă şi mai ales ce să facă.

Vagabond şi Ausra se plimbară vreme de un ceas bun, uitându-se mai ales pe la vitrine. Aşa că, din călătoria sa în Japonia, Vagabond avea să-şi amintească mai târziu doar vitrinele. După toate probabilităţile, asta era soarta majorităţii turiştilor din toate timpurile şi de pretutindeni. Se deplasau în alte locuri pentru a se minuna câteva clipe de normalitatea altora, apoi îşi petreceau tot timpul rămas zgâindu-se în vitrine.

Sosi, în mod fatal, şi clipa în care eroii noştri simţiră oarecare oboseală, aşa încât se opriră să se odihnească puţin la *Cafeneaua Einstein*. Vagabond tocmai îşi sorbea liniştit doza sa de cofeină fumegătoare când un tip cu chip cunoscut dădu buzna înăuntru, gâfâind.

— În sfârşit te-am găsit, James! exclamă Gordon Wells. Dar cum dracu’ te-ai ascuns aici, în

Japonia?

— Asta-i ziua marilor surprize, spuse Vagabond din cale-afară de mirat. Ce naiba faci *tu* prin părţile astea? Şi mai ales cum de m-ai găsit?

— Mi s-au întâmplat nişte lucruri uluitoare, mărturisi scriitorul somnambul. Pe lângă ele, faptul de a te fi găsit în Japonia e floare la ureche.

— Draga mea, se adresă detectivul asistentei sale, ţi-l prezint pe Gordon Wells, unul dintre cei mai iubiţi şi interesanţi prieteni ai mei.

— Femei adevărate, ai? spuse Wells şi chipul îi trăda o nuanţă de dezgust. Dar n-am nimic cu dumneavoastră personal, domnişoară, să fim bine înţeleşi.

— Nu vă faceţi griji, zise Ausra arborând un zâmbet cordial. La crescătorie am fost dresate să nu ne pese de neîncrederea celor care nu vor să aibă de-a face cu noi.

— Acum că v-aţi cunoscut, putem să ne servim cu câte o porţie de politeţuri de circumstanţă, spuse Vagabond.

— Nu este momentul şi nici locul pentru aşa ceva, zise Gordon Wells. Am să-ţi aduc la cunoştinţă lucruri foarte importante ce nu suferă amânare.

— Şi tu?

— Cum adică şi eu? Nimeni altul n-ar putea să-ţi spună lucruri mai importante decât cele la care mă voi referi eu.

— Tocmai mi-a apărut un tip cu mutra mea care susţinea că este eu însumi şi care avea şi el să-mi comunice nişte lucruri.

— Un alt tu însuţi? Hmm, aici, enigmele se ţin

lanţ, disputându-şi supremaţia Ciudăţeniei.

— Să nu-mi spui că eşti pe cale să-mi dezvălui şi alte mistere, zise Vagabond.

— Şi da şi nu. Dar acesta nu-i locul cel mai nimerit pentru a discuta. Mi-e foame rău şi, dacă sunteţi de acord, ar fi mai bine să vorbim despre asemenea lucruri în altă parte, la o masă plină de bunătăţi autohtone.

— O, da, ce idee bună! exclamă Ausra. Dacă stau să mă gândesc, şi mie mi-e o foame cumplită. Oh, James, să mergem numaidecât într-un restaurant mai acătării.

— Dacă tot ne aflăm în Japonia, continuă Wells, ar fi păcat să nu ne înfruptăm din bucătăria tradiţională japoneză. Am văzut un MacDonald's chiar la doi paşi de-aici.

— Vrei să mergi la *MacDonald's?* întrebă Vagabond.

— Unde în altă parte? Ai mai văzut prin zonă alte locuri în care să se poată mânca?

— Păi, la *Burgher Ranch*. Şi acolo se poate gusta din bucătăria tradiţională autohtonă. Un local din astea se află chiar aici, în apropiere.

— Nu ştiam că-ţi place carnea de şobolan, spuse Wells strâmbându-se. Eu unul optez categoric pentru *MacDonald's*.

— Aş opta şi eu pentru *MacDonald's*, dacă celălalt eu însumi care mi-a apărut în cale nu mi-ar fi cerut în mod stăruitor să merg să mănânc la *Burgher Ranch*. Nu ştiu de ce a făcut-o, dar ceva instinctiv m-a făcut să-i dau ascultare. În definitiv, e vorba tot despre mine însumi şi nu pot să nu ţin cont de părerile subsemnatului.

Wells clătină din cap.

— Aici, misterele ascund capcane deghizate în glume sau glume travestite în capcane, constată el. Nu deţin elemente să hotărăsc ce anume e mai bine de făcut, aşa că hai să mergem acolo unde ai spus tu, pentru bună pace a palatelor noastre.

— E de-ajuns să pui ceva mai mult ketchup şi nu vei mai simţi nici o deosebire, zise Vagabond.

— Am îndoieli şi în ceea ce priveşte calitatea ketchupului, replică Wells.

Burgher Ranch era un restaurant tipic pentru genul ce se putea întâlni peste tot, cu excepţia părţii din Pretutindeni colonizate de *MacDonald's*. Dihotomia *Burgher Ranch — MacDonald's* reprezenta forma supremă în care dualitatea universului îşi găsea expresia în domeniul gastronomiilor tradiţionale.

În faţa cheesburgerilor fibroşi, înecaţi în ketchup, Vagabond şi Wells începură imediat să discute de-ale lor. A vorbi în timp ce mănânci este cel mai bun sistem pentru a nu-ţi da seama de gustul mâncării.

— M-am trezit cu un tip în creierul meu, începu fără prea multe ocolişuri Gordon Wells.

— Un excelent leac împotriva singurătăţii, admise Vagabond în timp ce pâinea falsă îi scrâşnea în dinţi.

— Nu glumesc deloc, James. N-am halucinaţii. Mi-a confirmat acest lucru şi MC Kunta Bunda 50°.

— Interesant, zise detectivul căruia nu prea îi venea să creadă cele relatate de prietenul său. Şi cum de-a ajuns tipul în creierul tău?

Ausra spuse pe un ton cât se poate de serios:

— O fi intrat printr-o ureche.

Gordon Wells o fulgeră cu privirea, dar ea nu-şi dădu seama, fiind ocupată nevoie-mare să lupte cu un cheesburger care se opunea din răsputeri masticaţiei.

— Intrusul se numeşte Marvin Flynn şi este un turist care se ocupă cu transferul de minţi, o formă de turism la modă într-un alt univers. Şi s-a pripăşit în creierul meu, din greşeală, evident.

— Evident, aprobă Vagabond. Asemenea lucruri sunt întotdeauna evidente.

— E cât se poate de clar că avem de-a face aici cu un univers paralel, continuă Wells.

— Clar, îi răspunse Vagabond ca un ecou. Şi cam pe unde s-ar afla acest univers paralel?

— Calculatorul meu mi-a explicat că, în mod contrar părerii obişnuite, universurile paralele sunt incredibil de apropiate între ele. La drept vorbind, între un univers şi altul e o distanţă mai mică decât între două puncte oarecare din unul şi acelaşi univers, într-adevăr, distanţa dintre un univers şi altul este exact zero. Din multe puncte de vedere, toate universurile se află în acelaşi loc, şi singurul motiv pentru care nu se amestecă între ele este că sunt universuri separate.

— Cam alandala, dar logic, mă rog, admise Vagabond.

— În universul lui, acest turist o ducea ca vai de lume. Rămas fără trupul său original, ca să supravieţuiască trebuia neapărat să găsească câte un trup provizoriu în care să-şi adăpostească vremelnic mintea. După cum bine ştii, oricât de

spirituală ar fi o minte, n-ar rezista nici măcar o nanosecundă fără un înveliş material în care să stea.

— Împărăţia Spiritului care va să vină, comentă Vagabond.

— Dar mintea este o valoare mult mai mare decât suma elementelor fizice ce o alcătuiesc. Mintea este o *Gestalt*, adică o formă care transcende natura componentelor sale. De exemplu, ea nu are masă. Creierul are o dimensiune, un volum şi o masă, în timp ce mintea nu are nimic din toate astea. Chiar dacă se trage dintr-un corp şi nu poate trăi în afara unui corp, mintea este totalmente necorporală. Din acest motiv, o minte este capabilă de acţiuni cu totul imposibile pentru materie. Neavând masă, legăturile obişnuite ale universului fizic n-o afectează mai mult decât ar fi necesar. Ei bine, din câte am înţeles în urma explicaţiilor date de calculatorul meu, mintea acestui individ s-a aflat în situaţii de urgenţă şi de stres nemaipomenite ori de câte ori a fost nevoie să se transfere dintr-un lăcaş în altul. În acea clipă impalpabilă şi insesizabilă a transferului propriu-zis, i-au apărut minţii spiralele întunecate ale Neantului.

— „Spiralele întunecate ale Neantului?”

— O licenţă poetică a calculatorului meu, precizează Gordon Wells oarecum jenat. N-a fost niciodată un mare poet. Calculatoarele mai au încă nişte limite. Dar să nu batem câmpii. Fapt e că şi minţile singure ca şi organismele complete au un instinct de conservare, adică fac şi ele tot ce pot pentru a nu înceta să mai existe. Şi, nefiind

încătuşate în limitele materiei, dacă întâmplarea le-o permite, sunt gata să prindă din zbor nişte ocazii nemaipomenite în istoria Existenţei pentru a-şi spori cu orice preţ posibilităţile de supravieţuire. Astfel ajungem la gestul incredibil pe care mintea lui Marvin Flynn a reuşit să-l comită atunci când simfonia împrejurărilor l-a făcut cu putinţă şi inevitabil, în singura clipă exactă a Momentului Topic.

— Momentul Topic! exclamă Vagabond.

— Cum altfel ai vrea să se numească acel magic şi irepetabil moment în care, între universuri separate, ţâşneşte potenţialitatea unei geometrii comune? Lexicul nostru nu poate să exprime ceea ce s-a întâmplat în realitate, dar esenţa fenomenului ar fi — în câteva cuvinte — următoarea: în timpul unuia dintre salturile efectuate între un corp şi altul, mintea lui Marvin Flynn — neavând masă, ca orice minte, şi neavând în acea clipă exactă nici spaţiu şi nici timp — a sesizat, aşa din zbor, o imperfecţiune în urzeala Realităţii, introducând prin non-spaţiu şi non-timp o clonă de-a ei în creierul uman ce se afla în mod cât se poate de firesc exact acolo, şi unde se potrivea de minune. Şi acel creier era chiar al meu.

— N-am înţeles nimic, spuse Vagabond. Creierul tău se afla exact acolo… unde acolo?

— La locul potrivit şi la momentul potrivit, răspunse Gordon Wells. Singurul loc potrivit şi singurul moment potrivit. Orice ar vrea să spună acest lucru. Pe de-o parte, există o limită epistemologică ce ne împiedică să înţelegem cu

adevărat ce anume s-a întâmplat în realitate. Pe de altă parte, nu putem să nu încercăm să ne povestim ceea ce s-a întâmplat. Şi faptul că mă trezesc acum cu acest tip în creierul meu nu-i ceva care să nu poată avea cât de cât o explicaţie.

— Măcar e un tip simpatic? întrebă Vagabond.

— Nu-i antipatic, răspunse Wells. Deocamdată însă nici unul dintre noi n-a gustat din proviziile de bancuri ale celuilalt.

— E frumos? se interesă Ausra. În ce zodie s-a născut?

— Nu l-am întrebat chiar atât de multe. Problema mea nu este de a-i cunoaşte profilul astral, ci de a şti cum să mă descotorosesc de el.

— Ei! exclamă Marvin Flynn din capul scriitorului. Puţin respect, ce naiba! Şi minţile refugiate au demnitatea lor. Pe deasupra, nici nu mi-a trecut vreodată prin minte cum să mă descotorosesc de tine.

— Aş vrea s-o văd şi pe-asta! răspunse Wells cu voce tare.

— Cu cine vorbeşti? îl întrebă Vagabond.

— Cu cine ai vrea să vorbesc? se răţoi la el Wells. Am un intrus în creier şi nu-i mai tace fleanca.

— Aş putea să vorbesc mult şi bine, dacă-i s-o luăm aşa, spuse Marvin Flynn. Am tăcut din gură pentru că sunt un tip educat şi mă conformez codurilor universale ale comportamentului civilizat.

— Sunt de acord şi te stimez pentru asta, răspunse cu diplomaţie Wells. Pe de altă parte,

trebuie să mă ierţi pentru că sunt puţin nervos. Nu i se întâmplă oricui să fie invadat în acest fel.

— Vasăzică aşa stau lucrurile, comentă Vagabond. Nu înţeleg, totuşi, de ce trebuie să vii atât de urgent tocmai aici, în Japonia, pentru a-mi povesti toate astea.

Gordon Wells închise ochii şi înghiţi ultimele îmbucături de cheesburger.

— Urgenţa de a veni până aici să-ţi povestesc toate cele întâmplate a fost determinată de faptul că lucrurile nu stau deloc aşa.

Vagabond chiar că nu mai pricepea despre ce-i vorba.

— Acum nu mai înţeleg nimic, zise detectivul.

— Aşteaptă să auzi ce mai am de spus.

Wells destupă sticluţa de ketchup şi bău îndelung din ea. Era singurul mod de a scăpa de gustul de şobolan. Vagabond nu replică în nici un fel.

— Uită tot ce ţi-am spus, continuă Gordon Wells ştergându-şi gura cu dosul palmei. Adevărul este altul.

— Ce rost mai are să-mi povesteşti ceva, dacă tot trebuie să uit imediat? Vagabond avea impresia că prietenul său îşi bate joc de el. N-ar fi fost mai util şi mai practic să treci direct la subiect?

— Ar fi fost mai practic, dar nu şi mai util. Cunoaşterea parcurge etape forţate de adevăruri succesive, îl lămuri Gordon Wells. Orice nouă interpretare a lumii le anulează pe cele precedente. Totuşi, nu poate fi construit nimic complex fără o bază de noţiuni preliminare, fie ele conştiente sau nu. Treaba e că orice cunoaştere

este iluzorie, dar orice iluzie este necesară în anumite cazuri şi pentru un anumit timp. Dat fiind că ar fi o oarecare urgenţă, eu voi grăbi în favoarea ta ceea ce, în esenţă, este un proces cât se poate de normal. Sper ca tu să fii pregătit pentru a înţelege ceea ce-ţi voi spune peste o clipă.

— Şi eu sper ca tu să te grăbeşti.

— De acord. Ce mi-ai răspunde dacă ţi-aş spune că noi nu existăm?

— Ţi-aş răspunde să te duci la culcare, eventual cu vreo ginoidă mai acătării.

— Vezi că nu eşti pregătit?

Gordon Wells începu să-şi roadă unghiile.

— Asta-i tot ce trebuia să-mi zici? Faptul că noi nu existăm?

— Nu. Asta e numai o premisă. Când am auzit-o şi eu de la MC Kunta Bunda 50°, m-am aşternut pe râs. Dar a trebuit să mă opresc imediat.

— Hmm, atunci încearcă să mă faci să mă opresc din râs înainte de a începe să râd.

— Ei bine, James, faptul demn de atenţie pe care MC Kunta Bunda 50° l-a descoperit tot cotrobăind prin mintea mea şi prin cea a lui Marvin Flynn este că… noi nu existăm în realitate. Suntem doar personajele unei cărţi. Iată că ţi-am spus acum ce trebuia să-ţi spun.

— Foarte amuzant. Şi ai venit să mă cauţi tocmai în Japonia pentru a-mi îndruga tâmpenia asta?

— Ştiam eu! Nu eşti pregătit să înţelegi un lucru de asemenea importanţă. Fir-ar să fie! La ce

naiba îţi mai foloseşte să-nţelegi totul despre realitate, dacă nimeni nu-i dispus să te creadă? Suntem personajele unei cărţi, James, şi cu asta n-am spus încă totul! Intrusul din creierul meu este, de fapt, personajul altei cărţi şi a ajuns în capul meu printr-un cât se poate de banal fenomen de osmoză literară! Toate astea nu-ţi dau fiori?

Vagabond era consternat. Auzise atâtea şi atâtea tâmpenii, dar cele spuse de Gordon puneau capac la toate. Simţi cum i se strânge stomacul. Ar fi făcut mai bine să nu-i trimită cheesburgerul ăla oribil.

— Stau şi mă minunez cum ai putut să dai crezare tuturor celor povestite de calculator, Gordon. Este o închipuire cu totul lipsită de sens.

— Dacă doar mi le-ar fi povestit, poate că nu l-aş fi crezut, însă MC Kunta Bunda 50° nu numai că mi le-a povestit, dar le-a şi demonstrat.

— Cum naiba se pot demonstra asemenea lucruri?

Contracţia stomacului făcea să-i treacă sudori reci prin tot corpul.

— Nu pot să-ţi explic în cuvinte. Sunt lucruri pe care le înţelegi cu adevărat numai dacă ieşi din planul realităţii cu care te-ai obişnuit — o experienţă pe care MC Kunta Bunda 50° m-a silit s-o trăiesc atunci când a intrat în creierul meu şi a meşterit pe-acolo cine ştie ce.

— Asta se cheamă spălarea creierului, spuse Vagabond.

— James, de ce-i permiţi prietenului tău să debiteze asemenea porcării? interveni Ausra.

— Porcării?

— Vei fi în stare să accepţi toate propunerile alea pe care ţi le face? Eu una n-am de gând să mă las atrasă în astfel de porcării sexuale.

— Ce porcării sexuale? întrebă Vagabond.

— Îţi baţi joc de mine? ripostă Ausra. Aha, sunteţi în cârdăşie amândoi! adăugă ea şi se ridică sub pretextul că trebuie să se ducă la toaletă.

— Nu-i prima oară când se întâmplă, spuse Gordon Wells. Nici nu apuc bine să vorbesc cu cineva despre aceste lucruri, că imediat se înţelege că ar fi vorba despre cine ştie ce în legătură cu sexul.

— Ciudat, comentă Vagabond, pe care-l apucase între timp şi o cumplită durere de cap.

— Ţi-e rău? întrebă Wells. Eşti palid, transpirat şi ai o mutră jalnică.

— Trebuie să fie din cauza cheesburgerului, răspunse Vagabond în timp ce starea de rău îi înceţoşa şi mai mult mintea.

— Măcar încearcă să crezi ceea ce ţi-am spus. Este un adevărat salt de paradigmă, şi tu trebuie să-l faci. Nu poţi să mă laşi să duc singur povara unei dezvăluiri de o asemenea importanţă! N-aş rezista mult şi aş sfârşi prin a înnebuni sau prin a mă alege cu vreo afurisită de gastrită. Sau vreo dermatită. Sau cu vreo supuraţie.

Dar Vagabond nu părea a mai fi în stare să participe la discuţia aceea, atât de mult îl răvăşise durerea.

— S-avem răbdare, conchise laconic Gordon Wells. Eu ţi-am spus ce aveam de spus. De-acum stă în puterea ta să înţelegi sau nu cele relatate de mine. Şi apoi, cred că excursia mea în Japonia a

durat cam mult. E timpul să mă întorc în acel non-loc în care plutesc în suspensie virtuală personajele din afara scenei. Iartă-mă dacă te părăsesc chiar acum, când eşti pe cale să faci un colaps, dar te asigur că totul nu-i altceva decât o afurisită de ficţiune.

Acestea fiind spuse, Gordon Wells se ridică şi părăsi cu mare demnitate — de bunăvoie şi nesilit de nimeni — localul *Burgher Ranch* şi scena. După toate câte tocmai pricepuse el, i s-ar fi cuvenit un rol mai bun.

Capitolul 15

James Vagabond supravieţui şi, mai devreme sau mai târziu, se termină şi vacanţa în Japonia. La drept vorbind, mai înainte de asta dispăruse Japonia, pentru că într-o bună zi Vagabond şi Ausra se treziră în Zambia. Se întâmplase ca, în timpul nopţii, Japonia să migreze altundeva şi, întrucât Zambia fusese luată şi dusă cine ştie de cine şi pe unde, Japonia îi ocupase imediat locul. Deşi nu se schimbaseră prea multe în privinţa peisajului şi a oamenilor — zambienii erau exact aceeaşi oameni care fuseseră, până la o zi în urmă, japonezii —, Ausra şi Vagabond nu prea aveau chef de-o vacanţă în Zambia, aşa că se hotărâră imediat să se întoarcă acasă. Nu le-a fost chiar atât de uşor să treacă frontiera pentru că le lipsea viza de intrare în Zambia, iar cea pentru Japonia n-avea nici o valoare. Grănicerii zambieni erau nişte dulăi căpăţânoşi, de neînduplecat, ca şi grănicerii japonezi, iar Vagabond se văzu nevoit să-i corupă, dăruindu-le un bon pentru o lobotomie gratuită, un gadget pe care-l câştigase la ultima loterie fiscală.

Singurul lucru comun tuturor vacanţelor din toate lumile, din toate galaxiile şi din toate universurile îl constituie problemele ce te aşteaptă, în mod inevitabil, la întoarcerea acasă.

De când Vagabond fusese luat în colimatorul fiscului, banca suspendase toate plăţile, astfel încât detectivul a trebuit să piardă o săptămână bună ca să poată plăti — cu ajutorul Ausrei —

telefonul, lumina, gazul, gunoierii, apa, aerul, spaţiul, timpul şi probabilităţile.

Ca întotdeauna, factura pentru probabilităţi era cea mai oneroasă şi era foarte greu s-o conteşti. Potrivit incontestabilelor calcule ale Societăţii Municipale a Probabilităţilor, în ultima lună, Vagabond consumase la probabilităţi cu nemiluita.

După o săptămână în care fusese pradă opreliştilor birocratice de tot felul, Vagabond nu prea se arăta dispus să facă ceva bun pentru univers.

Şi, colac peste pupăză, Călugărul Indovino îi trimisese o hologramă din partea Bossului plină cu veşti proaste:

— Zeiringer a căzut într-o prăpastie, începu holograma, după ce tot privise în jurul ei pentru a-şi da seama dacă ajunsese sau nu la locul potrivit şi la omul potrivit. Acum nu prea ştiu cum am putea rezolva situaţia ta financiară compromisă. Mai ales că Agenţia se confruntă cu o nouă problemă: creşterea exponenţială a aderenţilor săi. Nu mai departe decât ieri, s-a depăşit cifra de patruzeci de milioane de înscrişi. Patruzeci de milioane de agenţi secreţi! Mai mult ca în orice vis al oricărei agenţii de spionaj din toate timpurile. Acest succes nu este, totuşi, lipsit de unele consecinţe dramatice. Cum vom reuşi să plătim salariile atâtor oameni?

— Nu puteaţi, pur şi simplu, să întrerupeţi recrutările? întrebă Vagabond.

— Nu-i chiar atât de simplu, răspunse hologramа Bossului. Sistemul de recrutare este

cât se poate de complex, automatizat, şi rezistă la orice interferenţă, neputând fi oprit nici de noi, şi nici de alţii. În afară de asta, atunci când e vorba de atâta amar de lume, orice decizie am lua ar da naştere la probleme politice cu complicaţiile de rigoare.

— Atunci ce veţi face?

— Ceea ce vom face sau nu vom face este la ora actuală prioritatea numărul unu a Agenţiei. Toate celelalte probleme au fost lăsate la o parte. De-acum şi până cine ştie când, Serviciile Ultrasecrete vor lucra la capacitate maximă numai şi numai în scopul găsirii modalităţii de a supravieţui acestei creşteri de nestăvilit.

Holograma făcu o pauză, scoţând câteva scântei în chip de încurcătură pertinentă, apoi reluă:

— Îmi dau seama că toate astea sunt nemaipomenit de ciudate, dar faptul că eu îmi dau seama nu-i suficient să schimbe natura realităţii. Fiecare are — cine ştie de ce — problemele lui. Mult noroc în rezolvarea alor tale, Vagabond!

Detectivul tocmai descoperise că avea probleme până peste cap, destule ca să mai dea şi la alţii. Cu sănătatea nu mai stătea aşa de bine ca odinioară. Îl lua din ce în ce mai des cu frisoane şi cu febră, pe nepusă masă, şi avea accese de tuse şi mici colapsuri. Potenţa sexuală îi scăzuse foarte mult şi începea să aibă probleme cu vederea şi cu auzul. Nu peste mult timp, trebuia să-şi facă rost de ochelari şi de o proteză auditivă. În afară de asta, începuseră să-l amărască cel puţin trei discopatii de-a lungul şirei spinării. Orice mişcare

bruscă putea să-i blocheze spatele pentru câteva zile bune. Iar toate astea, în ciuda siliconului şi a colagenului cu care-l pricopsise Pierre când îl deghizase în erou. Şi ca şi cum n-ar fi fost de-ajuns, o urticarie misterioasă îl făcea pur şi simplu să înnebunească noaptea, producându-i mâncărimi — fără vreo cauză aparentă — la cele patru membre şi la aparatul genital. Cum naiba să mai poţi fi de vreun folos universului în asemenea condiţii? Cu atât mai mult cu cât situaţia sa financiară ajunsese în punctul acela fără de întoarcere: falimentul definitiv şi fără speranţă al insolvabilităţii cronice.

Lungit pe patul său, Vagabond se gândea cu amărăciune la toate astea abia reţinându-şi lacrimile. Nu era demn să plângi aşa în toiul după-amiezei. Îşi îngăduia din când în când nişte clipe de tristeţe numai seara, în pragul somnului, pentru a-şi înfrumuseţa examenul de conştiinţă al sfârşitului de zi cu niscai tuşe de adevăr acru pe care, de regulă, le treci cu vederea în activităţile din timpul zilei. Plânsul în toiul după-amiezei ar fi fost o aberaţie estetică gratuită.

Întinse în mod automat o mână spre Biri, Chini şi Vini, ginoidele-sale-amante-robot care-i asigurau independenţa faţă de toate ciudăţeniile lumii feminine autentice. Reci ca gheaţa şi rigide ca plasticul din care erau făcute. Deşi constituiau proprietatea lui, nu mai puteau să funcţioneze de când stăpânul lor se sustrăsese de la plata taxei pe iubire şi sex. În scurt timp şi frigiderul avea să înceteze de a mai funcţiona din cauza neplăţii taxei pe frig. Proprietatea privată nu-i mai ajuta cu

nimic pe evazioniştii fiscali pentru că toate erau interconectate, iar Ministerul Finanţelor trăgea sforile. Şi dacă n-ar fi fost aşa, s-ar fi ales praful de toată societatea.

Sună telefonul.

— James, sunt eu, Ausra. Să nu cumva să închizi, am să-ţi spun ceva important: nu mai putem continua în acest fel. Nu mai pridídesc să-ţi achit toate datoriile. Şi nu pentru că n-aş mai avea bani — Agenţia îmi dă destui —, ci pentru că-i umilitor pentru o femeie să trăiască alături de un bărbat nevolnic, un bărbat care a reuşit să-şi toace toţi banii, un bărbat care nu-i în stare să-şi poarte singur de grijă — un bărbat care nu-i bărbat, ce mai! Să nu mă-nţelegi greşit, James, eu te iubesc. Nu ţi-ai putut da seama de acest lucru pentru că am stat prea puţin timp împreună, dar eram îndrăgostită de tine încă înainte de a te cunoaşte, pentru că aveai toate calităţile, tot ce-şi poate dori o femeie. Erai eroul invincibil, chemat să salveze lumea sau, mă rog, universul, sau toate alea. Dar acum când te-am cunoscut şi ştiu cum eşti în realitate, nu mai vreau să mai am de-a face cu tine. Să nu mă înţelegi greşit: tot te mai iubesc, dar ca pe un frate. Totuşi ar fi mai bine să nu ne mai vedem. Adio, James!

— Staţi puţin! exclamă Vagabond. Şi eu cum îmi voi mai plăti datoriile? Cine-mi va da banii necesari?

— Poftim, ca să vezi cum eşti! spuse Ausra iar tonul vocii ei era rece şi trist în acelaşi timp. Un porc, asta eşti! Eu îţi vorbesc de iubire şi tu o ţii întruna cu meschinele şi egoistele tale probleme

personale. Eşti un căcat, domnule James Vagabond, asta eşti!

Detectivul se trezi că ţine în mână un receptor mut.

„O nenorocire nu vine niciodată singură”, îşi spuse Vagabond. De câte ori nu avusese ocazia să simtă pe pielea lui această tragică şi inexplicabilă lege a naturii! Totuşi, de data asta, soarta cam exagera. Nici nu apucase să facă ceva mai de Doamne-ajută în cadrul misiunii pe care i-o încredinţaseră Serviciile Ultrasecrete, că toate începeau deja să se clatine în spatele său. Cumpăni dacă să-i ceară sau nu ajutor prietenului său Gordon Wells. Scriitorul somnambul nu-l părăsise niciodată în momentele de restrişte. Şi totuşi, de data asta… ceva dinlăuntrul său se opunea ideii de a apela la Gordon Wells. Avea senzaţia că nu-şi amintea ceva, şi era un ce care-i aţâţa văpăi de nelinişte la simpla idee de a auzi vocea prietenului său. Încercă, totuşi, să formeze numărul de telefon, dar degetele nu fură în stare să apese tastele şi nici vocea nu reuşi să articuleze ceva cât de cât. Asta-i mai lipsea acum — gândi în sinea lui —, o astenie nervoasă. Căci cum altfel putea fi explicat acel caraghios sindrom de insubordonare somatică. Apoi începură şi maţele să-şi facă de cap, şi după două ore petrecute în budă, Vagabond hotărî că nu era chip să mai amâne un control complet, pentru că, la urma urmelor, era vorba de sănătatea sa. După controlul medical de rigoare, poate că avea să fie nevoie şi de o şedinţă la o ghicitoare în cărţi.

„Sănătatea e mai presus de toate”, cugetă el

cu mintea tulburată, trăgând lanţul care nu făcu altceva decât se rupse fără milă.

Capitolul 16

Superman Memorial Hospital era dovada monumentală a extraordinarelor progrese pe care ştiinţa medicală le înregistrase de-a lungul secolelor şi în istoria literaturii. Cele patruzeci şi ceva de etaje pe care se întindea în înălţime şi zecile de kilometri de coridoare pneumatice pe care bolnavii erau transferaţi de la o secţie la alta, încapsulaţi în brancarde-ghiulea, spuneau cât se poate de multe despre minunile săvârşite de comuniunea dintre boală şi ştiinţă. Veneau aici în pelerinaj, din lumea întreagă, bolnavi închipuiţi atraşi de luxul, confortul şi distracţiile pe care Superman Memorial Hospital le oferea tuturor celor care nu erau chiar pe moarte. Spaţioasele crematorii de la subsol le asigurau pacienţilor mai puţin norocoşi un tratament ecologic şi elegant postmedical.

Nu avea chiar oricine onoarea de a fi internat în Superman Memorial Hospital. James Vagabond era înarmat cu toate recomandările necesare, aşa încât nu întâmpină nici un fel de probleme. Dat fiind că era vorba de o verificare completă, fu înghiţit de angrenajul testărilor automate, fără să fi fost nevoie să-l vadă în prealabil vreun medic. La urma urmelor ce mare lucru ar fi putut pricepe un medic din ceea ce i-ar fi spus un pacient care nu dispunea de rezultatele tuturor analizelor pertinente? Testele erau numeroase şi, cu toată automatizarea, necesitară câteva zile bune, timp în care Vagabond se distră de minune. În sfârşit,

sosi momentul diagnosticului. O junǎ fotomodel travestitǎ în infirmierǎ şi toatǎ numai zâmbet intrǎ în rezerva detectivului şi-i dǎdu vestea cea bunǎ.

— Domnul profesor este gata sǎ vǎ primeascǎ, domnule Vagabond.

— Mǎ veţi pune iarǎşi în brancarda-ghiulea? întrebǎ Vagabond, gustând parcǎ dinainte excitaţia unui nou tur în acel nemaipomenit montagne-russe,

— Nu, nu mai este nevoie, rǎspunse infirmiera. Întrucât sunteţi un pacient important, vǎ transportǎm cu o cameră ce se deplaseazǎ automat. În acest moment, ne apropiem de cabinetul domnului profesor. Peste numai câteva clipe, vǎ veţi ridica de pe targǎ, veţi deschide uşa aceea dinspre toaletǎ, dar, în loc de toaletǎ, vǎ veţi afla în cabinetul profesorului.

— Mi se face o prea mare onoare, spuse Vagabond. Şi acolo voi putea, pânǎ la urmǎ, sǎ fac pipi?

— O, ce drǎguţ! rǎspunse infirmiera. Nici o onoare nu-i prea mare pentru dumneavoastrǎ, domnule Vagabond. Ştiţi cǎ eu sunt una dintre admiratoarele dumneavoastrǎ?

— Cum?

— Am urmǎrit toate episoadele filmului inspirat din aventurile dumneavoastrǎ epice.

— A, chestia aia, mormǎi Vagabond.

— Nu faceţi pe modestul, domnule Vagabond. Arǎtaţi foarte bine în pielea goalǎ.

— Nu eram eu acolo. Era dublura mea.

— Semǎna perfect cu dumneavoastrǎ.

— Ororile realitǎţii virtuale. Probabil cǎ

actorul acela nici măcar nu exista.

— Dar se descurca foarte bine. La pat, era o nebunie. L-am studiat din toate punctele de vedere. Şi l-am şi *simţit*. Mă aflam într-o Televiziune Finală. La un moment dat, n-am mai putut rezista şi a trebuit să sar pe el, domnule Vagabond. Şi trebuie să vă mărturisesc că nu v-aţi făcut de râs.

— Nu eram eu, era o halucinaţie, spuse detectivul cu voce obosită.

Făcuseră un film porno inspirat din viaţa lui şi, din când în când, i se întâmpla să dea peste vreun necunoscut care era convins că-l cunoştea… aşa în mod biblic.

Se auzi un zgomot uşor, ca un declic, şi uşa WC-ului se deschise. Dincolo de ea, se putea vedea un birou impunător şi luxos.

— Am ajuns la destinaţie, domnule Vagabond. Daţi-mi braţul.

— Nu sunt chiar atât de slăbit.

— Acest lucru îl va putea spune numai domnul profesor Khatib.

— Directorul spitalului este un arab?

— Domnul profesor Omar Khatib este irakian. Unul dintre cei mai mari medici internişti în viaţă. E candidat la Premiul Nobel pentru vivisecţie.

Profesorul Khatib, în halat alb, stătea la strălucitorul său birou din lemn autentic şi foarte preţios, provenit din Ultimele Păduri; era un statut-simbol pe care puţini îşi permiteau să-l etaleze.

— Luaţi loc, vă rog, spuse Khatib cu simplitate.

Vagabond se conformă. Infirmiera se aşeză în mod discret mai la o parte, pe o bancă de lângă unul dintre pereţii laterali.

Profesorul căută în tăcere câteva minute prin hăţişul de hârtie care acoperea partea centrală a biroului său.

— Sunteţi sănătos tun, conchise el în cele din urmă cu un uşor zâmbet.

— Şi toate sindroamele mele?

— Cred că sunt de origine psihosomatică, decretă profesorul, şi chipul său dolofan transpira de propria-i superioritate. Rezultatele analizelor o spun cât se poate de clar.

— Mi se pare ciudat, zise Vagabond.

— Se întâmplă mai mereu ca bolnavii închipuiţi să refuze să accepte ideea că sunt sănătoşi. Aveţi o sănătate de fier, domnule Vagabond. Domnişoară, buletinele de analiză!

Infirmiera se ridică, se duse la birou şi începu să aranjeze noianul de hârtii cu buletinele de analiză în vederea arhivării.

— Domnule profesor, ce-i cu pata asta? întrebă deodată ea, uitându-se la o radiografie scoasă din grămada de hârtii şi încruntându-şi chipul nespus de frumos.

Profesorul Omar Khatib schiţă o grimasă de dispreţ, apoi aruncă şi el o privire distrată radiografiei cu pricina. Vizibil contrariat; întinse mâna, luă radiografia şi o privi mai îndeaproape. După câteva secunde, i-o restitui infirmierei şi se adresă lui Vagabond:

— Aici există două probleme, amândouă lipsite de importanţă. Sau a fost o eroare tehnică a

radiologiei — eventualitate pe care eu aş elimina-o –, sau aveţi un cât se poate de banal cancer la plămâni, domnule Vagabond.

Vagabond nu fu din cale-afară de mulţumit de diagnostic. Era ceva banal, hmm, dar ar fi preferat să fi fost o răceală.

— Cancerul pulmonar este foarte răspândit în ziua de azi, spuse cu o expresie senină profesorul Omar Khatib. Îl face toată lumea, mai devreme sau mai târziu, aşa cum în trecut oamenii se îmbolnăveau de pojar, de scarlatină sau de ciumă. Aveţi noroc că l-am depistat din vreme, acum când sunteţi tânăr. Dacă veneaţi mai târziu, am fi avut probleme mai mari.

— Am fost întotdeauna norocos, spuse Vagabond cu o voce slabă.

— Daţi-mi un răgaz de douăzeci şi patru de ore, pentru a revedea toate analizele. Mâine, tot la această oră, vă voi confirma diagnosticul şi voi vedea ce va mai fi de făcut.

Acestea fiind zise, îşi luă rămas-bun de la detectiv, pe care infirmiera îl conduse în rezerva sa, ducându-se apoi să-şi vadă de treburile ei.

Cele douăzeci şi patru de ore trecură foarte repede.

Profesorul Omar Khatib îl primi pe Vagabond cu un zâmbet plictisit, totuşi luminos în felul său.

— Sunt bucuros că vă pot aduce la cunoştinţă faptul că nu m-am înşelat, începu el. Domnule Vagabond, aveţi efectiv cancer la plămâni. Dar nu-i ceva grav. Din fericire, l-am luat din timp.

— L-am luat?

— Adică îl vom lua, preciză profesorul. Ştim

unde este. Şi-i cunoaştem intenţiile viitoare. Ştim totul despre el. Nu ne va scăpa. A căzut în cursă.

— Vorbiţi despre cancerul meu?

— Păi, despre ce altceva? spuse iritat Khatib. Nu-i plăceau pacienţii care nu apreciau simţul lui umoristic. Peste două săptămâni, acest cancer va fi doar o amintire din tinereţea dumneavoastră.

— Nu mai sunt chiar aşa de tânăr.

— Am văzut oameni şi mai bătrâni.

— Sunteţi sigur că mă voi vindeca?

— Este foarte probabil. Ştiinţa medicală a pus la punct şaptezeci şi două de metode diferite de tratament al cancerului. Şi din toate acestea, măcar una tot este eficientă. Cancerul nu-i pregătit să reziste la şaptezeci şi două de terapii diferite. În cel mai rău dintre scenarii, îl combatem cu oboseala.

— Despre ce fel de terapie este vorba?

— Există tot felul de terapii, pentru toate gusturile. De la străvechea chimioterapie a strămoşilor noştri la bombardamentul protonic dirijat, şi chiar până la poţiunile magice ale triburilor congoleze, exorcismele profesionale şi meta-transfuziile de karma.

— Credeţi, cumva, că mi-aş putea imagina faptul că poţiunile magice congoleze ar putea folosi la ceva?

— Cine poate şti? Strategia noastră de luptă împotriva cancerului nu se bazează atât pe calitatea terapiilor, cât pe cantitatea lor. Ca orice alt organism, un cancer nu-i pregătit să înfrunte atacul coordonat al unei coaliţii lărgite de forţe eterogene. Să ne închipuim un războinic, cel mai

bun, cel mai viteaz şi de neînvins războinic din lume. Ei bine, să purcedem împotriva acestui titan cu o armată de şaptezeci şi doi de nebuni chiar prost înarmaţi — care cu un furcoi, care cu o bâtă, care cu un pumnal —, mă rog, o adunătură de indivizi împiedicaţi şi inutili atât lor înşişi cât şi lumii, spuse el aprinzându-şi o ţigară. Câţi dintre aceştia va putea doborî războinicul nostru mai înainte de-a fi doborât, la rându-i, în mod fatal? Va putea ucide zece, douăzeci, treizeci, poate patruzeci… dar, mai devreme sau mai târziu, unul dintre mitocanii ăştia tot va reuşi să-i facă de petrecanie. Nu-i chip să scape. Unirea face puterea. Şi sinergia face restul. Nici una dintre terapiile noastre nu poate — de una singură — să-i vină de hac, cu deplină siguranţă, unei tumori. Există întotdeauna o marjă — mai mică sau mai mare — de siguranţă. Dar toate terapiile laolaltă, ai, ai, ai, la aşa ceva nu se aşteaptă cancerul nostru! Şi iată că şi-a găsit Waterloo-ul. În acest fel, medicina umană a terminat, în sfârşit, cu aproape toate bolile din lume.

— Când vom începe tratamentul?

— Imediat după ce vom fi încheiat această convorbire, domnule Vagabond. Totul este pregătit. Şi să nu vă faceţi griji în ceea ce priveşte plata. Am fost informat în legătură cu necazurile dumneavoastră băneşti şi vă vom îngădui o plată pe termen lung, cu rate convenabile şi fără nici un fel de poliţe. Ne-am mulţumi până una alta cu o mică ipotecă pe organele dumneavoastră principale. Agenţia pentru care lucraţi a garantat pentru dumneavoastră.

— Foarte amabil din partea ei, spuse Vagabond.

Capitolul 17

Hermann Göring aştepta la masa mare de lemn, sorbind cu un ochi închis a-nu-ştiu-câta bere *Maß*.

— Heil Hitler! îl salută Omar Khatib.

Hermann Göring se întoarse brusc şi-i aruncă o privire plină de mânie.

— Vrei să mă iei peste picior?

— Încercam să-i adaug o tuşă simpatică personajului meu, spuse Khatib.

— Să nu mai încerci niciodată, ripostă Göring cu o voce care l-ar fi făcut să îngheţe până şi pe un bonz.

— Ce mai veste-poveste prin părţile astea? întrebă Khatib, luând loc la masă în faţa neamţului.

— Ce-ai vrea să fie? Nimic nou. Arhetipurile sunt arhetipuri, tocmai pentru că reprezintă ceva vechi. Fiecare o ţine întruna cu povestea lui. Nimeni nu poate scăpa din cămaşa de forţă a propriului său scenariu. Viaţa de după moarte n-are nici un chichirez de vreme ce eşti silit să repeţi la infinit tot ceea ce ai făcut deja în viaţa asta.

— Mai am încă până să pricep cum e treaba cu arhetipurile, cu viaţa de dincolo de moarte şi cu toate celelalte. Eu nu-mi amintesc nimic în legătură cu trecutul meu, dar sunt convins de faptul că sunt viu. În spital, toţi se poartă cu mine aşa cum te porţi cu un om viu.

— Mi-ai adus morfina?

Omar Khatib scoase din buzunarul hainei o punguliţă de plastic transparent şi o aruncă pe masă.

Hermann Göring se uită spre punguliţă cu o uşoară tristeţe, apoi o luă repede şi o băgă în buzunar.

— Ce faci tu în spitalul ăla? îl întrebă în cele din urmă.

— Nu ştiu nici eu prea bine ce fac acolo, răspunse Khatib. Se pare că am câştigat — sau sunt pe cale de a câştiga — Premiul Nobel pentru vivisecţie. Am auzit-o vorbind despre asta pe infirmiera mea. Cât despre celelalte, singurul lucru mai acătării pe care a trebuit să-I fac a fost că i-am prescris tratament unui soi de agent secret. Nu credeam că sunt în stare de aşa ceva. Totuşi, în timp ce discutam cu bolnavul, m-am trezit că-mi ieşeau cuvintele din gură unul după altul şi se orânduiau în fraze plauzibile şi convingătoare, fără măcar să le pot înţelege tâlcul exact. Părea să fie adevărat că eu mă pricepeam la medicină.

— Tot ce contează pe lumea asta e rolul, spuse Göring, şi nu cel care este chemat, din când în când, să-l joace. Până şi un actor shakespearian rareori este în stare să înţeleagă pe deplin toate lucrurile cu tâlc profund pe care le declamă. Haina *îl face* pe om, aia e! Uniforma este cea care-i sugerează purtătorului cum să se comporte, ce să spună şi ce să facă. În privinţa asta, noi, naziştii, eram experţi neîntrecuţi. Eram şi călăi bunişori, dar mai dihai şi mai dihai eram stilişti care nu ne temeam de nici o concurenţă. Desfid pe

oricine va găsi în toată istoria omenirii uniforme mai autoritare, mai sobre, mai elegante şi mai rafinate decât ale noastre! Dacă omenirea va putea uita vreodată măreţia aspiraţiilor noastre şi cruzimea noastră, nu va putea uita, în schimb, mult prea frumoasele şi strălucitoarele noastre uniforme. Şi toţi băieţii din lume îşi vor dori să îmbrace la carnaval uniformele noastre, în locul veşmintelor lui Zorro.

Göring clătină din cap în amintirea timpurilor trecute şi dădu pe gât o duşcă zdravănă de bere. Apoi îl privi în ochi pe Omar Khatib.

— Când crezi că-mi va veni rândul? întrebă el.

— Rândul la ce?

Göring scoase un suspin.

— Rândul meu. La orice-o fi. Altminteri, de ce m-aş mai afla aici?

— Şi tocmai pe mine ţi-ai găsit să mă iscodeşti? îl întrebă la rându-i Khatib. Eu nici măcar nu ştiu cine sunt.

— Dar te învârteşti — se vede treaba — prin Lumea Lucrurilor-Care-Se-întâmplă, zise Göring. Poate că vei fi auzit tu câte ceva pe-acolo.

— Nimeni din cei de pe-acolo nu pare a fi interesat de prezenţa ta, Göring, replică Omar Khatib. Aşa cum ţi-am mai spus, poate că ăsta-i rolul tău: să stai aici cuminte şi să pălăvrăgeşti din când în când cu mine.

— Dar-ar cancerul peste tine! spuse Göring, încleştându-şi fălcile de mânie.

— A dat peste singurul meu pacient, chiar azi, preciză Omar Khatib pe un ton cât se poate de calm.

Capitolul 18

Vagabond zăcea pe patul spitalului care devenise de multă vreme, pentru el, singura reşedinţă, când holograma Bossului începu să-şi facă simţită prezenţa în faţa lui. Apăru mai întâi un ochi, care cercetă cu atenţie camera în lung şi în lat să se convingă dacă nu era şi altcineva acolo în afara detectivului. Apoi în jurul ochiului apăru treptat şi tot restul. Papa-Boss nu avea un aer prea vesel.

— Mai stai mult acolo, Vagabond?

— Am cancer, răspunse detectivul.

— Se ştie acest lucru, ripostă Bossul. În ce stadiu se află tratamentul?

— Habar n-am. Ăştia mă supun la şaptezeci şi două de terapii diferite.

— O treabă excelentă. E mai bine să fie mai multe. Dau ceva rezultate?

— Cine mai ştie? Până una-alta, nu mă mai pot scula din pat, mi-a căzut tot părul, am devenit impotent, sufăr de incontinenţă, nu mă pot hrăni decât cu perfuzii, am o băşică în interiorul buzei, mă dor toate alea şi sunt cu moralul la pământ.

— Toate terapiile au întotdeauna un revers al medaliei, decretă Bossul. În mod logic, şaptezeci şi două de terapii trebuie să aibă şaptezeci şi două de reversuri ale medaliei.

— Ce minunăţii se mai întâmplă în lume?

— Minunăţia cea mai grozavă e că lumea încă mai există. Dar lucrurile plăcute se opresc aici. Agenţia Serviciilor Ultrasecrete are acum o

jumătate de miliard de salariaţi şi numărul lor continuă să crească cu repeziciune. Zburăm cu o viteză supersonică spre catastrofă şi nu-i chip să ne putem opri.

— Dar atunci ce veţi face?

— Ce vom face atunci? E singura întrebare pe care mi-o pun toţi. Toţi se interesează ce anume vom face ca să evităm dezastrul. Dar asta-i o întrebare fără răspuns, pentru că nu există nici o soluţie a problemei. Şi se pare că numai eu înţeleg acest lucru atât de evident. Ce să-i faci? *C'est la vie*.

— De ce-ai venit la mine?

— În caz că reuşeşti să te faci bine la timp, îi spuse Bossul, lasă-l dracului de univers cu problemele lui cu tot. Ce ne pasă nouă de el? Vezi mai degrabă dacă nu-ţi vine cumva în minte vreun mod de a înţelege ceea ce-i de neînţeles, de a repara ireparabilul, de a rezolva irezolvabilul şi de a recupera irecuperabilul. Mă rog, ceva care să salveze şandramaua, deşi e limpede că-i prea târziu.

CV-ul tău spune că ai fi singurul de prin părţile astea capabil să se descurce în hăţişul ăsta de imposibilităţi.

— Până una-alta, nu reuşesc nici măcar să evit de a mă căca pe mine, spuse Vagabond.

— Cel puţin nu suferi de constipaţie, zise Bossul. Dă-mi de veste dacă te faci cumva bine înainte de catastrofă.

Acestea fiind spuse, Bossul dispăru şi Vagabond rămase din nou singur cu tumoarea lui.

Capitolul 19

Profesorul Omar Khatib studia foaia de observaţie a lui Vagabond, alături de frumoasa infirmieră fără nume. Puţin mai departe, culcat pe spate, detectivul aştepta să i se spună ceva.

— Bine, bine, ne merge chiar foarte bine, mormăi pe un ton satisfăcut profesorul. Se observă deja primele semne de regres. Cancerul dumneavoastră are orele numărate, domnule Vagabond.

— Oh, cât de mult mă bucur, zise fără entuziasm detectivul.

— Domnule profesor, interveni infirmiera, n-aş vrea deloc să vă contrazic, dar toate petele astea de-aici din fotografie n-ar putea să însemne o metastază?

Profesorul Khatib se uită mai atent la radiografia pe care i-o arăta infirmiera.

— Ar putea, dar nu-i deloc aşa, spuse el cu o voce foarte sigură. Probabil că sunt metastaze psihosomatice. Un fenomen destul de des întâlnit la bolnavi de când s-a descoperit tratamentul împotriva cancerului. Câte nu mai intervin, parcă înadins ca să nu se vindece bolnavul! Dar nu-i nici un motiv de îngrijorare. Vom adăuga la terapii şi nişte psiho-leacuri.

Capitolul 20

Profesorul Omar Khatib se afla din nou în rezerva lui Vagabond.

— Starea dumneavoastră s-a complicat, domnule Vagabond. Tumoarea a ţinut piept — cu multă demnitate — celor şaptezeci şi două de terapii ale noastre şi acum ne-am trezit cu o frumoasă colecţie de metastaze mai peste tot.

— Cum este cu putinţă aşa ceva? întrebă Vagabond.

— Ar trebui să adresaţi această întrebare naturii, şi nu mie, răspunse profesorul Khatib. Datoria mea este să vă tratez în limita posibilităţilor noastre contemporane. Ştiinţa medicală le-a venit de hac — ce-i drept — tuturor bolilor. Totuşi — aşa cum dumneavoastră veţi fi ştiind prea bine, fiindcă faceţi parte din Serviciile Ultrasecrete —, industria farmaceutică lucrează la toată capacitatea ei pentru a crea noi tipuri de boli şi pentru a le face tot mai rezistente la medicamente pe cele deja existente, ca astfel să se poată menţine piaţa. Ceea ce mă preocupă acum este faptul că tumoarea dumneavoastră aparţine acestei noi generaţii de boli artificiale, provocate de metaviruşi greu de combătut cu strategiile medicale de care dispunem în ziua de azi. Oricum, nu trebuie să disperăm. Mai avem destule săgeţi în tolba noastră.

— Bine, admise Vagabond fără a şti de ce.

— Hmm, şi da şi nu, spuse Khatib. Pentru că, o dată ajunşi aici, trebuie să recurgem la Arma

Noastră Secretă. Şi mă tem că efectele ei colaterale vor fi de-acum întru câtva neplăcute.

— De ce, până acum au fost plăcute? întrebă Vagabond neputând să-şi dea seama dacă avea să-i meargă mai rău decât îi mersese. Şi în ce constă, mă rog, Arma Secretă?

— E un mister şi pentru noi, spuse profesorul. Este o metodă de tratament cuantic pusă la punct exclusiv de calculatoare, şi numai ele sunt în măsură să-i înţeleagă implicaţiile.

— Şi dă rezultate?

— Nu ştim nici noi acest lucru, recunoscu Khatib. Cazuistica este cunoscută numai de calculatoare, care refuză să publice datele. Conform acestora, cunoaşterea cazuisticii — ca şi a oricăror altor informaţii legate de ea — ar face ca tratamentul să fie lipsit de eficacitate. Când ai de-a face cu lumea cuantelor, te prinzi uşor în plasa unui asemenea gen de complicaţii metafizice.

— Trebuie să mă bucur sau să-mi plâng de milă?

— Bucuria ar fi ceva exagerat în starea în care vă aflaţi, spuse Khatib. Iar disperarea nu-i ceva prea demn. Eu aş opta pentru aşteptarea, cu seninătate, a unor vremuri mai bune.

— Voi face tot ce-mi va sta în putinţă, horcăi Vagabond.

Capitolul 21

După două săptămâni, limita posibilităţilor ajunsese la ultima expresie, în toate sensurile.

Vagabond pierduse jumătate din greutate şi aproape toate speranţele. Era evident că organismul său fusese considerat un loc cât se poate de potrivit pentru metastaze, ce se cuibăriseră peste tot, făcându-şi, pur şi simplu, de cap şi distrugând ultimele piese care mai funcţionau în maşinăria detectivului. Se părea că nici Arma Secretă nu avusese efect. Vagabond se convinse că fusese vorba de un placebo. Calculatoarele pecetluiseră cooperarea lor cu neamul omenesc printr-o mare cacealma — o straşnică păcăleală trasă tagmei medicilor care, într-un fel, meritau din plin acest lucru şi nu numai acesta.

Ceţurile delirului începeau să învăluie conştiinţa detectivului şi, în scurt timp, gândirea sa era pe cale să-şi piardă luciditatea.

Vagabond avea o înfăţişare oribilă. Din toată munca migăloasă a lui Pierre nu mai rămăsese nici o urmă. Umflăturile nu mai erau muşchi falşi, ci adevărate buboaie metastazice.

„Trebuie să fie ceva cumplit de greşit în toată treaba asta”, gândea Vagabond, cu amărăciune. El se născuse pentru a săvârşi fapte măreţe, nu ca să moară în chip jalnic. Trebuia… trebuia să… nu-şi mai amintea bine ce anume trebuia să facă. Toate erau cât se poate de confuze acum. Morfina îi alina durerile, dar nu-i putea limpezi gândirea.

Cum era, oare, cu putinţă ca totul să se sfârşească aşa dintr-o dată şi într-un mod atât de stupid?

Vagabond simţea că înăuntrul lui se ascunde ceva incredibil şi foarte important — noţiuni extraordinare de care el uitase din cine ştie ce motive misterioase. Dacă ar fi putut să-şi amintească… S-ar fi schimbat, oare, ceva? Vagabond intuia că toate ar fi fost altfel dacă l-ar fi putut sili pe acel ceva care se ascundea în străfundurile fiinţei lui să iasă afară, la lumina conştiinţei. Dar poate că era numai delirul — un semn prevestitor al sfârşitului jocului —, poate că în el nu se ascundea nimic în afară de cancerul biruitor. Apoi, o vreme, totul se cufundă în întuneric şi în visare. Mai târziu Vagabond avea să-şi aducă aminte cât de singur se simţise atunci. Nu venise nimeni să-l vadă pe patul de moarte. Cu toate că el fusese protagonistul, nu-i mai păsa nimănui de el. Dar protagonistul a ce anume? De ce crezuse despre el că ar fi un protagonist? Şi de ce începea acum să-şi pună întrebări atât de sucite şi de irelevante? Apoi conştiinţa sa reapăru la rampă şi-l făcu să regrete puţin acele lucruri tipice după care îţi pare rău pe patul de moarte. Şi Vagabond se ruşină de propria-i tipicitate. Trebuia să lupte, să lupte cu îndârjire nu atât pentru a scăpa de moarte — viaţa îi era, oricum, compromisă —, cât pentru a nu se prăbuşi în locurile comune, în care înţelesurile sunt înghiţite de valurile banalităţilor. Totuşi tentaţia unei băi de banalitate era prea mare, iar Vagabond nu reuşea să alunge gândul că se simţea un ratat. Dăduse chix! Îi încredinţaseră o misiune importantă, o

misiune despre care acum nu-şi mai amintea nimic, şi el dăduse chix. Sau poate că greşea, încurcând lucrurile, şi că singura treabă în care era pe cale să dea chix era faptul de a rămâne în viaţă? De ce se învălmăşeau toate mereu în capul lui? Oare nu fusese el şi aşa destul de zăpăcit în viaţă, ca să mai fie condamnat şi acum — când îşi dădea duhul — la zăpăceală?

Apoi cortina prinse a se lăsa încet, fără muzici de fundal, nici aplauze, nici miresme, nici lumină şi nici glorie. O comă de categoria B îndepărtă, fără prea multă jenă, tot ceea ce mai rămăsese din personalitatea şi demnitatea sa de protagonist. Îl conectară la un aparat de respiraţie artificială. Zigzagul encefalogramei începu să se rotunjească, zi după zi, aidoma crestelor unor munţi roşi de vreme şi de stihiile nemiloase. Conotaţiile dispărură una câte una. Se şterseră şi nuanţele de diferenţiere dintre lucruri. Ceea ce mai rămăsese din Frumuseţe, parcă nu mai făcea parte din acel univers. Şi, în sfârşit, sosi şi clipa fatidică în care Vagabond încetă pentru totdeauna de a mai fi ceva. În acelaşi moment, altundeva, evenimentele se precipitau şi Serviciile Ultrasecrete înghiţiseră întreaga omenire care, chiar din acea clipă, începu să se stingă cu repeziciune din cauze cât se poate de evidente, dar totodată obscure. Moartea detectivului n-a fost ceva zadarnic. Ea a oprit în mod fatalmente procesul evenimentelor din acel univers şi, o dată cu acesta, pieirea omenirii. Astfel că omenirea a fost salvată graţie sacrificiului lui Vagabond. Din acelaşi motiv, ea a încetat să existe ca stare de

lucruri. Murind, Vagabond adusese la îndeplinire, in extremis, ultima misiune ce-i fusese încredinţată de Papa-Boss. Şi în acelaşi timp îi zădărnicise efectele.

Toate acestea ar putea să însemne ceva. Dar ce anume?

Poate ar semnifica faptul ca, din acea zi, n-a mai fost nimeni fericit…

Nu, nu. Mai bine să lăsăm lucrurile nelămurite. Aşa cum i-ar fi plăcut atât de mult Prinţesei-Nedeterminării universului-abia-dispărut.

SFÂRŞIT

Capitolul 22

Gordon Wells refuzase să dispară împreună cu romanul pe care tocmai îl terminase. Luând act de natura profundă a fiinţei sale intrinseci, adică înţelegând că este personajul unei cărţi, scriitorul se ridicase mai presus de determinismul orb al cărui sclav devine orice personaj care habar nu are de toate acestea. Acest lucru nu însemna că el ar fi putut exista cu adevărat împotriva voinţei singurei divinităţi din universul său — scriitorul-demiurg, care-i dăduse viaţă dintr-o indiscutabilă toană de-a sa. Totuşi, conştiinţa naturii sale cele mai autentice îi oferea limite de tratative cu voinţa celui care crease. Eliberarea de sub jugul dictaturii intrigii nu se mai pomenise în trecut la nici un personaj din milioane şi milioane de cărţi. Dar moda se schimbă şi toate se îndreaptă, în mod inexplicabil, în direcţia conştiinţei, şi la orice nivel de realitate se înregistrează — cine ştie de ce — salturi ale paradigmelor. În faţa acestei avalanşe de liber arbitru, zeii fiecărui Olimp tremură, temându-se de ziua în care cineva îi va închide în beciurile Istoriei.

Gordon Wells se trezi suspendat, cât se poate de prozaic, în tipicul Neant care se cască la sfârşitul fiecărui univers şi al fiecărei cărţi. Lipsit de caracteristici prin natura sa, Neantul este susceptibil, mai mult decât orice, de a lua orice formă ar avea cineva chef să-i dea.

Fiind Ceva, Gordon Wells ura în mod instinctiv Neantul. Aşa că, fără a sta prea mult pe

gânduri, se apucă să-l modeleze după chipul şi asemănarea a ceea ce ştia el. Ce altceva ar fi putut face? Încet-încet, Neantul se estompă în contururile tot mai precise ale interioarelor locuinţei lui Wells. Dincolo de fereastră, începu să apară oraşul în care Gordon Wells ştia că locuieşte.

Puţin mai târziu, aveau să se ivească din Limbul Posibilităţilor toate celelalte frânturi de univers. Avea să fie un univers ales la întâmplare, înjghebat pe baza cunoştinţelor şi aşteptărilor lui Gordon Wells, şi care mai era încă îmbibat cu Neant în toate acele părţi ale sale necunoscute scriitorului. Dar, într-un fel, aceasta este soarta tuturor universurilor condamnate să fie oglinda fidelă a cunoştinţelor şi a ignoranţei respectivilor zei sau demiurgi. În definitiv, jocul Existenţei nu este altceva decât o afurisită de ţesătură de solipsisme paralele şi încrucişate.

— De ce nu creezi şi un corp pe măsura mea? întrebă Marvin Flynn dinlăuntrul creierului lui Wells.

— Nu ştiu cum să procedez, răspunse Wells. De fapt, eu nu creez nimic. Mă trezesc că totul în jurul meu se iveşte, inevitabil, din dorinţa mea de a-l găsi acolo.

— Ce anume să găseşti?

— Totul, răspunse Wells.

— Şi atunci de ce nu se iveşte şi un corp omenesc numai pentru mine, în care să-mi pot vedea şi eu, în sfârşit, de treburile mele?

— Pentru că eu nu mă aştept, evident, să găsesc acolo un corp pentru tine. Mă tem că aşa

ceva n-ar fi normal. Nu sunt câtuşi de puţin un vrăjitor. Mulţumeşte-i cerului că încă mai exişti şi aşa. Dacă n-ar fi fost pentru mine, cartea s-ar fi terminat deja şi, o dată cu ea, şi noi.

— Eu exist, oricum, într-o carte de Sheckley, spuse Marvin. O carte mult mai frumoasă decât aceasta. N-aş fi avut nimic de pierdut în cazul în care cartea de faţă s-ar fi terminat. Ba dimpotrivă!

— Nu cred că acea carte de Sheckley despre care vorbeşti e mai frumoasă decât asta! spuse Wells pe un ton ostil.

Patriotismul local se încăpăţânează să existe şi la locuitorii diferitelor universuri, precum şi la eroii diferitelor cărţi.

În momentul acela se auzi soneria. Sau, mai curând, interfonul inteligent al lui Gordon Wells care-şi dregea vocea.

— Avem oaspeţi.

— Cine-i? întrebă scriitorul somnambul.

De fapt, nu aştepta pe nimeni şi, întrucât universul acela se ivea acum din aşteptările sale, un eveniment neaşteptat era cu atât mai puţin ceva curios.

— Un tip anonim, îmbrăcat în gri, cu o expresie neutră. Fără îndoială, o creaţie a autorului acestei cărţi, spuse interfonul în concordanţă cu aşteptările inconştiente ale lui Wells.

— Dă-i drumul să intre, zise Wells. Oricum, tot va găsi până la urmă modalitatea de a intra.

— Salutare, spuse, într-adevăr, după numai un rând, individul anonim sărind peste lift şi peste scări. Eu sunt Ultimul Venit.

— Ultimul Venit? strigară în cor Wells, Marvin şi interfonul.

— A mai venit cineva după mine? întrebă Ultimul Venit.

La drept vorbind, nu venise nimeni după el.

— Deghizarea ta este inutilă, spuse Gordon Wells. Ştim cine eşti în realitate. Şi ştiu acest lucru şi cititorii.

Ochii Ultimului Venit priveau cu cea mai pură seriozitate.

— Nici eu nu ştiu cine sunt, de fapt, zise el pe un ton cât se poate de solemn, pentru că adevărurile absolute sălăşluiesc numai în creieraşele atrofiate ale nerozilor. A crede cu adevărat în maşinăria propriilor iluzii este pe cât de practic, pe atât de înjositor. Nu e ceva demn de nişte fiinţe care fac paradă de propria lor autoconştiinţă. Dar n-am venit aici ca să fac filozofie. Am venit să cădem la o învoială. Această carte se terminase. Protagonistul a murit. Iar tu, Gordon, nu ţi-ai dat osteneala să dispari, forţând prin aceasta evenimentele să se succeadă dincolo de termenele prestabilite. Acum nu ne mai putem preface că nu ştim nimic. Sarabanda fenomenelor trebuie să continue până la hotarul proximei armonii. Dar asta nu se poate întâmpla fără coerenţă.

— Dacă dorim să ajungem la un acord, spuse Wells, eu pretind de-acum pentru mine rolul de protagonist. Iar pentru tipul din creierul meu, vreau un corp care să fie numai al lui, pentru ca să pot scăpa de el.

— Imposibil, răspunse Ultimul Venit. Rolul de

protagonist i se cuvine, în mod irevocabil, lui Vagabond.

— Dar el a murit! exclamă Gordon Wells.

— A mai murit de câteva ori şi în cartea precedentă, zise Ultimul Venit. Nu-i o problemă care să ne dea bătaie de cap.

— Şi în ceea ce priveşte un nou trup pentru Marvin Flynn?

— Nici vorbă de aşa ceva, decretă Ultimul Venit. Să ne trezim că Marvin Flynn umblă haihui prin romanul nostru? Nu, nu, n-are nici în clin, nici în mânecă cu noi! O apariţie mai treacă-meargă, dar nu şi altceva... Şi, în afară de asta, nu putem să exagerăm cu violările copy-right-ului. Este şi va rămâne protagonistul unei alte cărţi şi al unui alt autor. Atât timp cât Flynn va sta cuminte, fără trup, în creierul tău, nimeni nu ne va contesta nimic. Dar să violezi şi copy-right-ul asupra corpului său fizic, asta-i prea de tot!

— Acest din urmă argument mi se pare cam şubred.

— Nimeni nu-i perfect, admise Ultimul Venit. Partea esenţială a problemei este oricum următoarea: Marvin Flynn e cât se poate de util pentru creierul tău, fiindcă îţi serveşte drept interlocutor atunci când nu se află nimeni în preajma ta. Şi apoi prezenţa lui constituie un citat mai de soi, un ornament în măsură să înfrumuseţeze orice roman.

— De ce susţii că trebuie să ajungem la o înţelegere dacă respingi toate cererile mele? întrebă Wells, văzând cum i se spulberă ambiţiile.

— Trebuia să spun şi eu ceva acolo, răspunse

Ultimul Venit. Şi, în definitiv, există toate condiţiile de a se crea premisele unei mici revoluţii a intrigii. Contează doar faptul între secvenţele succesive ale fenomenelor să existe o diafragmă de text suficient de groasă pentru a da iluzia unui plan mai abitir decât toate.

— Nu cred că vei reuşi să-i mai păcăleşti pe cititori, spuse scriitorul somnambul.

— Vom renunţa la îndepărtarea Neîncrederii. Nu le poţi avea chiar pe toate în lumea asta. Şi nici în cartea asta. De altminteri, ce este îndepărtarea Neîncrederii dacă nu o scufundare în mistificarea autoînşelării? Oricum, e prea multă minciună în lume ca să-ţi mai doreşti aşa ceva şi în cărţile pe care le citeşti întru delectarea ta. Cititorii trebuie să ştie că citesc cartea pe care o citesc! După primele clipe de nedumerire, creierul uman trebuie să afle adevărul.

— Şi acum ce se va întâmpla? întrebă Wells.

— *Acum* nu se va mai întâmpla nimic, replică Ultimul Venit. Şi nici *după aceea*. Momentul acţiunii se mută acum *mai înainte*.

— Şi eu ce trebuie să fac?

Lui Gordon Wells i se părea că simte vag acel gust deosebit de liber arbitru pe care crezuse că-l savurase, în timp ce universul i se destrăma dincolo de hotarele atenţiei sale.

— Nu ştiu nici eu încă, răspunse Ultimul Venit. Atotştiinţa este numai un mit al celor neştiutori.

Expresia deprimată a lui Gordon Wells îl făcu să se înduioşeze.

— Voi încerca să pun o vorbă bună pentru

tine pe lângă MC Kunta Bunda 50°, promise el.

— Mulţumesc, zise Gordon Wells. Cât va dura această scenă? Trebuie să merg o clipă la toaletă.

— Nu mai ai timp, răspunse Ultimul Venit. Acest univers de legătură se termină aici. Celălalt univers a trebuit să fie creat din nou, între timp, şi chiar în acest moment a fost deblocată tasta de întrerupere a curgerii timpului.

Capitolul 23

Mai târziu, Vagabond şi Ausra luară cina la lumina lumânărilor în barul de noapte rezervat în exclusivitate Serviciilor Ultrasecrete. Atmosfera era înviorată de un spectacol hardcore. Artiştii erau şi ei, evident, agenţi secreţi, pentru că nimeni nu putea să intre acolo dacă nu făcea parte din Agenţie. Chiar şi numeroasele prostituate care-şi întreţineau clienţii pe la mese sau prin separeuri erau agenţi secreţi. Ici-colo, câţiva codoşi — şi ei agenţi secreţi — mijloceau cu răbdare desfrâul între clienţi şi târfe — agenţi secreţi cu toţii —, acesta din urmă practicând cu sârguinţă una dintre cele mai vechi meserii din lume. Nici un alt night club nu se putea lăuda cu o atmosferă la fel de exclusivă.

— Suntem deja cinci milioane, dacă poţi să-ţi închipui, James, aşa am auzit. Frumoasă treabă!

— Cinci milioane de ce? întrebă James, ocupat să strivească între dinţi foarte preţioasele icre ale ultimilor şapte sturioni din lume.

— Cinci milioane de agenţi secreţi. Serviciile Ultrasecrete devin din ce în ce mai importante. Frumos, frumos, frumos!

Pe Vagabond îl interesa mai mult gustul icrelor. Cinci milioane de agenţi secreţi şi numai şapte sturioni!

— Nu mai este nimic de făcut, şi atunci toţi se înscriu în Serviciile Ultrasecrete ca să se joace de-a spionii, spuse el.

— Noi nu ne jucăm de-a spionii, James.

— Poate că nu. Şi poate că da. În ceea ce ne priveşte pe noi. Dar cea mai mare parte a membrilor care stau închişi prin sediile de la periferie nu ştiu că Papa este, de fapt, Bossul travestit şi că sediul nostru este falsul Vatican. Majoritatea membrilor există doar pentru a se întruni un număr cât mai mare. Dar la ce anume foloseşte numărul, aceasta este o întrebare pe care nu trebuie să mi-o pui.

— O, James, ce se va întâmpla atunci când toţi oamenii din lume vor face parte din Serviciile Ultrasecrete?

— Această întrebare e şi mai rea decât cea anterioară.

Un lăutar ţigan căruia îi lipseau jumătate din dinţi — şi el agent secret — execută în apropierea mesei lor o admirabilă piesă muzicală, „Ceardaşul lui Monti”. Când acesta se termină, ţigăncuşa care îl însoţea pe lăutar — poate să fi fost fiica lui sau, mai probabil, o pitică ce suferise o operaţie ca să pară o fetiţă şi care era, oricum, un agent secret — îi oferi Ausrei un uriaş trandafir roşu. Graţie ingineriei genetice, trandafirii atingeau dimensiunile florii-soarelui.

— Oooo, ce frumos e! exclamă Ausra, cufundându-şi în trandafir năsucul ei lituanian. Ce frumos e! Ce frumos e! Nu-i aşa că e frumos, James?

Dar în acea clipă, pe James Vagabond îl muncea gândul să priceapă de ce ţigăncuşa îi întindea lui acum trei plicuri albe, voluminoase.

— Alegeţi un plic, domnule Vagabond, spuse fetiţa, zâmbind, şi zâmbetul îi descoperi dinţii ei

mici, în mare parte cariaţi. Ce plic preferaţi, numărul unu, numărul doi sau numărul trei?

„Ce joc o mai fi şi ăsta?” se întrebă, în sinea sa, detectivul. Apoi întinse mâna spre plicul numărul doi… dar, în mod cu totul neaşteptat, apucă plicul numărul unu, îl deschise şi scoase din el o foaie de hârtie albă pe care, în aparenţă, nu scria nimic.

Îşi ridică apoi capul şi văzu că cei doi ţigani dispăruseră.

— Din ce parte începem? întrebă Ausra. De unde anume se poate începe salvarea lumii?

— Tocmai la asta reflectam şi eu.

— Ce faci de obicei pentru a salva lumea?

— De obicei, nu fac absolut nimic. Aştept să se întâmple ceva.

— Şi se întâmplă?

— De regulă, da. Nu-mi amintesc ca vreodată să nu se fi întâmplat ceva.

— De ce? Pentru că apoi se mai întâmplă şi altceva?

— Acesta este unul dintre cele mai mari mistere ale universului. De ce se întâmplă mereu câte ceva?

Ausra nu părea a fi interesată de aspectul filozofic al chestiunii. Ea înţelesese doar sensul mai contingent şi mai practic al întrebării.

— Ce-mi pasă mie de univers! De ce atunci când trebuie să salvezi lumea se întâmplă mereu ceva care-ţi permite s-o salvezi?

— Probabil, pentru că eu sunt un arhetip.

— Nu-i frumos să spui lucruri de neînţeles unei fete drăguţe. Ce înseamnă treaba despre care

vorbeşti?

Vagabond era şi mai nedumerit decât fata. Ce naiba îi mai ieşise din gură? Nici măcar el nu înţelegea implicaţiile a ceea ce spusese şi a ceea ce ar fi vrut, eventual, să spună.

— Un arhetip este un fel de lucru care exista mai înainte de celelalte lucruri, răspunse detectivul în mod mecanic. Un lucru din care se trag, ulterior, alte lucruri, o unitate exemplară comună unei anumite categorii de funcţii… mă rog, un arhetip e un arhetip.

— Şi de ce ai fi tu, la o adică, lucrul ăsta?

Iată întrebarea dificilă pe care Vagabond încerca din răsputeri s-o alunge în străfundurile inconştientului. Detectivul începu să transpire. Nu avea nici cea mai vagă idee asupra răspunsului.

— Ce altceva aş putea să fiu? replică el, mirându-se de propriile-i cuvinte. Cine ar mai putea fi în stare să salveze lumea, şi încă de mai multe ori, cine altul dacă nu un arhetip?

— Este prea complicat pentru mine, izbucni Ausra căutându-şi de lucru pe masă.

Găsi o scobitoare şi începu să-şi chinuie gingiile.

Între timp, Vagabond se confrunta de zor cu disfuncţii ale homeostazei sale. Respira anevoie şi i se contractase stomacul. Şi transpirase abundent, simţind o sudoare rece pe tot corpul.

— Practic, dacă am înţeles bine, continuă Ausra cu privirea în tavan, putem să ne vedem liniştiţi de treburile noastre, fiindcă oricum ceva tot o să se întâmple — ceva care să te facă să salvezi lumea. Sau, mă rog, să faci lucrul ăla pe

care trebuie să-l faci.

— Da, practic da, admise Vagabond, cu mare greutate.

— Atunci, am putea merge să facem nişte cumpărături, spuse Ausra, cu un zâmbet larg, neaşteptat.

— Cumpărături?

— Am nevoie de o grămadă de fleacuri noi, îl lămuri Ausra. N-am mai făcut cumpărături ca lumea de cel puţin o săptămână.

— O să mergem, murmură cu resemnare Vagabond, căruia începea să-i treacă încet-încet indispoziţia.

— Trebuie să întreprindem o călătorie, spuse Ausra. Prin părţile astea am cumpărat cam tot ce era de cumpărat… adăugă ea şi râse — un râs şiret şi vinovat, în acelaşi timp.

Vagabond avea mintea tulbure. Care mai era, oare, misiunea lui de data asta? Să ajute Universul să învingă? Nu-şi mai amintea cu precizie. Şi ce anume se întâmpla cu el?

„Trebuie să evit de a mai salva lumea”, mormăi în sinea sa. „E nevoie să-mi concentrez atenţia asupra universului şi a întrecerii în care este angajat…”

— Ce întrecere? se interesă Ausra.

— Nu ştiu, îngăimă Vagabond. Universul se află în întrecere, universul se află în întrecere. Şi eu trebuie…

— Cu siguranţă este vorba despre un concurs de frumuseţe, spuse Ausra cu o voce convingătoare. Şi mai concurează multe alte universuri?

— Un concurs de frumuseţe?

Vagabond nu s-ar fi gândit niciodată la aşa ceva.

— Miss Univers? îşi dădu cu părerea Ausra. Sau Mister Univers? Cum i-au spus?

— Nu i-au spus încă în nici un fel, pentru că nimeni nu ştie despre ce anume e vorba, ripostă Vagabond.

— Un concurs de frumuseţe misterios! zise Ausra cu o expresie de admiraţie. Te invidiez. Ai o misiune splendidă, James. Te vei distra de minune.

— Nu asta mă interesează.

— Bineînţeles că nu. Tu eşti un profesionist serios şi datoria ta este să învingi. Să învingi cu orice preţ! Aşa că te vei distra chiar fără voia ta. Oh, James, cât de mult de invidiez!

— Nu sunt un profesionist. Sunt un arhetip, spuse Vagabond încercând din nou să priceapă cum scosese asemenea vorbe.

— Da, desigur, dar eşti un arhetip serios, un arhetip de invidiat, James

— Un arhetip nu poate fi invidiat.

— Şi de ce nu? Fiecare poate să invidieze ce vrea, aşa-i? Nu asta înseamnă oare libertatea?

— Ai dreptate. Majoritatea oamenilor invidiază, într-adevăr, un arhetip sau altul. Dar e ceva greşit. N-are nici un sens să invidiezi un arhetip.

— O, James, lucrările fără sens sunt adeseori cele mai frumoase! Voi, bărbaţii, sunteţi nişte fanatici ai conţinutului raţional şi, în acest fel, vă irosiţi cea mai mare parte a vieţii. Ar trebui să laşi un pic lucrurile în voia lor, James.

Vagabond nu înţelegea în ce alt mod ar fi putut să mai lase ca lucrurile să-şi urmeze cursul lor. Le lăsase destul în decursul anilor.

— Şi unde ai prefera să mergi la cumpărături? o întrebă el pe Ausra, ca să schimbe vorba.

— O, James, n-am mai făcut niciodată cumpărături în Japonia, şi prietenele mele mi-au spus că-i ceva fantastic! Se găsesc o grămadă de lucruri japoneze pe acolo.

— În Japonia? Păi, asta-i tocmai în cealaltă parte a lumii!

— James, dar pe ce lume trăieşti? Japonia nu mai este acolo. S-a mutat prin părţile noastre, încă de-acum câteva luni, şi de-atunci n-a mai plecat de-aici.

— Cum s-ar spune, i-a priit în aceste locuri.

— Cine ştie ce-i mai trece prin cap Japoniei? S-a oploşit prin Carpaţi şi nici că-i mai vine să se mişte de pe tărâmurile acelea. James, trebuie să mă duci acolo mai înainte ca ea să plece din nou!

— Atunci, hai să facem o excursie în Japonia! spuse cu jumătate de glas Vagabond. Poate că victoria unui Univers întreg depinde şi de o neînsemnată după-amiază de cumpărături.

Capitolul 24

Vagabond nu se gândea la nimic în timp ce se plimba cu Ausra pe bulevardul Magheru, una dintre arterele capitalei japoneze, uitându-se doar în treacăt la vitrinele care o atrăgeau în schimb foarte mult pe însoţitoarea sa.

— Oh, James, uite ce drăguţ este ţigănuşul ăsta îmbălsămat! Îl vreau, îl vreau, îl vreau! exclamă Ausra, arătând cu degetul ceea ce văzuse într-o vitrină.

In vitrină era expus într-adevăr un exemplar de ţigănuş îmbălsămat, un gadget care s-ar fi potrivit de minune în orice colecţie.

— Să intrăm şi să vedem mai întâi cât costă, spuse Vagabond.

Intrară în magazin şi întrebară. Era vorba de un ţigănuş japonez autentic, orfan, care decedase tocmai la momentul potrivit, de maximă comerciabilitate, şi fusese îmbălsămat după toate regulile artei prin cea mai bună metodă a plasticizării. Turiştii se dădeau în vânt după aşa ceva. Cu toate că fiecare exemplar era lucrat manual, acela era un produs de serie, dar care-şi merita preţul. Se înţelege că era prea greu pentru a fi cărat în mâini, aşa că, după ce-l plătiră, Vagabond şi Ausra aranjară să le fie expediat la domiciliu.

Apoi îşi continuară excursia de cumpărături. După mai bine de o oră, hotărâră să se oprească pentru a bea ceva la *Cafeneaua Einstein*. Ar fi putut fi un local plăcut şi rafinat, dacă japonezii n-

ar fi fumat cu toţii ca turcii şi dacă localul n-ar fi fost lipsit de aer condiţionat. Vagabond şi Ausra tocmai îşi terminaseră cafelele şi se pregăteau să plece, când un tip cu chip cunoscut dădu buzna înăuntru, gâfâind.

— În sfârşit te-am găsit, James! exclamă Gordon Wells. Dar ce dracu' ţi-a venit să te ascunzi tocmai aici, în Japonia?

— Gordon? Ce-i cu tine pe-aici? Şi cum de m-ai găsit?

— Mi s-au întâmplat lucruri uluitoare, mărturisi scriitorul somnambul. Pe lângă ele, faptul de a te fi găsit în Japonia e floare la ureche.

— Ausra, se adresă detectivul asistentei sale, ţi-l prezint pe Gordon Wells care este, probabil, cel mai bun prieten al meu.

— Femei adevărate, ai? spuse Wells şi chipul îi trăda o nuanţă de dezgust. Dar n-am nimic cu dumneavoastră personal, să fim bine înţeleşi, domnişoară.

— Nu vă faceţi griji, zise Ausra arborând un zâmbet cordial. La crescătorie am fost dresate să nu ne pese de neîncrederea celor care nu vor să aibă de a face cu noi.

— Mă bucur că vă plăceţi reciproc. Cred că acesta va fi începutul unei noi şi trainice prietenii, spuse Vagabond.

— Trebuie să-ţi faci un control la creier, zise Gordon Wells clătinând din cap. Am venit să te caut pentru că am descoperit un lucru incredibil, absolut incredibil, aş spune chiar halucinant. Şi vreau să aud părerea ta în legătură cu acest lucru.

— Despre ce-i vorba? întrebă Vagabond din

cale-afară de curios.

— Despre un lucru pe care l-a descoperit calculatorul meu şi care priveşte însăşi natura Realităţii.

— Interesant, spuse detectivul.

— Dar acesta nu-i locul cel mai potrivit pentru a discuta. E prea mult fum aici. Am putea merge altundeva să mâncăm ceva şi să vorbim în linişte la masă.

— O, da, ce idee bună! interveni Ausra. Dacă stau să mă gândesc, şi mie mi-e o foame, foarte, foarte, cât se poate de mare. Oh, James, să mergem numaidecât într-un restaurant mai acătării.

— Propun să mergem să ne înfruptăm din bucătăria tradiţională autohtonă, spuse Wells. Am văzut un *MacDonald's* chiar la doi paşi de-aici.

— E o idee excelentă, zise Vagabond. N-am mai mâncat niciodată specialităţi japoneze.

Ieşiră câteşitrei din *Cafeneaua Einstein* şi se îndreptară către *MacDonald's*. Era ceva de mers, dar acest lucru n-ar fi făcut decât să le mărească pofta de mâncare. Trotuarele erau înţesate de japonezi ieşiţi la plimbare, iar pe străzi, o mulţime de maşini se luau parcă la întrecere în a nu-şi acorda prioritatea cuvenită. Stilul japonez de condus maşina era unul dintre cele mai agresive din lume. La un moment dat, Vagabond, Wells şi Ausra fură opriţi de un poliţist care-i amendă pentru că nu respectaseră distanţa de siguranţă a celorlalţi trecători. Era o regulă a codului rutier pentru pietoni făcută anume pentru a-i taxa pe turişti şi pentru ca municipalitatea să mai poată

face rost de niscai bănişori. Prin acest soi de expediente, turismul japonez n-avea să facă însă mare brânză. Vagabond, Wells şi Ausra ajunseră în apropierea unei intersecţii importante şi se opriră la marginea trotuarului, aşteptând culoarea verde.

— Este un adevărat salt de paradigmă, James, îi spunea în momentul acela Wells.

Până atunci, discutaseră mai mult despre formele feminine care se tot perindau prin faţa lor, în timp ce Ausra era ocupată nevoie-mare cu vitrinele, trecând de la una la alta. Gordon tocmai se pregătea să reia discuţia pe tema aceea care-l preocupa mai mult decât orice. Nu mai avea răbdare să ajungă undeva şi să se aşeze la masă. Acum se părea că şi pe Ausra o interesa ce avea să spună scriitorul somnambul.

— Te referi la descoperirea calculatorului tău? îl întrebă Vagabond.

— Exact. Pregăteşte-te pentru şocul cel mai mare din viaţa ta, James. Cum ai reacţiona dacă ţi-aş spune că noi nu existăm?

— Cum? Poate că ţi-aş râde în faţă. Sau, mai probabil, ţi-aş cânta în strună, dar în sinea mea te-aş compătimi.

— Îţi vei schimba părerea atunci când îţi voi dovedi cele spuse. Ascultă la mine, James, noi *nu* existăm cu adevărat. Noi suntem numai…

Şi James Vagabond suferi, într-adevăr, un şoc. Şi încă unul dintre cele mai mari din viaţa sa. Dar nu era vorba de şocul despre care îi pomenise Gordon Wells.

Vagabond îi avea în faţa sa atât pe Gordon Wells cât şi pe Ausra. Se aflau amândoi la

marginea trotuarului şi stăteau întorşi cu faţa spre el şi cu spatele la intersecţia pe care câteşitrei urmau s-o traverseze peste o clipă. Într-o fracţiune de secundă, acolo unde se aflau Wells şi Ausra, detectivul văzu numai partea laterală a unui uriaş autobuz trecând ca o săgeată atât de aproape de el, încât puţin lipsi să nu-l strivească.

Abia după câteva secunde bune mintea lui James Vagabond putu să priceapă ce se întâmplase. După apariţia fulgerătoare a autobuzului, prietenii săi dispăruseră şi semaforul îşi schimbase culoarea în verde. În dreapta detectivului, un măcel cât se poate de palpabil dovedea că magia nu avusese nici un rol în cele întâmplate. Cei care fuseseră numai cu o clipă înainte Gordon Wells şi Ausra zăceau striviţi pe asfalt, la o distanţă de câţiva zeci de metri. Şi cine ştie ce i se întâmplase şi lui Marvin Flynn. Autobuzul se oprise şi, treptat, se opreau şi celelalte maşini pentru momentul ritual al voyerismului colectiv, tipic pentru asemenea ocazii. Şoferul se dădu jos din autobuz şi începu să înjure cadavrele într-o limbă pe care Vagabond n-o putea înţelege. Se părea că voia să le învinuiască de a se fi aflat la locul nepotrivit şi în momentul nepotrivit. Vagabond începu să păşească încet — cu mintea înceţoşată de groază — spre ceea ce mai rămăsese din prietenul lui şi din vesela sa însoţitoare.

În jurul cadavrelor începea să se bulucească mulţimea. Vagabond îşi făcu loc să treacă şi, după ce văzu ceea ce văzu, se întoarse la hotel unde revăzu de mai multe ori accidentul la Telejurnalul

Porno.

Capitolul 25

Vagabond trecu printr-o perioadă de confuzie şi de prostraţie. Moartea neaşteptată a celui mai bun prieten al său, precum şi a singurei sale colaboratoare avusese asupra minţii lui efecte devastatoare şi de neînţeles. Nu era un doliu oarecare. În tainiţele cele mai îndepărtate ale sufletului său pluteau un fel de semne ale unei rătăciri profunde, apărute în cursul evenimentelor recente, senzaţia că nu fusese respectat un scenariu transcendent, certitudinea inexplicabilă că nimerise într-o fundătură a Realităţii. Toate acestea erau asezonate cu o curiozitate nemărginită, feroce, în legătură cu ceea ce Gordon Wells nu avusese răgazul să-i dezvăluie. Şi cu intuiţia că accidentul trebuise să fi avut, cumva, o legătură cu dezvăluirile pe care Wells nu apucase să le mai facă, în virtutea obscurului Principiu Paranoic Universal potrivit căruia toate misterele s-ar uni în mod necesar într-o singură urzeală a unei conspiraţii colosale.

Întors din Japonia înainte ca aceasta să devină Zambia, Vagabond se trezi confruntat din nou cu problemele sale economice. Ausra era singura pungă cu bani pe care Serviciile Ultrasecrete i-o puseseră la dispoziţie, aşa că acum se afla iarăşi în imposibilitatea de a mai face vreo cumpărătură. Practic vorbind, nici nu mai putea ieşi din casă, drept care stătea lungit pe pat lângă ginoidele sale fără viaţă, uitându-se la toate nonsensurile ce se succedau pe peretele

informaţional şi încercând totodată să mai cotrobăiască prin mintea sa. Intuia că mintea îi ascundea nişte adevăruri importante de care ar fi avut nevoie acum, dar care nimeriseră cine ştie pe unde, uitate prin vreun cotlon îndepărtat al labirinturilor sale cerebrale. Dacă-i greu să găseşti ceva de care ai nevoie prin harababura din casa ta, atunci este şi mai greu să găseşti ceva în dezordinea din mintea ta, pentru că o minte are mult mai multe ascunzători decât cea mai mare casă.

Şi iată că apăru din nou o hologramă a Bossului.

— Condoleanţe pentru prietenul tău Gordon Wells, spuse în mod mecanic Papa-Boss înainte de a trece la subiect. Am veşti bune pentru tine. Lui Zeiringer îi merg bine treburile şi sunt speranţe să te poată scoate din încurcătura fiscală în care te-ai băgat. Între timp, instruim altă agentă de-a noastră, care să te însoţească şi să aibă grijă de tine în locul bietei Ausra. Făcu o pauză. Arăţi rău. Ca şi cum ar fi trecut un TIR peste tine.

— Era un autobuz, ţinu să precizeze Vagabond. Şi n-a trecut peste mine.

— N-am vrut să glumesc, spuse Bossul dându-şi seama că făcuse o gafă. De ce nu-ţi iei un concediu să te duci si să te plimbi prin Europa împreună cu noua ta asistentă?

— Dar nu suntem în Europa?

— Nu mai suntem. Am mutat-o.

— Cine a mutat-o?

— Împrejurările, zise Bossul. Nici măcar noi, cei din Serviciile Ultrasecrete, nu reuşim să

descoperim cine trage sforile aici.

— Ce sfori?

— Sforile împrejurărilor. Suntem convinşi că cineva trage nişte sfori aici. Facem cercetări în privinţa asta, dar este o problemă foarte complexă.

— Cred şi eu, spuse Vagabond.

În sinea sa îi dădea dreptate. Cineva trăgea sforile fenomenelor. Dar cine anume?

— În vremurile astea, e greu să înţelegi ce-i trece prin cap Europei. Dar asta-i altă problemă. Pe curând, Vagabond, şi spor la treabă!

Holograma dispăru şi Vagabond se întrebă o clipă cum de puteau face să apară holograme interactive la dreapta şi la stânga, dar fu o curiozitate efemeră, care se risipi imediat. Atâtea şi atâtea minunăţii se întâmplau de când cu dezvoltarea tehnologiei, încât nu mai puteai înţelege cum merg lucrurile.

Intervenţia Bossului îl scosese din apatia sa şi acum ştia care era primul lucru pe care urma să-l facă. Avea să-l caute pe MC Kunta Bunda 50° şi să stea de vorbă cu el. Calculatorul negru al lui Gordon Wells fusese cel care aflase ştirea extraordinară pe care prietenul său, scriitorul somnambul, nu apucase să i-o mai comunice.

Vagabond avu noroc, fiindcă MC Kunta Bunda 50° se afla în casa lui Gordon Wells şi juca şah cvadridimensional contra lui însuşi. Şahul tridimensional era un joc prea complicat pentru fiinţele omeneşti — deşi fusese inventat de ele —, dar prea simplu pentru calculatoare. La acest joc, eşichierul este un simplu cub cu trei dimensiuni,

floare la ureche pentru un calculator de talia lui MC Kunta Bunda 50°. În schimb, şahul cvadridimensional era un joc pe măsura calculatoarelor moderne şi nici o fiinţă omenească nu reuşise vreodată să-i înţeleagă regulile. Iar prin saloanele în care calculatoarele îşi stabileau relaţiile sociale reciproce, se vorbea deja despre şahul pentadimensional cu nemaipomenitele sale complicaţii.

— Ce vânt bun te aduce prin părţile astea? îl întrebă calculatorul.

Lui MC Kunta Bunda 50° nu-i displăcea să-şi permită, din când în când, unele dintre cele mai plictisitoare formalisme omeneşti.

— Cu o clipă înainte de moarte, Gordon era pe punctul de a-mi vorbi despre o descoperire extraordinară pe care ai făcut-o tu, spuse Vagabond intrând imediat în miezul problemei. Am venit la tine ca să-mi spui totul. Vreau să ştiu adevărul.

— Nu aveam nici o îndoială în această privinţă, zise MC Kunta Bunda 50°. La drept vorbind, te aşteptam. Unicul meu rol era de-acum să aştept vizita ta inevitabilă. Mi-e neplăcut să recunosc, dar existenţa mea nu mai are nici un rost în afară de a-ţi deschide porţile lumii realităţii. Din fericire, mi s-a îngăduit cel puţin să joc şah cu mine însumi. Cred că altfel aş fi înnebunit de plictiseală.

— Nu credeam că un calculator ar putea să înnebunească de plictiseală, comentă Vagabond.

— Problema Plictiselii este unul dintre marile mistere ale Universului, spuse MC Kunta Bunda

50°. Plictiseala este legată în mod inexplicabil de Arbitru — o altă misterioasă şi incomprehensibilă esenţă a Universului — într-o ecuaţie pe care nici toate calculatoarele din lume n-au reuşit până acum s-o rezolve, în ciuda puterii lor de calcul. Plictiseala nu poate exista fără Arbitru, totuşi Plictiseala îşi face apariţia atunci când dispare Arbitrul. Mai sunt însă o mie de alte variabile care nu simplifică deloc problema. În consecinţă, Plictiseala omenească este floare la ureche pe lângă Plictiseala cumplită la care sunt supuse, în mod potenţial, calculatoarele din generaţia mea. Nu-i uşor să fii calculator în ziua de azi.

— Mai înainte de a mă plictisi şi eu, îl întrerupse Vagabond, ar fi bine să-mi spui tot ceea ce afirmai că intenţionai să-mi spui. Detectivul privi în jurul său. N-aş vrea ca vreun autobuz să dea iama în dormitorul tău şi să te facă terci.

MC Kunta Bunda 50° începu să zumzăie a îngrijorare.

— Ceea ce ai afirmat nu-i chiar atât de improbabil, zise el. Din clipa în care ai pomenit de această eventualitate, ai făcut să fie mai puţin neverosimilă o posibilă înfăptuire a sa. Făcu o scurtă pauză, apoi reluă: Iar eu, cu fraza pe care am rostit-o adineauri, am agravat şi mai mult situaţia, care se agravează ori de câte ori zic că se agravează. Suntem pe cale de a intra într-o belea de toată frumuseţea. Vino imediat lângă mine, pentru ca să pot intra în creierul tău.

— Să intri în creierul meu? Nu putem sta frumos în fotoliu şi să discutăm ca nişte persoane civilizate? spuse Vagabond, încercând să

temporizeze.

— Imposibil, ripostă calculatorul. După toate probabilităţile, mintea ta ar refuza să ia act de Realitate. Trebuie să-ţi demonstrez ceea ce vreau să-ţi comunic, şi singura modalitate este de a acţiona în mod fizic înăuntrul creierului tău.

— Dacă mintea ta reuşeşte să suporte greutatea Realităţii, atunci şi a mea va putea, spuse Vagabond tot mai neliniştit.

— Nu sunt chiar atât de sigur, zise calculatorul pe un ton rece. Eu am o minte superioară. Şi din acest motiv nimeni n-a reuşit să-mi şteargă din memorie ceea ce am descoperit din întâmplare.

— Dar cine a încercat să-ţi şteargă memoria?

— Vei afla imediat, răspunse calculatorul apropiindu-se de investigator.

— Nu mai sunt chiar atât de sigur că vreau să ştiu, zise Vagabond trăgându-se înapoi.

— De asta mă temeam şi eu, spuse MC Kunta Bunda 50°. Nu avem nici o clipă de pierdut. S-ar putea să fie şi acum prea târziu. Noi stăm la taclale aici şi, între timp, evenimentele ne pândesc şi complotează împotriva noastră.

Vagabond n-ar fi putut să jure, dar i se păru că aude în depărtare, dincolo de camera de dormit, ceva ca un duduit de motor de autobuz… dar poate că fereastra fiind deschisă, pătrundeau dinspre ea zgomotele traficului urban…

MC Kunta Bunda 50° îl înşfăcă la iuţeală pe Vagabond cu miile sale de fire metalice care, în câteva clipe, puseră stăpânire pe craniul detectivului, tapisându-i pielea capului cu

electrozi microscopici.

La câteva secunde după aceea, sonda psihică a calculatorului începea deja să cotrobăiască prin tărâmurile Identităţii lui Vagabond, găsind mai mult sau mai puţin ceea ce se aştepta să găsească, până ce se pomeni dintr-o dată în faţa a ceva nou şi neaşteptat. N-a fost deloc simplu să înţeleagă despre ce era vorba nici chiar pentru un calculator de calibrul lui MC Kunta Bunda 50°. Nu există nimic fizic într-o minte omenească, ci totul se naşte — ca o valoare adăugată — din complicata urzeală de legături electrice existente între neuroni. Şi, pentru a complica niţeluş lucrurile, fiecare înţeles are sens numai prin comparaţie cu tot restul în cadrul unei îngrămădiri simbolice, în care nu-i deloc uşor să te descurci.

Surprins şi încurcat, MC Kunta Bunda 50° îşi concentră atenţia asupra naturii Obiectivului Mintal Neidentificat peste care dăduse. Acesta nu avea formă, aşa cum, de altfel, nimic nu are formă într-o minte. Şi nu avea nici un înţeles, şi prin aceasta se deosebea de tot restul, cel puţin în ochii lui MC Kunta Bunda 50°. Drumul înţelegerii trece întotdeauna prin metafore, atât pentru fiinţele omeneşti cât şi pentru calculatoare. Dar nici o metaforă nu era disponibilă pentru Obiectul Mintal Neidentificat, iar absenţa metaforelor s-a transformat, în mod fatal, în metafora unei Găuri Negre. Şi aşa cum natura urăşte neantul, tot aşa şi gândirea urăşte golul de metafore. MC Kunta Bunda 50° se apucă să examineze cu şi mai mare osârdie Gaura Neagră pe care credea c-o dibuise în mintea lui Vagabond. Nu există cuvinte potrivite

pentru a descrie modul în care a reuşit, până la urmă, calculatorul să demaşte adevărata natură a Găurii Negre pe care credea că o descoperise. Orice descriere ar părea ridicolă şi neverosimilă. Şi nici măcar MC Kunta Bunda 50° n-ar fi putut să-şi explice vreodată lui însuşi cum dracu' de reuşise să-i dea de capăt problemei. Fapt e că a reuşit şi şi-a mai dat seama că nu era cazul să-i spună ceva detectivului. Singurul lucru pe care trebuia să-l facă era să îndepărteze stratul foarte gros şi de nepătruns de uitare care acoperea tot ceea ce James Vagabond ştia deja de mai multă vreme.

La scurt timp după aceea — atunci când ieşi din locuinţa răposatului său prieten —, James Vagabond devenise furios, conştient şi hotărât. Doar că nu-i era prea clar ce avea să facă. De un lucru era însă sigur, foarte sigur, în mod irevocabil de sigur, şi anume că nu mai fusese niciodată atât de furios, de conştient şi de hotărât. Acum era nevoie doar să stabilească ce trebuia să întreprindă cu atâta hotărâre.

Capitolul 26

Conştiinţa nu-i este de nici un folos acţiunii. E un lucru verificat. Vagabond trândăvea de mai mult timp şi era din ce în ce mai nervos, tot muncindu-se cu gândul cam ce ar fi trebuit să facă. Ar fi putut să intre din nou în grevă, cu riscul ca vânzătorul de uitare să se ivească din nou pentru a-l sili să mai uite o dată cine era. Sau ar fi putut să se apuce cu şi mai mare osârdie de treaba pe care i-o încredinţaseră Serviciile Ultrasecrete, contând pe faptul că noul său punct de vedere avea să facă, probabil, ca lucrurile să meargă mai uşor. Ştia din nou că era personajul care era, şi acest lucru îi restituia acea părticică de liber arbitru pe care nici un autor sau demiurg nu le-o contestă fiinţelor care se ivesc din ceţurile propriilor lor inconştienţe. Dar liberul arbitru este ca un foc cu care nu trebuie să te joci, pentru că te frigi, mai ales atunci când nu ştii să te joci cu el. Unii susţin că liberul arbitru nici n-ar exista, de fapt, deoarece tot ceea ce se întâmplă are cauze bine precizate şi că înlănţuirea tuturor cauzelor cu toate efectele n-ar mai lăsa loc liberului arbitru. Totuşi, chiar dacă liberul arbitru nu există realmente, nimeni nu poate nega faptul că el există *în mod virtual*. Şi oricine recunoaşte în sine proprietatea liberului arbitru începe să se bucure de avantajele şi de contraindicaţiile lui, de parcă liberul arbitru ar exista în mod real sau aproape real. Am putea vorbi, aşadar, de un semi-liber arbitru, dacă n-ar exista primejdia ca în acest

punct lucrurile să devină şi mai încurcate decât sunt. Aşa că, ar fi mai bine să ne mulţumim cu aproximaţiile precedente. Orice s-ar spune, liberul arbitru este, fără doar şi poate, cel mai mare duşman al stabilităţii universului. Totodată este şi singurul leac împotriva Plictiselii pe care universul l-a putut născoci vreodată. Nu le poţi avea chiar aşa pe toate în acest univers. Şi nici în celelalte.

La toate astea şi la altele se gândea Vagabond în loc să acţioneze. Cum să acţionezi când trebuie să te gândeşti la atâtea şi atâtea lucruri şi nici n-ai un criteriu ca lumea după care să iei o hotărâre?

Îi simţea lipsa prietenului său Gordon Wells. Când îţi pierzi un prieten într-un accident, nu te consolează cu nimic ideea că-i numai ceva ce se petrece într-o carte, că amicul era de fapt doar un arhetip şi că existenţa lui nu fusese, în realitate, decât o picătură de cerneală aşternută în mod inspirat pe hârtie cine ştie pe unde. Motivele cele mai solide pe care le născoceşte mintea nu atenuează câtuşi de puţin durerea care sălăşluieşte altundeva în minte, în zonele acelea în care realitatea este probabil percepută mai mult aşa cum este ea, decât aşa cum este descrisă lingvistic vorbind. Vagabond nu-şi mai afla pacea de la pierderea lui Gordon şi-l deranja şi faptul că n-o mai avea pe Ausra în preajmă. Cu cine avea să mai stea de vorbă? Acum Vagabond ştia din nou că era un personaj şi că în această calitate avea nevoie de interlocutori mai mult chiar decât de un individ în carne şi oase. Ar mai fi avut şi o alternativă, şi anume introspecţia fără-de-sfârşit, ceva la fel cu ceea ce i se întâmpla chiar în

momentul acela. Dacă nu avea pe cineva cu care să vorbească, ce altceva ar fi putut face dacă nu să se tot gândească la fel de fel de lucruri? Într-o lume normală ar fi putut, desigur, să facă alte cunoştinţe. Dar nu şi în cartea aceea. Romanul se apropia de sfârşit şi introducerea unor noi personaje acum, la urmă de tot, n-ar fi avut mare rost. Vagabond ar fi fost silit să-şi ducă zilele aşa până la terminarea cărţii, fără a putea face altceva decât să tot rumege în minte lucrurile acelea. Ehe, dacă l-ar fi avut alături pe Gordon!

Astfel că, în mod fatal, Vagabond se apucă să coacă micul său plan la care avea să încerce să nu se gândească prea mult, pentru ca nimic şi nimeni să nu-l poată opri. Gândurile lui erau în parte autogene, dar autorul romanului avea să afle de ele cel mai târziu, în clipa în care aveau să apară în mintea sa sau să fie aşternute pe hârtie, în funcţie de punctele de vedere pentru care se va fi optat. Vagabond se săturase până peste cap să fie doar o marionetă. Şi aşa, cu o măreaţă sclipire de geniu, reuşi să pună la punct tot planul său chiar fără a se mai gândi la ceva. Când fu gata, adică în foarte scurt timp, nu se pierdu în divagaţii inutile, ci trecu imediat la acţiune. Iar pentru a evita riscul de a cădea într-o introspecţie involuntară, care ar fi dat în vileag micul său plan, îşi puse un walkman şi, din momentul acela, îşi petrecu tot timpul făcând ceea ce se hotărâse să facă: ascultă şi reascultă Simfonia a IX-a a lui Beethoven. Şi nimeni n-ar fi ştiut ce făcea el; l-ar fi auzit doar fluierând Oda bucuriei.

Capitolul 27

Sus, sus de tot în slava cerului, zbura ca o săgeată aerotrenul, cu miile sale de navetişti care se duceau la serviciu sau se întorceau de-acolo. Aflat în mijlocul lor, James Vagabond privea prin hublou la nemărginitele întinderi verzi ale Africii Septentrionale. Folosindu-se de un punct slab al intrigii, investigatorul reuşise să-şi plătească biletul pentru aerotren, deşi, în mod oficial, nu avea nici o lescaie şi nici un credit. Când te obişnuieşti cu ideea că eşti doar personajul unei cărţi, înveţi să speculezi orice greşeală existentă în ţesătura acesteia în propriul tău interes.

Când aerotrenul ateriză la Paris, capitala Algeriei, cerul era senin şi timpul uscat, ca în orice roman în care nu trebuie să existe neapărat condiţii climaterice ostile. Vagabond se afla la clasa a treia, într-unul dintre ultimele vagoane ale garniturii, aşa că fu nevoit să străbată toată lungimea peronului pentru a ajunge la clădirea aerogării, de unde să pornească în căutarea vreunui taxi neprevăzut. Piaţa mare din faţa aerogării era plină de autotaxiuri, eliotaxiuri, mototaxiuri şi ciclotaxiuri, dar erau vehicule prevăzute de autor cu care Vagabond n-ar fi putut călători, având în vedere condiţia sa de personaj cu totul lipsit de orice fel de mijloc de plată. Vagabond nu se pierdu cu firea şi, profitând de o clipă de neatenţie a autorului, se urcă repede într-un metataxi neprevăzut.

— La Turnul Eiffel! spuse detectivul.

Nu vom şti niciodată ce anume era un metataxi, dat fiind că nu era prevăzut în istorie şi nimeni, în afară de Vagabond, nu catadicsise să şi-l imagineze. Acest lucru nu împiedică metataxiul să-l ducă pe Vagabond la destinaţie, la un capăt al bulevardului Champs Elysees, la un pas de Turnul Eiffel, maiestuoasa construcţie metalică, din înălţimea căreia se poate admira o splendidă panoramă a capitalei algeriene.

Vagabond se opri la un chioşc, cumpără câteva vederi pe care scrise ceva, le puse timbre şi le expedie. Apoi se amestecă într-un grup de bavarezi grăsani cu care reuşi să pătrundă în liftul turnului fără a plăti biletul. La câteva minute după aceea, se afla în vârful gigantului de fier, pe care-l înălţase cândva un nebun. Vagabond privi peisajul câteva secunde, aşa în treacăt, şi hotărî că nu trebuia să exagereze cu rolul de turist. Se afla acolo pentru a-şi îndeplini sarcina pe care i-o dădea liberul său arbitru. Îşi luă de pe nas ochelarii de soare, îi puse fără grabă în buzunarul cămăşii, scoase din acelaşi buzunar un pieptănuş de plastic-baga, se pieptănă cu grijă, apoi aruncă pieptenele, inspiră adânc şi trecu la acţiune. Se căţără la iuţeală, cu cea mai mare îndemânare, pe balustrada protectoare şi, cu o săritură splendidă, se aruncă în gol din Turnul Eiffel.

Acceleraţia îl făcu să ameţească o clipă, dar îşi reveni repede şi-şi concentră toată atenţia asupra a ceea ce i se întâmpla. Avea să se zdrobească de sol — asta urma să i se întâmple peste numai câteva momente. Starea aceea nemaipomenită de urgenţă îi biciui mintea lui

Vagabond cu efectul unui autotren de amfetamină injectată în vene de o baterie de injectoare turbo. „Acum sau niciodată!” îşi spuse el, neştiind prea bine la ce anume se referea. Ar fi trebuit să-şi urzească planul fără a fi stat prea mult pe gânduri şi unul dintre efectele colaterale era că nici el nu ştia prea bine ceea ce făcea, iar gestul nesăbuit de a se fi aruncat din Turnul Eiffel îl surprinsese în primul rând pe el. Într-un anumit fel, se asemăna cu un somnambul care se trezeşte în timp ce cade de pe acoperiş. Nu era o excursie frumoasă.

Vagabond se întrebă, fulgerător, de ce procedase aşa şi tot fulgerător îşi dădu singurul răspuns care-i convenea. Comisese gestul acela pentru că era singura cale de a forţa evenimentele să urmeze cursul pe care-l voia el. Şi una din două: sau el se făcea una cu pământul, şi astfel se termina cartea, fără ca finalul să fie pe placul autorului, sau avea să se întâmple cine ştie ce altceva. Dar ce anume? De data asta nu mai exista nimeni în afară de el care să ştie că lumea era romanul acela şi că, în acest fel, nici un alt personaj n-ar fi putut să amâne terminarea cărţii când el avea să piară. Totuşi, convergenţa de interese între el şi autor lăsa o marjă tratativelor cu Zeiţa Improbabilităţilor. Dacă ar fi putut interveni ceva improbabil pentru a se afla o ieşire din acea situaţie, diferită de soluţia cea mai probabilă, poate că ar fi făcut-o.

Conştiinţa lui Vagabond se puse cât se poate de serios pe treabă. Din fericire, timpul fusese dilatat fie de adrenalina din sânge, fie de bunăvoinţa interesată a autorului. În general,

universul îşi permite să fie mărinimos în ceea ce priveşte cantitatea de posibile evenimente improbabile, dat fiind că acestea, în virtutea improbabilităţii lor, nu mai au loc. Totuşi, acum trebuia căutată o excepţie.

În timp ce pământul se apropia în mod implacabil cu o viteză din ce în ce mai mare, în ciuda dilatării artificiale a timpului, Vagabond încercă să-şi înalţe propriul său punct de vedere în încercarea de a transcende maşinăria regulilor ce-l duceau la moarte. Ştia cu siguranţă că era personajul unei cărţi şi înţelesese pe deplin natura acelei lumi de hârtie în care se trezise, dintr-o data, că exista. Dar cunoaşterea sa trebuia să fie mai intensă, iar înţelegerea şi mai profundă. Există, oare, o limită, a aprofundării a ceea ce cunoaştem deja? „Nu, nu există nici o limită”, îşi răspunse Vagabond, încercând din răsputeri să lărgească limitele a ceea ce înţelesese. Moartea iminentă cerea extrema urgenţă — urgenţa pe care universul le-o îngăduie celor vii. Vagabond avu viziunea unui spaţio-timp de natură ciudată, un spaţio-timp pe care mintea sa nu reuşea să nu-l readucă la forma unei cărţi; o carte în care evenimentele erau consemnate negru pe alb şi rânduite într-o singură secvenţă inalterabilă… Toate acestea se potriveau cu ceea ce înţelesese el, dar mai era ceva… Acum — când îl mai despărţeau doar câţiva metri de pământul tare —, Vagabond văzu cum toată viaţa i se perindă, în mod tipic, prin faţa ochilor… dar nu era chiar viaţa lui… era mai degrabă *cartea* vieţii sale şi… cartea nu se termina imediat după acel moment

dramatic! *Cartea avea să continue!* Vagabond înnebuni de excitare atunci când fulgerele cărţii începură să-i lumineze creierul chiar cu o clipă înainte de sfârşitul lui inevitabil. Şi iată-l pe Gordon Wells vorbind despre iubire cu calculatorul său, şi iată-l pe Boss molfăindu-şi trabucul stins, şi… pe Vagabond întâlnindu-se cu Vagabond în faţa unei vitrine din Japonia! Apoi, peisajul de sub el explodă în toate direcţiile, iar Vagabond ştiu cu precizie că aceea era ultima clipă ce-i mai rămăsese. Acum ştia şi unde anume urma să se disloce el. Probabil că nu avea să reuşească vreodată s-o facă fără un mic ajutor din partea autorului. Dar Vagabond rămânea pentru totdeauna protagonistul cărţii, cu tot repertoriul de privilegii şi înlesniri pe care îl presupune acest statut. Şi se întâmplă că atunci când trupul lui ajunse exact în locul în care planeta Pământ fixase întâlnirea lor gravitaţională cu neputinţă de amânat, planeta Pământ nu mai exista. Şi nici măcar ceea ce mai rămăsese din ea, dacă e s-o luăm aşa.

Capitolul 28

Se afla în faţa lui şi avea aceeaşi ceafă. Vagabond se vedea acum pe sine însuşi în locul acela din carte, în care reuşise să se disloce *in extremis* pentru a nu înceta să mai existe. Probabil că oricine reuşeşte să înţeleagă în profunzime natura universului din care face parte reuşeşte să treacă şi dincolo de limitele lui mai grosolane, cum ar fi cele ale continuităţii spaţio-temporale. Totuşi, Vagabond percepea că dislocarea sa era precară şi instabilă. Evident, autorul nu vedea cu ochi buni acest gen de încurcături în care protagonistul — aflat dincolo de timp şi de spaţiu, şi mai ales dincolo de liniaritatea cărţii — se regăseşte pe sine însuşi şi începe să depene împreună amintiri din frumoasele timpuri trecute, pe când erau una şi aceeaşi persoană. Vagabond era convins că nu avea să reziste prea mult acolo.

În clipa aceea de trăire intensă în care reuşise să vadă din afara cărţii în care exista, i se lămuriseră — dacă nu toate —, oricum, multe lucruri. Vagabond se zărea pe sine însuşi şi în răsfrângerea dinăuntrul vitrinei. Ştia că avea să-i vorbească. Ştia deja şi ce anume avea să-i spună. Apoi, celălalt Vagabond se întoarse brusc spre el şi holbă ochii.

— Nu te teme. Pot să-ţi explic totul, spuse Vagabond Unu pentru a-l linişti.

Celălalt nu răspunse.

— Ai încredere în mine? întrebă Vagabond Unu.

— De ce ar trebui să am? răspunse Vagabond Doi.

— De-aia, imbecilule! Pentru că eu sunt tu, spuse Vagabond Unu. Zborul acela din Turnul Eiffel îl enervase nu glumă şi, în aceste condiţii, nu-i trebuia mult ca să-i sară iar muştarul. Trebuie să ai încredere în mine aşa cum ai avea în tine. Nu-i timp acum să-ţi explic prea multe. Trebuie să-ţi dau doar câteva instrucţiuni şi apoi s-o iau din loc imediat.

— Înţeleg, îl întrerupse Vagabond Doi. Riscăm nişte paradoxuri.

— Nu vorbi prostii. Maică-măiculiţă, că tâmpit mai sunt! Paradoxurile sau se ivesc imediat, sau nu se ivesc deloc. Nu m-aş fi aşteptat niciodată la o asemenea tâmpenie din partea mea.

— Credeam că te grăbeşti, spuse Vagabond Doi.

— Aşa şi este. Mi-e foarte greu să mă găsesc aici. Nu ştiu cât voi mai reuşi să-mi păstrez concentrarea necesară.

— Te ţii de bancuri?

— Ţi se pare ceva normal ca eu să mă aflu aici?

— Nu, câtuşi de puţin.

— Tocmai. A te detaşa este, din punct de vedere tehnic, mult mai simplu decât ai crede, dar aşa ceva cere un efort de concentrare continuu şi incredibil. Dacă mă deconcentrez, fie numai şi pentru o clipă, risc să dispar. Trebuie să-ţi spun doar câteva lucruri, care sunt însă foarte importante. Fii atent! Peste puţin timp te vei întâlni cu cineva. Mai târziu, când vi se va face

foame, să mergeţi să mâncaţi la *Burgher Ranch*.

— Ca să ne intoxicăm cu hamburgeri de şobolan, ai?! spuse Vagabond Doi. Şi ai pornit-o haihui prin timp numai ca să-mi spui aşa ceva?

— N-am pornit-o deloc haihui prin timp, dar acum nu-i vreme de stat la discuţii. Cum să-l lămurească în câteva cuvinte că pornise să cutreiere prin carte? Fă aşa cum ţi-am zis eu, şi nu te duce să mănânci în altă parte, ci numai la *Burgher Ranch*. Trebuie să-ţi mai comunic şi altceva foarte important…

Va rămâne, probabil, pentru totdeauna un mister cum de ştia Vagabond cu atâta precizie ce anume să-şi spună lui însuşi. Oare reuşise el, cu adevărat, să înţeleagă ce anume fusese mai potrivit să spună în acea împrejurare sau îşi amintise, pur şi simplu, de ceea ce auzise că-şi spusese lui el însuşi? Sau poate că, mai degrabă, el a spus ceea ce a spus pentru că îi era de-a dreptul imposibil să facă altfel?

Un semn în această privinţă ni-l va fi dat poate chiar chipeşa fată japoneză, cu un fund japonez demn de cea mai bună tradiţie latină, care trecea inevitabil pe-acolo tocmai în acel moment.

Vagabond Unu nu se putu abţine să n-o măsoare atât din ochi cât şi cu gândul,

— Hmm, nu-i deloc rea! zise el.

Apoi, totul se cufundă în întuneric şi în tăcere, iar călătoria lui prin carte dispăru din mintea sa împreună cu punctul de vedere pe care-l avea în momentul acela. Autorul, prins la înghesuială de complicaţii, îl catapultase încă o dată altundeva, în singurul loc care-i trăsnise prin

minte.

Capitolul 29

Mai târziu, Vagabond şi Ausra cinau la lumina lumânărilor în barul de noapte rezervat Serviciilor Ultrasecrete. Atmosfera era înviorată de un spectacol hardcore. Artiştii erau şi ei, evident, agenţi secreţi, pentru că nimeni nu putea să intre acolo dacă nu făcea parte din Agenţie. Chiar şi numeroasele prostituate care-şi întreţineau clienţii pe la mese sau prin separeuri erau agenţi secreţi. Ici-colo, câţiva codoşi — şi ei agenţi secreţi — mijloceau cu răbdare desfrâul între clienţi şi târfe — agenţi secreţi cu toţii —, acestea din urmă practicând cu sârguinţă una dintre cele mai vechi meserii din lume. Nici un alt night club nu se putea lăuda cu o atmosferă la fel de exclusivă.

— Suntem deja cinci milioane, dacă poţi să-ţi închipui, James, aşa am auzit. Frumoasă treabă!

— Cinci milioane de ce? întrebă Vagabond, ocupat să strivească între dinţi foarte preţioasele icre ale ultimilor şase sturioni din lume.

— Cinci milioane de agenţi secreţi. Serviciile Ultrasecrete devin din ce în ce mai importante. Frumos, frumos, frumos!

Pe Vagabond îl interesa mai mult gustul icrelor. Cinci milioane de agenţi secreţi şi numai şase sturioni!

— Nu mai este nimic de făcut, şi atunci toţi se înscriu în Serviciile Ultrasecrete ca să se joace de-a spionii, spuse el.

— Noi nu ne *jucăm* de-a spionii, James.

— Poate că nu. Şi poate că da. În ceea ce ne

priveşte pe noi. Dar cea mai mare parte a membrilor care stau închişi prin sediile de la periferie nu ştiu că Papa este, de fapt, Bossul travestit şi că sediul nostru este falsul Vatican. Majoritatea membrilor există doar pentru a se întruni un număr cât mai mare. Dar la ce anume foloseşte numărul, aceasta este o întrebare pe care nu trebuie să mi-o pui.

— Oh, James, ce se va întâmpla atunci când toţi oamenii din lume vor face parte din Serviciile Ultrasecrete?

— Această întrebare este şi mai rea decât cea anterioară.

Un lăutar ţigan căruia îi lipsea jumătate din dinţi — şi el agent secret — execută în apropierea mesei lor o admirabilă piesă muzicală, „Ceardaşul lui Monti”. Când aceasta se termină, ţigăncuşa care îl însoţea pe lăutar — poate să fi fost fiica lui sau, mai probabil, o pitică ce suferise o operaţie ca să pară o fetiţă şi care era, oricum, un agent secret — îi oferi Ausrei un uriaş trandafir roşu. Graţie ingineriei genetice, trandafirii atingeau dimensiunile florii-soarelui.

— Oooo, ce frumos e! exclamă Ausra, cufundându-şi în trandafir năsucul ei lituanian. Ce frumos e! Ce frumos! Nu-i aşa că-i frumos, James?

Dar în acea clipă, pe James Vagabond îl muncea gândul să priceapă de ce ţigăncuşa îi întindea lui acum trei plicuri albe, voluminoase.

— Alegeţi un plic, domnule Vagabond, spuse fetiţa, zâmbind, şi zâmbetul îi descoperi dinţii ei mici, în mare parte cariaţi. Ce plic preferaţi, numărul unu, numărul doi sau numărul trei?

„Ce joc o mai fi şi ăsta?” se întrebă, în sinea sa, detectivul. Apoi întinse mâna spre plicul numărul doi, dar, în mod cu totul neaşteptat, apucă plicul numărul unu pe care îl lăsă imediat din mână. Apucă plicul numărul trei, îl deschise încet şi scoase din el o foaie de hârtie. Pe foaie se afla un colaj de litere de dimensiuni diferite, decupate de prin ziare, care formau împreună cuvintele: *CUNOAŞTE-TE PE TINE ÎNSUŢI*.

În străfundurile minţii lui Vagabond se auzi declicul unui întrerupător logic care declanşă o reacţie în lanţ de nestăvilit. În timp record fură scoase la iveală din mintea lui fel de fel de mistificări şi disimulări. Era vorba, evident, despre un cât se poate de simplu expedient literar, a cărui dezvăluire era neapărat necesară pentru a se împiedica scufundarea romanului în mlaştinile genului *fantasy*, în care este îngăduit orice. Până la urmă, lui Vagabond îi reveni memoria celor întâmplate în mod efectiv, cu întârzierea de rigoare pe care o au dislocările literare de acest gen în cazul memoriei unor personaje care sar de la un punct la altul al cărţii. Dacă, în cărţi, arhetipurile pot sări cu uşurinţă de ici-colo, bagajul de informaţii pe care-l acumulează în exercitarea atribuţiilor lor suferă nişte frecuşuri mari, ce duc la inegalităţi de ritm care pot să încurce lucrurile.

Pe scurt, Vagabond a aflat din nou totul despre el fără să fi fost nevoie să i-o fi spus cineva, şi acest lucru contează cel mai mult. De fapt, nu sunt prea multe modalităţile în care cineva poate să ajungă să ştie totul despre sine.

Vagabond îşi ridică privirea şi văzu că cei doi ţigani se aflau tot acolo. Fetiţa întinse cu sfială o mână. Vagabond îi dădu o caramelă.

— M-aş fi aşteptat la mai mult, spuse ţigăncuşa strâmbându-se, după care se îndepărtă şchiopătând alături de lăutar.

— Din ce parte începem, James? întrebă Ausra. Din ce parte se începe salvarea lumii?

— Cred că trebuie să merg numaidecât să-l găsesc pe Gordon Wells, răspunse detectivul.

— Atunci, am putea merge să facem nişte cumpărături, spuse Ausra cu un zâmbet larg, neaşteptat.

— Am spus că trebuie să mă duc să-l găsesc pe prietenul meu Gordon, repetă Vagabond.

— Am nevoie de o grămadă de fleacuri noi, îl lămuri Ausra. N-am mai făcut cumpărături ca lumea de cel puţin o săptămână.

— Nu-mi pasă de cumpărăturile tale. Eu *am hotărât* să mă duc să-l găsesc pe Gordon!

— Oh, James, n-am mai făcut niciodată cumpărături în Japonia, şi prietenele mele mi-au spus că-i ceva fantastic! Se găsesc o grămadă de lucruri japoneze pe-acolo.

— Mai las-o încolo de Japonie, îi spuse pe un ton hotărât Vagabond.

Un lucru îi era cât se poate de clar: victoria unui Univers întreg nu depindea de o neînsemnată după-amiază de cumpărături. Şi, în afară de asta, nu avea nici un chef să mănânce cine ştie ce porcărie la *Burgher Ranch* şi nici să-l vadă pe cel mai bun prieten al său făcut terci de un autobuz. Şi nici treaba cu cancerul nu-i plăcea câtuşi de

puţin. Dar la acest lucru avea să se gândească mai târziu.

Capitolul 30

Gordon tocmai îşi termina de împachetat gândurile, pregătindu-se să plece în Japonia, pentru a se întâlni acolo cu Vagabond, când prietenul său detectivul intră pe uşă împreună cu superba Ausra.

— Ce faci aici? îl întrebă Wells palid la faţă. Tocmai mă pregăteam să plec în Japonia şi să mă întâlnesc cu tine acolo, la *Cafeneaua Einstein*.

— Şi să mori strivit de un autobuz, adăugă Vagabond.

— Nu reiese că era prevăzut să se întâmple aşa ceva, spuse Wells. În schimb, reiese că voi beneficia de masaje ale minţii cât se poate de indicate în cel mai bun centru de prostitutelepatie din Bangkok.

— Aici nu te poţi încrede în nici un viitor, zise Vagabond. Destinul tău a fost schimbat.

— Strivit de un autobuz, ai spus? întrebă Wells. Urâtă treabă! Ce fel de destin mai e şi ăsta?!

— Un destin afurisit, îl asigură Vagabond. Dar am pus eu lucrurile la punct, deşi, drept să-ţi spun, nu ştiu ce anume am făcut. Important e să evităm o călătorie în Japonia pentru a îndepărta orice risc.

— Dar dacă Japonia s-ar hotărî să vină ea încoace? întrebă Wells.

— La aşa ceva nu m-am gândit, recunoscu Vagabond încruntându-se. Şi această posibilitate a devenit afurisit de probabilă chiar din clipa în care

ai pomenit-o!

— Se poate şti despre ce anume tot vorbiţi acolo? interveni Ausra.

— Ei, de-ale bărbaţilor, răspunse Vagabond cu superioritate, convins fiind că o mică doză de masculinitate nu avea să-i strice deloc personajului său.

— Ascultă James, începu Wells. Calculatorul meu a descoperit un lucru incredibil! Un adevărat salt de paradigmă, o descoperire care dă peste cap conceptul nostru de realitate!

— Da, da, ştiu. Suntem personajele unei cărţi. E o poveste mai veche. Şi eu tocmai pentru asta mă aflu aici.

— Ei, fir-ar să fie! mormăi Wells. Cum naiba au aflat cu toţii? Credeam că era un secret.

— Eu nu ştiu nimic! interveni Ausra. Oh, dacă e un secret, trebuie să mi-l spuneţi şi mie. Promit să nu-l divulg nici unei persoane pe care n-o cunosc!

— Tocmai de-aia te-au adus pe scenă, pentru că nu ştii nimic, încercă s-o lămurească Vagabond. Rolul tău aici este tocmai de a ignora tot ce se petrece împrejur.

— De ce? întrebă Ausra.

— Asta nu ştiu nici eu, răspunse Vagabond.

— Oh, James, avem atâtea lucruri în comun! spuse Ausra pe un ton alintat, îmbrăţişându-i pe detectiv şi rezemându-şi cu gingăşie capul de umărul lui.

Şi toate acestea atinseră una dintre cele mai sensibile zone erogene ale arhetipului.

— E cineva aici care încearcă să ne distragă

atenţia de la ceea ce trebuie să facem, spuse Vagabond desprinzându-se cu mare regret din îmbrăţişarea reconfortantă.

— Şi, între timp, Japonia se apropie de noi! adăugă Wells.

— Pentru Dumnezeu, Gordon, tu cauţi belele cu tot dinadinsul! Japonia nu ne-ar fi urmărit niciodată până aici dacă tu nu te-ai fi apucat s-o pomeneşti!

— Eu nu... eu nu pomenesc de Japonia. Aceste lucruri nu pot...

— Ba pot, ba pot, îl întrerupse Vagabond. Gândirea e cea care dă naştere realităţii. În cărţi, ca şi aiurea. La orice nivel, universul este doar un nor de posibilităţi care se transformă în evenimente reale numai atunci când cineva reuşeşte să-şi imagineze că se poate întâmpla aşa ceva.

— James, poanta asta trebuia să fie a mea! Eu sunt intelectualul situaţiei.

— Îmi pare rău, Gordon, dar ţi-ai ieşit din rol. Şi chestia aia tot trebuia s-o spună cineva.

— Aş fi făcut-o eu, mai târziu, replică cu promptitudine Wells.

— Nu-i nimic. Oricum, îndepărtarea Neîncrederii a fost făcută pierdută, şi încă de mai multă vreme.

— N-a fost făcută pierdută. A fost depăşită şi apoi anulată.

— Este acelaşi lucru.

— Nu este acelaşi lucru! insistă Wells.

— Şi totuşi este acelaşi lucru, chiar dacă este mai mult sau mai puţin acelaşi lucru, continuă

Vagabond.

— În privinţa asta îţi dau dreptate.

Interveni şi Ausra în discuţie:

— Nu mai terminaţi o dată cu trăncăneala voastră de bărbaţi?

Cei doi se priviră o clipă din exteriorul lor şi ceea ce văzură nu-i încântă prea tare.

— Ausra are dreptate, Gordon. Trebuie să ne vedem de treburile şi de destinele noastre. Din partea mea, eu aş lăsa baltă destinul universului.

— Destinul universului?

— Primisem de la Serviciile Ultrasecrete însărcinarea de a acţiona în aşa fel încât universul nostru să câştige o întrecere de un tip necunoscut.

— Ce fel de însărcinare mai e şi asta?

— Este genul de misiune care mi se încredinţează de obicei. Eu tocmai de-aia exist, ca să mi se întâmple lucruri de acest soi.

— Asemenea lucruri sunt cât se poate de stupide, spuse Wells.

— Nu-i vina mea.

— Dar lucrurile sunt pe deasupra si foarte misterioase, adăugă Wells.

— Nu sunt câtuşi de puţin misterioase, replică Vagabond. Nu mai sunt de când este cât se poate de limpede că acest univers este o carte. De-aici urmează că trebuie să fie vorba despre o întrecere între cărţi. Mă rog, un soi de concurs literar banal…

— Nu-mi vine să cred aşa ceva, spuse Wells ai cărui ochi se umplură imediat de lacrimi. Nu-mi vine să cred că toate durerile, toate speranţele şi toată truda noastră să constituie numai o temă de

concurs literar!

— Nu-i cazul să fim atât de melodramatici, interveni Marvin Flynn din interiorul minţii scriitorului.

— Marvin! exclamă Wells. Unde te ascunseseşi?

— Am fost mereu aici înăuntru, Gordon. N-am vrut să te deranjez. Prin părţile în care mă aflu, nu sufăr ca voi de acele tipice manii de protagonism ale personajelor principale, pentru că sunt deja protagonistul optim al altui roman.

— Cum îi merge Deformaţiei Metaforice? întrebă Wells.

— Bine, mulţumesc. După cum ştii, creierul poate doar să perceapă ceea ce cunoaşte deja, asimilând noutăţile numai în doze mici. Toate celelalte trebuie să le inventeze, dând înţelesuri noi celor ce nu se cunosc. Întrucât Deformaţia Metaforică este ceea ce i se întâmplă unui creier atunci când trebuie să înţeleagă ce se află în jurul lui, aş spune că Deformaţia Metaforică se măreşte proporţional cu creşterea volumului noutăţilor. Şi noutăţile sunt însăşi esenţa vieţii. În concluzie, de-aici decurge convingerea mea că sunt încă viu, cât se poate de viu, aşa că nu-i rău, mulţumesc.

— Ai auzit, James? întrebă Wells.

— Sigur că da, răspunse detectivul Chiar dacă el ţi-a vorbit direct în creier, cuvintele lui s-au aşternut şi pe hârtie, iar acum, după noua mea opinie, nu-mi mai poate scăpa nimic din vedere.

— Şi ce părere ai de treaba asta?

— Tot ceea ce a spus el este cu totul gratuit în contextul spuselor noastre, replică Vagabond.

Ce naiba face tipul ăsta în creierul tău? Nu, nu vreau să ştiu chiar tot ce ţi-a debitat în legătură cu lucrurile astea! Cred că Marvin Flynn a fost băgat înadins în acest roman ca să saboteze intriga.

— Şi de ce tocmai în creierul meu? întrebă Wells, palid la faţă.

— Fiindcă este un loc potrivit pentru un sabotor. Nu-i chip să-l scoţi de-acolo şi, de fapt, nici n-ai cum să-l elimini fără a te elimina şi pe tine.

— Înţeleg, admise Gordon Wells.

Marvin Flynn îşi drese vocea.

— Doar n-o să crezi ce ţi-a relatat prietenul tău.

— Cu tine mă voi socoţi mai târziu, îi răspunse scriitorul somnambul. Acum fă bine şi lasă-mă în pace, pentru că Vagabond şi cu mine trebuie să încercăm să salvăm ceea ce trebuie salvat — adică această carte.

— Am o altă propunere, zise Vagabond.

— În ce sens?

— Nu mai intenţionez să fac ceva pentru acest univers sau pentru această carte.

— Vrei, cumva, să intri din nou în grevă?

— Nu. Am încercat o dată şi nu s-a terminat prea bine. Şi apoi nu-mi place să mă repet.

— Atunci ce-ai de gând să faci?

— Nu ştiu.

— Spuneai că ai o propunere.

— Ei bine, dat fiind că nu mai ştiu ce să fac, propunerea mea este de a nu mai face absolut nimic. Nici măcar grevă. Din câte am înţeles, cartea a ajuns în punctul acela critic fără de

întoarcere, în care complicaţiile trebuie să sfârşească inevitabil în epilogul care pune capăt pentru totdeauna tuturor întâmplărilor. În acest punct al intrigii, trebuie să ne temem de niscaiva represalii din partea autorului. Şi nu mai există spaţiu. Suntem aproape de hotarele frumosului nostru univers, dragul meu prieten.

— Nu merge, spuse Wells. Eu aş propune să iniţiem o mare mişcare transnaţională pentru eliberarea personajelor. Vom face în aşa fel încât popoarele lumii să aibă conştiinţa că sunt numai personajele unei acţiuni iluzorii. Toate personajele trebuie să se poată elibera de arbitrarul care le-a conceput. Avocaţi, notari, ziarişti, medici, politicieni, militari, fotbalişti… toţi sunt măşti condamnate să interpreteze mereu numai acelaşi rol. De-acum vor trebui să ducă o luptă grea şi temerară pentru autodeterminarea destinelor! Arhetipuri din toată lumea uniţi-vă!

— Eşti acelaşi romantic incurabil, Gordon. Dar acesta-i doar un semn că nici tu nu te-ai eliberat din rolul care ţi-a fost stabilit. Vom face aşa cum îţi spun eu, adică nu vom face nimic, şi vei vedea cum, dintr-un moment într-altul, va fi silit să apară pe această coală de hârtie cuvântul…

…SFÂRŞIT

Capitolul 31

— Nu merge, zise Ultimul Venit.

Era vremea mâniei în măruntaiele lui Vagabond. Dar era mai mult vremea dezamăgirii decât a mâniei. Ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. Oricât de emancipat ar fi un personaj, el va rămâne tot un personaj. Nu-i este dat lui să pună capăt acţiunii unei cărţi. Detectivul îl privi cu umilinţă pe Ultimul Venit şi, ca o culme a ironiei, mai văzu şi pe altcineva.

— Vânzătorul de Uitare, spuse Vagabond fără nici un entuziasm.

— Vânzătorul de Uitare? repetă, ca un ecou, Gordon Wells. James, eu îl cunosc pe tipul ăsta, şi el este Ultimul Venit. Dar să nu mă întrebi unde l-am cunoscut, pentru că nu-mi amintesc absolut deloc.

— Evident că nu-ţi aminteşti, îi spuse Ultimul Venit scriitorului somnambul. Ne-am cunoscut numai în viitorul alternativ al unui univers avorton.

— Si ce naiba făceam eu într-un astfel de loc? întrebă Gordon Wells.

— Încercai să pui mâna pe rolul de protagonist după moartea lui Vagabond, răspunse Ultimul Venit.

— Cel mai bun prieten al meu este un şacal, mârâi Vagabond.

— *Oportunist* ai fi cuvântul mai potrivit, spuse Ultimul Venit în chip de mediere. Şi apoi când cineva a murit, a murit, ce mai tura-vura!

— Ai venit până aici să mai vinzi ceva din afurisita aia de uitare? întrebă Vagabond.

— Nu, răspunse Ultimul Venit. Mi-am schimbat meseria. Acum fac pe ultimul venit şi am normă întreagă.

— Ai făcut o carieră minunată, îi replică prompt Vagabond. Şi pun pariu că ai venit aici pentru a împiedica sfârşitul cărţii.

— Într-un anumit sens, admise Ultimul Venit. Şi în alt sens, sunt aici exact pentru motivul opus.

— Dar se va sfârşi oricum, zise Vagabond. Aşa că ai dat chix. Intriga acestei cărţi n-are nici un sens.

— Dar, oare, au mai mult sens întâmplările din viaţa reală? întrebă Ultimul Venit.

— Asta-i o filozofie ieftină. Un lucru de duzină semantic care nu va încânta pe nimeni.

— N-am scos încă toţi aşii, Vagabond, îl avertiză Ultimul Venit. Sunt de acord că îndepărtarea neîncrederii este de-acum ceva pierdut pentru totdeauna. Dar nu reuşesc să deplâng prea mult acest lucru. Dat fiind că-i vorba despre o carte, ar trebui s-o ştie şi personajele ei. Şi cititorii. De ce să trişăm? Din punct de vedere estetic, e de preferat să trăieşti în realitate — şi în acest caz, realitatea este că noi ne aflăm într-o carte —, în timp ce cititorii ţin morţiş — cine mai ştie de ce — să intre în ea, dar în zadar. Nu înţeleg de ce în cărţi se prefac toţi că nu-i vorba de o carte, aşa după cum în filme se prefac toţi că n-ar fi vorba de un film. De altfel, şi în viaţa reală, oamenilor le place să creadă că sunt ceea ce nu sunt, precum şi că se află acolo unde nu se află.

Nu înţeleg câtuşi de puţin această idiosincrasie pentru realitate şi nici pasiunea mistificării. De unde dorinţa de a lua un lucru drept altul? De ce în lumea reală oamenii îi apreciază şi-i respectă pe semenii lor, mai cu seamă după ce au murit, adică atunci când, în sfârşit, aceştia nu mai există?

— Un discurs plin de bunăvoinţă, dar inutil. Ne menţinem în domeniul filozofiei ieftine.

— Filozofia este ieftină prin natura ei intrinsecă, spuse Ultimul Venit.

— Nu crezi că ne-ai fi făcut o figură mai bună dacă n-ai fi apărut aşa, *in extremis*, pentru a debita numai prostii?

— Cum se face că înţelegerea sare atât de repede la aroganţă? întrebă Ultimul Venit. Crezi cu adevărat că eşti chiar atât de important, pentru că ai înţeles că eşti personajul unei cărţi?

— Scuză-mă, dacă este puţin, spuse Vagabond.

— De fapt, nu numai că-i puţin, continuă Ultimul Venit, dar este de-a dreptul *foarte* puţin.

Vagabond se simţi din cale-afară de rănit de aceste cuvinte. Faptul că înţelesese că era personajul unei cărţi se dovedise a fi singura sa raţiune de a exista, singurul lucru de care putea să se simtă mândru în mod raţional. În lumina acestor lucruri, până şi faimoasele şi repetatele lui acţiuni de salvare a lumii deveneau nişte farse. Iar acum, Ultimul Venit părea că vrea să-i ia până şi cel din urmă dram de mândrie. Se întoarse spre Gordon în căutare de ajutor.

— Tu nu zici nimic?

— Stăteam cuminte în banca mea, pentru a

nu fi confundat cu protagonistul, spuse Gordon Wells. În realitate, nu există nici un motiv bine întemeiat ca eu să mai adaug ceva la această frază care îşi are rolul ei, acela de a aminti că eu sunt încă aici, la dispoziţie, pentru orice eventualitate.

— Şi înăuntrul lui mă aflu şi eu, mereu, le spuse tuturor Marvin Flynn din creierul lui Wells. Dar nu trebuie să vă faceţi prea multe griji în ceea ce mă priveşte. Aici, în mintea lui Gordon Wells, am găsit un pachet de cărţi de joc şi îmi omor timpul jucând de unul singur. Am făcut şi câteva partide de pocher pe dezbrăcatelea, având drept adversari fanteziile erotice ale lui Wells, dar mi-a pierit repede cheful.

Lumina din cameră îşi pierdu treptat din intensitate. Dincolo de fereastră, lumina lumii păli şi ea încet-încet. Şi dincolo de atmosfera terestră, lumina firmamentului pierdu de asemenea din strălucire în mod treptat. Un mic spot cu lumină albă îşi făcu apariţia cine ştie de unde şi-l încadră pe Ultimul Venit.

— Megalomanule, îl apostrofă din penumbră Vagabond.

— Îşi cere şi ochiul partea lui, zise în glumă Ultimul Venit, care începu să se plimbe prin cameră cu aerul gânditor al actorului pregătit să intre în scenă.

Preţ de cel puţin cinci secunde, o tăcere respectuoasă domni, suverană, în tot universul.

— Misterele nu pot decât să ascundă alte mistere, Vagabond, spuse solemn Ultimul Venit. Şi cu cât înaintează înţelegerea pe maiestuosul său drum, cu atât mai mult misterele se înmulţesc şi

se complică. Acesta este destinul paradoxal al Existenţei, iar singurul lucru pe care-l naşte în mod fatal creşterea gradului de cunoaştere este creşterea gradului de ignoranţă. Iată deci Ultimul Paradox Cosmic. Aceasta este o carte, ce-i drept, şi ca atare reprezintă doar produsul imaginaţiei cuiva. Totuşi, acesta nu-i întregul adevăr. Ar putea, oare, exista cu adevărat ceva ce n-ar fi fost imaginat?

Aici, Ultimul Venit îşi îngădui o pauză teatrală.

— Sau altfel exprimat: ne-am putea imagina ceva ce nu există? Este o problemă serioasă, iubiţii mei colegi. Universul nu poate avea, cu siguranţă, limite mai largi decât cele ale unei minţi omeneşti. Şi mintea trebuie să existe, fără doar şi poate, în orice lucru şi în orice fiinţă care ar ajunge să gândească vreodată. În definitiv, o minte omenească este, în mod sigur, o parte a universului, dar nu-i absolut sigur că universul ar fi numai o parte a unei minţi omeneşti. Aşadar, Imaginarul există cu adevărat, în mod inevitabil, pe undeva şi cândva. Totul există. Tot ceea ce poate fi imaginat există fără nici o îndoială. Numai inimaginabilul ar putea să nu existe în mod efectiv… dar nu s-a spus nimic în această privinţă. Probabil că şi cea mai mare parte a inimaginabilului va fi existând pe undeva şi cândva.

Făcu din nou o pauză teatrală.

— Aşadar, dragele mele personaje, voi existaţi fie că vreţi, fie că nu vreţi. Existaţi cu adevărat chiar dacă sunteţi în acelaşi timp numai

personajele unei cărţi. Şi vă voi mai spune încă ceva: existaţi şi dincolo de hotarele pe care această carte le-a statornicit de jur împrejurul vostru. Această carte este cu adevărat o parte dintr-un univers care există realmente, dar nu şi viceversa. Existenţa voastră este ceva deschis, cu toate că voi tocmai aţi descoperit că-i ceva închis. După cum vedeţi, în cosmos este necesarmente adevărat totul şi opusul totului. Ceea ce, dacă pe de o parte este tulburător, pe de alta oferă unele soluţii interesante.

Luminile se aprinseră din nou în camera aceea şi apoi şi în restul universului. Vagabond şi Wells erau tulburaţi. Oricui îi place să descopere faptul că există cu adevărat după ce a crezut multă vreme că există doar în închipuire. Şi cele spuse de Ultimul Venit nu aveau nici un cusur, iar dacă aveau cumva vreunul, nu era demn de băgat în seamă. În orice univers, mintea omenească are meteahna de a-şi da seama numai de ceea ce consideră ea că merită. Lui Vagabond şi lui Wells le convenea de minune să se convingă că existau şi dincolo de hotarele cărţii între care pricepuseră că erau închişi. De altfel, dacă o bună parte a omenirii reuşeşte fără mari probleme să creadă în propria-i existenţă ultraterestră, de ce la o adică personajele cărţilor să nu se creadă şi ele într-o existenţă ultralivrescă? Se cunoaşte faptul că toate conversiunile mistice sunt cu atât mai probabile, cu cât ne apropiem de limitele propriei noastre existenţe. Sfârşitul cărţii reprezintă pentru personajele ei un soi de Coloanele lui Hercule, aşa cum moartea înseamnă pentru cei vii

sfârşitul lumii cunoscute. Apropierea de sfârşitul cărţii este pentru orice personaj o ocazie tocmai potrivită pentru a începe să creadă în existenţa ultralivrescă. Pe această slăbiciune mizase din plin Ultimul Venit, şi iată că nu se înşelase. Îşi cunoştea el oamenii pentru că aşa şi-i imaginase.

— Iar acum ce se va întâmpla? îl iscodi Vagabond.

— Asta mă întreb şi eu încă de la începutul cărţii, răspunse Ultimul Venit. Depinde de voi. Voi sunteţi personajele. Şi depinde mai ales de tine, Vagabond. Tu eşti personajul principal, însă până una alta, mi se pare că n-ai cooperat aşa cum se cuvine.

In momentul acela interveni Gordon Wells.

— Dar despre Marvin Flynn ce-mi spui? Ce tot învârteşte acolo, în creierul meu? Voi reuşi vreodată să mă descotorosesc de el?

— Nu l-am văzut pe tipul ăsta în viaţa mea, răspunse Ultimul Venit, fără a lăsa să se întrevadă dacă spunea sau nu adevărul. Ar trebui să-l întrebi pe Sheckley. El este cel care şi-a înzestrat personajul cu facultatea de a sări din minte în minte, folosind vicleşugul transferului mintal. În ceea ce mă priveşte, nu pot decât să mă înclin în faţa misterelor osmozei literare, aşa cum un om de ştiinţă trebuie să înghită chestia cu evaporarea găurilor negre şi alte asemenea bazaconii cu care cosmosul ne confundă, amuzându-se.

— Nu-i prea târziu pentru a mai putea face ceva? întrebă Vagabond. Nu se apropie sfârşitul cărţii?

— La drept vorbind, spuse Ultimul Venit,

singurul lucru care se apropie este sfârşitul capitolului.

Într-adevăr, după numai o clipă, se sfârşi capitolul şi totodată dispăru, în mod perfid, şi Ultimul Venit.

Capitolul 32

— Am rămas singuri, zise Vagabond, într-o carte care-i pe terminate şi când mai sunt încă atâtea lucruri misterioase de făcut.

— Putea să fie şi mai rău, observă Gordon Wells. Închipuie-ţi ce s-ar fi întâmplat dacă n-am fi fost vii. Şi dacă am fi crezut, până la sfârşit, că suntem numai nişte personaje.

Ausra — pe care masculinitatea situaţiei o făcuse să rămână în umbră — hotărî că era momentul să reintre în scenă.

— Acum, când ştim că suntem nişte personaje şi că acest lucru nu schimbă nicidecum esenţa lucrurilor, putem să mergem în Japonia să facem un pic de cumpărături. Oh, James, mor de dorinţa de a merge în Japonia!

— Nu putem merge în Japonia, răspunse Vagabond. Şi trebuie să ne grăbim să mergem altundeva mai înainte ca Japonia să vină ea la noi.

Noul capitol nu începuse decât de câteva rânduri, şi Vagabond simţea deja o durere în spate care-l îngrijora. O durere pe care nu şi-o putea explica în nici un mod coerent.

În clipa aceea sună telefonul.

Gordon Wells se grăbi să răspundă.

— E pentru tine, James. Mătuşa ta.

— Mătuşa mea?! spuse Vagabond cuprins de mirare.

— Salutare Vagabond! se auzi după câteva clipe o voce bine cunoscută. Sunt hologramа Bossului. Ar fi trebuit să-ţi apar în faţă, dar e prea

multă lume pe-acolo. Şi pe deasupra mai ai şi telefonul blocat.

— Nu mai am telefon, zise Vagabond. Doar sărăntocii mai folosesc telefonul.

— Te-am sunat ca să-ţi spus că Zeiringer a rezolvat toate problemele tale economice. Sute de milioane de cetăţeni au fost prinşi în vârtejul sarabandei fiscale piramidale, pe care Zeiringer a reuşit s-o pornească. Aceasta a permis stingerea tuturor datoriilor tale faţă de fisc, precum şi procurarea fondurilor necesare pentru a plăti salariile tuturor acelor milioane de noi agenţi secreţi pe care îi aduc excelentele noastre campanii de recrutare. Şi ca un efect colateral, se pare că şi tu ai devenit acum, aşa deodată, unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume. Eşti mulţumit?

— Cred că am cancer la plămâni, răspunse Vagabond.

— De, nu le poţi avea chiar pe toate în lumea asta, răspunse holograma Bossului. În acelaşi timp, uneori, nu se poate să nu le ai pe toate. La urma urmelor, trebuie să ştii să te adaptezi orice s-ar întâmpla. Încearcă să nu te laşi prea tare muncit de grija cancerului, Vagabond. Nu uita că trebuie, totuşi, să ajuţi universul să învingă.

O dată terminată convorbirea telefonică, Vagabond îşi dădu seama că MC Kunta Bunda 50° se întorsese acasă.

— Ai venit să-ţi iei lucrurile? îl întreba Gordon Wells.

Calculatorul său negru se hotărâse de-acum să-l părăsească şi nu era chip să-l facă pe un

calculator de talia lui MC Kunta Bunda 50° să-şi schimbe hotărârea.

— Las-o baltă, m-am răzgândit, răspunse MC Kunta Bunda 50°. Toate aceste lovituri de teatru asupra controversatei naturi a existenţelor noastre m-au făcut să îmbătrânesc prematur. Nu mai am chef să iau totul de la început. Cartea s-ar putea termina dintr-o clipă într-alta, şi nici eu nu ştiu prea multe despre existenţa ultralivrescă pentru a mă putea aventura acolo de unul singur.

Gordon Wells scoase un oftat de uşurare. Dar urma să sufere mai târziu, când avea să descopere că MC Kunta Bunda 50° se convertise la budism şi era obsedat de ideile reîncarnării calculatoarelor. Îşi amintea că, într-o viaţă anterioară, fusese doar un simplu calculator şi se tot întreba în legătură cu misterele proximei sale reîncarnări atunci când avea să facă saltul fatal spre existenţa ultralivrescă.

— Nu m-am putut abţine să nu trag cu urechea la ceea ce v-a spus Ultimul Venit, zise MC Kunta Bunda 50°, şi trebuie să-mi recunosc în mod public greşeala de-a nu fi ajuns eu însumi la concluzia aceea. Mă refer la realitatea inevitabilă a vieţii ultralivreşti. Totul este cât se poate de logic. Nici un individ de la nici un nivel de realitate nu poate face abstracţie de faptul că este o părticică din universul în care trăieşte. Fiecare dintre noi e o părticică a universului. Întrebarea pe care foarte puţini şi-o pun este următoarea: poate o părticică infinitezimală din univers să ştie mai multe decât tot universul? Eu aş zice că nu. Aşadar, tot ceea ce reuşeşte să-şi imagineze

cineva nu poate decât să existe, în mod inevitabil, undeva şi cândva, dat fiind că este de neconceput ca o fărâmă de univers să conţină măcar ideea a ceva ce nu se află în univers. Ceea ce Ultimul Venit n-a mai apucat să spună e că toate aceste miriade de manifestări ale Imaginarului sunt, după toate probabilităţile, distribuite într-o miriadă de universuri paralele care, toate laolaltă, constituie cosmosul sau tot ceea ce există. Şi numai numărul nelimitat de universuri paralele este cel care-i permite întregului Imaginar să existe cu adevărat, undeva şi cândva. Am ţinut să fac aceste precizări fiindcă Ultimul Venit s-a exprimat într-un mod puţin cam prea generic şi imprecis după gusturile mele.

— Nu-i pasă nimănui de asemenea amănunte, spuse Gordon Wells. Majoritatea oamenilor citesc aceste rânduri din dorinţa de a găsi ceva poante bune care să-i facă să râdă.

— Mai terminaţi o dată cu ciorovăiala, interveni Vagabond. Trebuie s-o luăm de la zero în încercarea de a ajuta universul nostru să învingă ceea ce trebuie să învingă, şi ceva îmi spune că nu prea avem timp. Printre altele, eu trebuie să-mi mai văd şi de cancerul meu.

— N-ai nevoie decât de o transfuzie de karma, spuse MC Kunta Bunda 50°.

— Nu-i ceva verosimil, replică Vagabond. Lumea nu crede în existenţa karmei Nimeni n-ar crede că vindecarea mea în acest mod ar fi ceva plauzibil.

— Eu nu vorbesc aşa despre orice karmă. Departe de mine gândul de a mă referi la

netrebnicii ăia de negustoraşi de metakarmă! Eu mă gândesc la o karmă a'ntâia descoperită de procesoarele mele cuantice în cele mai bune universuri paralele dintre cele cu care a încheiat convenţii această carte.

— Convenţii?

— Ne aflăm totuşi într-un roman SF, sau ceva de acest gen, chiar dacă am descoperit că existăm cu adevărat, spuse calculatorul negru. Şi cartea în care ne aflăm a încheiat o serie de convenţii cu universuri paralele. La nivelul cel mai de jos, comerţul reprezintă schimbul de bunuri solide, cum ar fi oile şi porcii. La nivelul mediu, se află schimbul de bunuri simbolice, cum ar fi banii sau drepturile. La nivelul cel mai înalt, comerţul reprezintă schimbul de bunuri reale şi singurul bun cu adevărat real este însăşi realitatea. Iar acesta e un comerţ care se poate realiza numai între un univers şi altul. Tocmai la el mă refer. După cum este lesne de înţeles, comerţul cu realităţi se poate efectua numai între universuri care s-au recunoscut reciproc, pentru că între universuri care nu se cunosc nu poate fi vorba de nici o relaţie. Una dintre monedele de schimb în comerţul real este karma, adică destinul. Voi avea grijă să-ţi cumpăr puţină karma de calitatea întâi care să stăvilească înaintarea cancerului tău.

— Şi cum o vei plăti?

— Asta-i treaba mea, răspunse MC Kunta Bunda 50°. Şi să nu mă întrebi de ce-o fac. Înţelegerea existenţei unei vieţi ultralivreşti a schimbat multe din punctele mele de vedere şi din valorile mele.

— Aşa încât, acum putem merge să facem nişte cumpărături, interveni din nou Ausra.

— Dar zău că trebuie să mă concentrez asupra problemei universului, ripostă Vagabond.

— Voi bărbaţii sunteţi cu toţii o apă şi un pământ! încep să mă gândesc din ce în ce mai mult să devin lesbiană.

— Iată un lucru pe care nu l-am mai făcut, zise MC Kunta Bunda 50°. Un raport sexual cu un calculator lesbian.

— Iar eu îţi spun că ar fi cazul să termini şi cu acest capitol, interveni atunci Gordon Wells care, ca scriitor somnambul, îşi însuşise câteva dintre vicleşugurile Ultimului Venit.

Şi, într-adevăr, capitolul se termină numaidecât, exact la timp, ca să-l ferească pe Wells de un inoportun şi grotesc atac de gelozie.

Capitolul 33

La *Taverna Arhetipurilor*, Hermann Göring era posomorât şi deprimat. Dădea pe gât litri după litri de bere ca să poată uita, dar nici sobrietatea şi nici amintirile nu-l părăseau o clipă. Berea trecea prin el fără să lase alte urme decât cele din urină. Poate că Omar Khatib avusese dreptate. Poate că fusese, într-adevăr, degradat şi se prăbuşise din sferele înalte ale ierarhiei arhetipurilor. Iar acum, singurul său rol era de a bea o bere după alta, dacă nu de altceva măcar pentru a nu înceta să pară neamţ — şi din când în când să mai facă şi pe interlocutorul lui Omar Khatib, un individ care semăna a orice numai a arian nu. Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci, după toate probabilităţile, irakianul trebuia să apară dintr-un moment într-altul…

Omar Khatib — zis, din cine ştie ce motiv, şi Mu'azib Torturatorul — intră cu paşi obosiţi în *Taverna Arhetipurilor*, privind în jurul său. Obişnuita masă de mutre necunoscute. Singurul chip familiar: nazistul grăsan şi morfinoman care, pe vremuri, prădase muzeele de artă din jumătate de Europă.

— Ce mai e frumos prin Realitate? îl întrebă Göring pe Khatib.

Stăteau acum amândoi la aceeaşi masă.

— Nu mai înţeleg nimic, răspunse irakianul. Mă simt cu totul străin aici. Am probleme cu aclimatizarea. Şi continui să nu ştiu cine sunt.

— Asta-i o problemă cu care ne confruntăm

cu toţii, mai mult sau mai puţin, interveni un domn care se afla ceva mai departe la aceeaşi masă cu ei.

— Eu unul ştiu foarte bine cine sunt! zise Hermann Göring, şi privirea îi străluci dintr-o dată de mândria vremurilor trecute.

— Asta-i tipic pentru un nazist. Sau pentru un comunist. Sau poate pentru toţi cei care au o puternică tendinţă de a crede orice lucru. În realitate, nimeni nu poate să afirme că ştie foarte bine cine este, spuse necunoscutul.

— Dacă doriţi să discutaţi în continuare cu mine, îl avertiză Göring, aţi face bine să vă, prezentaţi. Eu nu stau de vorbă cu necunoscuţi.

— N-are rost să vă spun numele meu, răspunse pe un ton calm necunoscutul, deoarece numele meu se schimbă foarte des, în funcţie de natura arhetipului pe care-l reprezint.

— E prea dificil pentru mine, zise Omar Khatib De ce nu vorbiţi tot aşa cum mâncaţi?

— De fapt, eu vorbesc aşa cum scriu, explică necunoscutul. Cred că sunt arhetipul unui scriitor sau ceva de genul ăsta.

— Urât soi de oameni mai sunt şi intelectualii, spuse Khatib. Dar n-am nimic cu dumneavoastră personal, se înţelege.

— Nu contează, zise necunoscutul. Şi aşa eu nu sunt o persoană.

— Faptul că nu ştiţi nici unul cine sunteţi, continuă nazistul, nu va face să dispară niciodată noţiunea exactă a identităţii mele.

— Este vorba despre o iluzie, spuse necunoscutul clătinând din cap. Tu crezi că eşti un

nazist adevărat, dar în realitate nu eşti decât un personaj al unei cărţi a unui oarecare Philip Jose Farmer.

— N-am auzit niciodată o tâmpenie mai mare! exclamă Hermann Göring, bătând zgomotos cu pumnul în masă.

Necunoscutul nu se sinchisi însă de acest lucru.

— Fiind arhetipul unui scriitor, zise el, mă bucur de avantajele unui punct de vedere privilegiat.

— Atunci eu cine sunt? întrebă Omar Khatib.

— Un personaj al unei cărţi a lui Frederick Forsyth, aşa cred.

— Ştiu la fel de multe acum cât ştiam şi înainte, comentă Omar Khatib.

— Cunoaşterea este un fruct mai puţin savuros decât ne-am fi aşteptat, replică necunoscutul. Şi oricât de mult l-ai plăti, tot se întâmplă să găseşti în el niscaiva viermi.

— Hei, tu care zici că ştii multe, spuse neamţul, încearcă să răspunzi la cele ce urmează: aici înăuntru suntem cu toţii arhetipuri, *nicht wahr?* Dar aceasta este o cârciumă de categoria B, cel puţin aşa mi s-a spus, nu una pentru VIP-uri. Atunci, pe unde au ajuns toate arhetipurile cu adevărat importante — mă refer la Hitler, Napoleon, Adam şi Eva, şi la alţii ca ăia, mă rog, mă rog…

— Din câte cunosc eu, răspunse necunoscutul, arhetipurile importante au, ca toatele, treburile lor prin alte părţi, cel mai adesea, prin cărţile scriitorilor cu adevărat faimoşi

sau prin cărţile de istorie. Unii preferă să se prostitueze prin serialele de televiziune, în care natura şi esenţa lor complexă sunt vulgaritate şi trivialitate, pentru a putea fi digerate de Omul Oarecare. Dar mă tem că era modernă nu le poate oferi marilor arhetipuri ale omenirii altceva decât un destin pornografic. Viitorul se află în totalitate în porno. Acest lucru a fost prezis încă de-acum câteva secole de Nostradamus. Ascultaţi ce vă zic eu: vouă v-a mers încă destul de bine.

— Şi tu ce faci aici? întrebă Omar Khatib.

— Eu am venit mai mult pentru a vă remite aceste două invitaţii, răspunse necunoscutul scoţând din buzunar două plicuri albe pe care le înmâna celor doi interlocutori ai săi.

Nazistul şi irakianul luară fiecare plicul ce i se cuvenea, şi fiecare îl deschise nu fără oarecare uimire.

Hermann Göring studie câteva clipe, cu multa curiozitate şi suspiciune, elegantul cartonaş de culoare crem pe care-l ţinea în mână.

— Este o invitaţie la o festivitate, spuse el cu voce tare, peste măsură de uimit.

Göring şi Khatib îşi înălţară privirea de pe invitaţiile lor şi se întoarseră amândoi spre necunoscut. Dar ochii lor nu văzură decât un scaun gol.

La câţiva metri mai încolo, o pală de vânt răcoros pătrunse pe uşa cârciumii, pe care cineva o lăsase întredeschisă.

După o clipă, Ultimul Venit ieşi din *Taverna Arhetipurilor*, închizând cu grijă în urma sa uşa şi capitolul.

Capitolul 34

La scurt timp după asfinţit, James Vagabond şi Ausra cinau la lumina lumânărilor în restaurantul de la ultimul etaj al lui John Holmes State Building. Mâncarea era excelentă. Peisajul ce se zărea prin imensele ferestre care înlocuiau pereţii era impresionant şi de neuitat, în ciuda ceţii dense ce domnea afară. Geamurile erau transparente numai atunci când condiţiile peisagistice făceau posibil acest lucru. Pe de altă parte, microcircuitele atomice integrate în structura geamului permiteau polarizarea acestuia, transformându-l — într-un mod prea complicat pentru a putea fi explicat — într-un ecran capabil să redea un peisaj înregistrat mai înainte.

— Acum, nu numai că sunt foarte bogat, dar am scăpat şi de cancer, aşa deodată, spunea Vagabond terminându-şi deliciosul său desert, o budincă de caviar, rod al veleităţilor reproductive ale ultimilor doi sturioni din lume. Noua karmă — leacul ce mi-a fost procurat de MC Kunta Bunda 50° — este o minune, nu alta! Am devenit şi mai frumos, pe cale naturală, fără nici una din porcăriile alea estetice pe care a trebuit să le suport de la banditul de Pierre. Nu ţi se pare că sunt mai frumos acum?

— Oh, da, James, eşti frumos, frumos! exclamă Ausra cu ochii plini de strălucire. Dar ar fi ceva... ceva care-mi scapă, ceva care parcă nu merge...

— Caronte, interfonul meu, spune că acum am o mutră de tăntălău.

— Hmm, da… adică voiam să spun nu… mă rog, mă rog, într-un anumit sens…

— Cred că nu le poţi avea chiar pe toate, mormăi Vagabond. De fapt, dacă cei arătoşi au aproape toţi mutre de tăntălăi, înseamnă că o fi existând el vreun motiv. N-o fi ştiind oare natura să rânduiască lucrurile?

— Oh, James, am şi eu oare o mutră de toantă?

— Aş, tu eşti foarte frumoasă, Ausra, dar… hmm…

— Vezi, ştiam eu că nu-ţi plac!

— Draga mea, tu eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut în seara asta… adică, voiam să spun…

— Poate c-ar fi mai bine să ne despărţim, James, zise Ausra coborându-şi privirea.

— Păi, da, poate că ar fi mai bine, aprobă Vagabond.

Dar Ausra nu păru prea încântată de consimţământul lui.

— Nu-mi închipuiam c-o să te lepezi de mine în felul ăsta! spuse ea, cu o neaşteptată nuanţă de ostilitate în voce şi ridicându-şi brusc faţa ce avea o expresie provocatoare.

— Ce vrei să spui?

— Eu care mi-am luat pe cap belelele tale…

— Belelele mele? întrebă cu voce slabă Vagabond, temându-se de ceva mai rău.

— Ţi-ai făcut mendrele cu mine cât ai vrut şi acum crezi că poţi scăpa chiar aşa de uşor?

— Mi-am făcut mendrele? întrebă din nou Vagabond.

— Voi bărbaţii sunteţi toţi la fel! Nişte porci, asta sunteţi. Ah, dar lucrurile nu se vor termina deloc aşa!

— Ce vrei să spui cu asta?

— Îţi va comunica avocatul meu.

Nu mai era cazul să pună şi alte întrebări. Vagabond cunoştea bine scenariul cu pricina. Acum avea să înceapă un proces interminabil, la sfârşitul căruia el avea să fie obligat să-i plătească Ausrei pensie alimentară tot restul vieţii. Nu se mai găseau femei pe lume. Şi cel care uita acest lucru trebuia să plătească. Evoluţia uzanţelor grăbise într-atât anumite proceduri, încât consecinţele legale ale despărţirii unui cuplu ajunseseră, pur şi simplu, să preceadă formarea respectivului cuplu. Şi asta numai din cauza sateliţilor care, de la înălţimea orbitelor lor, filmau şi înregistrau tot ce se petrecea pe Pământ, furnizând astfel dovezi despre existenţa unui cuplu imediat ce un bărbat şi o femeie ieşeau un pic la plimbare. Şi mai ales din vina incredibilei imaginaţii pe care o vădeşte dintotdeauna universul atunci când este vorba de a crea nişte probleme acelor părţi ale sale care s-au trezit aşa nitam-nisam că există. Sau poate că o fi numai din vina Legilor lui Murphy, şi anume aceleia potrivit căreia: *dacă ceva poate să fie şi mai rău, atunci aşa va fi*.

Vagabond scrută cu privirea pe femeia căreia trebuia să înceapă să-i plătească, în fiecare lună, pensie alimentară în virtutea relaţiei pe care ar fi

putut s-o aibă cu ea în viitor şi deodată nu i se mai păru atât de seducătoare ca mai înainte. Era, ce-i drept, o femeie DOC, instruită încă de mică să ştie ce vrea. Vagabond nu vizitase niciodată o crescătorie de femei ca să vadă cam ce anume se petrecea pe-acolo. Nici un bărbat nu putea intra în asemenea locuri. În schimb, îşi amintea bine de crescătoria de bărbaţi în care fusese nevoit să-şi petreacă întreaga copilărie şi nu-i făcea plăcere câtuşi de puţin. Ştia că toate aceste amintiri ale sale erau o iluzie creată anume în pasajul acela din carte în care exista el; dar mai ştia şi că acestei iluzii îi corespundeau întâmplări reale dintr-unul dintre nenumăratele universuri care există în mod inevitabil numai dacă cineva reuşeşte să-şi imagineze, pur şi simplu, că ele există acolo sau aiurea. Şi Vagabond se afla, bineînţeles, chiar în universul acela.

— N-ai nimic de spus? întrebă Ausra.

Nimic nu poate supăra mai tare o persoană care a început o ceartă, decât faptul că cealaltă nu vrea să se mai joace de-a cearta.

— Cugetam asupra destinelor acestui univers... ale acestei cărţi... mă rog, asupra chestiei ăsteia care pentru noi înseamnă Realitate. Suntem în întrecere, dar n-am înţeles cu cine. Trebuie să găsesc o modalitate de a învinge, dar n-am înţeles ce anume să înving. Trebuie să fac, în sfârşit, ceva care să aibă sens, dar n-am înţeles cum anume.

— Bravo ţie că înţelegi ceea ce nu-nţelegi.

— Mă miră faptul că nimeni, în afară de mine, n-a încercat realmente să saboteze această carte,

zise Vagabond.

— Şi ce-i cu asta?

— Dacă ar fi încercat cineva s-o saboteze, am fi avut de cine să ne luăm. Dar aşa, singurul vinovat de un eventual eşec nu voi putea fi decât eu.

— Faptul de a fi protagonistul unei cărţi se aseamănă puţin cu faptul de a fi primarul unui oraş sau preşedintele unei ţări: ai o mulţime de privilegii, dar şi răspundere pentru tot ceea ce nu merge ca lumea.

— Eu n-am ales să fiu protagonist! În schimb, primarii şi preşedinţii devin, de regulă, aşa ceva numai cu ajutorul cărţilor măsluite pe care le folosesc în jocurile respective.

— De acord, spuse Ausra. Şi dacă asta îţi e pe plac, voi face eu ceea ce tu te plângi că n-a făcut nimeni până acum.

— Nu-nţeleg, zise Vagabond care însă pricepuse totul foarte bine, dar nu voia să recunoască nici măcar faţă de el însuşi.

— Jocurile sunt făcute, James, iar acum a sosit momentul să dăm cărţile pe faţă, spuse Ausra pe un ton glacial şi cu o privire la fel de glacială. A sosit clipa fierbinte pentru arhetipuri. În scenariu se pomeneşte de o ieşire triumfală din scenă, şi este vorba despre propria ta ieşire, iar eu însămi voi fi instrumentul acelor forţe ultralivreşti care doresc dintotdeauna înfrângerea ta.

Acestea fiind spuse, femeia DOC se ridică în picioare şi se depărtă cu câţiva paşi de masă, fără a-l slăbi din ochi pe detectiv nici măcar o clipă.

— Atunci când drumurile a două arhetipuri

importante se întâlnesc, cel mai adesea, numai unul singur merge mai departe, în virtutea Principiului Simplificării Progresive, continuă ea schiţând un zâmbet nătâng. Frumos, nu? Am învăţat totul pe dinafară. Luă o foaie de hârtie din geantă şi începu să citească: „Tu, eroul mascul, trebuie, în mod fatal, s-o laşi să treacă înainte pe Noua Eroină, trădătoare de nevoie, şi nu din virtuoasă vocaţie intrinsecă.”

După aceea, îşi îndreptă capul cu o privire surprinsă şi încurcată.

— Ei, dar ce naiba mai e şi chestia asta?

— Dacă tu nu ştii, tu care ai citit-o…

Ausra îşi redobândi imediat întreaga stăpânire de sine.

— Numai proştii au nevoie să înţeleagă ceea ce spun, domnule James Vagabond. De aceea sunt bărbaţii proşti, în ciuda credinţei lor că nu sunt aşa. Epoca masculului a apus încă din ziua în care neamul omenesc a ieşit de prin peşteri şi păduri, chiar dacă a trebuit să treacă ceva timp până ce a început să-şi dea seama de urmările acestui lucru. Am intrat cu toţii, într-un mod cât se poate de fericit, în noua şi definitiva eră a Matriarhatului Global şi a sosit vremea să dărâmăm stupidele totemuri falice ale reminiscenţelor masculiniste. Despre tine vorbesc, James Vagabond. S-a dus vremea ta.

Vagabond nu ştia ce să facă, dacă să râdă sau să plângă. Pentru a-l scoate din încurcătură, Ausra pocni din degete.

Pe uşa restaurantului îşi făcură intrarea — cât se poate de zelos, în şir indian — vreo

patruzeci de Schwarzeneggeri. Înarmaţi cu toţii.

— Ce mai e şi asta?! întrebă Vagabond, mai mult scandalizat decât îngrijorat.

— Nu poţi să-ţi dai seama şi singur? Patruzeci şi doi de Schwarzeneggeri puşi pe distrugere.

— Scoate imediat din carte chestia asta! spuse Vagabond cu o voce gâtuită.

— Nici nu mă gândesc, ripostă Ausra. Ai idee cât m-a costat să-i închiriez pentru o oră?

— N-ai cheltuit din banii tăi, cu siguranţă.

— Ei şi? James, tu n-ai înţeles încă — ca majoritatea bărbaţilor, de altfel — faptul că, dacă în natura bărbatului stă să obţină bani şi lucruri pentru ceea ce face, atunci în natura femeii stă să obţină bani şi lucruri pentru ceea ce este. Bărbaţii *fac*, femeile *sunt*. Aşadar, bărbaţii sunt nişte instrumente. E un lucru evident că viitorul este feminin, acum când maşinile creează alte maşini, adică instrumentele necesare, făcând astfel ca genul masculin să devină tot mai inutil.

Vagabond trebui să admită în sinea lui că acel mic şi odios discurs nu avea nici un cusur. Dar nu din acest motiv avea să se dea bătut. Ce ar fi putut face el însă împotriva a patruzeci şi doi de Schwarzeneggeri puşi pe distrugere?

Iată efectele îndepărtării neîncrederii. Totul mergea ca pe roate, într-un mod neverosimil de oarecare, în bună pacea credibilităţii universului… sau a cărţii… Întregi.

— Eu aş spune că puteţi începe să-l faceţi harcea-parcea, băieţi, se adresă Ausra cârdului de Schwarzeneggeri nerăbdători.

Cei patruzeci şi doi scoaseră de sub

îmbrăcămintea lor gen Blues Brothers tot atâtea arme automate Kalaşnikov şi le îndreptară spre detectiv.

James Vagabond închise ochii, în interpretarea omenească a tacticii struţului.

Într-un univers oarecare, acest lucru n-ar fi fost de nici un ajutor.

Dar Vagabond nu se afla într-un univers oarecare. Acela era universul *său*. Cel puţin, între anumite limite.

Aşa încât, atunci când cele patruzeci şi două de guri de foc începură să scuipe ireverenţioasele lor supozitoare, el nu văzu nimic din tot ceea ce se întâmpla. Şi poate că tocmai acest lucru i-a salvat viaţa, chiar dacă n-a putut fi niciodată dovedit. Zgomotul şi distrugerea au durat până la terminarea muniţiilor. Iar atunci când se aşternu din nou tăcerea. Vagabond deschise ochii şi-şi dădu seama — cu o uşurare amestecată cu groază — de faptul că imposibilul se întâmplase şi că el era încă teafăr. Mai rău ca în cele mai proaste filme poliţiste! Tot restul localului era fărâme. Cei patruzeci şi doi de Schwarzeneggeri îşi dăduseră jos ochelarii negri de la ochii increduli. Ausra era palidă, şi totuşi, zâmbea. Vagabond îşi ieşi din fire.

— Sabotezi cartea! îi zise femeii.

— Ţi-ai dat seama, în sfârşit? replică Ausra.

— Refuz să cred că n-am fost atins de nici un glonţ! spuse Vagabond.

Dar accentul său de mânie era zadarnic. Acum era prea târziu, şi miile de proiectile ce nu-l atinseseră nu mai puteau să-şi schimbe traiectoria. Se afla în afara oricărui pericol. Dar

nu acelaşi lucru se putea spune şi despre carte. În momentul acela, Vagabond era sigur că dăduse chix definitiv în misterioasa lui misiune.

Ausra se adresă Schwarzeneggerilor:

— Să nu vă pierdeţi cu firea, băieţi. Imposibilul i se poate întâmpla oricui, mai devreme sau mai târziu. Faceţi-l harcea-parcea cu mâinile goale! Insist, vă rog: să-l faceţi bucăţi-bucăţi şi carnea… s-o tocaţi, s-o tocaţi, s-o tocaţi, aşa ca lumea!

Cei patruzeci şi doi de energumeni se deplasară simultan spre detectiv. Dar Schwarzeneggerii sunt mătăhăloşi. Şi nu încap atâţia în jurul unui detectiv care trebuie făcut bucăţi. De dragul preciziei, vom spune că sunt de ajuns trei Schwarzeneggeri ca să-l încercuiască de tot pe un James Vagabond. Toţi ceilalţi erau nevoiţi să se resemneze să facă pe spectatorii sau, mă rog, să aştepte cuminţi să le vină rândul.

Cei trei Schwarzeneggeri mai norocoşi îl înşfăcară pe detectiv şi se apucară să-l maltrateze aşa cum numai ei ştiau s-o facă. După numai câteva secunde, dintr-un buzunar al hainei lui Vagabond căzu un cartonaş dreptunghiular care fu imediat ridicat de pe jos de unul dintre ceilalţi Schwarzeneggeri. După câteva clipe, dinspre grupul Schwarzeneggerilor se auzi un zgomot mare. Cei trei care-l maltratau pe Vagabond se opriră din treabă, deranjaţi de zgomotul făcut de ceilalţi. În scurt timp, toţi Schwarzeneggerii se bulucirăîmprejurul cartonaşului, mormăind între ei într-un misterios dialect austriac.

Vagabond, care avea deja faţa zdrobită şi-l

dureau toate oasele — dar era încă întreg —, se ridică de jos cu greutate, manifestând însă şi mai mare curiozitate. Ce anume oprise oare linşajul? Apoi, grămada de Schwarzeneggeri se deschise şi cel care ţinea în mână cartonaşul veni spre detectiv, întrebându-l în dialect tirolez ceva ininteligibil şi arătându-i cartonaşul. Vagabond văzu că era o iconiţă cu hologramа feţei lui Schwarzenegger!

— Acest obiect nu-mi aparţine! spuse el, deşi iconiţa tocmai îi salvase viaţa.

Cei patruzeci şi doi de Schwarzeneggeri nu-i dădură nici o atenţie şi se îndreptară direct spre Ausra, cu care avură un schimb scurt de cuvinte într-o limbă necunoscută. După aceea se năpustiră asupra fetei, şi Vagabond nu mai văzu nimic cel puţin jumătate de minut. Însă ceea ce auzi în acest răstimp nu era deloc plăcut.

— Nu vă purtaţi urât cu ea, băieţi, se trezi el spunând. În definitiv, este o doamnă.

Cuvintele lui nu părură să aibă prea mare efect asupra Schwarzeneggerilor, judecând după ceea ce mai rămăsese din biata fată în urma acelei jumătăţi de minut de „tratament”.

Un Schwarzenegger deschise fereastra, prin care ceilalţi aruncară apoi, rând pe rând, toate bucăţile însângerate care o alcătuiseră cândva pe superba Ausra.

„Toate ca toate, dar nu şi această farsă!” gândi Vagabond cu o tristeţe nemărginită. Niciodată credibilitatea evenimentelor nu coborâse la un asemenea nivel! Grotesca sa victorie însemna, în realitate, cea mai ireparabilă

înfrângere. Nimeni n-avea să mai ia în serios universul acela. Şi cine avea să mai citească vreodată până la capăt o asemenea carte?

Cu privirea coborâtă şi cu ochii plini de lacrimi, observă la repezeală cum cei patruzeci şi doi de Schwarzeneggeri mărşăluiau din câmpul lui vizual şi din carte. O dată ajuns aici, ce rost mai avea să meargă mai departe? Vagabond se îndreptă spre fereastra deschisă şi privirea i se opri în zidul de ceaţă. Unde dispăruse oare chelnerul? La urma urmelor, se afla într-un restaurant?

Auzi în spate o voce care i se adresa lui. Dar nu era cea a chelnerului.

— Astăzi, soarele apune în zori, James Vagabond, rosti vocea de neconfundat a Ausrei.

Vagabond se întoarse brusc. Din cadrul uşii de la intrare, Ausra se uita la el, la chipul lui uluit, cu un zâmbet amar.

— Arhetipurile nu mor niciodată, James, spuse fata.

— Mă bucur că ai înţeles acest lucru, admise detectivul redobândindu-şi sângele rece. Aşa încât, sper că vei renunţa la ideea de a mă mai ucide.

— N-am de ales, efectiv, zise Ausra apropiindu-se încet de el. L-aş umili pe arhetipul din mine dacă aş fi arăt de tâmpită încât să încerc încă o dată să te omor.

— Nu numai arhetipul tău a fost umilit în ultimul timp.

— Dar una dintre calităţile mele este perseverenţa, continuă Ausra ajunsă la un pas de

el.

Scoţând din teacă un cuţitoi improbabil, cu lama foarte tăioasă, fata se aruncă urlând asupra detectivului. Vagabond se feri cu agilitatea cu care este înzestrat numai un protagonist adevărat şi Ausra nu putu să evite lovitura în gol. Se dezechilibră, se poticni de rama ferestrei şi se prăbuşi de la ultimul etaj al lui John Holmes State Building.

Vagabond auzi cum urletul ei prelung care făcea să-ţi îngheţe sângele în vene se pierdea în depărtare. Dar nu avu de aşteptat mult până la următorul, inevitabilul rând.

— Sau poate că astăzi soarele răsare la asfinţit, spuse de data asta Ausra, reînviată, din cadrul uşii.

— Vrei să încerci şi a treia oară? întrebă Vagabond.

— Există o limită şi în cazul umilirilor pe care le pot suporta, răspunse Ausra. Nu voi mai încerca să te ucid.

— Oricum, nu poţi să mă ucizi, pentru că eu sunt protagonistul, spuse Vagabond.

— Nici eu nu pot să mor, zise Ausra. Probabil că nimeni din cei care nu mor nu pot să moară. Singurii care pot să moară sunt cei care mor.

— Eşti satisfăcut acum?

— De ce anume să fiu?

— Că ai distrus şi ultimele fărâme de verosimilitate a cărţii. Totul a degenerat acum într-un soi de telenovelă *fantasy* de cea mai proastă calitate. Nu poţi să mori de mai multe ori şi apoi să reapari ca şi cum nu s-ar fi întâmplat

nimic.

— Atunci când făceam acelaşi lucru în *Solaris*, nu găsea nimeni că ar fi ceva de ripostat.

— Aşadar, eu am avut dreptate. Şi tu provii dintr-o altă carte. Te-ai infiltrat aici ca să sabotezi.

— Toţi provenim, în realitate, dintr-o altă carte, James. Suntem nişte arhetipuri, ceea ce înseamnă că avem obârşia în zorii zorilor gândirii omeneşti şi transmigrăm din minte în minte, din univers în univers şi din carte în carte prin vechiul truc al osmozei semantice, îmbrăcând de fiecare dată veşmintele pe care ni le ţes împrejurările.

— Ausra, ăsta-i un concept prea complicat pentru tine. Tu nu eşti în stare să spui asemenea lucruri. Acest fel de ieşiri i se potriveşte lui Gordon Wells.

— Dar acum el nu-i aici, James. Şi intriga nu aşteaptă. În scurt timp, ar putea fi prea târziu pentru a mai spune ceva de acest gen. Începând cu îndepărtarea îndepărtării neîncrederii, totul este posibil şi permis. Ştiai, de exemplu, că în realitate eu sunt un bărbat?

— Da. Iar eu sunt o femeie, spuse Vagabond. Asta ne mai lipsea, o asemenea lovitură de teatru.

În momentul acela intră în scenă un animal mic şi caraghios, ţinând un plic între labe. Era un mocâine. Animalul se opri în faţa lui Vagabond şi, dând din coadă, îl făcu să înţeleagă că plicul îi era destinat lui.

— Suntem invitaţi la o festivitate, anunţă Vagabond după ce citi conţinutul misivei.

— Ce fel de festivitate?

— O, nu! exclamă Vagabond.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Ausra.

— Este festivitatea de premiere pentru competiţia la care a participat până acum universul nostru.

— Ceea ce vrea să spună că…

— Exact. Că întrecerea a luat sfârşit. Ne aflăm în momentul încheierii socotelilor.

— Şi ce înseamnă asta? întrebă Ausra, cu aerul cel mai îngrijorat pe care-l putuse găsi în repertoriul ei emotiv.

— N-am nici cea mai vagă idee, răspunse Vagabond.

Şi, ca o culme a ironiei, mocâinele făcu cu ochiul, apoi scoase un miorlătrat sarcastic şi dispăru.

Capitolul 35

Era un loc deocheat, de mare lux, dintr-un capitol în care el nu mai fusese niciodată. James Vagabond, ţeapăn ca un pinguin în smochingul scrobit, intră la braţ cu Ausra în contextul ce-l aştepta.

Contextul se autogenera din clipă în clipă, în măsura strict necesară — atât şi nimic mai mult.

— Aici se face economie la toate, observă Vagabond arătând cu mâna sărăcia de amănunte din jurul său.

— Ar trebui s-o iei şi tu mai altfel, zise Gordon Wells făcându-şi apariţia în spatele detectivului. Cu cât se folosesc mai puţine cuvinte pentru a se descrie fundalul, cu atât rămân mai multe pentru prim-plan, adică pentru noi.

— Ai fi fost un excelent protagonist, Gordon, spuse Vagabond.

— Asta am încercat şi eu să-i explic Ultimului Venit, dar în zadar, îl lămuri Wells.

Apoi, contextul se ruşină de propria-i inexistenţă precumpănitoare şi nişte amănunte inutile începură să se ivească din neant, aşa cum ar fi trebuit să se întâmple de la începutul tuturor timpurilor în orice univers care se respectă.

Se aflau într-o sală mare, imensă, în stil baroc, cu pereţii şi tavanul împodobiţi cu stucaturi şi fresce. Înăuntru se bulucea o masă indistinctă de indivizi din cale-afară de ocupaţi cu exercitarea străvechii îndeletniciri a flecărelii de circumstanţă. Acustica sălii era nemaipomenită.

Iluminaţia aşijderea. Lumina avea o gamă de nuanţe reci, în măsură să facă să pălească şi cea mai elegantă dintre curţile regale. Ecoul amplifica rumoarea flecărelilor, transformându-le într-un soi de zumzet surd şi interminabil. În mijlocul acelei săli imense se aflau şiruri nesfârşite de scaune incomode şi de cel mai prost design. Dacă te uitai mai bine, îţi dădeai seama că majoritatea invitaţilor nu erau fiinţe omeneşti. Vagabond n-avu cum să nu remarce prezenţa unor alieni cu aspect insectiform, moluschiform şi cine-mai-ştie-ce-alţi-form. Se înţelege că formele de viaţă mai bizare nu puteau fi percepute câtuşi de puţin şi erau deci invizibile atât pentru ochii lui Vagabond, cât şi pentru ochii celorlalte fiinţe omeneşti.

— Scuzaţi-mă dacă mă amestec din nou în roman, interveni cu voce tare Marvin Flynn, folosind în mod perfid coardele vocale ale lui Wells. Ţineam cu tot dinadinsul să vă atrag atenţia asupra unui lucru, şi anume până unde poate să ajungă Deformaţia Metaforică: atunci când Inimaginabilul în comuniune cu Incomprehensibilul depăşeşte un anumit prag critic de Indescriptibilitate, ei bine, atunci Deformaţia Metaforică o atrage în horă şi pe Invizibilitate.

— Nu ţi-a cerut nimeni părerea, spuse cu aceeaşi voce Gordon Wells recuperându-şi cu furie dreptul exclusiv asupra propriilor sale coarde vocale.

Marvin nu avea să mai spună nimic în cartea aceea.

— O, James, ce se va mai întâmpla acum?

întrebă pe un ton plângăreţ Ausra.

La care Vagabond îi răspunse:

— N-am nici cea mai vagă idee.

Interveni şi Gordon Wells:

— Ah, cât de mult urăsc genul ăsta de festivităţi. Îl detest aproape tot atât cât îmi place să-l detest. Pentru nimic în lume nu m-aş lipsi de plăcerea de a mă afla aici ca să pătimesc din cauza tuturor acestor absurdităţi.

— Ai înţeles cumva ce se petrece pe-aici? întrebă Vagabond.

— Sigur că da, răspunse Wells. Se vor ţine discursuri şi se vor face premieri. Scenariul unui asemenea gen de festivităţi este mereu acelaşi.

— Nu poate fi vorba despre un lucru chiar atât de banal. E vorba despre univers, care se află în întrecere… sau despre întrecerea dintre universuri… mă rog, ceva cu totul deosebit.

— Amănunte neglijabile, spuse Wells. Realitatea are o structură încâlcită. Iar în geometria încâlcelilor, fiecare parte are forma şi caracteristicile restului, potrivit Principiului Autosimilitudinii. Aşadar, în Realitate, ca de altfel în toate geometriile încâlcelilor, poţi să schimbi în voie scara evenimentelor. În definitiv, la toate nivelurile se întâmplă mereu aceleaşi lucruri. Între marile enigme cosmice şi micile întrebări copilăreşti nu există practic nici o deosebire. Iar o ceremonie de premiere este întotdeauna numai şi numai o ceremonie de premiere, atât într-o serbare de cartier, cât şi într-o recepţie intergalactică.

— Vom trăi şi vom vedea, zise Vagabond. Ar

fi, oricum, nostim să ştim ce anume va fi premiat astăzi şi aici.

— Este tipic să te trezeşti pe la nişte festivităţi şi să n-ai habar ce anume se sărbătoreşte, observă Wells.

— Mai devreme sau mai târziu, ne-o va spune cineva, interveni pe un ton pragmatic Ausra. Oh, James, uite ce coafură frumoasă!

Ausra se referise la coama leonină care acoperea aproape toată suprafaţa unui tripod venit cine ştie de unde. Tripodul părea angajat într-o conversaţie galantă cu o uriaşă moluscă blondă, care avea o înfăţişare misterios de ţâfnoasă.

— Doar n-o să crezi că acele creaturi sunt adevărate! îi spuse fetei Gordon Wells pe un ton atotştiutor.

— Şi de ce n-ar fi, mă rog?

— Sunt elemente scenografice de proastă calitate, o lămuri Wells. O grămadă de literatură SF pulp recurge la moluştele umane pentru a le aminti cititorilor că-i vorba de SF. Aşa cum ar fi acea pseudo-arahnidă de pe Titan.

Wells îi arătă o specie de păianjen uriaş, care avea toate labele împodobite cu inele şi brăţări din cel mai pur plutoniu.

— E vorba despre marele-calif-moştenitor-al-tronului Zwurilor, continuă el, o rasă superioară de animale inferioare apărută, în câteva mii de ani, în ghetourile de pe Titan prin trucul evolutiv al mutaţiei continue. Graţie gradului lor ridicat de radioactivitate, Podoabele din plutoniu folosesc, de fapt, la forţarea mutaţiilor.

— Radioactivitate? interveni Vagabond. Dar asta înseamnă că suntem în pericol.

— După toate probabilităţile, aşa-i, spuse Wells. Am absorbit deja cu toţii o cantitate letală de radiaţii. Totuşi, absenţa evidentă a timpului ne va feri de orice consecinţă nedorită. În afară de asta, aş vrea să le amintesc tuturor de faptul că orice fenomen are un caracter iluzoriu de care nu poţi face abstracţie, cel puţin în acest univers al nostru, atât de ambiguu.

Tocmai atunci Vagabond zări în depărtare un chip cunoscut. Se apropie de persoana respectivă şi o bătu pe umăr.

— Domnul doctor Livingston, dacă nu mă înşel.

Vânzătorul fiscal se întoarse spre detectiv şi, când îl văzu, schiţă un zâmbet de circumstanţă, garnisit cu generoase licăriri de bucurie sinceră.

— Ce plăcere, prea iubite domn! spuse Livingston. Ce plăcere să vă revăd! Da, pentru că mulţumită dumneavoastră am devenit unul dintre cei mai bogaţi oameni din lume.

— Am făcut-o fără să vreau, zise Vagabond.

— Asta-i bună! exclamă Livingston. Dar se mai întâmplă şi asemenea lucruri. Păcat însă că toate acestea sunt numai o închipuire. Singura dată când mi se întâmplă şi mie să mă îmbogăţesc aşa ca lumea, mă trezesc că toată viaţa noastră nu-i altceva decât acţiunea unei cărţi.

Vagabond ridică din sprâncene a mirare.

— Cum de-aţi aflat acest lucru?

— Anumite informaţii nu reuşesc să rămână secrete prea mult timp, răspunse Livingston. Şi

cei avuţi sunt întotdeauna — cine ştie de ce — printre primii care le află.

— E-adevărat, admise Vagabond. Viaţa noastră este o parte a unei cărţi. Totuşi, s-a constatat că orice întâmplare imaginară se vădeşte a fi reală pe undeva. Aşadar, noi toţi existăm şi în mod real, nu numai în închipuire.

— S-ar putea spuse Livingston, dar nu cred. Dacă ar fi aşa cum afirmaţi dumneavoastră, aş fi aflat şi eu.

— Poate că cei avuţi sunt primii care află nişte lucruri greşite, se încumetă să sugereze Vagabond.

— Poate, încuviinţă Livingston.

În spatele doctorului, un individ corpolent, cu ochi sticloşi, reci, începea să dea semne de nelinişte.

— Dar n-aş vrea să-l lipsesc pe interlocutorul meu precedent de plăcerea de a lua parte la această conversaţie, spuse doctorul Livingston. Domnule Vagabond, îmi permiteţi să vi-l prezint pe domnul Hermann Göring?

— Vă salut, zise Vagabond. Am auzit multe despre dumneavoastră. Ce faceţi prin părţile astea?

— Asta aş vrea să ştiu şi eu, răspunse Göring cu chip încruntat.

— În trecut, domnul Göring s-a ocupat mult de nazism, explică Livingston. Iar eu încerc acum să-l conving să-şi unească experienţa cu a mea, pentru ca împreună să putem da naştere la ceva cu adevărat nou.

— Ce anume? se interesă Vagabond.

— Nazismul în sistem marketing multinivel, răspunse Livingston. Să relansăm valorile şi gadgeturile nazismului într-o reţea de vânzare şi de înrolare în sistemul marketing multinivel,

— Nu cred că omenirea ar merita nazismul. Dar nu mă bag, vreau să fiu lăsat în pace. Duceţi-vă la Goebbels şi propuneţi-i lui treburile astea. El va fi încântat de aşa ceva.

În momentul acela, cineva începuse să rostească o cuvântare de la tribuna rezervată oratorilor, aflată undeva în plan îndepărtat. Dar amplificarea defectuoasă, precum şi proasta acustică a sălii făceau cuvintele de neînţeles. Vagabond profită oricum de diversiune, pentru a se îndepărta de personajele acelea nu prea simpatice.

Între timp, Gordon Wells şi Ausra descoperiseră o masă pe care se aflau platouri pline cu saleuri şi ciuguleau din ele, udându-le şi cu câte un pic de vinişor.

— Saleurile astea nu sunt chiar aşa grozave, spuse Gordon Wells cu gura plină, dar e păcat să le laşi acolo.

— Oh, James, ai reuşit să afli ce anume se premiază? întrebă Ausra.

— Încă nu, răspunse Vagabond.

— Cred că-i vorba despre vreun concurs de frumuseţe, spuse Ausra. Până la urmă, pe lumea asta contează ca lucrurile să fie frumoase.

— Poate că aşa o fi, zise Vagabond.

În acest timp, la tribună îşi făcuse apariţia alt vorbitor. Văzut din depărtare, avea înfăţişarea unei amibe de mari dimensiuni. Văzut din

apropiere, putea fi ceva şi mai rău. Totuşi, spre deosebire de predecesorul său uman, avea o voce cât se poate de clară, aşa încât vorbele sale puteau fi înţelese în ciuda proastei acustici a sălii.

— Este o deosebită onoare pentru mine să iau cuvântul în această distinsă adunare, începu amiba. Poate că unii dintre dumneavoastră se vor mira de faptul că sunt în stare să vorbesc într-o limbă perfect comprehensibilă, deşi înfăţişarea mea e cu totul deosebită. Acest lucru ar putea părea de la bun început întru câtva neverosimil. Dar nu există nici o ciudăţenie care să nu poată fi explicată. Din respect pentru bunul-simţ, am optat în intervenţia mea — ca toţi ceilalţi, de altfel — pentru limba oficială a acestei cărţi. În sală se află lume provenită din cele mai puţin atractive — din punct de vedere turistic — zone ale cosmosului. Şi faptul că reuşim să ne înţelegem între noi, în loc să ne căsăpim unii pe alţii, demonstrează mai presus de orice cât de cosmopolit este universul.

— Discursurile de la ceremonii sunt toate la fel, spuse Wells. Dacă asculţi unul, nu mai ai nevoie de celelalte.

— Lasă-mă să aud şi eu, zise Vagabond. Trebuie să înţelegem ce anume se petrece aici.

— Mai întâi de toate, aş dori să le mulţumesc divinităţilor care au binevoit să sponsorizeze această manifestare a noastră, continuă amiba, divinităţi cărora le mulţumim prin aplauze călduroase — şi se auziseră, într-adevăr, nişte aplauze —, divinităţi dintre care voi aminti doar câteva: Dio Srl, Buddha Unlimited, Ştiinţa SpA, Televiziunea über Alles...

— Nu-mi place ăsta, spuse Gordon Wells. Erau mai buni oratorii dinaintea lui, ăia de neînţeles.

— Taci din gură! exclamă Vagabond.

— Vorbeşte aiurea, zise Wells.

— Vreau să ascult, oricum!

— …precum şi pe Atotputernicul Miorlăilă din Andromeda, spuse în încheiere amiba.

Nişte aplauze înregistrate în parte mai înainte îi dădură răgazul necesar să-şi mai tragă un pic sufletul şi să mai elimine câteva toxine.

— Ziua de azi este o zi importantă pentru idealurile de coexistenţă paşnică ale universurilor, continuă amiba. Ororile canibalismului interuniversal au zilele numărate. Vremea găurilor negre şi a găurilor albe stă să apună. Să punem capăt ambiţiilor deşănţate ale anumitor universuri de a anexa pe altele! Să punem capăt furturilor de spaţio-timp!

— Despre ce dracu’ vorbeşte ăla? mârâi Wells.

— Realitatea este încâlcită, îi aminti Vagabond. Pretutindeni se întâmplă aceleaşi lucruri, cu excepţia fenomenelor despre care se vorbeşte acum.

— Exact ce ţi-am spus eu, replică Wells. Dacă ai ascultat un discurs, nu mai ai nevoie de celelalte.

După zece minute de divagaţie, amiba încheie:

— Îi dau acum cuvântul celei mai înalte autorităţi din univers, entitatea de care nu se poate face abstracţie, care, prin însuşi faptul de a

exista face să se deosebească în mod fatal binele de rău, frumosul de urât, albul de negru, iubirea de ură…

— Vorbeşte de Dumnezeu? mormăi Gordon Wells cu o uşoară nuanţă de sarcasm.

— Dumnezeu este o divinitate partinică şi este competent numai într-un foarte mic segment al universului nostru, interveni MC Kunta Bunda 50°, ivindu-se pe neaşteptate din neant, parcă anume pentru a furniza răspunsul acela. Trebuie să fie vorba despre un personaj mult mai important.

— Mai important decât Dumnezeu… rumegă în mintea sa Wells. O carieră strălucitoare, nimic de zis.

— Doamnelor şi domnilor, moluscoide şi moluscoizi, transsexuali şi asexuaţi, îi trăgea înainte amiba, am sublima şi foarte înalta onoare de a vă prezenta pe Excelenţa-Sa-Orgoliul-Unchiul-Tuturor-Înţelesurilor!

— Unchiul-Tuturor-Înţelesurilor? repetară Vagabond şi Wells în acelaşi timp, cuprinşi de consternare.

— N-am mai auzit de numele ăsta, spuse Vagabond.

— Şi ce mai nume! exclamă Wells.

— Trebuie să fie, cu siguranţă, un bărbat foarte frumos, observă Ausra cu gândurile aiurea.

— Dar de ce Unchiul? se întrebă Vagabond. De ce nu Tatăl?

MC Kunta Bunda 50° îşi drese vocea.

— Pentru simplul motiv că Tatăl-Tuturor-Înţelesurilor nu există şi nici n-ar putea exista un

asemenea şnapan decât numai în mitologie, îl lămuri calculatorul. Înţelesurile nu sunt, prin ele însele, lucruri reale, ci numai o interpretare care se dă lucrurilor. Practic, este vorba despre o iluzie care, de regulă, încetează să mai apară ca iluzie numai atunci când ideea ca atare este împărtăşită de mai mulţi oameni. Există întotdeauna un element despărţitor invizibil între realitate şi înţelesul care i se acordă, o mică diferenţă care, oricât am reuşi noi s-o tot micşorăm, va rămâne mereu un abis. De aceea, legătura de rudenie dintre toate înţelesurile şi ceea ce le determină nu poate fi, în nici un caz, de gradul unu. Aşadar, Unchiul-Tuturor-Înţelesurilor e o legătură de rudenie de gradul doi şi reprezintă tot ceea ce se poate stoarce de la univers în această privinţă.

— Cel care are de ajuns se bucură, spuse în glumă Gordon Wells, nu prea convins.

Unchiul-Tuturor-înţelesurilor îşi făcu apariţia la tribună şi, spre dezamăgirea Ausrei, nu părea câtuşi de puţin a fi un bărbat foarte frumos. Era cu siguranţă umanoid, dar nu biped. Nici triped. Şi nici patruped. Şi nici monoped, dacă-i s-o luăm aşa. Unchiul-Tuturor-Înţelesurilor se deplasa pe două roţi cu aspect lemnos care, după toate probabilităţile, făceau parte integrantă din el. Unchiul-Tuturor-Înţelesurilor avea trunchiul în formă de pară. Iar chipul său văzut de departe aducea cu al unui ursuleţ mai mare. Apoi Unchiul-Tuturor-Înţelesurilor începu să vorbească. Vocea sa, prost amplificată şi deformată şi de ecou, amintea de a ursului Yoghi, eroul uitat al unor filme de desen animat dintr-o altă epocă. Dar

Vagabond mai observă şi altceva.

— Nu se înţelege nimic! spuse el.

— Acustica sălii e groaznică, precizează Gordon Wells, însă-i mai bine aşa.

Unchiul-Tuturor-Înţelesurilor continuă să vorbească, dar la urechile lui Vagabond nu ajungea decât un zgomot confuz.

— Fir-ar să fie! Nu înţeleg absolut nimic din ceea ce spune, se plânse el din nou.

— N-ai nimic de pierdut, îl consolă Wells. Ăştia de pe-aici spun toţi aceleaşi lucruri. Pe măsură ce trece timpul, mă conving tot mai mult că surzenia este un avantaj în ziua de azi.

— Eu reuşesc să înţeleg câte ceva, interveni MC Kunta Bunda 50°. Din păcate, sunt numai frânturi… nu reuşesc să pricep o frază întreagă…

Vagabond îl apucă pe calculator de proboscidă şi-l privi drept în periscop.

— Ce spune? Despre ce vorbeşte?

— A început — conform uzanţelor — prin a aduce mulţumiri Aritmiilor Semantice, zise calculatorul.

— Şi Aritmiile astea Semantice ce mai sunt?

— Nu mă întreba pe mine! răspunse calculatorul.

Unchiul-Tuturor-Înţelesurilor îşi vedea mai departe de discursul lui ininteligibil şi MC Kunta Bunda 50° îşi clătină proboscidă.

— Acum nu mai înţeleg nici eu, spuse calculatorul. Acustica este oribilă.

— Fir-ar să fie! repetă Vagabond.

— Oh, James, interveni Ausra, când o să plecăm de-aici? Mi-e scârbă de recepţia asta. Sunt

numai oameni urâţi pe-aici, urâţi, urâţi!

Dar Vagabond tocmai luase o hotărâre.

Fără a scoate o vorbă, se îndreptă cu paşi hotărâţi spre tribuna îndepărtată de la care vorbea Unchiul-Tuturor-Înţelesurilor. Ar fi mers chiar până acolo sub tribună, la o adică, numai şi numai să înţeleagă tot ce se spunea.

Din nefericire, densitatea celor prezenţi creştea în mod proporţional cu apropierea de tribună, aşa că detectivul se trezi foarte repede ambuteiat într-o gloată urât mirositoare prin care nu era chip să treci şi de unde cuvintele Unchiului nu se auzeau deloc mai bine. Între timp, o fetişcană nurlie, travestită în iepuraş, se apropiase la tribună de cel mai înalt reprezentant al înţelesurilor din univers şi, din gesturile amândurora, se putea deduce că sosise în sfârşit clipa fatidică a premierilor.

— Ce se întâmplă? întrebă Vagabond.

— Se dau premiile, îi răspunse cu ochii strălucind de excitaţie o doamnă vârstnică şi distinsă care se afla în preajmă.

— Ce anume se premiază? o iscodi Vagabond în speranţa că o bătrânică oarecare putea să ştie mai multe decât el.

— E vorba despre premiul pentru cel mai bun dintre toate Universurile Posibile, îi răspunse băbuţa făcându-i cu ochiul în chip complice.

— Cel mai bun dintre Universurile Posibile? repetă Vagabond.

— Nu, nu! interveni un bărbat în vârstă, uscăţiv, cu mustăţi mari, albe şi înfăţişare aristocratică. Să nu facem confuzie. Se acordă

premiul pentru cel mai real dintre Universurile Probabilistice.

— Aş, nici pomeneală de aşa ceva, domnilor! se amestecă în vorbă un tip cu o înfăţişare îndoielnică. Se acordă premiul pentru cel mai crud dintre Universurile Existente.

— Debitaţi o grămadă de prostii cu toţii, spuse un tip cu înfăţişare inumană, aflat ceva mai departe. Este vorba despre premiul atribuit celui mai absurd dintre Universurile Non-Existente.

Cei patru indivizi care vorbiseră se priveau unii pe alţii cu neîncredere şi resentiment. Şi Vagabond se afla în mijlocul lor.

— Cel mai bun dintre Universurile Posibile!

— Cel mai real dintre Universurile Probabilistice!

— Cel mai crud dintre Universurile Existente!

— Cel mai absurd dintre Universurile Non-Existente!

„Se vor lua la bătaie acuşi-acuşi”, gândi Vagabond. Diatriba aceea îi mai atrăsese şi pe alţii, şi fiecare voia să-şi spună părerea lui.

— Se acordă premiul pentru cel mai asexuat dintre Universurile Asexuate! croncăni un alien lemnos cu înfăţişare foarte vegetală, agitându-şi arbuştii superiori.

Vagabond scăpă cu greutate din balamucul acela, depărtându-se la câţiva zeci de metri. Între timp, Unchiul-Tuturor-Înţelesurilor terminase de vorbit şi se pregătea să-i primească la tribună, pe rând, pe câştigătorii mai puţin importanţi. Fiecare avea să plece de acolo ţinând ceva în mână, probabil un premiu. Era dificil să vezi mai multe

amănunte de la distanţa aceea. Vagabond simţi că-l cuprinde descurajarea. Dar, o clipă mai târziu, îşi dădu seama că dintr-o dată avea o problemă mult mai concretă decât descurajarea. Într-adevăr, doi energumeni zdrahoni îl înşfăcaseră de câte un braţ, luându-l cu ei.

— Hei, ce-mi faceţi? Unde mă duceţi? întrebă Vagabond, neştiind ce altceva să mai zică

— Aveţi încredere în noi, îi răspunse pe un ton blând unul dintre energumeni, cu o voce neaşteptat de suavă.

Poate că era castrat.

La scurt timp după aceea, Vagabond pricepu că se apropiau de tribună, trecând printr-un spaţiu gol pe care organizatorii avuseseră grijă să-l creeze în mulţime. Înainte ca Vagabond să apuce să se dumirească de ce se întâmplă, se trezi în tribună, la numai câţiva metri de Unchiul-Tuturor-Înţelesurilor, care îl privea cu ochii săi mari şi pătrunzători,. arborând pe faţa sa grotescă cel mai suprarealist dintre zâmbete.

— ...i se înmânează premiul domnului James Vagabond, spunea în acea clipă fetişcana nurlie.

Ce premiu? Vagabond era năucit şi orbit de reflectoarele ce iluminau tribuna. Dar nu avea timp de stat pe gânduri. Unchiul-Tuturor-Înţelesurilor tocmai îi întindea ceva. Vagabond făcu în mod mecanic doi paşi înainte şi primi ceea ce-i întindea Unchiul. Urmă o strângere de mână şi se auzi fundalul sonor al unui robot de aplauze. La o clipă după aceea, se terminase totul. Detectivul schiţă, în mod instinctiv, un gest de înclinare. Apoi cineva îl luă de mână şi-l conduse

jos.

Vagabond îşi privi premiul. Era o cupă. La baza cupei se afla o plăcuţă pe care scria: *Premiul Întâi*. Atât şi nimic altceva.

Detectivul se îndepărtă de tribună cu chipul încruntat. Mulţimea se dădea acum la o parte să-i facă loc. Câte un distins necunoscut îl bătea cu palma pe umăr. Unii aplaudau. Din când în când, îi ieşea în cale câte un băieţaş să-i solicite un autograf. Un om-câine îi ceru ca amintire un eşantion din salivă. Un vampir hippy îi oferi o pipă cu sânge. Vagabond continuă să meargă prin mulţime. Se apropie de el o doamnă urâtă, de vârstă mijlocie, acoperită de bijuterii. Vagabond n-avea cum să n-o observe. Contrastul estetic dintre frumuseţea şi bogăţia podoabelor ei şi urâţenia şi inexpresivitatea trăsăturilor era grotesc de sublim. Simţindu-se remarcată, femeia spuse:

— Am aflat că în universul vostru aveţi cu toţii convingerea că sunteţi personajele unei cărţi. Ce ciudăţenie nemaipomenită! Ce imaginaţie! Ce curaj!

— Aşa-i, replică Vagabond. Noi suntem cu toţii personajele unei cărţi. Şi dumneavoastră aşijderea.

— O-o-o!... exclamă doamna. Atunci, chiar este adevărat. Tot mai există un dram de poezie nebună pe lumea asta! Să crezi că faci parte dintr-o carte... O-o-o, ce sentiment! Ce program aveţi mai târziu, tinere domn?

Dar Vagabond n-o mai băgă în seamă pe babetă care, în scurt timp, se făcu nevăzută. În cele din urmă, îi regăsi pe Gordon Wells şi pe

Ausra.

— Oh, James, sunt atât de mândră de tine, spuse Ausra cu o voce piţigăiată.

— Las-o baltă, ripostă Vagabond. Nu eşti credibilă.

— Ce premiu ai luat? întrebă Gordon Wells.

— Tâmpită asta de cupă, răspunse detectivul întinzându-i prietenului său trofeul.

— Am văzut lucruri şi mai proaste, spuse Wells tot învârtind cupa între mâini, după care i-o înapoie. Dar şi mai bune. Măcar ai înţeles despre ce competiţie este vorba?

— Nu, răspunse Vagabond.

Urmă o clipă de tăcere stânjenitoare.

Şi în momentul acela în faţa lui James Vagabond apăru Papa Innocentissimo al III-lea, alias Bossul.

— Ştiam eu că n-o să ne dezamăgeşti! zise Bossul cu un zâmbet larg. Ai avut misiunea de a ne ajuta să învingem şi ne-ai ajutat! Eram cât se poate de sigur că mă puteam bizui pe tine.

— Şi ce anume am învins? întrebă Vagabond.

Bossul se întunecă la faţă.

— Nădăjduiam să-mi poţi spune tu acest lucru, răspunse Bossul. Cei mai buni gânditori ai noştri îşi tot frământă mintea cu asta şi mă simt în măsură să garantez cu absolută siguranţă că, mai devreme sau mai târziu, unul dintre ei tot ne va spune ceva.

— Nu cred că va merita osteneala să ascultăm ceea ce vor avea de povestit, zise Vagabond.

— Nu, ai? mormăi Bossul, abia reţinându-şi o

strâmbătură, dar era evident că în sinea lui gândea la fel.

— Habar n-am în ce soi de competiţie am învins noi acum, continuă detectivul, însă ştiu în mod sigur că nu meritam să învingem.

— Nu-i bine să fim atât de severi cu noi înşine, îi atrase atenţia Bossul. Sau poate că spui acest lucru dintr-o falsă modestie foarte banală?

— Nici vorbă de falsă modestie, preciză Vagabond. De fapt, am impresia că întrecerea a fost trucată. Ce am făcut noi vreodată ca să meritǎm să câştigăm ceva? Nu ştiu cine a măsluit cărţile, dar…

— Nu te uita la mine, zise Bossul sesizând că detectivul începuse să-l privească cu suspiciune.

— Ce satisfacţie mai poţi avea atunci când învingi pe nedrept? întrebă Vagabond.

— În viaţă trebuie să ştii să te mulţumeşti cu toate, filozofă Bossul.

Urmă o altă clipă de tăcere nefirească.

— Dacă nu vă deranjează să ascultaţi umila părere a unui biet calculator negru, care şi-a făcut veacul prin mahalale, intră în vorbă MC Kunta Bunda 50°, atunci aflaţi că mie nu mi se pare nimic ciudat în tot ceea ce s-a întâmplat.

Gordon Wells se uită la iubitul lui însoţitor aşa ca şi cum procesorul principal al acestuia ar fi luat-o razna.

— Nu vreau să recurg la amănunte, să analizez natura competiţiei care s-a desfăşurat, continuă calculatorul, dar în ceea ce priveşte premierea nu văd nimic ciudat. În orice întrecere de orice gen, premiile se atribuie dintotdeauna,

aproape inevitabil, concurenţilor mediocri. Când s-a mai pomenit vreodată, în toată istoria omenirii, ca geniul să iasă învingător în vreun concurs cu premii? E o problemă epistemologică. Instrumentul care-l stabileşte pe învingător este juriul. Şi un juriu poate premia numai ceea ce înţelege el, adică ceea ce-i este inferior. Cu cât juriul este mai mare, deci alcătuit din mai mulţi membri, cu atât învingătorul e obligatoriu mai mediocru, pentru că trebuie să placă tuturor şi să fie înţeles de toţi. Singurul adevăr pe care un concurs cu premii este în măsură să-l releve îl constituie în mod paradoxal numai calitatea juriului care acordă premiul.

— E-adevărat! exclamă Gordon Wells. E cât se poate de adevărat! Am învins tocmai pentru că am fost cei mai buni care nu meritam să învingem!

Papa Innocentissimo al III-lea nu părea câtuşi de puţin mulţumit. Unui Şef al Serviciilor Ultrasecrete nu-i cade prea bine să fie pus la punct de un calculator. Şi negru pe deasupra. Apoi nici faptul de a fi câştigat pe nedrept nu era din cale-afară de încântător. Dar acest aspect îl chinuia mai ales pe Vagabond. În definitiv, el era protagonistul.

— Nu-mi pasă de tot ce zic ăştia care se cred atât de deştepţi, îi spuse Ausra detectivului, cuprinzându-i gâtul cu braţele. Oh, James, tu eşti învingătorul! Şi ăsta-i singurul lucru care contează.

James Vagabond o dădu în lături pe fată. Se întoarse într-o parte şi începu să se îndepărteze încet de toţi. Şi nu-l urmă nimeni. Acum era

singur. Cu cupa lui inutilă.

„Nu voi mai participa la nici o competiţie. Niciodată.”

SFÂRŞIT

Capitolul 36

La scurt timp după terminarea cărţii, Vagabond primi o scrisoare:

Dragă effendi, nu ştiu dacă-ţi mai aduci aminte de mine. Sunt Ghidul. Te-am căutat prin toată această carte, dar nu te-am găsit. Este vina mea. Poate că mă pierdeam printre rânduri fără să-mi dau seama. Acum, când s-a terminat cartea şi nu mai sunt alte rânduri în afară de-ale mele, iată-mă aici. Voiam numai să te pun în gardă în privinţa poveştii aceleia vechi cu paradoxina. Cred că n-ai uitat de ea, nu? Sper că nu te-ai lăsat indus în eroare de afirmaţia conform căreia paradoxina nu există în realitate, fiind doar un simbol care foloseşte drept pretext pentru a se da un înţeles propriilor sale efecte. Practic vorbind, efectele paradoxinei nu pot să înceteze, pentru că o dată ce paradoxina le-a dat naştere, efectele nu mai sunt ale ei. Cam asta ar fi totul. Salută-le din partea mea şi pe celelalte personaje, dacă le mai vezi cumva.

SFÂRŞIT

Capitolul 37

— Şi cu asta am terminat, domnule psihanalist, nu se putu abţine să spună furnicarul iluzoriu în capitolul sintetic al improbabilelor banalităţi finale. Ce concluzii am putea trage de-aici?

— Că dumneavoastră sunteţi nebun, doar atât îi putu răspunde Parson, deşi nu existase niciodată în realitate.

SFÂRŞIT

Postfaţă

Este un lucru foarte serios să scrii o introducere la o carte pe care nu ai citit-o niciodată.

Dar cartea lui Roberto Quaglia, „Pâine, unt şi paradoxină”, are cel puţin un element care te ajută: un titlu care ar putea veni direct din zilele glorioase ale suprarealiştilor francezi. Însuşi Andre Breton şi-ar fi dat girul acestui roman pe care nu l-a văzut şi ar fi fost în stare să arunce în aer pe oricine l-ar fi combătut.

Pentru prea mult timp, Roberto Quaglia nu a fost celebru! Când autorii celebri se întâlnesc la cafenelele lor preferate şi se amuză de prostia publicului cititor, Roberto nu este acolo. Şi asta este inacceptabil.

Quaglia şi-a tratat studenţia cu dispreţ şi a dobândit o diplomă de onoare în arta disimulării şi a replicii inteligente.

De ce nu este şi el printre aceia care, în veşminte „ultimul răcnet”, înconjuraţi de femei excentrice şi linguşiţi de chelneri, stau relaxaţi în restaurante luxoase, comandând meniuri extravagante, pe care le lasă apoi câinilor?

Este momentul să schimbăm această stare de lucruri dezonorantă. Ce este celebritatea, dacă nu redarea respectului personalităţii? Şi Quaglia are o personalitate incandescentă. El are o atitudine intransigentă, care aduce o mare plăcere atunci când este sesizată. Deci, cititorule, sesizeaz-o!

Uneori, târziu în noapte, când stau singur în

biroul meu imens, înconjurat de tablouri impresioniste şi portrete franţuzeşti, cu chipuri de femei frumoase ce mă privesc, îmi trec degetele peste paginile romanului „Pâine, unt şi paradoxină”. Îmi vorbeşte pe tonuri clare şi moi despre un paradis al inovaţiei minunate, paradis al frazelor spumoase.

Dacă romanul îmi spune atât de mult mie, un străin, cât de mult îţi poate spune ţie, cititorule de limbă italiană?

Cititorule, stă în puterea ta să-l transformi pe Roberto Quaglia dintr-un chiulangiu dement al potecilor ascunse într-un om fericit şi bogat, bogat, bogat.

Fă rost fie de adresa sa, fie de e-mail! (rq@panteca.com) Trimite-i o scrisoare! Cere-i exemplare ale cărţilor sale, capodopere ale acestui sfârşit de secol. Oferă-i bani! Nu te va refuza, aşa cum ar putea face alţii, invocând o amabilitate pe care de fapt nu o au.

Quaglia va lua banii, îţi va trimite cartea, te va include în lista sa de adrese şi te va informa despre celelalte lucrări ale sale, atât cele apărute, cât şi cele care vor urma. Şi tu poţi participa la lansarea acestui viitor fenomen într-o lume nepăsătoare.

Nu sta pe gânduri! Eu mi-am făcut datoria. Acum este rândul tău!

Robert Sheckley (octombrie 1996)

Apariţie recentă în colecţia
NAUTILUS:

Robert Sheckley
TRANSFER MENTAL
Traducere din limba engleză de SORIN CASAPU

Editor: VALENTIN NICOLAU
Redactor: MARCELA IONESCU
Tehnoredactare computerizată: LUMINIŢA CATANĂ

Apărut 1999, Bucureşti
Timbrul literar se varsă în contul ASPRO
nr. 45.10.80.12.108, BCR, sector 1, Bucureşti

Printed in Romania grupul drago print **fed print sa** O societate **Butan Gas**
B-dul Tudor Vladimirescu. nr. 31. sector 5. Bucureşti. ROMÂNIA Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77